COLECȚIA MYSTERY

CRUCIADA FECIOARELOR

KAI MEYER

www.virtual-project.eu

Kai Meyer

CRUCIADA FECIOARELOR

Volumul 1

www.virtual-project.eu

Traducere de Adela Motoc

Editura Universitară 2009

HERRIN DER LUEGE 2008 Kai Meyer

„În rândurile francilor erau şi femei-cavaleri, cu armuri şi coifuri, îmbrăcate ca bărbaţii, care se aruncau călare în vârtejul luptei şi dădeau dovadă de asprime bărbătească în pofida slăbiciunii lor ca femei.

Purtau cămăşi de zale şi erau recunoscute abia când li se luau armele şi erau despuiate”.

Imad ad-Din, secretarul lui Saladin, secolul 12

„Femeile intrau în rândurile francilor, stăteau în şa cu neruşinare, cu picioarele desfăcute, aşa cum călăresc bărbaţii, purtau veşminte bărbăteşti şi, cu lăncile şi armurile lor, arătau ca nişte bărbaţi, aveau o privire războinică şi faptele le erau mai bărbăteşti decât cele ale amazoanelor”.

Nicetas Choniates, cronicar bizantin, secolul 12

Prolog în flăcări

Anno Domini 1204
Şase ani înainte de cruciada fecioarelor

Era o noapte de cenuşă, atunci când mascatul căuta un drum prin Constantinopolul în flăcări. Cei doi copii agăţaţi de mâinile sale amuţiseră şi priveau cu ochi măriţi de uluire distrugerile din jur; plângeau fără glas şi cu feţele împietrite.

În aer plutea un miros de funingine şi de trupuri spintecate, de vin vărsat şi de sudoarea de frică a celor batjocoriţi. Când putea ocoli cetele de cuceritori beţi, mascatul o făcea cât de repede posibil. De cele mai multe ori, auzea strigătele victimelor, înainte de a vedea pe cineva. Trăgea după sine cei doi fii prin ruinele arse ale caselor, se strecura prin străduţele în care molozul faţadelor crăpate se adunase în grămezi, căutând protecţia pivniţelor întunecoase.

Urmăritorii lor rămâneau nevăzuţi. Dar mascatul îi simţea pe aproape.

Cel mai mic dintre cei doi copii s-a poticnit – nu era prima oară. Bărbatul a tras în şoaptă o înjurătură, l-a ridicat şi şi-a dorit în sinea sa să poată fi mai blând, mai drăgăstos, aşa cum trebuia să fie un tată.

Era cea de a treia zi de jaf, dar deasupra acoperişurilor şi cupolelor din Constantinopol focurile încă mai ardeau cu flăcări vii, şerpuiau în spirale de văpăi destrămate spre turnuri şi pufăiau flămânde prin străduţe şi străzi odinioară somptuoase. Acolo, unde flăcările nu mai găseau mare lucru de înghiţit, ele se repezeau furibunde şi cu cea mai mare tenacitate: în cartierele sărace de la marginea oraşului şi pe malul Lycusului, în mizerele locuri de plăceri din spatele portului Prosphorion şi în debarcaderele de pe coasta sudică.

Doar în palate incendiile fuseseră stinse repede. Aici cuceritorii înăbuşiseră cu mâna lor fiecare văpaie, pentru ca nicio piesă să nu cadă pradă uraganului de foc: slujitorii Bisericii de la Roma arătau multă grijă faţă de prada lor.

Mascatul fusese de partea învingătorilor atunci când a început asaltul final asupra oraşului. Cu mai bine de o săptămână înainte, pe 6 aprilie, afară, la Cornul de Aur, se sunase goarna pentru ultima bătălie. Navele apărătorilor încercaseră cu disperare să-i ţină pe cruciaţii de pe galerele veneţiene departe de zidurile oraşului. N-a durat mult până ce primii cavaleri din Apus au pus piciorul pe pământ. Cartierul Blachernae a fost primul care a căzut, zidul oraşului a crăpat, iar bărbaţii de pe acoperişuri au fost omorâţi. În vreme ce împăratul bizantin a întors poporului său spatele şi a fugit ca un laş, prin Poarta de Aur, în Tracia, luptătorii săi au căzut în asaltul duşmanilor, au fost adunaţi la un loc şi măcelăriţi ca vitele. Cei mai vârstnici dintre cuceritori conveniseră de mult că niciodată până atunci nu mai avusese loc un jaf ca acesta. Nicăieri în altă parte bisericile nu erau aurite până sub căpriori, nicăieri palatele nu erau pline să crape de bogăţii. Constantinopolul li se părea tuturor împărăţia cerurilor. Şi, totuşi, capitala Bizanţului, inima creştinătăţii orientale, a căzut. Paradisul era în flăcări. Locuitorii săi au fost omorâţi, alungaţi, lăsaţi pradă bunului plac al torţionarilor lor.

Mascatul trăgea copiii înainte. Micuţul plângea acum şi mai tare, aproape că se îneca de plâns.

— Nu mai poate alerga, a spus fiul mai mare, şi erau primele cuvinte după o veşnicie. Trebuie să-l iei în braţe.

Mascatul a dat din cap fără o vorbă. El, care purtase atâtea lupte, se simţea mai neajutorat ca oricând. Nu înţelegea nici cele mai simple lucruri, îl apucă pe micuţ de subsuori şi-l luă în braţe.

— Ţine-te bine. Mă auzi?

Micuţul spuse ceva printre suspine.

— Ai înţeles? Să te ţii bine!

Goneau astfel mai departe, cel mic era greu, tot mai greu, cu capul plecat pe umerii tatălui său. Fratele său mai mare, la cei şase ani ai săi încă un copilaş, se tot poticnea pe lângă ei, cu paşi mici, abia trăgându-şi sufletul, dar viteaz ca un adult. Mascatul era nemărginit de mândru de el. Îşi iubea amândoi copiii, dar primul născut îi fusese întotdeauna mai aproape. De ce ar fi trebuit să facă o taină din asta? Avea favoriţi şi printre câinii săi, cei rapizi, cei răi, toţi cei care ştiau să se bată.

Nu mai era mult până la cisterna Aelios. Putea să-i vadă şarpanta neagră dinţată, părţi din zidul exterior prăbuşit peste bolţile subterane de apă. Înăuntru, focul ardea dezlănţuit, îi vedea strălucirea în vălătucii negrii de fum deasupra cartierului nordic. De acolo nu mai era decât o aruncătură de piatră până la Poarta Charisius în zidul oraşului. Dincolo de ea, la nord şi la răsărit, era câmp întins. Libertate şi salvare, pentru asta se ruga.

Înainte de a fi fost nevoit s-o ia pe drumul refugiului împreună cu copiii, trimisese solii oamenilor săi de încredere. Aceştia hoinăreau prin piaţa mare din faţa Hagiei Sofia, pe forurile lui Constantin şi Theodosius, în umbra apeductului lui Valens şi pe hipodromul din apropierea palatului Bucoleon, unde de multă vreme nu se mai auzea răsuflarea întretăiată a cailor şi câinilor, ci acolo erau mânate din toate direcţiile femei. Ocupaţiei de-a ucisul i-a urmat ocupaţia de-a furatul, şi n-a trecut mult până ce primii au descoperit ocupaţia cu trupuri din carne şi oase. Acum, din ruine, din despărţiturile pivniţelor pe jumătate dărâmate şi ascunzişurile din spatele zidurilor carbonizate erau târâţi copii şi fete, pentru a potoli nesăţiosul apetit al cuceritorilor.

Băiatul s-a foit în braţele sale. Mascatul a strâns şi mai tare micuţul trup.

Dacă numai un sfert din oamenii săi de încredere i-ar fi urmat chemarea, putea să spere. Poate chiar câţiva mai mulţi, în cazul în care ar fi avut suficientă forţă pentru a găsi drumul prin oraş spre poartă şi spre strada către Adrianopole.

„Lăsaţi totul, se scria în solie. Adunaţi-vă şi urmaţi-mă. Ascultaţi numai de mine, nu de alţii. Eu sunt cel pentru care luptaţi. Şi luptaţi pentru fiii mei!”

Le cerea mult, ştia asta. Niciunul dintre ei nu cunoştea adevăratele motive ale fugii sale. Nu aveau idee de întrunirea secretă şi de convenţie. Negociat în doar câteva zile, documentul desfiinţa ceea ce crescuse în secole.

El prevăzuse ce se va întâmpla. Atacul, declinul. Lăsase lucrurile în voia lor, îşi ştia partea sa de vină. Dar nu putuse bănui mirosul, nu-şi putuse imagina cum e când mii de războinici năvălesc asupra unui oraş, cu care nu pot concura în niciun fel în patria lor.

Acum nu-i mai rămăsese decât fuga. Şi speranţa disperată că va ajunge la poartă înainte de a fi găsit de ceilalţi.

Mascatul coti, împreună cu copiii, de pe străduţele întortocheate în strada principală. Aceasta ducea în linie dreaptă de la forul lui Theodosius afară din oraş. Băieţelul de patru ani tot mai suspina pe umerii săi, era aproape un horcăit, mult prea răguşit pentru un copil. Poate din cauza fumului sau, poate, pentru că mai era încă şocat, iar groaza nu făcea nicio deosebire între bătrân şi tânăr. Bărbatul îi mângâie stângaci spinarea, dar ştia că niciun gest, oricât de blând, nu putea linişti.

Au văzut în faţa lor poarta, un bloc masiv de piatră cenuşie, la fel de impresionant ca mai toate construcţiile din acest loc risipitor. Mascatul ezită. Pe şarpante nu erau străji. Poate că fuga lor era mai uşoară decât se aşteptase el.

Sau li se întinsese o cursă.

— *Gahmuret von Lerch!*

Glasul se auzea din spatele lui. Îl găsiseră. Atât de aproape de ţintă.

— Nu vă întoarceţi! le şopti fiilor săi, deşi ştia că nu-l vor asculta.

Încet, aproape prudent, puse băieţelul mai mic lângă fratele său.

Apoi îşi trase spada lungă şi se întoarse, ocrotindu-şi copiii cât de bine putea cu propriul său trup.

— Episcopul Oldrich. În mijlocul drumului, se înclină în faţa bătrânului, de parcă aceasta era o revedere între prieteni vechi. Dar mascatul, contele de Lerch, nu mai avea prieteni, nu mai avea de azi dimineaţă, de la cea mai mare înşelare a încrederii din câte au fost.

Nu-i rămăseseră decât fiii.

Episcopul Oldrich de Praga nu purta niciunul din însemnele sale, pe care altminteri le punea atât de orgolios la vedere. În loc de toate acestea, acum era înarmat de luptă, protejat din cap până-n picioare de fier înnegrit de rugină. Coiful îngust era aşezat pe un colier greu de lanţuri. Protectoarele late din oţel pentru umeri îl făceau să pară mai puternic decât era; de ele era prinsă cu o colerետă din pene o mantie roşie lungă până la pământ, care se umfla în bătaia vântului. Ochii mici, cenuşii ca metalul armurii sale, erau aţintiţi de sub coif în lungul străzii pustiite până la Gahmuret von Lerch şi la cei doi copii care plângeau.

Duzina de bărbaţi din spatele lui Oldrich îşi scoaseră săbiile. Luptători din garda sa de corp. La zăngănitul lor, episcopul îşi îngădui acel zâmbet mândru, pe care acasă, la Praga, nu-l putea provoca decât cântecul băieţilor din cor.

Timp de o clipă, Gahmuret n-a avut altă dorinţă decât să decojească această grimasă triumfătoare de pe trăsăturile vârstnicului, aşa cum ar fi decojit un măr.

Episcopul Oldrich făcu un semn oamenilor săi. Trecură pe lângă el într-un şir lat, apropiindu-se, strânşi unul într-altul, de bărbatul cu mască.

— Nimeni nu scapă din iad, Gahmuret, nici chiar Voi! Episcopul cuprinse cu un gest larg ruinele mistuite de foc de pe ambele părţi ale străzii. Lucirile flăcărilor se reflectau în armura lui. Printre ruine nu se vedea nici ţipenie de om. În cazul în care ar mai fi fost cineva în viaţă în scheletul de piatră al acestui cartier, ar fi fost înţelept să se ascundă.

— Patosul Vostru a fost întotdeauna greu de suportat, îi replică Gahmuret şi-şi scoase masca. La vederea trăsăturilor lui răvăşite, câţiva soldaţi scăpară un geamăt. Luni de zile evitase ca fiii săi să-l vadă astfel; dar acum era mai important să-şi deruteze adversarii. De când Vă ştiu, episcope Oldrich, mereu faceţi profeţii, dar sunteţi prea laş pentru a le duce la îndeplinire.

Acum luptătorii erau la doar zece paşi depărtare de Gahmuret. Acesta se gândea dacă să încerce să scape de ei fugind. Poarta Charisius nu era departe, nu erau nici măcar o sută de paşi şi putea ajunge acolo înaintea lor. Dar copiii n-ar fi fost destul de rapizi. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, afară, în faţa zidurilor, ar fi putut fi tot atât de bine măcelăriţi ca aici, în interior.

— Îmi pare rău de Voi, Vă asigur. Oldrich îşi scoase coiful şi-l strânse la îndoitura braţului.

— V-aţi luptat curajos.

Mina episcopului nu s-a schimbat, doar lucirea flăcărilor crea iluzia de mişcare pe trăsăturile sale.

Gahmuret trase sabia şi arătă cu ea, într-un semicerc lent, şirul adversarilor săi. În spatele lui, cel mai mic dintre fiii lui plângea înfundat; cel mare îşi luă de mână fratele, dar era el însuşi prea speriat pentru a-l mângâia.

— Doisprezece bărbaţi contra unu? îi spuse Gahmuret episcopului. Biserica se teme cu adevărat de mine.

— Ceea ce ştiţi, Vă face periculos.

Gahmuret făcu un semn cu capul. În loc să mai vorbească cu episcopul, se întoarse către suita acestuia. Feţele acestor bărbaţi aveau o expresie hotărâtă, colţuroasă, inabordabilă.

— Înainte ca voi să mă ucideţi, eu voi dezvălui într-un răcnet ceea ce ştiu, aşa încât fiecare din voi să poată auzi. Şi ce credeţi că se va întâmpla cu *voi?*

Din loc în loc, câte o tresărire uşoară, o frunte încreţită, o pâlpâire în ochii înroşiţi. Prea mult fum, prea multă moarte. Dar destulă minte, pentru a înţelege sensul cuvintelor sale.

Cinci paşi mai despărţeau bărbaţii de vârful spadei sale lungi. Era o spadă solidă, care-i făcuse mari servicii şi tatălui său.

— Dacă voi aţi şti ceea ce ştiu eu, Oldrich ar porunci să fiţi omorâţi. Şi dacă n-ar face-o el, atunci cei care mi-au hotărât moartea.

Conducătorul gărzii ridică mâna. Era singurul care purta un coif închis. Bărbaţii încremeniră.

— Doisprezece bărbaţi, Oldrich, repetă Gahmuret. În mâna stângă îşi ţinea în continuare masca. De la bătălia pentru Zara era a doua sa faţă. De câţi va fi nevoie pentru a-i omorî pe aceştia doisprezece? O sută douăzeci? Şi câţi dintre *aceia* vor şti înainte de a-i reduce pe aceştia de aici la tăcere?

— Încetaţi! şuieră episcopul. Cuvintele păreau silabe iscate de pufăitul focului.

— Doar dacă mă lăsaţi pe mine şi pe copiii mei să plecăm. Gahmuret nu se temea pentru propria sa viaţă, ci pentru cea a copiilor. Ei erau martorii trădării faţă de tatăl lor.

Mâna conducătorului gărzii rămăsese ridicată. Nimeni nu mişca. Gahmuret vedea cum lucrau gândurile în spatele chipurilor acelor bărbaţi. Din propria sa mină nimeni nu-i mai putea descifra gândurile. Chiar şi zâmbetul lui era un coşmar

cicatrizat. Era bucuros că băieţii stăteau în spatele lui şi nu-i puteau vedea clar chipul.

Întrerupse mişcarea semicirculară prin care învârtea vârful spadei, în braţul întins, spada ţintea acum conducătorul fără chip.

De-a curmezişul gâtului conducătorului gărzii, chiar sub mărul lui Adam, se arăta o cicatrice respingătoare. Gahmuret auzise povestindu-se despre acest om zvonuri înfiorătoare. Se spunea că el chiar murise. Acum el era cel care ucidea pentru a supravieţui.

Gahmuret fixa deschizătura pentru ochi. — Dacă atacaţi, tu vei muri primul, mârâi el către bărbatul acela. Indiferent ce se va întâmpla după aceea cu mine, *tu* vei muri! Acesta era un vechi şiretlic în lupta împotriva unei puteri mai mari: îţi alegi un om şi-l ameninţi stând faţă-n faţă. Doar pe el. Dacă ai noroc, mare noroc, el nu va mai fi la fel de sigur şi-i va ţine în loc pe ceilalţi.

— Omorâţi-l! porunci episcopul.

— Spada mea asupra ta se va lăsa, îi spuse Gahmuret conducătorului gărzii, iar vouă, celorlalţi, le las ce ştiu.

— Omorâţi-l sau veţi muri cu toţii! strigă Oldrich.

— Veţi muri, dacă veţi auzi ce am eu de spus. Şi eu voi spune *acum!*

Episcopul scoase un urlet furios. Dacă acestea fuseseră cuvinte, vântul stârnit de flăcări le purtase mai departe. Conducătorul gărzii trase sabia în sus.

Printre rândurile de luptători trecu un murmur. Privirile lor alunecară fantomatic pe lângă Gahmuret, descoperind ceva în spatele lui, dincolo, la poarta Charisius. De acolo se ridicau strigăte sălbatice. O ceată de bărbaţi se scurgea prin arcul de piatră, revărsându-se în oraş.

— Conte Gahmuret! tună o voce familiară. Ne-aţi strigat şi V-am aşteptat afară, în întuneric. Acum vedem ce V-a reţinut.

Zâmbetul cicatrizat al lui Gahmuret se lărgi. Veniseră cu adevărat. Cu mult mai mult decât un sfert, chiar mai mult de jumătate din oamenii săi. Caractere devotate, brave, temerare!

— Aveţi grijă ca fiii mei să fie în siguranţă! le strigă peste umăr.

Ochii episcopului se îngustară, ca şi când el nu mai putea recunoaşte ce se apropia de acolo, dinspre capătul străzii. Poate că nici nu voia să creadă.

Conducătorul gărzii cu tăietura cicatrizată pe beregată trase sabia în direcţia lui Gahmuret, aşa încât ambele vârfuri de sabie se atinseră. O promisiune de oţel, de moarte.

Undeva, o şarpantă se prăbuşi în flăcări. Flăcările se căţărau spre cer.

Deodată, în faţa norilor clocotitori de scântei apăru o nouă siluetă.

Plânsul copiilor hohoti mai puternic – şi amuţi.

Cartea întâi
OMUL ŞI DUMNEZEU

„Minciuna este codul comun dintre om şi Dumnezeu, care stau faţă-n faţă şi se recunosc după abilitatea într-o artă cunoscută de amândoi, arta minciunii”.

Maria Bettetini, filosof

Spiritul minciunii

Cetatea Lerch
Anno Domini 1210
Şase ani de la căderea Constantinopolului

Sus de tot, deasupra curţii interioare a cetăţii, Saga rămânea în aer. Desculţă, se balansa pe o funie care se întindea de la turnul de veghe din peretele răsăritean până la un zid de frontispiciu zimţat de la apus. Între cele două construcţii erau treizeci de paşi. Treizeci de paşi de gol şi o funie nu mai lată decât arătătorul ei.

În gol, un murmur trecu prin mulţime. Toţi ochii erau aţintiţi asupra fetiţei, care-şi punea viaţa-n joc la o înălţime ameţitoare. Mânuţele copiilor se încleştau în veşmintele mamelor lor. Bărbaţii care petrecuseră ziua de târg, lăudându-şi cu glas tare caprele, stofele şi fructele, aveau buzele strânse de încordare. Un bărbat beat, care tot lălăia, a încasat de la un alt petrecăreţ o lovitură care l-a trântit la pământ, lăsându-l fără glas.

Apoi până şi ultima şoaptă s-a stins. Nimeni nu mai mişca.

Saga pipăia cu degetele picioarelor marcajul din mijlocul funiei. Tălpile îi erau încordate şi uşor curbate. Întinsese ambele braţe în lături şi în fiecare mână ţinea o făclie aprinsă.

Văzută de jos, apropierea flăcărilor făcea ca tot curajul ei să pară încă şi mai mare; de fapt, cu cele două făclii ea îşi ţinea echilibrul.

Mai erau doi paşi până ce fratele ei geamăn Faun primea pe turnul vestic semnalul convenit de la tatăl lor. Fata era întoarsă cu spatele la el, dar ştia că acolo, în spate, Faun aştepta semnalul tobelor. Acesta stătea cu picioarele depărtate pe metereze, foarte aproape de abis. Şi el ţinea o făclie în braţul întins în sus, spre cerul serii.

Mişcările de jos, din curtea cetăţii, o împiedicau pe Saga să se concentreze. Balansă piciorul drept

deasupra funiei, pentru a nu face nicio greşeală dacă i se distrăgea atenţia. Dedesubt nu era nicio plasă, nimic care s-o prindă dacă s-ar fi prăbuşit.

Dar Saga nu se prăbuşea niciodată. Exersase această acrobaţie de zeci de ori, fără ca măcar o dată să-şi fi pierdut echilibrul.

Acum, forfota subită din curte o irita. Privind în jos, văzu la lumina tăvii cu jăratic luciul fierului. Patru străji îşi făceau loc prin mulţime venind dinspre poartă. Oamenii le făceau loc în silă. Înmărmurită, Saga urmări cu privirea bărbaţii înarmaţi care se îndreptau spre partea de apus a curţii, dar îi pierdu din ochi când aceştia trecură în cealaltă parte; pentru a-i vedea acolo, ar fi trebuit să se întoarcă pe funie. Cu toate acestea, auzea bombănitul mulţimii înghesuite, când ordinele grosolane ale soldaţilor o forţau de a se da numaidecât la o parte.

În cele din urmă, larma se potoli. În locul ei, în interiorul unei clădiri se auzea tropăit înfundat de paşi, întotdeauna ceva mai tare atunci când, urcând treptele, soldaţii treceau pe lângă una din ambrazuri. Acum erau în turnul de vest.

Acolo, sus, Faun era singur.

Saga se clătină uşor, îngrijorarea o făcea imprudentă. Se întreba ce făcuse el de data aceasta. Altminteri era foarte clar. Ceea ce făcea întotdeauna.

Ar fi fost bucuroasă să poată furişa o privire spre fratele ei geamăn, dar s-ar fi dezechilibrat şi mai mult. Inima îi bătea mai repede decât de obicei. Calmul pe care-l deprinsese părea spulberat dintr-o lovitură.

De ce tocmai acum? De ce *iarăşi*? Faun nu putea nici măcar o dată să se ţină departe de treburile altora?

Piciorul ei drept găsi contactul cu funia. Fără să stea pe gânduri, făcu încă un pas. Acesta era locul convenit, doi paşi după jumătatea drumului. Jos, în curtea cetăţii, tatăl ei începu să bată toba, mai întâi

încet, apoi tot mai tare şi mai repede. Spectatorii uitaseră că fuseseră deranjaţi de soldaţi, priveau cu toţii în sus.

Chiar fără să se uite, Saga ştia ce făcea Faun acum. De îndată ce duruitul tobelor atingea punctul maxim, fratele ei îşi apleca făclia şi dădea foc funiei în spatele ei. Funia era unsă până la mijloc cu un amestec de ulei, de la care flăcările se mistuiau de-a lungul, fără a cuprinde imediat cânepa. Sagăi îi rămânea destul timp pentru a ajunge în cealaltă parte înainte ca funia să ardă şi să cadă în gol.

Proba fusese făcută de sute de ori şi tot de atâtea ori prezentată în faţa spectatorilor. Ea şi Faun erau perfect sincronizaţi. Împărtăşeau mult mai mult decât ceasul naşterii lor: aproape aceeaşi îndemânare ca artişti – el era un jongleur mai bun, ea se căţăra cu mai multă agilitate –, aptitudini pentru a cânta la mai multe instrumente muzicale, voci acceptabile. Doar la furat Faun se pricepea mai bine. Avea mare grijă să nu-şi piardă îndemânarea.

Când Faun aplecă făclia, descriind un arc incandescent, şi funia luă foc, răsunară ţipete îngrozite. Saga ştia ce vedeau acum oamenii de jos: în urma ei ţâşnea o dâră aprinsă pe bolta cerească, ca o ultimă rază a soarelui apunând. Focul se întindea mai repede decât putea Saga să perceapă pipăind, dar şi aceasta ţinea de partea studiată a reprezentaţiei. La jumătatea drumului uleiul se sfârşea, iar în continuare funia era îmbibată cu apă. Aici flăcările mai rezistară un timp şi nu se mai apropiară de ea.

Cu toate acestea, nu-i mai rămăseseră decât câteva clipe, după care funia arsă s-ar fi rupt.

— Lasă totul la o parte. Uită-te la funie. Simte cum îţi e repartizată greutatea. Continuă să mergi foarte calm.

Dar Saga ezita – pentru prima oară în toţi anii în care dădea reprezentaţii împreună cu familia ei în

curţile cetăţilor şi în pieţe. Auzi în spatele ei clinchet de armuri de metal, apoi glasuri grobiene. Tatăl ei bătea toba fără întrerupere şi de aceea ea nu putea înţelege ce se vorbea în spatele ei. Oare bărbaţii aceia înarmaţi îl luaseră pe Faun, pentru că iar furase ceva de pe o tarabă din piaţă? Măcar de nu i-ar face ceva chiar acolo.

Calcularea timpului care-i mai rămânea pentru a merge pe funia în flăcări îi intrase de mult în sânge. Tocmai destul pentru încă o privire în urmă.

„Gândeşte-te la echilibrul tău! Ai grijă să nu faci tocmai acum o greşeală!”

Se opri. Îşi răsuci şoldurile, apoi umerii, la sfârşit capul. Cu coada ochilor văzu cum străjile se îngrămădiseră pe platforma turnului; unul din ei l-a lovit pe Faun cu mânerul sabiei.

Saga gemu: – Nu!

Capul lui Faun – complet ras, aşa cum se purtau saltimbancii – se plecă, apoi el se prăbuşi dincolo de creneluri. Doi soldaţi îl apucară de braţe şi-l târâră jos din turn. Brutalitatea lor a îngrozit-o pe Saga. Faun nici măcar nu se apărase.

Saga ar fi preferat să fugă înapoi, fără să mai ţină seama de golul de sub ea şi de flăcări. Trebuia să se silească să privească din nou înainte şi să-şi continue drumul. Dacă mai şovăia, se prăbuşea. Nu mai era timp. *Trebuia* să meargă mai departe.

Răpăitul tobei nu mai înceta. Oare tatăl ei nu observase ce se petrecea? Ba da, cu siguranţă, trebuia să fi văzut soldaţii. Dar spectacolul avea întâietate. Aşa a fost întotdeauna. Uneori Saga îl ura din cauza aceasta. Nimic nu era atât de important ca reuşita spectacolului, entuziasmul publicului – şi, pentru un final bun, bănuţii din blidele de lemn cu care cele patru surori mai mici alergau prin mulţime.

Saga se clătină din nou. Acum nu trebuia să se gândească la tatăl său, nici măcar la Faun. Ascultă doar toba! Ea alungă tot restul, te ajută să pluteşti,

te face să te simţi uşoară, uşoară de tot. „Mai departe, hai!”

Liniştea mulţimii se dusese. Spectatorii făceau mare tărăboi. Se auzeau multe exclamaţii de „ah!” şi „oh!”, strigăte de îmbărbătare şi, ca de obicei, glasul vreunui glumeţ care-i cerea, pur şi simplu, să se oprească şi să aştepte.

Dar Saga nu se concentra decât asupra tobei. De regulă, aşa se ascuţeau toate simţurile. Nu contau decât senzaţia din tălpi şi echilibrul braţelor întinse. Ceea ce era periculos era faptul că nu putea să simtă cât de mult înghiţiseră flăcările funia. N-ar fi apărut niciun semnal de prevenire înainte ca funia să se prefacă în cenuşă.

Toba. Doar toba era acum importantă. Fetiţa trebuia să se lase condusă de sunetele ei, ca şi când acestea ar apuca-o de braţe şi ar purta-o spre acoperiş, de partea cealaltă. Saga se uita ţintă la picioarele ei. Încă trei paşi. Privirea ascuţită se muta de la funie şi de la degetele picioarelor la curtea de dedesubt a cetăţii. Când oamenii aceia înarmaţi l-au dus pe fratele geamăn al Sagăi de-a curmezişul prin public spre clădirea principală, mulţimea s-a împărţit.

Doi paşi.

Strigătele devin tot mai puternice. Răcnete încurajatoare se înalţă spre ea odată cu fuioarele de funingine din nenumăratele tăvi cu jăratic.

Răpăitul tobei ar fi trebuit să acopere toate sunetele, dar atenţia concentrată a Sagăi era definitiv distrusă. Acum se părea că din toate direcţiile năvăleau spre ea zgomote. Şuierul flăcărilor flămânde. Foşnetul zefirului proaspăt de seară. Geamătul funiei de cânepă arzând.

Gândurile lui Faun în mijlocul gândurilor ei: „Nu lua seama la mine! Continuă! Dă-i zor!” Vocea lui era doar o închipuire, la fel şi şuierul flăcărilor. Dar reprezentaţia i-a dat Sagăi acel ghiont de care era nevoie pentru a merge înainte. Saga a pus la bătaie totul, s-a lansat o dată în sus

şi-n jos – mult prea tare! –, s-a încordat, a împins în lături făcliile şi, dintr-un salt, a zburat spre zidul de frontispiciu zimţat.

În spatele ei, funia se mistui într-o ploaie de scântei. Jumătatea din spate se descompuse în mii de particule de jăratic, aidoma unui drum de furnici incandescent, şi se prăbuşi în gol legănându-se. Partea neatinsă de flăcări se plecă sub Saga, şerpui sfârâind în abis şi lovi zidul turnului în acelaşi moment în care Saga ajunse la metereze.

Acolo nu era nimeni care s-o ajute. Înainte, acolo o aştepta mama ei, dar, de când se îmbolnăvise, nu mai putea urca nicio treaptă.

Saga aterizã cu un genunchi îndoit între două creneluri, se lovi îngrozitor la fluierul piciorului, înţepeni cu braţele întinse şi se mişcă orbeşte cu capul înainte. O clipă crezu că cel de-al doilea picior o va trage înapoi, după cum se bălăbănea întins deasupra golului, şi părându-i greu ca plumbul. Dar pe urmă căzu înainte pe platforma turnului, se lovi la umărul stâng, se rostogoli şi rămase întinsă pe spate.

Jos, în curte, izbucniră ovaţii. Urale din sute de gâtlejuri, aplauze răsunătoare, larmă dezlănţuită, bătut din palme şi strigăte.

Saga zăcea pe spate, îşi simţea fiecare os dureros din corp şi nu putea respira. A durat aproape o veşnicie până să poată respira din nou. În jurul buzelor îi apăruse un zâmbet îndurerat. Urinase, pânza pantalonului i se lipise, caldă şi umedă, de coapse.

Deasupra ei, pe cerul de un albastru întunecat, scânteia cea dintâi stea. Fetiţa nu-şi lua ochii de la ea, ca de la ceva nespus de frumos, absolut unic.

„Niciodată n-am să mai fac asta” îşi spuse în sinea ei şi ştia, totuşi, mai bine ce va fi. Până la prima cetate, la următorul loc, la următoarea zi de târg va blestema şi va înjura – şi apoi se va căţăra din nou pe funie şi va fugi din faţa focului. Se

gândea cât de jalnic era să-şi câştige pâinea fugind de ceva. Şi cât de absurd era să-şi pună viaţa în joc pentru a reuşi acest lucru.

Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte ca acum. Acolo sus, pe funie, moartea îşi întinsese gheara spre ea.

Niciodată iarăşi, doar dacă…

Faun!

Amintirea se condensă, imaginea străjilor în zale uşoare, peste cămăşi, fără blazoane. În mijlocul lor, Faun aproape fără cunoştinţă.

Saga trebuia să afle ce se întâmplase cu el. Dumnezeule, de ce nu *putea* să se lase de furat? Buimacă, se puse în mişcare, luptând împotriva ameţelii. Pantalonii uzi nu miroseau mai urât decât aerul fierbinte, care se acumulase în interiorul curţii cetăţii, şi chiar şi aici, sus, duhoarea era groaznică.

Găsi prin beznă drumul spre scară şi începu să coboare, clătinându-se.

***

Tocmai când ieşea din turn, în lumina aruncată de tava cu jăratic îi apăru înainte tatăl ei. O apucă de umeri.

— Eşti bine?

— Am făcut pipi pe mine.

O trase spre el şi o îmbrăţişă. Ea nu-i întoarse gestul. În clipa aceea, i-ar fi fost greu s-o facă. Poate că grija lui nu era decât un joc, o scamatorie pentru spectatori. Cu el niciodată nu puteai fi sigur.

— Unde e Faun? întrebă Saga, smulgându-se din braţele lui.

— Ai văzut unde l-au dus? Trăsăturile tatălui se înăspriră. Ca şi Faun, avea capul tuns chilug – toţi saltimbancii bărbaţi erau la fel, doar fetele şi femeile purtau părul lung. — Hai să nu vorbim acum de el. Şi-a pus prea des norocul la încercare şi s-a…

— Să nu vorbim de el? Saga se trase un pas înapoi şi era cât pe ce să se împiedice în propriile

picioare. Genunchii îi erau şi acum foarte moi.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Mai întâi să continuăm, o conjură el pe un ton scăzut, de avertizare. Mai târziu putem afla de ce îl învinuiesc.

— E fiul tău! se răsti Saga, mult prea violent, mult prea tare. Abia acum observă cât de mulţi oameni aşteptau jos venirea ei, pentru a o întâmpina cu ovaţii. Dar acum feţele care o priveau ţintă, părând un meterez viu, rămăseseră mute. Toate păreau să aştepte cu încordare cearta izbucnită între tată şi fiică. Saga le citi în ochi gândurile: *„Nu sunt decât nişte saltimbanci! Lăsaţi-i să se sfâşie între ei, poate va fi chiar mai distractiv”*

Saga hotărî să nu ia în seamă gloata şi se concentră din nou asupra tatălui ei.

— Nu putem doar să stăm şi să privim cum îl bagă la închisoare!

Tatăl se aplecă spre urechea ei, pentru ca cei din jur să nu audă ce spune.

— Faun este un hoţ, Saga. Este fiul meu şi îl iubesc. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că este un afurisit de rebel.

— Tu n-ai furat niciodată?

— Eu nu m-am lăsat prins atât de des.

Saga îl ţintuia cu privirea. Tatăl ei era un om aspru şi, uneori, cu toate principiile lui, uita că are şi o inimă. Dar niciodată n-a fost o fire rece. Dacă, totuşi, lăsa această impresie, nu putea însemna decât un singur lucru: se temea. Se temea pentru Faun, desigur, dar şi mai mult pentru întreaga sa familie. Furatul era un delict grav, şi nu exista nici cea mai mică îndoială că Faun era vinovat. Nici măcar Saga nu putea să nege aceasta.

— Mă duc să-l caut.

— Nu, o contrazise el violent.

— N-ai să faci asta! O să vedem mai târziu ce e cu el. Spectacolul nu s-a terminat.

— Miros tare a pipi. Acum nu pot…

— Atunci schimbă-te. Mai pot să-i ţin aici un timp. Făcu semn spre mica estradă care servea drept scenă pentru familia de saltimbanci. Acum mulţimea îşi mutase din nou atenţia. La lumina făcliilor, surorile mai mici ale Sagăi prezentau un truc cu ieşirea din lanţuri.

— După asta, te urci tu acolo şi-ţi faci numărul, continuă tatăl. Oamenii te aşteaptă, Saga.

Îl lăsă acolo şi porni în goană. Dar nu fugi spre clădirea centrală a cetăţii, unde străjile îl târâseră pe Faun, ci dincolo, la una dintre cele două căruţe cu coviltir cu care familia călătorea prin ţară.

Oamenii te aşteaptă, îi spusese tatăl ei. El nu-i avea în vedere pe aceştia, ci spiritul minciunii. Numărul pe funie, trucurile cu ieşirea din lanţuri, glumele – toate acestea nu serveau decât ca deschidere la adevărata atracţie a serii.

Saga se ura pentru că-şi asculta tatăl. După tot ce se întâmplase azi cu Faun, acum îl ura mai mult decât altădată.

Căruţele erau destul de aproape de estradă, la marginea curţii. Coviltirele lor pestriţe din pânză unsă slujeau drept fundal pentru scenă.

Tatăl ei ezitase mult înainte de a se hotărî să primească invitaţia contesei pentru o reprezentaţie. Situaţia în comitat era încordată de când Violante von Lerch şi soţul ei Gahmuret se situaseră în lupta pentru tron de partea lui Filip de Suabia. E drept că, până la urmă, Filip fusese încoronat – pentru ca apoi, acum doi ani, să fie asasinat de unul dintre aliaţii săi. Acum, peste Sfântul Imperiu Roman domnea rivalul său dintotdeauna, împăratul Otto IV, iar cei care-i fuseseră alături şvabului trebuiau să se teamă pentru viaţa lor.

Comitatul Lerch era, firește, un spin în ochii lui Otto, şi a rămâne aici mai mult decât era necesar putea fi o greşeală – chiar şi pentru saltimbanci şi menestreli. Până la urmă, însă, neobişnuita rugăminte a contesei îl măgulise foarte mult pe tatăl Sagăi. Menestrelii erau doar rareori invitaţi

formal; de cele mai multe ori, trebuiau să fie recunoscători că autorităţile nu-i goneau, chiar şi în vremuri ca acestea, la scurtă vreme de la sfârşitul războiului civil. De aceea, perspectiva unui câştig mare era cel mai bun mijloc de atracţie. Tatăl Sagăi n-a putut să se opună.

Saga scotocea în lada ei furioasă şi mult prea neatentă. În cele din urmă, găsi o pereche curată de pantalonaşi: doi craci separaţi care se legau cu şireturi sub tivul tunicii ei lunguţe, un fel de indispensabili înfăşuraţi ca scutecele.

Purta şi ea, ca majoritatea menestrelilor, îmbrăcăminte bicoloră, jumătatea stângă roşie, cea dreaptă verde. Chiar şi pantalonaşii erau în culori diferite, potriviţi cu respectiva parte a corpului.

Când şi-a scos de pe ea perechea murdară, a descoperit la o crăpătură a căruţei cu coviltir doi băieţi care chicoteau şi, roşii la faţă, nu-şi luau ochii de la picioarele ei goale. Corpul Sagăi era suplu, cu pielea deschisă la culoare, o idee prea musculos.

— Ştergeţi-o de acolo! De fapt, era recunoscătoare că acolo era cineva pe care-şi putea vărsa furia. Ar fi fost şi mai mulţumită dacă micuţii s-ar fi opus; le-ar fi putut trage o mamă de bătaie.

Îi venea în minte Faun şi îi era ruşine. Dacă situaţia ar fi fost inversă, Faun ar fi făcut cu siguranţă totul ca s-o elibereze – sau ar fi aterizat el însuşi în închisoare.

De mic copil, Faun a fost întotdeauna cel cu idei năstruşnice, gemeni mai mult sau mai puţin. Saga era mai liniştită, nu chiar închisă în sine, ci – în orice caz, aşa spera ea – ceva mai responsabilă decât el. Aşa era ea de cele mai multe ori, cea care trebuia să garanteze pentru el. Într-o privinţă, tatăl ei n-avea dreptate: Faun nu era un hoţ înrăit, ci unul care nu se sătura niciodată. De cele mai multe ori, fura lucruri care erau de folos întregii familii. Un codru de pâine, un burduf de piele cu vin

aromat pentru serile reci petrecute pe stradă, o hăinuţă pentru vreuna din cele patru surioare mai mici.

Saga îşi trase pe ea pantalonii curaţi, îi înnodă sub tunica roşu-verde şi ieşi. Numărul cu ieşirea din lanţuri executat de surorile ei se terminase, răsunară aplauzele reţinute până atunci. Acum pe scenă se afla tatăl ei, care spunea nişte glume grosolane pentru a umple timpul până la intrarea Sagăi. Ciudat că doar acolo, sus, putea el să fie atât de mulţumit. În sânul familiei era întotdeauna foarte îngrijorat, uneori violent. Saga văzuse rareori o veselie adevărată pe trăsăturile lui, mai ales de la moartea celor doi fii mai mari ai săi. Aceştia muriseră în timpul războiului civil. Pe atunci, Saga şi Faun erau micuţi.

— Ooo, ia uitaţi-vă, uitaţi-vă! declama tatăl, făcând un gest larg cu braţul în direcţia ei. Temerara, încântătoarea, splendida… Saga *de la funie!*

Saga arboră cel mai strălucitor zâmbet, îşi dădu pe spate părul castaniu şi se lăsă în voia instinctelor exersate. Sprintenă, sări pe scenă lângă tatăl său şi-l împinse în joacă într-o parte – aşa se înţeleseseră şi aşa se executa de multe ori. Cu un gest teatral, tatăl ridică mâinile şi ieşi grăbit, cocoşându-se. Publicul răcnea răutăcios. Se ciocniră ulcioare de lemn. Vinul curgea şi se prelingea din colţurile gurilor.

Saga îşi începu cuvântarea. Cu glas tare şi cu tot felul de calambururi învăţate pe de rost, ea pregătea spectatorii pentru punctul culminant al serii. Încheie cu o plecăciune adâncă şi cu cuvintele: „O să vă mint şi o să vă păcălesc, iar voi vă veţi goli pungile cu bani!”

Publicul urla şi aplauda. Câţiva copii mici din primul rând râdeau încântaţi. Saga recunoscu între ei pe cei doi băieţi de la căruţă şi era cât pe ce să-l cheme pe unul din ei pe scenă. Apoi privirea îi căzu pe un băiat gras, care nici nu aplauda, nici nu

ovaţiona. În schimb, contempla activitatea de pe scenă cu aroganţa unui cocoş. Purta trei tunici puse una peste alta, semn de modestă bunăstare; cea de deasupra, cea mai scurtă, era împodobită cu broderii. Cu tot aerul călduţ al serii, avea pe cap o bonetă cu bordurile împodobite.

— Ei, voi de acolo! strigă Saga, arătând cu degetul spre el. Da, voi! Sunteţi cu siguranţă un nobil, domnule, unul care cam ştie ce e veselia şi voia bună!

Mina acră a băiatului nu scăpă publicului, care izbucni în hohote de râs. Saga ştia foarte bine că grăsanul nu era cu adevărat un nobil – altfel n-ar fi îndrăznit să-l bruscheze făţiş –, dar vanitatea şi proasta dispoziţie a aristocraţilor îi erau, fără îndoială, cunoscute. Probabil că individul era vreun negustoraş care în primăvara trecută avusese puţin noroc cu prăvălia lui – mai mult noroc decât minte, după cum arăta.

— Vreţi să-mi ţineţi companie pe scenă? îi strigă înainte ca el să se poată face dispărut în mulţime.

— Pe scenă! Pe scenă! striga publicul.

— N-aveţi grijă, nu vreau să vă iau nici punga, nici fecioria! strigă Saga.

Alte hohote de râs. Un beţiv se bătea cu pumnii în piept, de parcă el era cel ovaţionat. Tatăl Sagăi spunea deseori că nu ar exista nimic indecent care să nu mai poată fi oferit. *Masa este stupidă,* obişnuia să spună. *Un catâr are mai multă minte decât o sută de oameni la un loc.*

Negustorul se apropie de scenă, mai mult împins decât de bunăvoie, în sfârşit, se căţără cu un geamăt pe estradă şi rânji nervos spre cei din jur, înainte de a-i arunca Sagăi o privire sumbră.

Ea nu-i dădu nicio atenţie. În schimb, se baricadă faţă de orice influenţe din afară şi ascultă glasul din lăuntrul ei. Ascultă până ce găsi în gândurile sale spiritul minciunii şi acum era gata pentru marea sa intrare în scenă.

— *Sunteţi o apariţie impunătoare, domnule,* spuse prin vocea spiritului minciunii. Pentru toţi ceilalţi, sunetul acestor cuvinte nu se deosebea de cele rostite înainte, dar în urechile Sagăi răsunau deformat şi strident. Glasul pe care-l stârnise înlăuntrul ei era respingător, cât se poate de potrivit pentru a servi doar minciunii.

— Mda, bâigui negustoraşul, privind în jos. Dacă mai înainte ar mai fi avut vreo îndoială în privinţa înfăţişării sale, acum se spulberase. Credea în Saga. Credea în fiecare cuvânt al ei. Forţa spiritului minciunii nu-i lăsa altă alegere, dar habar n-avea de asta.

— *Oamenii nu se pot abţine să nu vă iubească,* spuse Saga cu glasul minciunii. Era simplu să se adreseze cu acest glas unui singur om. Dar era mai dificil să atragă grupuri mai mari în vraja spiritului minciunii.

— *Da, da!* strigară câţiva bărbaţi din public. Din toate părţile răsunau respingătoare hohote de râs, dar negustoraşul părea să le înţeleagă pe dos. Se înclină, îşi ridică puţin boneta şi se delectă cu ovaţiile perfide.

Tatăl Sagăi anunţase cu surle şi trâmbiţe numărul executat de ea şi acum mulţimea îşi vedea aşteptările împlinite. Trebuia să fie cea mai bună mincinoasă de pe pământ, şi zău că şi era.

Nimeni nu putea să se ferească de vorbele ei, atunci când ea invoca spiritul minciunii. Toţi trebuiau s-o creadă – atâta timp cât el *voia.*

— *Domnul meu…* Saga era mai prudentă când alegea cea de a doua înşelătorie. *Sunteţi frumos la înfăţişare, sunteţi binecuvântat cu o considerabilă bunăstare – dar sunteţi, cumva, şi un om credincios?*

Nimeni n-ar fi negat. Rugurile ereticilor ardeau cu aceeaşi furie în toată ţara, chiar şi sub noul împărat Otto.

— *Sunt,* spuse neguţătorul. *Martor mi-e Dumnezeu.*

— Atunci sunteţi sigur şi conştient că un înger păzitor vă ocroteşte mâna şi inima.

— Aşa e? întrebă neguţătorul cu vocea scăzută şi întors doar spre ea, dar îndoiala care răzbătea era slabă şi neconvingătoare.

— Cu siguranţă, domnule. Oricine din cei de aici ştie că în toate succesele voastre neobişnuite sunteţi ajutat de un înger. Saga arătă un loc aproape de capul lui. *Aici se află, pot să-l văd.* Zâmbi spre mulţime, se asigură că era urmărită cu toată atenţia şi apoi îi spuse neguţătorului: *Şi voi puteţi să-l vedeţi.*

Fruntea grăsanului se acoperi de broboane de sudoare, dar din ochi îi dispăruse până şi ultima urmă de suspiciune. Privi spre dreapta şi păru că într-adevăr *vede* ce îi insuflase Saga. Deoarece voia să creadă că era ocrotit de un înger, ba chiar cugetase el însuşi la această posibilitate, făptura devenise acum vizibilă pentru el. E drept, numai pentru el.

— Îl vedeţi! vestise Saga, simţind cum i se strânge stomacul. De cele mai multe ori, sunetul glasului minciunii îi făcea rău. O dată chiar trebuise să vomite pe scenă, atât de greţos i se păruse croncănitul spiritului minciunii. Ştia de multă vreme că nimeni altcineva nu putea auzi astfel sunetul, că numai în capul ei glasul avea această respingătoare intonaţie. De atunci, nesiguranţa mai scăzuse, dar greaţa rămăsese şi din an în an era tot mai rea. Atunci când a descoperit prima oară ce dormita înlăuntrul ei, când înţelesese că putea minţi ca nimeni altcineva pe pământ – atunci teama inspirată fusese mai mare decât la prima ei sângerare; nu fusese prevenită nici de una, nici de alta. Uneori i se părea că spiritul minciunii era o fiinţă de sine stătătoare, o a doua inteligenţă dincolo de inteligenţa ei. Dar se ferea să povestească ceva despre ea altcuiva în afară de Faun. Nici măcar tatăl ei nu-i cunoştea toate temerile pe care ea le lega de glasul minciunii. El

nu vedea decât atracţia iarmarocului. Ce primejdie putea veni de la ceva care nu avea un corp propriu?

Pentru el minciuna era un talent, o artă, dar mai ales o afacere – şi niciun risc, atâta timp cât era folosită în scopuri inofensive. Scamatorie, de pildă. Glume cuminţi pe seama altora.

Neguţătorul îşi scoase cu mâna dreaptă boneta de pe cap şi-şi tamponă perlele de sudoare de pe frunte. Dar stânga se îndreptă în sus, spre fiinţa invizibilă de pe umăr, şi atinse cu grijă faţa îngerului pe care numai el îl putea vedea. Saga era mândră de ea. Sigură de ţinta urmărită, alesese din mulţime victima perfectă pentru spiritul minciunii: peste măsură de narcisist şi dispus să creadă orice minciună, atâta timp cât nu făcea decât să-i flateze vanitatea.

Publicul se agita zgomotos. Cuvinte veninoase invadau curtea cetăţii. Deasupra tuturor plutea mirosul de berbec fript şi duhoarea ţarcurilor în care, în soarele dogorâtor de peste zi, le erau prezentate negustorilor oi, capre şi vaci, care acum moţăiau pe jumătate ameţite.

— *Îngerul vostru vă va feri de toate relele,* spuse Saga pe un ton categoric şi ignoră rumoarea din măruntaiele ei.

— Am fost ferit toată viaţa mea, întări neguţătorul. Nu părea nici buimăcit, nici ameţit. Înşelătoria Sagăi îl convinsese pe deplin.

Restul a fost o joacă de copil. Victima îi ciugulea Sagăi din palmă. Putea cere orice voia – atâta timp cât celălalt avea convingerea că era în mod cert ocrotit de îngerul său păzitor, şi-ar fi asumat orice risc. S-ar fi băgat în cocina porcilor şi s-ar fi tăvălit în noroi. S-ar fi arătat publicului în fundul gol. Dar, şi-ar fi şi dezvăluit unei iubite secrete sentimentele. Saga nu trebuia decât să-şi convingă victima că totul era spre binele lui, că atât ea însăşi, cât şi publicul îl admirau. De regulă, îşi ornamenta minciunile cu cât mai multe detalii,

şi de aceea, deseori ele păreau mai credibile decât realitatea. Cu cât fanfaronul era mai vanitos, cu atât mai mare era stupizenia în care se lăsa atras.

Saga îi aruncă tatălui o privire scurtă. El îi făcu un semn încurajator cu capul. Niciodată, nici măcar o singură dată nu-şi exprimase vreo îndoială dacă ce făcea ea era bine sau nu. Cu anii, Saga însăşi uitase cum era când încă mai avea scrupule pentru că îndemna alţi oameni să se facă de râs. Dar, de multă vreme, această ocupaţie ţinea de activitatea ei zilnică, aşa cum ţăranul îşi mulgea vaca şi fierarul lovea cu ciocanul în nicovală.

Numai de nu i-ar mai fi fost rău. Greaţa şi oroarea de vocea stridentă a spiritului din lăuntrul ei. Iar astăzi, în mod cu totul special, teama pentru Faun.

„Mai departe!”, spunea privirea tatălui ei.

„Mai mult! Arată-ne mai mult!”, strigau ochii holbaţi ai spectatorilor.

Iar Saga continuă să-şi bată joc de negustoraş. La sfârşitul numărului, nu se putu stăpâni să-i primească mulţumirile pentru înţeleptele ei cuvinte. Va mai crede multe săptămâni de-a rândul că în seara aceasta a avut de învăţat multe lucruri bune şi minunate. Nu exista nimic de care să se ruşineze. Saga îl conduse pentru a coborî de pe scenă, se înclină pentru ultima oară şi se retrase.

În spatele căruţei căzu în genunchi şi vomită şi sufletul din ea. Tatăl ei văzu, dar nu se apropie.

***

Când scăpă de starea de inconştienţă, primul lucru pe care-l simţi fu duhoarea. Mirosea a sudoare veche, a resturi de mâncare stricate şi a murdărie de şobolani. Mirosuri care, după şaptesprezece ani petrecuţi în stradă, nu-i mai erau străine. Aşa, îngrămădite într-un singur loc, făceau ca doar cu greu să-i rămână în stomac copanul furat în după-amiaza aceea.

Prima sa grijă fu Saga. Văzuse cum se clătina pe funia în flăcări şi privea în jos spre el şi spre

soldaţi. Când bărbaţii aceea îl împinseseră prin uşa clădirii principale, ea era în pericol să-şi piardă echilibrul.

Teama pentru ea atârna greu ca un bolovan în stomac. Avea senzaţia că nu se putea ridica, atât de greoi şi epuizat se simţea. Faptul că frica te putea slei la fel ca un efort fizic era pentru el o experienţă nouă.

Când se ridică anevoie şi se târî spre uşa temniţei, în ochi avea lacrimi de furie. Străjile îl împinseseră cu grosolănie să meargă, dar nu-l chinuiseră – dacă lăsa la o parte acea ultimă lovitură primită aici în beci, din cauza căreia îşi pierduse cunoştinţa. Faptul că nimic mai rău nu se petrecuse îi mai dădea puţină speranţă; poate va mai scăpa de aici. Pedepsele pentru furt erau diferite pe toată suprafaţa imperiului. Nu era sigur cum era sancţionat un asemenea delict în comitatul Lerch. Cu toate acestea, nu era greu de închipuit care ar fi fost consecinţele. Valuri de sudoare îl invadau şi se întreba dacă era grav bolnav. Bolnav de frică, mai ales însă de grija pentru Saga.

— Hei! strigă bătând cu pumnii în uşa temniţei. E cineva pe-acolo pe afară? Faun se îndoia că ar fi fost pusă o strajă numai în cinstea lui. Îşi ţinu o clipă respiraţia, aşteptă să audă vreun răspuns, nişte paşi, poate zgomote făcute de alţi deţinuţi.

Singurul răspuns primit a fost tăcerea zidurilor temniţei groase de un metru.

Încăperea n-avea decât o podea mică acoperită cu paie, dar înălţimea ei era chiar mai mult de trei ori mai mare decât cea a lui Faun. Singura lumină venea printr-o fereastră îngustă, aproape de tavan. Afară se întunecase de mult, de aceea acolo sus, la deschizătură, trebuia să ardă o făclie. Probabil că se afla la înălţimea podelei; aceasta însemna că temniţa trebuia să fie subterană, în muntele Lerch, la o adâncime având de trei ori înălţimea unui om. Faun îşi amintea vag de o scară abruptă, dar cea mai mare parte a drumului încoace dispăruse din

memorie, în spatele unui văl de supărare şi al efectelor pierderii cunoştinţei. Şi-a dat seama puţin prea târziu că cineva îşi făcea de lucru la uşă. Se dădu un pas înapoi, cu trupul încordat. Imaginea unei împotriviri îndârjite i-ar fi putut aduce un suflu de eroism în acest loc disperat, dar Faun era perfect conştient de şansele sale. Braţele şi picioarele lui erau musculoase şi vânjoase, şi fugea mai repede ca oricare dintre cei pe care-i cunoştea – dar el nu era o fire belicoasă. Ştia să tragă cu arcul, pentru că era unul din numerele sale, şi tot atât de bine se pricepea la aruncarea cuţitului. Dar n-avea niciun rost să se dea drept un încercat bătăuş. În cazul în care ar fi venit să-l execute, n-ar fi avut cum să se împotrivească.

Râcâitul şi zgâriatul de la intrare încetară. Nu fu deschisă uşa, ci o mică lucarnă la înălţimea ochilor. O siluetă se trase din faţa luminii tremurătoare a făcliei.

— Numele? întrebă o voce de femeie.

Faun nu răspunse, încercă mai întâi să recunoască cine-i vorbea. Se aşteptase să apară nişte străji ca cei care-l aduseseră aici. Dar o femeie?

— Numele! De data aceasta nu mai era o întrebare, ci o poruncă aspră.

— Faun.

— Eşti fiul familiei de saltimbanci, nu-i aşa?

Avu sentimentul că ea ştia deja totul. Vocea aceasta părea să nu cunoască îndoiala, suna tare ca granitul. Foarte feminin şi, totuşi, ascuţit şi sticlos ca un ţurţure de gheaţă.

— Da, spuse Faun şi adaugă apoi repede:

— Indiferent ce mi se impută, eu n-am…

Femeia îl întrerupse.

— Eu ştiu exact ce ai făcut. Trei negustori au depus o plângere împotriva ta.

„Trei?”, îi străfulgeră prin minte. Aşadar, nu era vorba doar de blestemata aceea de glugă, pe care o şterpelise azi dimineaţă de pe o tarabă din faţa

curţii cetăţii. Voise să-i dea tatălui lui gluga aceea cusută de partea de la umăr. Să fi observat ei, oare, şi găina friptă şi – ah, da şi o pereche de cizme…? Se gândise să i le dea Sagăi şi le ascunsese pe fundul lăzii sale din căruţă.

— Oamenii mei au găsit toate lucrurile furate de tine, a spus femeia. V-au cercetat căruţele, chiar acum. Tatăl tău n-a vorbit prea bine despre tine.

Fireşte, se gândi Faun. Tatăl lui nu avusese niciodată cuvinte bune despre el. Faun încercase cu simpatie, cu apropiere, cu un deosebit curaj şi cu hărnicie. La urmă, cu daruri. Tatăl său le primise – familia era prea săracă pentru a refuza ceva pentru care nu trebuia să plătească –, dar aversiunea lui faţă de Faun nu se stinsese astfel. Faun era convins că tatăl lui îl compara cu fraţii săi mai mari. Iar acestei pretenţii el nu-i făcea faţă. Ambii fuseseră ucişi când, în timpul războiului civil, soldaţi vagabonzi dăduseră foc unui sat în care familia dădea spectacole. Părinţii lor scăpaseră împreună cu gemenii – dar ambii fii mai mari fuseseră omorâţi şi arşi. În anii războiului dintre welfi şi Stauferi pentru coroana imperiului, asemenea evenimente erau la ordinea zilei. Uneori nimeni nu mai ştia de cine ascultau, de fapt, soldaţii, care le incendiau casele. Oricum, pentru oamenii simpli, toate acestea nici nu mai aveau un rol. Atunci când, în urmă cu un an, welful Otto von Braunschweig a primit coroana de împărat, acest lucru n-a însemnat pentru cetăţenii ţării niciun motiv de uşurare, niciunul de furie; aproape că nici nu ştiai cărei părţi din acest război i se datora propria mizerie. Era, oare, Otto, un rău mai mic? Mai degrabă era de temut contrariul, căci împăratul a dus un război în Italia de Sud şi puţin i-a păsat de sărăcia şi suferinţa din patrie.

Faun încercă să vadă mai bine prin lucarnă cine era femeia. Dar nici acum n-o văzu decât ca un contur, ca o întunecime informă de cealaltă parte a uşii. Cine altcineva ar fi putut numi soldaţii

oamenii mei în afară de însăşi contesa Violante? Dar de ce o interesa un simplu hoţ?

— Cum o să mă pedepsiţi? întrebă el.

— Temniţa nu-ţi e de-ajuns? Pentru prima oară, în vocea ei se simţea o urmă de amuzament. Faun nu era sigur dacă i-ar fi împărtăşit genul ei de humor.

— O să mă daţi pe mâna călăului?

— Ai fi meritat.

Faun se agăţă de paiul promis de cuvintele pe care le folosise ea.

— Atunci?

— Eşti bun de gură. Sora ta e tot atât de îndrăzneaţă ca tine?

Faun făcu un salt înainte şi se propti cu palmele lângă lucarnă. Silueta tresări uşor. — Ce e cu ea? E bine?

Contesa făcu o pauză lungă înainte ca el să înţeleagă că tăcerea ei era pedeapsa pentru nerăbdarea lui.

— Sora ta, începu ea, în sfârşit, cu foarte mare încetineală, este o fată cât se poate de interesantă.

— Ea n-are nimic de-a face cu asta! izbucni el.

— Este adevărat, eu am furat toate lucrurile acelea. Dar Saga este nevinovată. Trebuie să mă credeţi!

Din tonul ei, Faun înţelese că zâmbea.

— Înseamnă că avem de-a face cu un caz deosebit de dragoste frăţească. Nu-i aşa, Faun? Cât de mult îţi iubeşti sora? Şi, încă mult mai important: cât de mult te iubeşte ea *pe tine*?

Faun rămase fără cuvinte. Ce-ar fi putut răspunde? „Suntem gemeni, mizerabilo! Suntem uniţi. Aşa am fost întotdeauna.”

— Răspunde. În voce se simţi o urmă de nerăbdare.

— Fireşte că ne iubim. Ciudat ce scrâşnet aveau cuvintele lui, chiar şi în propriile sale urechi. Strânse pumnii, până ce mâinile începură să-l doară.

— Ar încerca să te elibereze din închisoare? Şi-ar pune viaţa în joc pentru tine?

Nu mai avea picătură de sânge în obraz, iar mâinile şi le simţea moi şi fără putere. Se dădu un pas înapoi, clătinându-se, şi era cât pe ce să alunece pe paiele umede.

— Ce vreţi de la sora mea?

Contesa râse uşor.

— Ai minte, Faun-hoţ de găini. Asta îmi dă speranţă în ce o priveşte pe sora ta. Mintea este o premisă bună.

— Pentru ce? Nu înţelegea ce însemnau vorbele ei. De ce o interesa Saga pe contesă, dacă n-o credea hoaţă?

— Pentru una-alta, spuse ea într-o doară.

Pe neaşteptate, ea se trase înapoi din dreptul lucarnei. Prin deschizătură el nu mai văzu decât făclia pe zidul din faţă. Timp de o bătaie de inimă, se păru că silueta s-ar fi aprins ea însăşi, că el ar fi vorbit cu un foc adevărat, nu cu un om.

— Ce vreţi să spuneţi? Faun bătu din nou cu pumnul în uşă.

— Somn uşor, hoţule mic.

Lucarna se închise. Nu se mai auzi niciun sunet. Doar tăcerea zidurilor răsuna mai tare decât înainte.

Noaptea cea lungă

Saga aşteptă până când toţi dormeau.

Cele patru surori stăteau înfăşurate în pături între ea şi ieşirea din căruţă; ca de obicei, părinţii ei foloseau cea de a doua căruţă ca tabără de noapte. Adormind, Lisa, cea mai mică dintre cele patru, se lipi de sora cea mai mare, alintându-se. Sara sărută în treacăt părul blond ca spicul de grâu al fetiţei de patru ani şi o împinse uşor într-o parte. Alunecă în afară fără să facă niciun zgomot.

Noaptea era răcoroasă. Ţinutul deluros în jurul muntelui Lerch dormita sub clarul de stele. Pădurile din apropiere foşneau blând. Aproape de tot mai scânteia cenuşa dintr-o vatră lângă care sforăia un beţivan.

Corturile şi căruţele negustorilor se aflau pe o pajişte nu departe de poarta cetăţii. La căderea nopţii, când s-a terminat iarmarocul, toţi trebuiseră să plece din curte. Soldaţii au zăvorât poarta în urma lor, de parcă ar fi vrut să nu lase să se apropie o armată duşmană. Nimeni care nu era de acolo nu avea voie să înnopteze între zidurile cetăţii. Chiar de când sosiseră, cu trei zile în urmă, saltimbancii fuseseră frapaţi de severitatea controalelor. Carele fuseseră controlate mult mai temeinic decât de obicei. Fiecare nou-sosit trebuia să precizeze de unde venea şi ce auzise acolo despre situaţia din ţară. Unii negustori au fost chiar respinşi, fără să li se numească motivele.

În ciuda îndeletnicirilor lipsite de grijă din curtea cetăţii, groaza atârna deasupra cetăţii Lerch. Tatăl Sagăi le explicase copiilor săi, cu mâna la gură, posibilele cauze. Ca partizană a lui Filip de Suabia, care fusese înfrânt, contesa, la fel ca zeci de alţi nobili din întregul imperiu, era ameninţată de răzbunarea împăratului; şi aceasta nu pentru că Otto al IV-lea ar fi fost un om excesiv de crud, ci pentru că, după războiul civil, s-a văzut silit să stingă în faşă orice vatră de tulburări. Nobilii care

luptaseră de partea duşmanului său rămâneau un pericol. Răzvrătirea plutea în aer. Violante şi soţul ei, contele Gahmuret von Lerch, treceau drept prieteni apropiaţi ai lui Filip.

Faptul că cetatea era locuită de nobili care până nu de mult fuseseră fideli împăratului, îşi avea temeiurile sale: Gahmuret dispăruse de mai bine de şase ani. Atunci, în anul 1204, plecase cu mii de alţi oameni în Ţara Sfântă, pentru a scăpa Ierusalimul de ciuma sarazină. După bătălia pentru Constantinopol, cruciada s-a dezintegrat, mulţi cavaleri nu s-au mai întors niciodată acasă. Gahmuret era unul din ei.

Saga a rămas în umbra căruţei şi privea spre cetate. Era un teren impunător, chiar dacă nu extrem de mare. Un zid masiv proteja clădirile din jurul clădirii principale. Deasupra crenelurilor se înălţau mai multe turnuri de pază şi mai era şi un donjon înalt, care domina întinderile din jur. La vest de muntele Lerch, de cealaltă parte a unei fâşii de pădure, se aflau moşii întinse. Odată, Saga auzise că, pentru a întreţine un cavaler şi cetatea sa, era nevoie de dările din şapte sate. Comitatul Lerch avea de oferit cu mult mai mult de şapte localităţi, dar, după războiul civil, zilele de bogăţie risipitoare se sfârşiseră. După cum se spunea, contele Gahmuret îl susţinuse generos cu aur pe prietenul său, Filip de Suabia, în lupta sa pentru coroană, şi pentru aceasta chiar ipotecase părţi întregi din domeniile sale. Astăzi, contesa făcea imposibilul pentru a reda bunurilor casei Lerch strălucirea lor de altădată şi să facă uitată prietenia cu regele dinainte. Dar umbra puternicului împărat, care putea oricând să cadă din nou asupra ei, îi îngreuna străduania de a atrage la Curtea ei vasali destoinici. Situaţia era complicată şi presimţirea unei decăderi treptate plutea trist deasupra regiunii.

Cu toate acestea, hotărârea tatălui Sagăi, de a-şi aduce aici familia, s-a dovedit a fi una fericită.

Recunoscători pentru câteva glume şi distracţii în vremuri atât de întunecate, oamenii umpluseră cu largheţe căniţele fetelor. Răsplata pentru zilele trecute depăşea încă de acum pe cea de la ultimele lor apariţii sus, în nord.

Saga nu se mişca din loc, supraveghind continuu crenelurile cetăţii. Acolo sus, patrulau soldaţi, bărbaţi cu tunici albe, fără blazoane, din paza cetăţii. Masivul pod basculant al cetăţii era închis şi, probabil, ar fi fost coborât din nou abia când se crăpa de ziuă. În faţa porţii şi la dreapta, la poalele zidului estic se întindea un şanţ cu apă. Fusese săpat de oameni şi se alimenta dintr-un izvor care ţâşnea printre nişte stânci de pe coama muntelui. La stânga porţii, malul şanţului se prelungea într-o pajişte care, după câţiva paşi, se termina în marginea unei muchii de stâncă abrupte. Spre apus, muntele Lerch cobora abrupt, iar de acolo părea aproape cu neputinţă să pătrunzi în cetate. Tocmai de aceea Saga dădea cea mai mare atenţie acestei părţi a zidurilor.

Aruncă o privire şovăitoare spre căruţă, îşi luă inima-n dinţi, se desprinse din umbra căruţei şi plecă. Îşi înăbuşi pornirea de a fugi, căci ar fi trezit astfel bănuielile străjilor de pe creneluri. Se plimbă agale, aparent fără rost, prin tabăra din faţa cetăţii, ca şi când nu putea să doarmă într-o noapte senină şi înstelată.

Se întoarse spre vest. Ultima parte o parcurse la adăpostul unor umbre adânci, dintre propriile lor căruţe şi corturi, trase aproape de peretele abrupt al muntelui Lerch. Peretele vestic nu se desprindea direct din stâncă. Mai degrabă muntele forma la poalele cetăţii o proeminenţă îngustă din bucăţi de stâncă, care continuau jos, de-a lungul zidului. O acrobată abilă ar fi putut cu uşurinţă să penduleze pe deasupra – şi, cu puţin noroc, chiar să se cațere pe zid, prinzându-se de interstiţii şi ieşituri.

Până la urmă a fost chiar mai uşor decât se aşteptase. A ţâşnit sprintenă în sus, pe zidăria

grosolană. O singură dată era s-o păţească, atunci când o rafală de vânt dinspre nord a măturat cetatea. Saga a reuşit să se prindă bine, vârându-şi adânc într-un interstiţiu degetele picioarelor goale şi apucând cu cele de la mâini canturile blocurilor colţuroase de stâncă. Simţi cum i se prelinge sânge pe dosul mâinii, când i se zgâriară unghiile. În piciorul stâng un cârcel parcă o ardea, şi o durea atât de tare, încât ar fi vrut să strige şi-şi muşcă buza inferioară. Preţ de o clipă, toată bravada păru destinată eşecului.

Dar vântul se potoli, şi puţin mai târziu Saga ajunse pe creneluri. Nu privise în jos nici măcar o singură dată. De mult nu se mai temea de înălţimile mari.

Aşa cum se aşteptase, străjile îşi concentrau atenţia asupra laturilor de sud şi de est ale cetăţii. Acolo se aflau tabăra şi drumul spre poartă. Mai departe, vechiul drum comercial trecea prin păduri şi se spunea că urma parcursul unui drum cu mult mai vechi din timpuri uitate.

Căţăratul peste creneluri era joacă de copii. Saga trecu nevăzută printre un butoi cu apă de băut, din care străjile puteau să-şi ia cu polonicele lor de lemn, şi balustrada unei scări. Sub ea era curtea cetăţii. Peste zi, fusese plină de corturi, tarabe şi oameni. Acum însă, parcă era părăsită şi Sagăi i se păru mult mai mare decât cu câteva ore mai înainte. Nu se gândise cât de greu ar fi să treci neobservat peste o suprafaţă deschisă. Chiar şi când se mişca în umbra zidurilor, putea fi uşor descoperită de pe creneluri.

Dar n-avea de ales, trebuia să meargă mai departe. Dacă ar mai rămâne mult pe loc, i-ar veni în minte tot mai multe lucruri care puteau ieşi prost. Ea nici măcar nu cumpănise cum avea de gând să-l scoată pe Faun din închisoare. Una era să ajungă în cetate, poate chiar aproape de el, dar cu totul altceva să-l ajute să iasă de aici. Se îndoia că el ar fi putut să coboare pe zid, căţăratul nu era

punctul lui forte. Coborî scara tupilându-se. Străjile de pe ziduri – le numără, erau patru – îi făcură pe plac, privind mai departe în afară. Cât timp niciunuia nu-i dădea prin minte să se întoarcă în partea aceea, era oarecum în siguranţă.

Ultima treaptă de jos, apoi lutul zdravăn bătătorit din curtea cetăţii, în linie dreaptă, de aici şi până la portalul clădirii principale mai erau vreo cincizeci de paşi; dacă se furişa de-a lungul zidului cu spatele la el, distanţa era aproape dublă. Apoi, mai putea profita de acoperirea oferită de rămăşiţele de la piaţă. Încă de seara târziu, slujitorii începuseră să adune resturile rămase pe jos şi să le înfăşoare în mari prelate de pânză. Aceste baloturi, dintre care unele aveau aproape înălţimea unui om, erau târâte la marginile curţii, pentru a nu sta în drumul carelor negustorilor şi ţăranilor atunci când plecau. Sagăi îi ofereau prilejul de a se feri de priviri nedorite.

Când Saga ajunse la uşa cu două canaturi a clădirii principale, aceasta era întredeschisă. Pentru prima oară simţi cum în suflet i se strecoară neîncrederea. Ce administrator de cetate, a cărui stăpână trebuia să se teamă de răzbunarea împăratului, putea fi atât de neglijent, încât să nu zăvorască o uşă? Era destul de rău că o saltimbancă putea să ajungă aici, dar o asemenea superficialitate mirosea a prostie uriaşă. Sau a intenţie.

Abia îi trecuse gândul acesta prin cap, când în spatele ei se auzi un răzuit. Fier pe lemn şi piele.

Saga se răsuci. Respiră adânc. Închise ochii timp de două, trei bătăi de inimă.

— Nu mişca! spuse un bărbat. Abia îşi trăsese din teacă sabia pe care o ţinea acum în mână. În spatele lui, din colţurile negre ca smoala ale zidăriei veneau alte cinci siluete.

Niciunul din ei nu părea surprins şi Saga îşi muşcă buzele. Ce proastă fusese! Ceea ce luase ea ca neglijenţă fusese plănuit.

Saga nu se opuse când soldaţii din paza cetăţii o luară în mijlocul lor. Ştia că nu avea nicio şansă. Ba mai mult, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Fu condusă, la lumina făcliilor, în clădirea principală, şi puţin mai târziu cotiră într-un coridor de piatră, ai cărui pereţi erau acoperiţi de covoare decolorate. Trecură de nişte uşi închise şi urcară nişte trepte înguste şi scobite.

— Intră acolo, spuse şeful străjii şi arătă spre o uşă larg deschisă, în aşteptarea unui oaspete târziu. Uşa se închise în urma Sagăi. Se auzi scrâşnetul unui zăvor pus pe dinafară.

Privirea Sagăi rătăci prin spaţiul vast. Abia după o clipă înţelese că trecuseră din clădirea principală în donjon, care era cu câteva etaje deasupra curţii interioare. Unica fereastră era zăbrelită, îmbinările barelor în zidărie erau încă proaspete. Încăperea era aproape rotundă, cu o singură parte dreaptă pe latura opusă ferestrei; acolo se afla uşa spre casa scărilor. Şi aici pereţii erau acoperiţi de covoare, pentru a păstra iarna căldura căminului deschis. Din tavan se desfăceau în fâşii picturi simple. Exista un pat mare, destinat mai degrabă unui oaspete decât unei deţinute, şi un bol de lut smălţuit cu apă proaspătă. Pe salteaua din catifea umplută cu paie se afla o îmbrăcăminte simplă, în culorile pământului. Saga nu făcu nicio mişcare. Panica o îngheţase pe dinăuntru, incapabilă de un gând înţelept.

Era aşteptată. *Cineva* era aşteptat. Dar, oare, ea era cu adevărat cea aşteptată?

Apoi descoperi pe o pernă pandantivul prins pe o bentiţă de piele. Era o piatră ovală de cel mai luminos turcoaz, nu mai mare decât o falangă de la degetul mare, montat într-o împletitură de argint. Îl ştia bine. Era al lui Faun.

***

La un moment dat, încetă să-şi mai pună întrebări. Se întinse pe pat, cu picioarele strânse,

cu piatra lui Faun apăsată pe obraz. Îşi aminti de vara când el apăruse cu pandantivul la gât şi spusese că e un ou de zmeu. Îl luase în râs, dar când el a rugat-o să nu spună nimănui secretul lui, ea i-a respectat dorinţa şi a păstrat taina. În ochii Sagăi, pandantivul nu putea fi despărţit de Faun, la fel ca ea însăşi.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji şi ea nici măcar nu mai încerca să înţeleagă ce se petrecea aici. Sute de întrebări. Mii de răspunsuri posibile.

În dimineaţa următoare cineva i-a adus de mâncare. O slujnică cenuşie ca un şoarece, care putea tot atât de bine să fie şi mută. Pe coridor se auzi un zornăit metalic, o admonestare blândă că orice încercare de a fugi era fără rost. Saga o copleşi pe femeie cu întrebări, o mai implora chiar şi când uşa se închisese de mult în urma ei. Nu primi niciun răspuns.

O nouă zi, o nouă noapte.

În curând, o săptămână.

Şi nici acum niciun fel de explicaţii.

— De mai multe ori, zilnic, se repezea la uşă şi bătea cu pumnii în ea. La început des, apoi tot mai rar. Nicio deosebire. Dincolo de uşă domnea în continuare o linişte mormântală, tot aşa după cum de la fereastra ei zăbrelită nu se vedea decât imensitatea cerului.

Lacrimile i-au secat, dar nu şi gândurile, amintirile, sentimentul de vinovăţie pe care-l avea atunci când se gândea la Faun.

Cu cât se scurgea mai mult timp, cu atât mai des o străfulgera gândul că nu se va mai întâmpla nimic. Că va rămâne închisă pentru totdeauna în această cameră din turn, prizoniera propriei singurătăţi şi disperări. De aceea, a fost aproape recunoscătoare când, în dimineaţa celei de a noua sau a zecea zi, slujnica i-a adus cartea.

Cineva trebuie să-i fi poruncit să i-o aducă, aşa că Saga luă faptul ca o confirmare că, poate, nu fusese uitată: şi chiar dacă nu ştia să citească,

începu să se uite la imaginile artistice de pe pagini; codexul copiat de mână valora, fără îndoială, mai mult aur decât ar fi câştigat tatăl ei într-o viaţă întreagă. Presupunea că era vorba de o Biblie. Cunoştea câteva povestiri din Sfânta Scriptură şi descoperi scene cunoscute în înluminări şi în viniete.

Când nu răsfoia Codexul, stătea mai mult pe patul îngust şi privea printre zăbrele cerul îndepărtat, pe care lumina şi întunericul alternau cu regularitate. Ca să mai facă puţină mişcare, alerga de-a lungul peretelui din vasta sa încăpere, tură după tură, iar gândurile o însoţeau în cerc.

La început, s-a gândit deseori la părinţii ei şi la surorile mai mici. În primele zile, a suferit, dar curând n-a mai simţit durerea. N-avea nicio îndoială că tatăl plecase mai departe cu ceilalţi. De la moartea fiilor săi mai mari, evita orice conflict cu autorităţile.

Un timp, familia ei ar întâmpina nişte greutăţi, neavând dansul Sagăi pe funie, dar mai ales spiritul minciunii.

Dar Martha începuse deja să balanseze binişor, iar tatăl ei s-ar îngriji ca ea să devină tot mai bună. Încă câţiva ani, câteva cicatrici în plus, şi ea ar fi la fel de abilă ca Saga.

Ce-i drept, la spiritul minciunii ar trebui să renunţe. Niciuna din fetiţele mai mici nu poseda talentul vocii înşelătoare.

Dar aici, în detenţia din camera cetăţii, spiritul minciunii refuza să se supună Sagăi. Încercase s-o convingă cu ajutorul lui pe slujnică s-o ajute să fugă. Femeia nu s-a încrezut în minciunile ei, cine ştie ce i se spusese despre Saga. Nu încăpea nicio îndoială că era convinsă că saltimbanca era deţinută pe bună dreptate în donjon. Saga ar fi dat orice să afle motivul.

***

Nu ştia sigur de când se cuibărise în ea spiritul minciunii. Poate de când se născuse. Dar poate că

abia din ziua în care minţise pentru prima dată cu ajutorul lui. Totul se petrecuse ca de la sine. Apăruse brusc, şi odată cu el, talentul ei pentru minciună.

Nu durase mult până ce să pătrundă unica regulă: era important ca victimele să *dorească* să fie minţite. Nu credeau cu toţii decât în cele de care erau de multă vreme convinşi în taină. Negustoraşul vanitos care presupusese întotdeauna că cerul însuşi îl ocrotea. O femeie care nu voia să înţeleagă că bărbatul ei trăia cu altă femeie. Un beţiv care se lăuda că nimeni nu poate bea mai mult ca el. Fuseseră cu toţii atât de uşor de ghicit. Cu timpul, Saga dobândise talentul de a recunoaşte slăbiciunile oamenilor. De cele mai multe ori, erau suficiente câteva clipe, poate, de discuţie scurtă, pentru a şti care era punctul vulnerabil şi a-şi înfige în el vocea asemeni unui stilet.

Majoritatea acestor reprezentaţii fuseseră dure şi indigeste, altele – ca aceea a femeii înşelate – îţi mergeau la inimă. Dar toate ţinteau instinctele cele mai joase ale publicului: bucuria la răul altuia şi compasiunea. De acestea era nevoie pentru succesul reprezentaţiei ei.

Dar scrupulele? Le cunoştea, desigur. Mai mult decât destul. Dar tatăl ei îi interzicea să deschidă gura, când ea îndrăznea să le rostească. *Aşa vor ei,* spunea el, şi era greu de combătut. Într-adevăr, glasul spiritului minciunii n-ar mai fi avut niciun efect, dacă oamenii n-ar fi avut acea dorinţă.

Se consola la gândul că minciunile ei îi făceau pe oameni să fie mulţumiţi, pe unii chiar fericiţi. În orice caz, pentru moment. Iar când victimele se trezeau din autoînşelare, saltimbancii trecuseră de mult munţii cu banii lor.

Dar de fiecare dată când reflecta profund asupra a ceea ce făcea, îi era greu să se suporte. Ar fi fost prea simplu să arunce toată vina doar asupra tatălui ei. Glasul nu era al *ei?* Dacă cineva putea pune capăt minciunii, atunci ea însăşi era aceea.

În încăperea din turn, Saga avea timp să ţească mai departe aceste gânduri. Era mai uşor să-şi bată capul cu propriile greşeli decât să se gândească la soarta fratelui ei. Uneori reuşea ca, o bună bucată de timp, să nu se mai gândească deloc la el. Dar când reveneau amintirile, ele erau legate de sentimente de vinovăţie, de îndoiala de sine şi de un sentiment de pierdere, care-i ardea sufletul ca focul.

***

Slujnica îi aducea tot mai multe cărţi. Judecând după ilustraţii, nu erau decât scrieri religioase. Slujnica era singurul om pe care-l vedea la faţă. Iar aceasta rămânea tot timpul mută ca un peşte.

Se părea că pe nimeni nu interesa dacă ea ştia să citească. Se părea că pe nimeni nu interesa dacă ea chiar mai era acolo.

Şi, cu toate acestea, numărul volumelor groase creştea de la o zi la alta, până când, în cele din urmă, zăceau împrăştiate peste tot, pe jos.

Când şi când, Saga le folosea pentru jocuri copilăreşti, sărea într-un picior de pe o copertă preţioasă pe alta. Mai des însă le răsfoia, la început în silă, apoi mai interesată. Nu exista nimic altceva pentru a omorî timpul. Cel puţin, aşa nu se mai gândea atât de mult la ea.

Cu cât îi privea mai mult, cu atât sfinţii din înluminările codicelor deveneau mai plastici. Unii păreau să se întoarcă spre ea, alţii cutreierau imaginile.

Saga se întreba dacă i se punea ceva în mâncare. O otravă, care s-o facă să-şi piardă minţile. Sau maleabilă. Atunci hotărî să nu mai mănânce. A doua zi, apăru călugăriţa.

***

Părea să fie, de fapt, o arătare, căci Saga găsi la ea puţine caracteristici omeneşti. În veşmântul ei monahal, călugăriţa venea plutind prin uşă, picioarele îi erau acoperite de tivul ce ajungea la pământ. Îmbrăcămintea era neagră, la fel ca gluga

largă care-i acoperea capul şi umerii. Din stofa întunecată se arăta doar chipul palid, colţuros ca tăiat în lemn. Ochii priveau ageri în toate direcţiile, fără ca ea să-şi mişte capul. Cu simetria ei osoasă, aducea a insectă. Nu era greu să ţi se pară respingătoare.

Uşa fu trântită din afară înainte ca Saga să poată ajunge la ea şi să forţeze ieşirea. Călugăriţa rămase în picioare în mijlocul încăperii, fără a se întoarce spre intrare. Aşteptă fără un cuvânt, până când Saga renunţă să zgâlţâie mânerul greu şi să blesteme lemnul. Femeia rămase nemişcată, înfăşurată în negru ca o leproasă.

Saga se apropie din spate cu prudenţă şi merse încet în jurul ei. Sub gluga îngustă, capul era îndreptat în faţă cu încăpăţânare, dar când Saga ajunse la înălţimea profilului ei, observă că femeia deja o înhăţase cu privirea. Îi urmărea fiecare pas, până ce ajunseră să se privească în ochi.

Saga o năpădi cu întrebările. „Ce e cu Faun? De ce sunt aici? Ce vreţi de la mine? Cine sunteţi, de fapt?”

Nu primi răspuns la niciuna dintre întrebări.

Călugăriţa o măsura cu privirea în tăcere, şi, dintr-odată, Saga fu străfulgerată de gândul că, probabil, femeia aceasta stătuse zile-n şir în faţa uşii, ca şi când liniştea de acolo, de afară, de la ea, venea asemeni unui miros scârbos. Ca şi când o tăcere ca aceasta trebuia să aibă o *origine.*

Ce prostie, îşi zise Saga. Nu este decât o bătrână evlavioasă. Ea nu poate să încuviinţeze ceea ce ţi se face ţie. Nimeni n-are un asemenea drept. S-ar putea să te poată ajuta.

Saga începu cu rugăminţi, apoi cu implorări. Să fie lăsată să plece. Şi fratele ei. Niciunul din ei n-a vrut să facă rău cuiva. Sigur nu.

— Vă rog, mai spuse ea încă o dată la sfârşit, obosită de atâta vorbărie, la care n-a urmat nicio reacţie, nici cea mai mică.

Călugăriţa nu făcea altceva decât s-o ţintuiască cu privirea.

Ochii ei erau întunecaţi ca şi veşmântul pe care-l purta, nişte găuri umbroase, mărginite de riduri scorţoase ca şi crăpăturile din stânci. Trebuia să fi fost foarte bătrână, dar era înaltă şi se ţinea cu conştiinciozitate dreaptă. Atitudinea ei radia severitate neînduplecată, faţă de ea însăşi, la fel de bine ca şi faţă de alţii.

— De ce nu vorbiţi? Dintr-o dată, ideea de a-i scoate ochii oribilei femei păru teribil de tentantă.

Călugăriţa continua s-o ţintuiască cu privirea, dar nu privea prin ea, ci fixa un punct între ochii ei, ca şi când ar fi încercat să-i citească gândurile. Sau s-o supună unei examinări.

— Vorbiţi-mi! Saga făcu un pas spre călugăriţă. N-ar fi trebuit decât să întindă braţele, pentru a-i înfige degetele în orbite. I-ar fi făcut bine să se răzbune pe cineva pentru ceea ce avea ea aici de îndurat.

Buzele subţiri ale călugăriţei se deschiseră, dar cuvintele părură să apară doar cu întârziere din gâtul ei.

— O femeie-menestrel! spuse ea rece.

— Am vrut să te văd cu propriii mei ochi. Şi, Doamne, chiar aşa e. Ea preferă o *femeie-menestrel* şi o preface în Magdalena.

— Ce? Despre ce vorbea? Cine sau ce era o Magdalena? Nu înţeleg…

— Nu mai e mult, spuse călugăriţa. Dumnezeu să ne ajute la toţi.

Apoi se întoarse, alunecând spre uşă.

Saga sări înainte şi-i bară drumul.

— Nu mai e mult până când ce? Vocea i se frânse. Ar fi vrut ca vocea să-i sune furioasă, poate detaşată. În loc de aceasta, suna atât de rugător, încât se ura pe sine pentru aceasta. Până când voi fi omorâtă? Sau eliberată?

— Dă-te la o parte, sau n-ai să mai ieşi niciodată de aici!

Saga şovăi – şi se dădu la o parte. La o depărtare suficientă pentru a o lăsa pe călugăriţă să treacă de ea. Stofa neagră îi atinse braţul. Saga se înfioră.

Călugăriţa ciocăni în uşă cu un palid oscior de deget. De partea cealaltă zăngăni zăvorul.

— Trebuie să mănânci, spuse femeia, fără să se mai întoarcă o dată. Trebuie să fii puternică pentru lungul drum care te aşteaptă.

— Ce drum lung?

Uşa se deschise.

— Ce drum?

Călugăriţa ieşi plutind parcă.

Uşă trântită. Scârţâitul zăvorului.

Saga era singură. Îi era foame.

***

Mâncă din nou, de îndată ce slujnica îi aduse ceva de mâncare. Bău mai multă apă decât înainte şi începu să facă exerciţii simple, pentru a se menţine mobilă şi în putere. Se balansă pe marginea patului, făcu roata din poziţia stând, merse în mâini şi se ridică în braţe pe zăbrelele ferestrei.

Percepţiile i se normalizară. Curând, sfinţii din cărţi încremeniră din nou. Niciunul nu-şi mai întorcea capul spre ea. Nu mai erau decât nişte chipuri pictate, nici măcar ca în viaţă. Aşadar, un drum lung. Nu putea însemna moartea. De ce ar fi trebuit să rămână puternică pentru a muri?

Dar încotro avea s-o pornească? Unde voiau s-o aducă? Şi ce însemna să prefaci pe cineva în *Magdalena?*

La urma urmei, era mai bine decât să rămână înţepenită în această încăpere. Undeva, afară, era Faun. Poate îl va revedea. S-ar putea să afle adevărul. Motivele pentru care erau întemniţaţi. Ea era pregătită.

***

La sfârşitul celei de a treia săptămâni, se trezi noaptea din cauza unor zgomote. De afară pătrundea zăngănit de săbii, însoţit de strigăte

sălbatice. Saga sări din pat, se ridică la fereastră şi-şi presă faţa atât de tare de zăbrele, încât o durură pometii. Cu toate acestea, nu putea desluşi nimic. Cerul nopţii era acoperit de nori groşi, chiar şi întinderile de la poalele muntelui Lerch zăceau în beznă totală. Curtea cetăţii se afla mult prea jos sub ea, pentru a o putea vedea din acest colţ.

Aproape de tot, uguia un porumbel gulerat. Saga îl ştia, stătea deseori pe fereastra din zid. Şi-ar fi dorit să înţeleagă pasărea, i-ar fi putut divulga ce se petrecea acolo jos.

Strigătele şi zgomotul luptei încetară, dar după puţin timp începură din nou. În cele din urmă, se mutară în interiorul unei clădiri. Se auzi un suflu, apoi în faţa ferestrei începură să danseze scântei. În curte fusese aprins un foc. Strigăte disperate de alarmă, răcnete furibunde.

Instinctiv, Saga se trase un pas înapoi şi observă că zgomotele nu mai răsunau doar în interiorul donjonului, ci şi nu departe de uşa ei. Din când în când, strigătele pătrundeau prin ziduri, deformate, înăbuşite, dar destul de aproape pentru ca prima speranţă a Sagăi să se prefacă în teamă.

Acum luptele se duceau pretutindeni, afară, ca şi înăuntru. Nu se mai vedeau scântei, poate că focul se stinsese. Undeva plângeau nişte copii, probabil cei ai slujnicelor. În turn mirosea a fum, dar asta nu trebuia să însemne ceva. Până ce fumul focului stins să ajungă la încăperi, în curte se putuseră întâmpla multe.

Uneori se auzea muzica săbiilor. Glasuri stinse se întretăiau, un bărbat răcnea din răsputeri după un doctor.

Toţi muşchii Sagăi erau încordaţi. Trebuia să facă un efort pentru a se scutura de amorţeală şi a-şi pune nişte haine pe ea. Propriile ei lucruri mirosiseră odată atât de îngrozitor, încât şi le scosese singură de bunăvoie. Slujnica le luase, dar nu le-a mai adus niciodată înapoi. O dată cu ele dispăruse şi oul de zmeu al lui Faun.

Timpul se scurgea. Nimic nu se întâmpla.

Apoi, în faţa uşii se auziră paşi. Erau ai atacatorilor sau ai apărătorilor cetăţii? Şi ei erau la fel de interesaţi de ea ca şi ceilalţi?

„Poate că acum va trebui să mor”, îşi zise Saga.

Uşa se dădu în lături.

— Vino cu mine! porunci o voce.

Plecarea

Pretutindeni era sânge.

Te lipeai de el pe trepte, iar pe pereţi forma figuri răvăşite. Unele pete semănau cu umbre de un roşu întunecat, tăiate din corpul cuiva. Şi mai erau şi alte urme ale luptei: pe un palier erau trei degete, dintre care unul spintecat în lungime, ca un peşte despicat. Pe un perete era lipit ceva păros, de la care Saga şi-a întors repede privirea, înainte de a-şi fi putut da seama ce era. Peste toate plutea duhoarea de carne caldă, crudă, ca la sărbătorile de tăieri care se mai ţineau în multe sate.

Cei doi bărbaţi care o luaseră pe Saga făceau parte din straja cetăţii. Aceasta lămurea, oricum, care fusese deznodământul atacului. Amândoi purtau semnele luptei. Tunicile lor albe erau stropite cu sânge de culoare închisă, unul din ei şchiopăta uşor. Celălalt era foarte tânăr, şi Saga văzu cum sabia trasă îi tremura în mână. Niciunul din ei nu părea dispus să răspundă la întrebările prizonierei.

Totuşi, când ajunseră la ultima treaptă, şi aici, jos, fură izbiţi de şi mai mari distrugeri – un mort zăcea cu burta spintecată în faţa unui cămin, cu mâna stânga îngropată în propriile intestine; un al doilea era sprijinit cu spatele de perete şi privea în gol cu ochi învineţiţi –, Saga îşi luă inima-n dinţi şi întrebă: „Ce s-a întâmplat aici?”

Niciunul din cei doi bărbaţi nu răspunse. Cel mai tânăr îşi muşcă buza de jos, părând că nici nu observă că sângera.

Morţii purtau zale şi coifuri, unul chiar avea brățări şi pulpare metalice. Echipamentul lor era mai solid şi mai scump decât cel al străjii cetăţii şi, fără să vrea, Saga se întrebă de câţi fideli ai contesei fusese nevoie pentru a-i învinge. Dar, cu siguranţă, morţi erau şi de o parte şi de cealaltă.

Când urcară, la lumina făcliilor, pe o scară largă până la primul etaj al clădirii principale, Saga mai

făcu o încercare:

— Cine erau oamenii aceştia? îşi exprimă bănuiala înainte de a cugeta la posibile urmări: – Erau soldaţi ai împăratului?

Soldatul mai în vârstă întoarse capul spre ea, şi, timp de o clipă, Saga se temu că o va lovi. După aceea, însă, el îşi aţinti din nou privirile înainte. Bine că nu trebuise să spună nimic. Ea îi citise răspunsul în privirea lui disperată, privirea unui bărbat care înţelesese în noaptea aceasta că era de partea falsă a unui conflict fără perspectivă.

Martori ai unei lupte crâncene erau şi aici, sus. O slujnică de o paloare cadaverică tocmai căra două găleţi de apă şi cârpe de şters, alta sta în genunchi oftând şi ştergea cu gesturi mecanice o pată de sânge, pe care nu făcea decât s-o tot mărească. Se uită la Saga cu ochii umflaţi de plâns, în timp ce soldaţii treceau cu aceasta prin faţa ei.

Soldaţii se opriră în faţa unei uşi duble din mijlocul unui coridor larg din piatră. Cel mai în vârstă îşi vârî sabia în teacă şi ciocăni.

— Adu-o înăuntru! spuse o voce de femeie. Saga bănui cine o aştepta acolo înăuntru. Dar în chip ciudat, nu mai simţea decât o umbră din furia nestăpânită care o chinuise în toate săptămânile acelea. Sperase să ajungă destul de aproape de contesa Violante, pentru a-i sări la gât. Numai că acum furia ei… nu, nu zburase, dar trecuse atât de mult pe planul al doilea, încât trebuia să facă un efort pentru a se gândi la altceva decât la cadavrele din galeria acoperită de jos.

Soldatul deschise uşa şi o împinse pe Saga înăuntru. Încăperea era spaţioasă, de două ori mai mare decât propria ei cameră din donjon. Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii brodate. Una arăta o scenă de vânătoare în adâncul unor păduri, peste ale căror vârfuri trona silueta cetăţii Lerch. Pe o alta se putea vedea urcarea animalelor pe Arca lui Noe. Plafonul camerei era pictat cu stele şi semne

zodiacale, o impresionantă abundenţă colorată din albastru, roşu şi auriu. Pe sipete şi frize ardeau lumânări de seu ieftin, nu de ceară, aşa cum se aşteptase Saga să găsească în casa unei nobile.

Femeia zveltă, care stătea cu spatele la intrare în faţa unui foc ce ardea în cămin, se întoarse încet. Părul lung, de un blond deschis, era prins într-un coc lejer şi fixat cu un singur ac. Era înfăşurată într-o mantie scumpă, pe care o strângea cu ambele mâini în faţa pieptului; de dedesubt se vedea marginea unei cămăşi de noapte simple. Era desculţă, şi pe partea de sus a labei piciorului drept Saga recunoscu stropi de sânge uscaţi. Chiar şi pe jumătate din distanţa de la uşă la patul grandios era o baltă de sânge.

Acolo a murit cineva, se gândi Saga. Cineva a vrut s-o omoare pe contesă şi a fost omorât acolo. Atât de aproape de ţintă!

Contesa Violante urmări privirea Sagăi aţintită asupra petei de sânge şi făcu un semn străjilor.

— Lăsaţi-ne singure!

Cel mai tânăr păru să şovăie, dar fu împins afară de celălalt. Porunca îi păru Sagăi la fel de uluitoare ca şi lui.

Violante îi zâmbi tânărului.

— Nu-mi va face niciun rău.

Saga nu era absolut sigură de acest lucru.

Uşa se închise cu un hârâit. Saga nu mai auzi paşi. Ambii soldaţi rămăseseră la o distanţă de la care puteau fi chemaţi.

— Apropie-te! Contesa făcu o mişcare de invitaţie.

— E mai cald lângă foc. Şi vom avea destul frig de îndurat în viitor.

Saga nu se mişcă din loc.

— Unde e fratele meu?

— În siguranţă.

— *Unde* este?

— În această cetate. E bine. Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru el. O minusculă pauză, după care

spuse:

— În orice caz nu atât timp cât faci ce-ţi spun eu. Acum vino lângă foc!

Saga făcu câţiva paşi încet, până când simţi căldura flăcărilor. Pe coridoarele şi în casa scărilor din cetatea aceasta în care trăgea mereu curentul, era uimitor de rece pentru o noapte de la începutul verii, iar apropierea focului nu putea fi decât binevenită. Dar frisoanele tot nu i-au dispărut.

Contesa Violante von Lerch era înaltă, cu jumătate de cap mai înaltă decât Saga. Aproape de ea, îţi puteai da seama cât de mult o afectaseră evenimentele din ultima oră. Ochii de un verde deschis erau umflaţi, de parcă şi-ar fi reprimat lacrimile care aşteptau să i se scurgă pe faţă. Când tăcea, muşchii obrajilor se încordau şi-şi mişca fălcile. Sub ochiul stâng avea o cicatrice veche, care arăta ca ciupitura unui cioc de pasăre. Creşterea şoimilor era îndrăgită de nobili; se putea ca astfel să se fi rănit Violante. Pentru o femeie, la a cărei viaţă tocmai s-a atentat, făcea totuşi o impresie uluitor de stăpânită.

— Saga, şopti ea încet, ca şi când ar fi trebuit să cugete la acest nume. Apoi respiră adânc. — N-avem mult timp. Du-te la fereastră şi uită-te în curtea cetăţii!

— De ce?

— Fă ce-ţi spun!

Saga nu se mişcă.

— Vreau să-l văd pe Faun.

— Ai să-l vezi. Dar abia după ce te-ai uitat afară.

Păşind şovăitor, Saga se apropie de una dintre cele două ferestre. Scândura cu care era închisă de obicei fusese deja scoasă şi pusă pe jos.

Noaptea era tot întunecată. Făclii şi tăvi cu jăratic luminau diferite părţi ale curţii, dar fiecare dintre aceste zone luminate părea izolată de celelalte. Oamenii mergeau grăbiţi încoace şi încolo, dispăreau în petele întunecate dintre ariile

luminate de foc şi apăreau din nou, ca din neant, în altă parte. În apropierea porţii, patru cadavre erau puse unul peste altul, cei doi din galeria acoperită tocmai fuseseră aduşi; doi servitori acopereau macabra colină cu un soi de prelată. Cei şase bărbaţi trebuie să fi fost invadatorii omorâţi. Mai târziu vor fi transportaţi undeva afară şi acoperiţi cu pământ sau trimişi înapoi celui care-i trimisese. Împăratul nu va fi prea bucuros atunci când, pe câmpurile de luptă din sudul Italiei, va ajunge vestea loviturii eşuate.

În mijlocul curţii cetăţii, erau trei trăsuri trase de cai, lăzi de lemn fără ornamente, cu perdele deschise la culoare în spatele ferestrelor. La fiecare erau înhămaţi câte doi cai, nişte animale mari, musculoase. Slujnice şi servitori încărcau înăuntru cutii şi saci sau îi legau pe acoperişurile trăsurilor.

Una din trăsuri avea zăbrele la ferestre. Saga îşi aminti de cuvintele sinistrei călugăriţe.

— Credeţi cu adevărat că puteţi fugi din faţa împăratului? întrebă ea, dar se întoarse spre contesă abia după o clipă.

Chipul frumos al femeii părea că tremură, dar se putea să fie din cauza pâlpâirii focului din cămin. Vocea ei avea o nuanţă încordată, care o tăcea să pară mai ameninţătoare decât orice altă izbucnire de furie.

— Nu fug de el. Plecarea noastră este plănuită de mult. Numai că acel… incident din noaptea aceasta m-a făcut să mut călătoria noastră cu câteva zile mai devreme.

— Călătoria noastră?

— Ştiu că Gunthild a fost la tine. Şi ştiu ce ţi-a spus.

— Călugăriţa?

Contesa încuviinţă din cap.

— A vorbit de un drum lung. În adâncul sufletului, Saga simţi pornirea de a urla şi a lovi în dreapta şi-n stânga, dar în afară nu lăsă să se vadă decât calmul. Era ca în reprezentaţiile ei pe funie:

poţi să tremuri de teamă ca varga, dar nu trebuie să arăţi nimic în afară. Altminteri vei fi atrasă de abis şi trântită jos.

— Într-adevăr, un drum lung, repetă contesa. Saga descoperi că aceasta nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, deşi se putea înşela. În fapt, avea cu siguranţă zece ani mai mult. Nu mai era o femeie tânără, dar încă nu era una bătrână.

— Tu eşti obişnuită să călătoreşti.

— Şi dacă mă împotrivesc?

— De ce să faci asta? Eu îl am pe fratele tău. Ameninţarea fu exprimată cu o asemenea mină de nevinovăţie, încât, pentru un moment, Sagăi îi pieri glasul.

— Îi veţi pricinui… un rău? Detaşarea ei exterioară începea să cedeze, dar ea încă se mai controla. Brusc, calmul ei pierdu orice urmă de concentrare, căreia groaza îi luă locul.

— E un hoţ. Contesa Violante trecu pe lângă ea, spre fereastră, şi privi afară. „Mă tem că nu mai avem mult timp.” Se întoarse din nou şi o privi pe Saga drept în ochi.

— Târgul nostru e simplu de tot. Vii cu mine, şi fratele tău rămâne în viaţă. Dacă încerci să fugi sau te arăţi în alt fel nesupusă, în acelaşi ceas trimit un sol cu condamnarea lui la moarte. Aş vrea să înţelegi că soarta lui e în mâinile tale, Saga. Porţi răspunderea pentru el.

Saga închise ochii, simţind cum se clatină pământul sub picioare. Strânse un pumn, deschise ochii – şi o lovi pe Violante drept în faţă.

Contesa se dădu înapoi, împleticindu-se, şi era cât pe ce să ajungă atât de aproape de focul din cămin, încât flăcările să-i atingă mantia. Dar ea se redresă în ultimul moment, se clătină uşor şi îşi duse mâna la obraz. Respira şi inspira încet, adânc de tot, de parcă ar fi vrut să-şi aline durerea.

— Bine, şopti ea, aceasta a fost plata pentru cele patru săptămâni trecute. Este singura ieşire pe care ţi-o iert. La următoarea, fratele tău va muri. Şi vei

avea remuşcări pentru moartea lui, înainte ca şi ţie să ţi se întâmple acelaşi lucru. Se îndreptă, îşi masă pometi i şi apăru direct în faţa Sagăi, fără să se teamă de o nouă lovitură. Aceasta este o promisiune, Saga. Ai înţeles? Vreau să spun, ai înţeles *cu adevărat?*

Saga nu făcu nicio mişcare. Nu-i venea să creadă ce auzea. Nu putea pricepe nici ce tocmai făcuse ea însăşi. De la o clipă la alta, totul devenea mai ireal. Picăturile de sânge de pe picioarele goale ale contesei. Obrajii ei înroşiţi. Privirea rece a ochilor ei verzi. Şi niciun semn exterior de furie. În ce priveşte stăpânirea de sine a Violantei, o întrecea cu mult pe cea a Sagăi. Poate pentru că şi ea se balansa de mulţi ani deasupra unui abis, fără a simţi sub tălpi un sol sigur – de la încoronarea ca împărat a duşmanului ei Otto von Braunschweig. Ba mai de mult, de la dispariţia fără urmă a soţului ei Gahmuret. Viaţa Violantei era doar un balans. „Cine a putut depăşi aceasta, îşi spuse Saga, nu se mai teme de nimeni. Nici măcar de o saltimbancă cu maniere proaste."

— De ce tocmai eu? întrebă Saga.

— Nu ştii?

Saga dădu din cap.

— Oh, cred că, totuşi, ştii. Nu recunosc bucuroasă, dar sunt, pur şi simplu, invidioasă.

Dar ea n-avea nimic… în afară de spiritul minciunii. Dacă ar fi putut, şi-ar fi deschis pieptul şi l-ar fi smuls de acolo ca pe o inimă străină. Ca acea povară care fusese întotdeauna acesta. Blestemul ei personal. Zeci de întrebări îi stăteau pe buze, dar nu puse decât una singură:

— Ce e cu părinţii mei?

— Ce să fie cu ei?

— Au plecat sau ce s-a întâmplat?

Peste trăsăturile Violantei trecu o umbră. Un regret? Saga simţi ridicându-se în ea un hohot isteric de râs, dar se stăpâni. Nu trebuie să mai arate niciun semn de slăbiciune, nu în faţa ei.

— La scurt timp după ce am poruncit să li se comunice că tu şi fratele tău aţi fost puşi sub pază, ei şi-au strâns lucrurile şi au dispărut.

Saga avea gura uscată, limba parcă i se umflase.

— Chiar aşa?

Contesa Violante păru să cadă o clipă pe gânduri.

— Nu, spuse, spre consternarea Sagăi.

— Tatăl tău a venit la mine. M-a implorat să vă las să plecaţi. Cred că te iubeşte mai mult decât ştii.

Saga coborî privirea, trase adânc aer în piept, tăcu. I-am oferit bani, continuă contesa.

— Mult mai mult decât era nevoie. Nu i-a primit. M-a înjurat şi aproape era să mă lovească – aşa cum tocmai ai făcut tu. Semănaţi, tu şi el.

— N-a vrut banii?

— Nu. Părea că nici nu mă ascultă – ceea ce, la urma urmei, a fost bine, căci altfel ar fi putut să se întrebe de ce i-am oferit atât de mult pentru doi delincvenţi. În locul lui, *mie* asta mi-ar fi dat de gândit. Zâmbetul fugar de pe faţă contesei o duru pe Saga, fără ca ea să fi putut spune exact de ce. Să fi fost batjocura pe care o bănuia în aceste cuvinte? Aroganţa? Sau, dimpotrivă, o pornire *prietenoasă*? Aproape că era o batjocură şi mai mare.

„Vreau s-o urăsc, se gândi. Dar de ce este atât de greu s-o cântăresc exact?”

— Acum nu mai avem timp de vorbit, spuse Violante. Mai târziu vom avea destule prilejuri pentru a sta de vorbă.

— Trebuie să mint pentru Voi, constată încet Saga. Asta e, nu-i aşa?

Contesa întoarse spatele şi porni spre uşă.

— Mai târziu. Ridică glasul şi chemă străjile:

— Duceţi-o la fratele ei! Poate să-l vadă, dar să nu vorbească cu el.

Uşa se deschise şi intrară cei doi bărbaţi. Cel mai tânăr încă mai tremura, privirea îi alunecă din nou spre pata de sânge de pe jos.

— Pe urmă s-o aduceţi la trăsură! porunci contesa. Într-o oră, pornim.

***

Faun se afla într-o ciudată stare între veghe şi vis. Lupta împotriva ei de când fusese întemniţat. Voia să fie lucid, când contesa avea să vină din nou la el. Cu toate acestea, după trei săptămâni petrecute în lumina obscură din acest fund de temniţă, niciodată perfect sigur dacă tremura de frig sau de febră, niciodată singur, pentru că uneori auzea voci, care puteau fi ale foştilor locatari ai celulei – după trei săptămâni de totală nesiguranţă, de furie nestăpânită şi uneori de indiferenţă, îi era greu să mai păstreze interesul pentru el însuşi. Încă o lună, şi i-ar fi fost indiferent dacă era aici sau în altă parte, întemniţat sau liber.

Şi deodată, în miezul nopţii, a fost smuls din letargie de strigăte şi zgomot de luptă. Prin minuscula gaură de fereastră de sub tavan răzbăteau zgomotele unei lupte. N-ar fi putut spune dacă acesta era un semn bun sau rău. Cunoştea nişte istorii despre întemniţaţi care fuseseră puşi în libertate după cucerirea unui oraş sau a unei cetăţi. Dar mult mai dese erau povestirile despre cuceritori care omorâseră fără multă vorbă locatarii temniţelor şi puşcăriilor. Ce să se mai împovăreze şi cu delincvenţii, dacă tot aveau destulă bătaie de cap să le asigure propriilor oameni distracţie şi hrană? Oricum, liniştea dinainte îi tihnise cu mult mai mult. Ea îi dăruise somnul, noaptea, ca şi ziua, ca un câine care se încolăceşte într-un colţ şi visează că trăieşte. În schimb, strigătele răniţilor şi muribunzilor nu puteau fi uşor ignorate. Mai rău era că ele îi demonstrau clar lipsa de perspectivă a sorţii sale.

La un moment dat, zarva s-a potolit. Zornăitul săbiilor s-a stins. După o bună bucată de timp, se auzi scârţâitul vizorului din mijlocul uşii. Faun rămase aşezat cu genunchii strânşi, ridică capul şi-şi şterse ochii cu degetele sale murdare. Capul nu

mai era ras, în timpul detenţiei îi crescuse din nou părul castaniu. Acum era mai lung decât o falangă de deget, pielea capului îl mânca şi se scărpină. Poate avea păduchi.

Faun nu uitase cuvintele contesei, care-i spusese că el nu era decât o momeală. Ea o voia pe Saga, nu pe el. După aproape trei săptămâni – douăzeci de crestături în lemnul uşii – trebuie să se fi luat de mult o hotărâre. Gândul la Saga îl chinuise tot timpul. Dar amorţeala cu care îşi cântărea propriul viitor slăbise treptat şi grija pentru sora sa geamănă.

Până acum nu-şi dăduse seama, dar larma luptei îl scuturase, trezindu-l. Brusc, groaza legată de soarta Sagăi apăru din nou.

— Voi sunteţi, contesă? mârâi el spre pătratul luminos din uşă. Să crăpaţi şi să Vă duceţi dracului!

În faţa uşii se auzi un murmur. Apoi un uşor strigăt de durere şi un blestem. Apoi imediat o voce, pe care o ştia tot atât de bine ca propria-i voce.

— Faun!

Numele lui şi în acelaşi timp un strigăt scurt. Apoi râcâituri şi zgomot de luptă corp la corp. Un bărbat mârâi ceva, ce suna ca „muşcat!"

Faun zbură cu viteza vântului spre uşă:

— Saga! Dintr-o lovitură, indiferenţa apatică se scutură de pe el. Ameţi, apoi i se făcu rău de tot de grijă, dar mintea îi era perfect limpede.

— Saga! Ce faci aici? Ce ţi-au făcut?

Cineva se izbi de uşă, un bărbat scoase un strigăt. Se auzi un clinchet metalic, ca zăngănitul unei clanţe căzute. Faun o auzi pe Saga blestemând şi oftând, în timp ce se lupta cu cineva. Îşi apăsă faţa de vizor şi, la lumina unei singure făclii, văzu două siluete care se luptau, un ghem de membre încolăcite, printre care se desluşea părul castaniu al Sagăi. Îşi înfipsese mâinile în faţa unui soldat, nu cu mult mai în vârstă decât ea însăşi.

Faun văzu cum tânărul intrat în panică ridică pumnul şi o lovi pe Saga în stomac. Degetele ei se desprinseră de el, dar unul din ochii lui sângera. Nu-l zgâriase, dar era evident că îl apăsase destul de tare, pentru ca, o clipă, aproape să-l orbească. Soldatul se trase buimac înapoi, cu Saga care gemea încă agăţată de el, apoi se lovi de perete. Cel de al doilea soldat, care stătuse jos la uşă, se puse repede pe picioare şi sări în ajutorul tovarăşului său. El o apucă pe Saga de talie şi o trase cu putere înapoi, departe de bărbatul mai tânăr.

— Dă-i drumul! urlă Faun prin vizor şi zgâlţâi uşa cât de tare putu.

— Să-i dai drumul! Bărbatul privi peste umăr şi luă o mână de pe Saga, pentru a închide clapeta de lemn. Aceasta se izbi de nasul lui Faun, care scăpă o înjurătură şi se trase înapoi, clătinându-se. Dar fu imediat din nou la uşă, împinse în afară vizorul nezăvorât, lovind astfel soldatul în ceafa. Omul scoase un strigăt, dădu drumul Sagăi şi se împiedică. Ea se întoarse şi-l lovi zdravăn în genunchi, apoi, când cl căzu grămadă, îl lovi cu toată puterea între picioare. Omul se rostogoli, văitându-se.

Faun scoase mâna prin vizor.

— Saga!

Saga îi apucă degetele, pielea lor era rece ca gheaţa. Pe faţa ei trecu ca un fulger un zâmbet dureros. Nasul îi sângera.

— Faun! Ce au… începu ea, dar nu mai continuă, căci dintr-o dată soldatul mai tânăr se ridicase din nou şi se năpustise cu un mârâit furios asupra ei. In urma loviturii, mâinile gemenilor se descleştară. Saga se prăbuşi pe pământ sub omul acela, de-a curmezişul peste celălalt, care tot mai horcăia şi se văită şi mai tare când cei doi se rostogoliseră peste el.

Faun trebui să se răsucească şi să-şi lipească faţă de deschizătură pentru a vedea ce se întâmpla mai

departe. Încăierări, pumni ridicaţi, degete ca nişte gheare, strigăte, şi ocări, şi gâfâieli. Şi pe urmă, la sfârşit, o lovitură înăbuşită.

Saga era vlăguită. Încă se mai mişca, murmura ceva, întinse mâna în direcţia lui Faun, dar era prea slabă pentru a se mai împotrivi celor doi soldaţi.

— Vă omor, dacă vă mai atingeţi de un singur fir de păr al surorii mele! răcnea acesta neajutorat prin vizor, ciocănea cu pumnii în lemn şi bubuia ca un dement.

— Vă las laţi! Porci împuţiţi! Ticăloşi fii de năpârci! Vă omor!

Unul dintre bărbaţi, jumătate speriat, jumătate furios, cu sângele curgându-i din nas şi cu părul răvăşit, nu-şi lua ochii de la el. Apoi vizorul fu închis. Fu pus zăvorul.

Faun se îndreptă spre uşă, se aruncă cu umărul în ea. Striga şi blestema şi-i ura contesei s-o ia dracul!

La un moment dat, observă că afară, pe coridor, se făcuse iar linişte. Saga şi soldaţii plecaseră de mult. Faun era singur.

Căzu în genunchi pe paie şi plânse.

***

Saga fu târâtă sus, în curtea cetăţii. O voce de femeie – nu a contesei, poate a unei slujnice sau a călugăriţei Gunthild – îi ocăra pe paznici, ceea ce-i făcu pe aceştia să se apere neajutoraţi şi să se piardă în învinuiri reciproce.

— Doamne sfinte, ea sângerează! strigă femeia. Nu era călugăriţa, Saga era sigură de asta, deşi încă mai vedea totul ca prin ceaţă, complet ameţită şi respirând pripit. Avea dureri, fără a putea spune ce o durea exact. De fapt, totul, mai mult sau mai puţin. Probabil că era plină de contuzii şi zgârieturi de la zidurile grosolane din coridorul temniţei. Nici soldaţii nu puteau arăta mai bine.

Se împotrivi doar slab când fu împinsă întruna dintre trăsuri. Acolo fu întinsă pe jos, între cele două bănci, cu genunchii îndoiţi, după care uşa fu

închisă. Curând, cealaltă intrare fu deschisă în spatele capului ei, cineva se aplecă deasupra ei, îngână o serie de înjurături şi-i tamponă faţa cu o cârpă umedă.

— Stai cuminte! spuse vocea de femeie. Nu-ţi fac nimic.

— Fratele meu… murmură Saga.

— Nu vorbi.

— El e acolo, jos…

— O să taci odată?

Saga vru să mai comenteze o dată, dar simţi cârpa între buze, simţi gustul propriului sânge şi se potoli.

— Aşa este mai bine, spuse femeia, curăţă cu blândeţe faţa Sagăi şi-i vârî o pernă sub cap. – Dormi zdravăn, o să-ţi facă bine. I-ai aranjat frumos pe cei doi nătărăi. Părea chiar amuzată, în niciun caz supărată. — O fată împotriva a doi soldaţi din straja cetăţii. Cerule, a fost o minune că noaptea trecută n-am fost omorâţi cu toţii de oamenii împăratului.

— Încotro… şopti Saga. Avea impresia că apune soarele, dar cu toate acestea de câteva ore era noapte adâncă.

— Departe de aici, spuse femeia.

Saga se strădui să mai deschidă o dată ochii pentru a-şi cunoaşte binefăcătoarea. Văzu o faţă umflată, deasupra o scufie de culoare deschisă ca nimbul unui sfânt. Păr cenuşiu. Sau, poate, alb?

— Nu sunt decât o simplă slujnică, fetiţo, dar îţi urez mult noroc. Ţi-l doresc din adâncul sufletului.

— Nu vii şi tu? izbucni Saga dintr-o dată, cuprinsă de panică la gândul că prima persoană care o ajutase urma să rămână în cetatea Lerch.

— Nu. Nu vin decât cameristele contesei. Şi călugăriţa aceea respingătoare. Şi, fireşte, doamna Violante însăşi.

— Eu…

— Acum dormi.

— Dar eu…

— Ştiu. Te-am ajutat cu plăcere. Aş fi vrut să pot face mai mult pentru tine.

— Şi Faun? Fratele meu?

Chipul se retrase.

— Rămâi cu bine.

— Nu… pleca!

Niciun răspuns.

Uşa fu închisă şi zăvorâtă pe dinafară. Şi la cealaltă uşă scârţâi un zăvor. Lumina făcliilor cădea printre crăpăturile perdelelor, abia licărind pe gratiile de un cenuşiu mat. „Faun”, îi mai trecu o dată prin gând. Totul se învălmăşi. Nenumăratele glasuri din curte. Paşi numeroşi. Umbrele care-i treceau prin faţă.

Trăsura se puse în mişcare.

Palatul papal

Cardinalul Oldrich de Praga sta la fereastra palatului papal şi aştepta cu nerăbdare decizia Sfântului Părinte. Cardinalul mergea spre şaizeci, o vârstă considerabilă, iar ochii de mult îi jucau feste: nu vedea decât o masă de oameni difuză, în mişcare, îmbulzindu-se spre marea Poartă a Atriumului. Străjerii îi ţineau în şah, dar şi pe aceştia el îi percepea doar ca pe o pată de culoare cu un luciu metalic la marginile armatei cerşetorilor.

De ani de zile îşi exprimase părerea că trebuia trasă o rază de siguranţă mai mare în jurul Bazilicii Sf. Petru şi al clădirilor papale, dar Sfântul Părinte nu încuviinţa amestecul cardinalilor săi în problemele administraţiei. Nici măcar lui Oldrich, cel mai apropiat om de încredere al său, nu-i permitea să participe la decizii în acest domeniu.

Fără să-şi găsească liniştea, Oldrich se întoarse brusc şi începu să măsoare sala cu paşi mari. Cardinalul mai era încă un bărbat înalt, viguros şi mlădios, nu cocoşat cum erau unii mai tineri şi, cu siguranţă, cu un spirit mult mai ager decât toţi ceilalţi care se târau la poalele veşmântului papal.

Pe când era episcop al Pragăi, a atras pentru prima dată atenţia lui Inocenţiu prin abilitatea cu care a tratat cu oficialităţile laice, prin duritate de fier ori de câte ori i se părea că e indicat – poate că unii ar putea s-o numească cruzime, dar aceia nu înţeleg *nimic* – şi prin ascuţimea minţii. Oldrich şi-a dat seama repede ce ocazie i se deschidea prin atenţia Sfântului Părinte. Şi şi-a folosit şansa. Papa l-a însărcinat, pentru început, cu tratativele, apoi, după confirmări de toate tipurile, i-a încredinţat responsabilitatea unei anumite convenţii. Asta a fost acum nouă ani. Acest acord l-a costat scump pe Oldrich, chiar şi astăzi mai simţea în gură gustul greţos al acelor fapte, se întinsese ca o

văpaie care putea în orice clipă să se prefacă iarăşi într-o conflagraţie mondială.

Pregătiri pentru o conflagraţie mondială. Aceste cuvinte fuseseră rostite de papa Inocenţiu însuşi. Şi, Dumnezeule, până la urmă a avut dreptate. Ceilalţi n-au vrut să înţeleagă, dar Oldrich cunoştea răspunsul. El *a înţeles.*

De trei zile purta o convorbire după alta, cu alţi cardinali, cu spioni de la Curtea împărăţiei, detaşaţi, dar mai ales cu însuşi Inocenţiu. Şi acum, după ce totul a fost spus, după ce fiecare avertisment a fost exprimat, fiecare viziune a decăderii a fost zugrăvită în culorile cele mai sumbre, acum Sfântul Părinte s-a retras pentru a lua hotărârea.

Inocenţiu era un bărbat înţelept, unul dintre cei mai tineri papi din istoria Bisericii şi binecuvântat cu minte ageră. Întotdeauna se arătase deschis la argumentele lui Oldrich. Ceilalţi cardinali îl invidiau pe Oldrich pentru cât era de aproape de urechile lui Inocenţiu.

Dar Sfântul Părinte putea fi şi imprevizibil. Ce se va întâmpla dacă, în această chestiune, papa se va pronunţa împotriva intervenţiei pe care cardinalul însuşi o considera imposibilă? Era posibil. Trebuia luat în calcul ce era mai rău.

Un preot tânăr intră în sală printr-un arc de piatră, se înclină smerit, îngână formulele uzuale de salut şi tresări speriat când Oldrich îl întrerupse brutal.

Tânărul simţi nervozitatea cardinalului, şi trebuia să ştie că Oldrich de Praga nu uita niciodată nici cel mai mic neajuns, cea mai simplă greşeală. Oldrich îşi construise cu premeditare această aură de suflet fără milă, era o parte a însemnelor adoptate. Dacă tânărul preot ar fi bănuit că, din locul său de la fereastră, Oldrich n-ar fi putut nici măcar să-l *vadă* clar, se putea ca el să-i fi arătat mai puţin respect.

— Sfântul Părinte doreşte să Vă primească acum, Eminenţă.

Oldrich de Praga îşi încrucişă mâinile la spate, dădu sacadat din cap şi trecu grăbit pe lângă preot, prin bolta uşii. În treacăt, zări figura tânărului – din apropiere semăna cu un râs, dar astăzi nici măcar frica reală din ochii celuilalt nu-l mai umplea de încântare. Merse în grabă prin coridoarele de lemn ale Palatului papal, pe lângă înalte uşi duble, austere nişe de rugăciuni şi călugări cu feţele plecate. Pe aceste culoare şi săli mirosea a bătrâneţe, a grinzilor şi a podelelor, dar şi a decădere umană. Uneori, chiar ideile şi gândurile clocite sub aceste acoperişuri i se păreau lui Oldrich cenuşii şi senile. Desigur, nici el însuşi nu era un novator, chiar dimpotrivă, dar se umplea de ură văzând cum se simt rugina şi mucegaiul în articulaţiile credinţei. Aici, în Roma, povara trecutului era peste tot prezentă.

Inocenţiu îl aştepta întruna dintre sălile sale de audienţă. Sfântul Părinte împlinise cincizeci de ani, dar arăta la fel de tânăr ca în ziua preluării funcţiei. Când, acum doisprezece ani, cardinalii îl aleseseră papă Oldrich era pe atunci episcop –, unii preziseseră că îşi va pierde curând idealurile şi ţelurile. La treizecişiopt de ani, avea forţa unui cal de luptă, era ambiţios şi avea capacitatea de a se impune – şi, spre groaza multora, multe din toate acestea nici nu s-au schimbat.

Papa îl salută din cap pe Oldrich, când acesta intră în sală. Covoarele înalte de pe pereţi reprezentând geneza îi înăbuşeau sunetul paşilor pe marmură. În afară de ei, nu mai era nimeni de faţă, chiar şi străjile trebuiseră să părăsească încăperea.

— Sfinte Părinte, sunteţi prea încrezător, spuse Oldrich în timp ce se apropia de Inocenţiu. Nicio strajă? Atentatorii ar face coadă în faţa porţii, dacă adversarii Voştri ar şti ce uşor se pătrunde la Voi.

— Nutresc speranţa deplină, că nu veţi trăda acest lucru, cardinale.

Papa stătea între două ferestre ogivale, ale căror cascade colorate îl cufundau pe el, ca şi sala, într-o derutantă lumină de curcubeu. Purta un veşmânt alb, simplu, cu o garnitură roşie la mâneci, şi era încins cu un *cingulum;* deasupra o pelerină lungă, al cărei tiv atingea în valuri podeaua, în afara ocaziilor oficiale, Inocenţiu nu punea mult preţ pe regulamentul ţinutei liturgice. Mulţi i-o luau în nume de rău.

Inocenţiu al III-lea, născut Lothar von Segni, provenea dintr-o familie bogată şi avea o strânsă legătură de rudenie cu aristocraţia romană. Unii susţineau că acesta era unul din motivele pentru care, contrar tradiţiei, cardinalii se hotărâseră asupra unui om atât de tânăr. Inocenţiu studiase la Paris teologia şi la Bologna canonica. Încă de pe când era episcop, se pronunţase pentru o cât mai mare autoritate papală, aşa că n-a fost nicio mirare că el a pretins-o în mod expres, după ce a fost ales ca Sfântul Părinte. Probabil că Inocenţiu a fost cel mai influent papă care a vegheat vreodată asupra Sfântului Mormânt; nu încape nicio îndoială că el a fost unul dintre cei mai avizi de putere. Pentru el, ca şi pentru Oldrich, puterea era una din cele mai mari tentaţii, şi atâta timp cât îşi erau reciproc de folos, nimeni şi nimic nu încăpea între ei.

— Am cântărit cu grijă argumentele Voastre şi am cugetat asupra lor, spuse Inocenţiu.

Oldrich schiţă o plecăciune.

— Nu am nicio îndoială, că aţi luat o hotărâre înţeleaptă.

Inocenţiu zâmbea. Buzele i se conturau pline, aproape feciorelnice, sub nasul cu nări ascuţite. Obrajii erau supţi, pomeţii păreau dăltuiţi. Cu toate acestea, avea tendinţa să facă bărbie dublă, care nu s-ar fi potrivit deloc cu restul uscăţiv al înfăţişării sale. Despre Sfântul Părinte se puteau spune multe,

dar cu siguranţă nimeni n-ar fi declarat că Inocenţiu era un bărbat frumos.

— M-am decis împotriva argumentelor Voastre, spuse el.

Cardinalul păstră aceeaşi mină. Era exersat. Dar sub veşminte îl năpădi sudoarea, şi simţi clocotul mâniei.

— Precum doriţi, Sfinte Părinte.

Zâmbetul lui Inocenţiu nu dispăru, dar cu un asemenea chip al contrastelor el reuşea să-şi şi încreţească fruntea.

— Văd ca şi Voi pericolul care emană de la această persoană şi din strădaniile ei. Femeia lui Gahmuret are propriile ei planuri, care nu seamănă în mod obligatoriu cu planurile noastre. Dar, după cum văd eu, ele servesc în anumită măsură binelui Maicii Biserici. Înlăturarea ei ar fi o greşeală.

— Eu nu văd în ce măsură. Oldrich bănuise. Ceva îl avertizase că Inocenţiu va lua o hotărâre contrară sfatului său. A făcut toate eforturile pentru a nu interpreta aceasta ca o provocare, poate chiar ca un prim semnal de pierdere a favorii.

— Nu poate fi în interesul Maicii Biserici ca oricine să meargă şi să facă în numele ei… mă rog, tocmai ce face ea.

Inocenţiu respinse orice îndoială.

— Să aşteptăm, spuse el. În treacăt fie zis, ştiţi că împăratul Otto nu este prea binevoitor cu contesa. Nu m-ar mira, să-şi fi trimis încă de mult propriii săi asasini împotriva ei. Deocamdată, noi vom supraveghea ce face ea, şi să ne-o facem utilă, nu duşmană.

Ce fel de duşman ar putea fi ea? exclamă, fără să vrea, Oldrich. „Un duşman fără nicio influenţă.”

— Aici Vă înşelaţi, cardinale. N-ar fi trebuit să ştiţi mai bine? N-o subapreciaţi! Şi nici pe arhiepiscopul de Milano, care este de partea ei.

— Arhiepiscopul de Milano este…

— Un slujitor fidel al credinţei. Şi un om considerabil de bogat.

— Incontestabil. Dar el…

Scuturând energic capul, Inocenţiu îl reduse la tăcere.

— Ea ne va fi de folos.

Atunci spuneţi-mi, cum.

Papa se duse la una dintre cele două ferestre cu vitralii, prin care era imposibil să priveşti afară. Abia după ce se scurse un răstimp în tăcere, Oldrich înţelese că Inocenţiu nu privea în lumină, ci la chipul strălucitor al Fecioarei, unde se îmbinau cascadele de sticlă. Timp de o clipă, păru realmente că papa se scălda în strălucirea sfinţeniei ei.

Înainte îmi cerea mie sfatul, se gândi posomorât Oldrich. Acum întreabă o *imagine.*

Inocenţiu nu se întoarse spre el, când începu să vorbească cu voce stinsă.

— Ascultaţi-mi planul, cardinale! îmi veţi da dreptate.

Cea mai bună armă

Se luminase de mult. Trăsura tot mai hurducăia, fără pauză, prin gropile de pe drum şi peste resturi de pavaj străvechi. Afară ploua, o aversă din aceea de vară, fără sfârşit, care estompa lumina zilei într-un cenuşiu crepuscular şi reflecta starea de spirit a Sagăi ca o privire într-o apă liniştită. Când privea afară, i se părea că priveşte în propriul suflet: sumbru, ceţos şi plin de ruine.

Războiul civil se terminase de mult, ultima bătălie se dăduse cu patru ani în urmă. Filip de Suabia apărase cu succes moştenirea seculară a Coroanei Stauferilor. Era o adevărată batjocură că, după toate strădaniile şi lipsurile, la puţin timp de la încoronarea sa, a fost victima unui atentat ucigaş – şi încă unul de cel mai stupid tip, nu unul iniţiat de duşmanul său de moarte, Otto von Braunschweig, ci actul unui individ, care se simţise frustrat de logodna cu una dintre fiicele lui Filip. După asasinat, Stauferii s-au declarat dispuşi să-l încoroneze ca împărat pe welful Otto – și să condamne astfel, tardiv, la insignifianţă războiul purtat ani de zile şi victimele sale. Până la urmă, victoriile lui Filip parcă nici n-ar fi existat: duşmanul său stătea pe tronul imperiului, iar propria fiică a lui Filip fusese promisă de soţie welfului.

Totul e fără rost, se gândea Saga, în timp ce trecea pe lângă mormanele de dărâmături din satele părăsite şi pe lângă rămăşiţele cetăţilor prăbuşite de pe coline. Ploaia şi gratiile făceau ca scena să apară şi mai decolorată, şi mai tristă.

La prânz au făcut un scurt popas. Surugiii au îngrămădit cele trei trăsuri într-un cerc strâns. Duzina de soldaţi care escortau călătorii pe cai echipaţi au ocupat poziţia de jur împrejur.

Locul fusese înţelept ales. Se aflau la liziera unei păduri dese. Saga privi prin fereastra din dreapta desişul întreţesut. Ramurile copacilor care

sc plecau adânc şi tufărişul opulent formau un zid prin care adversarii nu se puteau apropia. Soldaţii îşi puteau concentra atenţia asupra părţii celeilalte. Prin fereastra din stânga, Saga privi peste minusculul cerc căscat între trăsuri la peisajul impunător, înceţoşat de ploaia fină, dar la fel de întins şi destul de sălbatic, pentru a-i aduce înaintea ochilor într-un chip şi mai dureros propriul prizonierat.

Se aflau pe o înălţime. De cealaltă parte a trăsurilor, ţinutul cobora într-o mare de coline acoperite de iarbă. Vântul şi ploaia unduiau pajiştile spre est, în multe locuri ierburile zăceau întinse pe pământ şi formau bizare modele, într-un nesfârşit cenuşiu verzui.

De data aceasta, n-a mai fost nicio slujnică sau cameristă care să-i aducă Sagăi mâncare şi apă, ci bătrâna călugăriţă. Veşmintele ei negre erau umflate de vânt şi-i acopereau Sagăi în întregime câmpul vizual. În întuneric, chipul palid părea să plutească asemeni ca o lumină rătăcitoare din mlaştini. Împinse printre gratii un codru de pâine, o bucată de cârnat şi brânză, apoi o cană de lut cu apă.

Flămândă, Saga se îndopă cu toate. Trecuse multă vreme de când mâncase ultima oară. În timp ce mesteca, ridică privirile şi observă că bătrâna călugăriţă n-o slăbea din ochi.

— Te cheamă Gunthild, constată Saga între două înghiţituri. Înţelesese că era cu neputinţă să nu vorbească cu răpitorii ei. Ce fel de călugăriţă eşti? Din ce ordin?

— Benedictin.

— Ei depun un jurământ al tăcerii, murmură Saga cu gura plină. Tu de ce vorbeşti cu mine?

— Am părăsit ordinul. Chipul lui Gunthild rămase împietrit şi osos. Pentru *asta* de aici.

Pentru prima oară, în tonul ei se simţea ceva ca o reacţie afectivă, o urmă de cinism, la care Saga nu s-ar fi aşteptat câtuşi de puţin.

— Pentru a mă răpi pe mine?

Gunthild scoase un fornăit dispreţuitor.

— Pe tine? Dumnezeule, dacă aş fi ştiut dinainte de tine… Se întrerupse şi scutură capul cu asemenea smucituri, încât părea o mutră pocită de lemn pe un băţ, pe care o manevra un păpuşar din vălmăşagul de veşminte negre.

— Toată chestiunea asta este mai mare decât mine sau decât contesa sau oricare dintre noi toţi ceilalţi. Şi absolut sigur mai mare decât *tine!* Poate că uneori ai impresia că toate se învârt numai în jurul tău. Dar e la fel ca la un măr, stricat care cade din pom şi în jurul căruia se adună paraziţii. Mărul, paraziţii – toţi nu servesc la altceva decât ca sâmburele să cadă în pământ şi din el să crească un alt pom, unul sănătos. Din ceea ce facem noi va apărea ceva nou, ceva măreţ. Dar nu va trece mult şi de noi nu-şi va mai aminti nimeni.

Consternată de neaşteptatul torent verbal, Saga coborî glasul.

— Atunci de ce nu-mi spune nimeni despre ce e vorba? Ce are de gând contesa? Şi de ce are nevoie de mine pentru asta?

— A fost un timp când eu însemnam pentru ea destul. Dar acum te preferă pe tine.

— Dar pe tine nu te-a răpit! Tu ai venit de bunăvoie aici.

— De ajutorul meu are nevoie şi acum. Iar *tu* vei avea nevoie de ajutorul meu. Saga luă ultimul rest de pâine şi ultima bucăţică de brânză.

— Mulţumesc.

— Nu ca servitoarea ta, continuă călugăriţa.

— Nu asta am spus.

Saga intuia foarte bine că Gunthild urmărea altceva, dar simţea o satisfacţie în a o provoca pe bătrâna femeie. Detesta mascarada secretoasă jucată de Gunthild şi de contesă faţă de ea. Acum nu se mai temea pentru viaţa ei – dansa pe funia întinsă la înălţime, dar care nu mai lua foc, şi voia să-i plătească cuiva pentru ce trebuia să îndure

Faun în temniţa aceea. Spera să ajungă curând în preajma contesei. Dacă Violante avea într-adevăr atât de multă nevoie de ea, însemna că data viitoare Saga nu se va mai mulţumi cu un pumn în faţă. Teama ei, care înainte tremurase ca o ceaţă în jurul tuturor simţurilor ei, acum se aduna într-un sâmbure de uriaşă furie. Fusese o idee necugetată s-o lase să-l vadă pe Faun, tocmai în beciul acela. Prin urmare, Violante nu era infailibilă, planurile ei nu erau gândite chiar atât de precis, cum voia s-o facă pe Saga să creadă.

Gunthild vru să plece.

— Îl auzi şi tu? întrebă brusc Saga.

— Pe cine?

— Spiritul minciunii.

Trăsăturile călugăriţei rămaseră împietrite, nu înţelegea nimic.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

Saga o măsură cercetător cu privirea şi ajunse la concluzia că Gunthild spunea adevărul. Evită privirea scrutătoare a călugăriţei.

— Nimic. Bine.

Gunthild mai rămase un moment şi în ochi se vedea acum o luminiţă alarmată, un semn de neputinţă de a înţelege şi de grijă. Dar pe urmă se întoarse fără un cuvânt şi plecă.

Se făcuse târziu seara, când convoiul de trăsuri făcu un nou popas, în anotimpul acesta zilele erau mai lungi, aşa că întunericul care se lăsa era un semn sigur al distanţei lungi pe care o străbătuseră. Poate că pe contesă o interesa cu adevărat ca, în cel mai scurt timp, să parcurgă cât mai multe mile între ea şi cetatea Lerch.

Dar Saga nu putea să creadă că asta era totul. Fireşte, Violante se refugia; spusese ea însăşi că plecarea fusese precipitată de atacul din timpul nopţii. Totuşi, fusese de mai multă vreme plănuită. Încet-încet, Saga se întreba dacă până şi invitarea familiei ei servise scopului de a o ademeni pe ea în

cetate. Era posibil ca faima ei să fi ajuns atât de departe? Cine era ea? Doar o atracţie de iarmaroc.

„Dar, îi şopti o voce în cap, câţi oameni pot minţi ca tine?”

Afară fu tras un zăvor. Saga avea voie să iasă din trăsură. Doi soldaţi o luară în primire, unul din ei îi legă o sfoară în jurul gâtului. Cânepa o zgâria şi, când Saga făcu grăbită câţiva paşi, se strânse şi o duru. Bărbaţii o însoţiră fără o vorbă, până la marginea pădurii. Amândoi se întoarseră când Saga îşi ridică rochia şi se ghemui în spatele unui tufiş.

— Unde pot să mă spăl?

Bărbaţii schimbară o privire, apoi îi făcură semn spre un perete de stuf, aflat nu departe de locul taberei. Patru femei tinere, cameristele contesei, tocmai despărţeau ierburile înalte de un stat de om, trecând după ele.

— Pot şi eu? întrebă Saga.

Unul dintre soldaţi dădu din cap, morocănos.

În timp ce mergea legată în urma cameristelor, aruncă o privire înapoi spre trăsuri şi soldaţi. Fuseseră aprinse mai multe focuri de tabără, în jurul cărora se agitau siluete întunecate. Una dintre ele putea fi contesa– în cazul în care s-ar fi amestecat cu ceilalţi călători şi nu ar fi preferat să rămână în trăsura ei.

Dincolo de stuf era o băltoacă. Două cameriste înfipseseră făclii în malul nămolos. Lumina aruncată de foc tremura pe suprafaţa apei.

Când cameristele o observară pe Saga, încetară discuţia. Priviră în tăcere cum era dusă la iaz, cum îşi apucase fără jenă rochia şi intrase în apă. Frânghia de care o trăgeau soldaţii era destul de lungă, aşa încât cei doi bărbaţi putuseră intra înapoi în stuf. Saga nu era decât o fată de condiţie joasă şi o saltimbancă de renume îndoielnic; faptul că cei doi soldaţi o tratau cu atâta respect trebuia să se datoreze poruncii contesei.

Saga ignoră privirile distante ale cameristelor, îşi strânse tacticos poalele sub bărbie şi-şi spălă fundul. Era plină de pete albăstrii de pe urma luptei cu soldaţii, dar nu găsi răni serioase. Durerile ei se limitau la o febră musculară şi la câteva sensibile locuri inflamate din apăsare. Nicio fractură, nici cicatrici cu cruste.

Deşi fusese cu băgare de seamă, rochia i se udase, dar, odată ajunsă pe mal, se simţi mai bine. Îşi spălase faţa şi gâtul, şi-şi înmuiase în apă părul lung. Delicatele cameriste n-aveau decât să trebăluiască cu vasele şi ştergarele lor, pe care le duceau pline şi umezite înapoi în tabără; Sagăi îi era totuna ce gândeau cele patru despre ea. Ea se simţea proaspătă şi vioaie şi, o clipă, se legănă cu gândul fugii. Dar apoi se gândi din nou la Faun şi urmă supusă soldaţii spre tabără. Nu spera decât ca acum contesa să-şi ţină promisiunea şi să nu-i facă nimic rău lui Faun. Sagăi îi era greu să se gândească la Faun fără să tremure din tot trupul. Alunga pe cât putea amintirea celulei întunecate şi încerca, în schimb, să absoarbă cât mai mult din ce se petrecea înjur.

Trăsurile erau dispuse în cerc, între ele erau priponiţi în trei grupe caii. Soldaţii aprinseseră de jur împrejur focuri de tabără, la care stăteau câte trei sau patru. Îşi ţineau armele la îndemână, săbii şi lăncii trase din teacă. Comandantul lor, un bărbat cărunt, cu barbă şi o cicatrice urât vindecată în obraz, stătea în faţa uşii trăsurii contesei şi vorbea încet cu cineva dinăuntru. Din întuneric, chipul Violantei era dăltuit de lumina unei lumânări, dar mâna ei nu putea fi distinsă. Căpitanul părea grav şi foarte îngrijorat.

Saga se întreba din nou ce se petrecea aici. Nu era o fugă obişnuită, şi nicio călătorie ca oricare alta. Vigilenţa soldaţilor denota teama lor de atacatori. Desigur, orice călător trebuia să se teamă de tâlharii de drumul mare, mai ales în vremuri ca acestea, când mii şi mii de oameni îndurau foamea

şi sufereau de pe urma războiului civil. Dar având în vedere atacul asupra cetăţii, îngrijorarea provocată de un nou atac al oamenilor împăratului era motivul extremei stări de alarmă.

Saga se îndreptă ca de la sine înţeles spre trăsura contesei. După câţiva paşi, unul dintre supraveghetorii ei o apucă de braţ.

— Acolo nu. O împinse spre propria ei trăsură. Uşa era larg deschisă.

Saga tocmai voia să urce, când, în spatele lor, se auzi un strigăt.

— Staţi!

Ea se răsuci şi mai repede decât cei doi soldaţi.

Contesa venea spre ea cu paşi hotărâţi, se uită la părul ud al Sagăi, apoi privirea îi căzu dezaprobator asupra sforii din jurul gâtului ei.

— Dacă îmi promiţi că nu fugi, poruncesc să-ţi scoată asta.

Saga dădu din cap.

Violante le tăcu un semn soldaţilor. Unul dintre ei voi să mai lărgească laţul, dar Saga îl scoase şi se eliberă singură din strânsoarea de la gât. Pielea de dedesubt o mânca îngrozitor, şi un timp nu făcu decât să se tot scarpine. Între trăsuri tocmai se aprinde un foc mai mare, spuse contesa.

— Vrei să mă însoţeşti acolo? De preferat, fără să mă zgârii pe faţă.

Saga dădu din nou din cap, dar nu răspunse zâmbetului contesei.

Încerca să nu lase să se observe uşurarea pe care o simţea.

Curând, se afla cu contesa dinaintea focului. Cameristele pregătiseră perne. În afară de contesă şi de Saga, pe locşorul dintre trăsuri nu se mai afla nimeni. Călugăriţa nu era nicăieri de văzut, iar cameristele erau afară, cu soldaţii la focurile lor de tabără. Doar pe lângă cai se aflau mai multe străji, care se uitau tot atât de des la femei, ca şi în afară, spre întinderea pădUroasă.

Violante privea ţintă, îngândurată, în foc.

— N-ai să fugi, nu-i aşa?

— Nu, spuse Saga cu glasul spiritului minciunii. Acesta aşteptase aproape de tot sub suprafaţa gândurilor ei, să poată minţi, în sfârşit, pentru ea. Era bine să-l simtă din nou, deşi vocea lui îi părea la fel de străină şi stridentă ca întotdeauna.

— Adevărat? întrebă laconic contesa. Nu, cred că nu. Cu neputinţă, o străfulgera pe Saga.

— *Nu voi fugi,* spuse cu glasul spiritului minciunii.

— Bineînţeles că ai fugi, dacă nu ţi-ar fi de frică pentru fratele tău. Violante întoarse capul şi o privi pe Saga cu ochi adânc încercănaţi. Să nu încerci să mă mai minţi o dată!

Nimeni nu se poate împotrivi puterii spiritului minciunii. Nici măcar aşa, în treacăt, cum făcea acum contesa.

Ea trebuie să *vrea* să creadă că nu vei fugi, îşi spuse Saga. Atâta timp cât ea nu face acest lucru, tu nu poţi s-o păcăleşti.

Dar altfel ar mai fi poruncit Violante să i se scoată hamurile? La ordinul ei, soldaţii se trăseseră şi ei deoparte.

Atunci, de ce, *totuşi,* n-o credea?

— Eu înţeleg o mulţime de minciuni, spuse contesa când observă nedumerirea Sagăi. Chiar mai mult decât tine, dacă e posibil.

— Eu…

Contesa o întrerupse.

— Oh, mie îmi lipseşte ceea ce reprezintă capacitatea ta: intuiţia. Tu minţi atât de perfect, pentru că te-ai născut cu acest talent. Colţurile gurii îi zvâcneau.

— Eu am fost nevoită să-mi exersez din greu talentul.

Saga mai întâlnise şi alţi oameni care susţineau că sunt nişte mincinoşi grozavi. Dar niciunul din ei nu ştia că deosebirea dintre înşelătoria abilă şi puterea spiritului minciunii era incomensurabilă, aşa ca aceea dintre iazul de acolo şi ocean.

— Vorbeşte-mi despre asta, o rugă contesa, care acum citea pe chipul Sagăi la ce tocmai se gândea aceasta.

— Cum te simţi având o asemenea putere asupra altora?

— Dacă refuz să vorbesc despre asta, o să porunciţi să fie omorât Faun?

Saga voise ca tonul ei să sune caustic, dar Violante luă întrebarea în serios.

— Nu, spuse.

— Dar dacă-mi vei povesti despre tine, îţi voi povesti şi eu despre mine. Şi de ce eu te înţeleg mai bine decât toţi ceilalţi.

Saga scoase nişte sunete de dispreţ.

— Numai pentru că aţi învăţat să minţiţi?

Violante clătină din cap. Îşi încreţise fruntea, iar umbrele focului de tabără o făceau să pară şi mai îngândurată.

— Probabil că sunt o mincinoasă pasabilă, dar asta, ca să fiu cinstită, nu este o artă prea mare. Unii dintre noi sunt pur şi simplu în stare să folosească mai degrabă minciuna decât adevărul. Odată ce ai priceput cum vine asta, nu e greu să te minţi pe tine însuţi, ca şi pe alţii. Nu, Saga, ceea ce am eu în plus faţă de tine este altceva. Spre deosebire de tine, eu ştiu *de ce* minţi. Şi ce este, de fapt, o minciună.

Saga o măsura uluită cu privirea. *Ce* este o minciună? Nu prea erau multe de discutat despre asta. Tot atât de bine contesa ar fi putut arăta spre pădure şi să declare că ea ştie ce este într-adevăr un pom. O minciună este o minciună.

Cu toate acestea, Saga era acum curioasă.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă după o scurtă şovăire.

— Ce simţi tu când minţi oamenii?

Saga nu reflectă prea mult.

— Vă gândiţi la scrupule? Înainte aveam o conştiinţă încărcată, dar asta trece.

Violante dădu încet din cap, privind întruna în foc.

— Cu timpul se uită că, de fapt, minciunile sunt ceva rău. În afară de unul singur, fireşte. Zâmbetul ei fin nu era deosebit de vesel, mai degrabă deprimat.

— Eu am început de mic copil cu minţitul şi de atunci nu m-am mai putut opri.

„N-ar fi trebuit să-mi povestească aşa ceva, se gândi, iritată, Saga. N-ar fi trebuit să mă amenințe şi să încerce să mă intimideze? În loc de toate acestea, ea îşi descarcă inima în faţa mea ca faţă de o prietenă veche."

— Am studiat filosofii antici, pentru a afla ce ştiau ei despre minciună. Am mers în mănăstirile de la celălalt capăt al ţării, pentru a le cerceta bibliotecile.

Saga simţi cum gândurile o iau în derivă. Spiritul minciunii pulsa în ea ca o a doua inimă. *Eu sunt tot aici. Foloseşte-te de mine.*

— Cu mult timp în urmă, în Grecia a trăit un înţelept, pe nume Aristotel.

Saga auzea pentru prima oară acest nume.

— Ceea ce caracterizează omul instruit, cită Violante, este de a pretinde în orice domeniu doar atâta exactitate, câtă permite natura obiectului. Aşa a spus. Cu alte cuvinte: Fiecare poate decide singur cât timp rămâne în adevăr. Totul este o problemă de felul în care priveşti lucrurile. Râse uşor, apoi altceva îi veni în minte.

— Sau ia Biserica – ştii cum vede ea minciuna?

— Dumnezeu o interzice.

În fapt. Şi, cu toate acestea, şi în Biblie se minte fără încetare. De pildă, Iacov, care se dă drept fratele său mai marc, Esau, pentru a fi binecuvântat de Isaac. Iosif din Egipt, care-i cunoştea adevărata origine şi numele său, tăinuieşte totul – şi pentru asta este preamărit de mii de ani. Gândeşte-te numai la Petru, primul Sfânt Părinte, care se dă alternativ când drept

evreu credincios, când drept creştin. Şi ce este cu moaşele egiptene care susţin că n-au fost niciodată de faţă la naşterea unui copil evreu? Pentru aceasta, Dumnezeu le-a şi răsplătit! Violante păru că vrea să scuipe în foc.

— Atâtea minciuni, oriunde priveşti. Şi tocmai într-o carte a cărei lectură ar trebui să ne purifice inimile şi sufletele.

Saga cunoştea istoriile din Biblie numai din predicile de pe la iarmaroace, iar despre cele mai multe dintre episoadele de care pomenise Violante habar n-avea. Şi, totuşi, câte ceva din toate acestea începea s-o pătrundă. I se părea că propriile ei gânduri căpătau astfel un fel de fundament nou. Oamenii condamnau minciuna, dar o ovaţionau pe Saga când ea minţea pentru a-i distra. Şi, fireşte, minţeau şi ei înşişi, dacă era în avantajul lor.

— Eu cred, continuă contesa, că Domnul le-a dăruit oamenilor capacitatea de a minţi, pentru că minciuna este cea mai bună armă a noastră în lupta pentru supravieţuire. Cu ajutorul minciunilor abile, au fost zădărnicite mai multe războaie decât prin ameninţarea cu sabia. Animalul sălbatic are dinţi ascuţiţi, dar noi avem limba ascuţită – iar unii se pricep s-o folosească mai inteligent decât alţii. Ridică din umeri.

— Acesta e tot secretul, după cum văd.

Saga o privea uluită. Cuvintele contesei sunau atât de raţional, atât de demne de urmat. Nu o irita *ce* spunea, ci, mai degrabă, de ce vorbea despre toate acestea – şi tocmai cu ea. În afară de aceasta, pe Saga o uimea faptul că nu putea stăpâni sentimentele transmise de Violante. Nu întâlnise niciodată pe nimeni care să-i vorbească atât de deschis despre propriile gânduri. Şi era atât de cultivată. Tatăl ei o învăţase – deseori cu puterea mâinii – că ideile care n-au nimic de-a face cu supravieţuirea de zi cu zi trebuie uitate. Numai prostii, spusese el, nimic altceva decât aiureli.

— Şi acum, să-mi povesteşti despre tine, o rugă Violante. Acum ştii că eu nu te condamn. Poţi fi sinceră de tot. O să fii?

Saga nu era sigură care era răspunsul potrivit. De câte ori se gândea la Faun, ar fi vrut mai degrabă să-i sară contesei la beregată, pentru ca apoi, când îi alunga chipul, ca şi disperarea legată de detenţia lui, să fie aproape gata să se încredinţeze acestei femei. Unei femei care o răpise şi care o ameninţa că-i omoară fratele. Bănuia cum ar fi gândit după ce ar fi dormit o noapte.

— Când ai simţit pentru prima dată că poţi minţi mai bine decât toţi ceilalţi? Mâinile fine ale Violantei frânseră o bucată de scoarţă de copac, pe care ea, pierdută în gânduri, o ridicase de la marginea focului. Între degetele ei, coaja moale se transformă în ceva cu patru picioare, poate un cal sau un câine. Făcea cu coaja acelaşi lucru pe care-l făcea cu adevărul: îl prelucra şi-l răsucea, până când îi plăcea.

În cele din urmă, aruncă neatentă scoarţa în flăcări, privind cum se aprindea.

— Eram încă foarte mică, spuse Saga. Aveam şase, cel mult şapte ani. Când m-am trezit într-o dimineaţă, am ştiut că pot să fac acest lucru. Am ştiut că pot înşela orice om, atâta timp cât el e dispus să se lase înşelat. Dacă în el este o bucată minusculă de convingere, o disponibilitate mică de tot de a crede în mine – atunci am câştigat. Saga îşi plecă privirile. Acum, după ce vorbise atât de deschis, aproape că se ruşina.

— Pur şi simplu, apăruse.

— Dar ce anume? foră mai departe contesa.

— Ce apăruse?

Saga şovăi doar puţin timp.

— Spiritul minciunii.

Se lăsă o pauză între ele, clipe de stânjenitoare tăcere.

— Cine e acesta?

— Este în mine. Adânc de tot înăuntrul meu. Pot vorbi cu glasul lui. Nimeni altcineva nu-l poate auzi, doar eu.

— Ai încercat să-l foloseşti şi la mine? Ai încercat să mă păcăleşti cu ajutorul lui?

O nouă ezitare.

— Da. Dar, totuşi, nu m-aţi crezut.

— Atunci nu poate fi un spirit adevărat. Spiritele sunt atotputernice.

— Cred că aş putea să mai încerc o dată… să vă păcălesc. Dar nu acum. Cred că sunt prea răvăşită.

În tonul contesei se simţea acum o undă de veselie.

— Ar fi o încercare interesantă, de fapt.

„O s-o ai şi pe asta, se gândi Saga furioasă. Dă-mi ocazia, şi o să mint, de să-ţi rupi dinţii! Doar pentru că stau de vorbă cu tine, asta nu înseamnă că te-am iertat. Fii sigură că nu!” Dar spuse numai:

— Poate că da.

— Cine e, mai exact, acest spirit al minciunii? Ştii? întrebă Violante.

— Nu. El există, pur şi simplu.

— Vorbeşte el însuşi cu tine? Aşa, ca un om?

Saga scutură capul.

— Şi nu ţi-a fost niciodată frică de el?

— La început, mi-era. Mă gândeam că e diavolul.

Contesa făcu un semn din cap, încuviinţând.

— Unora le-ar putea veni ideea… Dar *mie,* nu, n-ai grijă, adăugă ea grăbit. Dacă minciuna este o armă, atunci unul mânuieşte o spadă mai ascuţită decât a altuia.

— Şi ce vreţi de la mine? întrebă Saga. De ce vă interesaţi de mine? Doar nu numai pentru că aţi citit cărţi savante despre minciună?

Violante scoase un suspin uşor. Privi pe deasupra flăcărilor spre cealaltă parte a cercului. Erau şi acum singure la foc, dar când Saga îi urmări privirea, o recunoscu în întunericul dintre trăsuri pe călugăriţa Gunthild, o bucată

fantomatică de noapte, căreia îi crescuse un chip palid.

— Am crezut că aş putea-o folosi pentru ceea ce ne aşteaptă, spuse contesa. Dar pe urmă mi-a fost clar că pentru aşa ceva este nevoie de mult mai mult decât de o bătrână morocănoasă. Mai degrabă de un miracol. Şi eu cred că tu eşti acel miracol, Saga.

Saga o privi fără să înţeleagă.

— Când am auzit prima dată de tine, de la nişte neguţători, care te văzuseră la un iarmaroc în Nord, am ştiut imediat că tu eşti aceea. Am cerut să se culeagă informaţii despre tine, am trimis oameni afară care ţi-au văzut reprezentaţiile şi mi-au dat raportul. În cele din urmă, am participat eu însămi la una dintre apariţiile tale. Amintirea îi aduse un zâmbet pe buzele subţiri.

— Nu era deloc atât de simplu să prevăd următoarea voastră ţintă, şi de două ori te-am ratat. Dar apoi… ei bine, apoi am văzut ce forţă ai, Saga. Am ştiut că tu eşti Unica. Aceea cu care se pot împlini toate planurile mele.

— Ce planuri? Sagăi i se părea că vorbesc de altcineva, nu de ea însăşi. Şi, totuşi, în taină, se simţea măgulită de gravitatea cu care îi vorbea contesa.

— Este încă prea devreme să te introduc în totul. Dar curând vei afla. Îţi promit.

— De ce nu acum?

Mina contesei se întunecă timp de o bătaie de inimă. Nu era obişnuită să fie contrazisă.

— Încă nu suntem în afara pericolului. Totul mai poate încă să eşueze. Nu încape nicio îndoială că împăratul a poruncit să fim urmăriţi. N-am putut lua cu mine mai mult de doisprezece oameni, ceilalţi trebuie să apere cetatea, dacă va fi nevoie. Aici, afară, nu suntem deloc în siguranţă.

— Vă temeţi pentru fiul Vostru, constată Saga.

— Mă tem chiar foarte mult. Dar nutresc şi speranţa că împăratul mă urmăreşte mai ales pe

mine.

— Atunci toate acestea nu servesc decât la a ademeni ucigaşii cât mai departe de fiul Vostru?

Pe buzele contesei apăru un zâmbet chinuit.

— Aş fi vrut să fie atât de simplu. Pe Dumnezeul meu, asta aş fi vrut!

Saga aşteptă în tăcere ca Violante să continue. Poate că era mai bine să aştepte până ce ea se hotăra să vorbească. Dar în clipa aceea în afara taberei de trăsuri izbucni larma. Se auzeau strigăte, peste tot bărbaţii săreau în picioare. Se auzea zornăit de armuri şi arme.

Saga şi Violante au fost în acelaşi timp în picioare.

— Ei sunt? întrebă Saga. Oamenii împăratului?

— Ar fi o întâmplare nenorocită, nu-i aşa? şopti contesa. Căldura focului făcea ca trăsături le ei să se estompeze. Brusc, părea şi mai palidă, umbre triunghiulare îi scobeau obrajii. Toate femeile la mine! strigă ea. Toate aici, la foc!

Din mai multe direcţii ajunseră, poticnindu-se, cele patru cameriste îngrozite. Gunthild apăru şi ea în cercul dintre trăsuri. Paşii ei, care altminteri păreau să alunece, aproape plutind, aveau acum ceva caracteristic păianjenilor.

— Stăpână! strigă căpitanul. Doamna Violante! Se vârî iute între caii care începuseră să se neliniştească.

Sagăi îi îngheţă sângele în vine. Oameni călări, la vreme de noapte, nu erau niciodată un semn bun. În timpul războiului civil, tropotul cailor în beznă însemna deseori că cineva va muri.

Soldatul se îndreptă spre contesă şi se înclină, şoptindu-i ceva la ureche. Mina de pe faţa contesei se schimbă, dar Saga nu putu să-i interpreteze expresia.

— Slavă Domnului, îi scăpă Violantei, cu un puternic şuier de uşurare. Astăzi cerul este, într-adevăr, bun cu noi.

***

Contesa îşi făcea loc cu greu şi nerăbdătoare printre caii legaţi. Căpitanul vru s-o ajute şi trase de hamuri doi cai. Dar Violante nu arăta nici cel mai mic respect faţă de uriaşii cai de luptă şi-i împinse cu mâinile goale într-o parte.

Saga se strecură în spatele ei prin golul rămas între cai, înainte ca soldatul s-o poată opri. Pentru moment, se părea că nimeni nu se interesa de ea. Era o bună ocazie de a fugi; poate chiar cea mai bună care i s-ar ivi vreodată. Dar Saga rămase. Firește. Contesa nu voia ca ea să fie tratată ca o prizonieră, ba chiar încercase să-i câştige Sagăi încrederea. Dar Saga se îndoia acum, şi mai puţin ca înainte, că Violante şi-ar pune în aplicare amenințarea, dacă Saga ar îndrăzni să facă o tentativă de evadare.

Violante era aşteptată de mai mulţi soldaţi dincolo de aşezarea alcătuită din căruţe. Ea nu încetini ritmul, când bărbaţii formară un cerc în jurul ei, protejând-o de primejdiile din toate părţile. Tabăra fusese aşezată într-un luminiş, şi acum grupul format din Violante şi gărzile ei de corp se mişca spre liziera pădurii, acolo unde ducea un drum. Acolo se zăreau multe făclii dansând în noapte şi luminând un mare grup de oameni. Cei mai în faţă erau o parte din trupa ei de apărare, dar noii veniţi erau, în mod evident, superiori numeric. Săbiile scoase din teacă luceau la lumina focului, dar nu era nicio luptă.

O strajă de corp se desprinse din formaţie, se uită înapoi, o descoperi pe Saga şi se repezi la ea. Ea vru să-i scape şi s-o ajungă din urmă pe Violante, dar el o prinse.

— Nu, ordonă scurt şi o apucă de umăr. Contesa a poruncit să fii dusă înapoi la trăsura ta.

Saga se ridică în vârfurile picioarelor şi încercă să privească peste umărul soldatului. Reuşi să arunce o privire şi zări un bărbat înalt, cu o îmbrăcăminte cafenie, care venea spre Violante şi

luptătorii ei. Avea părul argintiu, legat într-o lungă coadă de cal. Aproape imediat fu ajuns de străji.

— Cine e acolo? întrebă Saga.

Soldatul o ţinea strâns, dar se şi întoarse totodată şi privi spre marginea pădurii.

„Zinder”, mormăi el.

Saga nu se grăbea s-o ia spre trăsură.

— Un comandant de mercenari, spuse bărbatul fără să-şi ascundă dispreţul, drept care Saga îl privi în faţă. Trăsăturile lui nu erau deosebit de expresive, un simplu soldat cu părul blond şi barba nerasă. Şi, totuşi, îl remarcase şi înainte. Peste zi trecea prin faţa ferestrei zăbrelite a trăsurii şi se uita înăuntru, dar nu se holba aşa ca unii dintre ceilalţi, ci, mai degrabă, bănuitor şi nu prea prietenos.

— Toţi bărbaţii aceştia sunt mercenari? se interesă Saga.

— Da. Se întoarse şi o împinse spre trăsură. Ea se supuse, dar mergea mai încet decât era nevoie.

— Ce caută aici?

— Asta n-o ştie decât contesa.

Saga îl măsura cu privirea, sceptic, dintr-o parte.

— Chiar n-ai habar?

— Ştiu ce se aşteaptă de la ei. Dar nu ştiu de ce… Ca şi când noi înşine n-am fi în stare s-o apărăm pe stăpână.

Surprinsă, Saga se opri.

— Asta înseamnă că Violante l-a angajat pe acest Zinder şi pe oamenii lui?

Soldatul mormăi ceva, care putea să însemne o confirmare.

— Ca întăritori, presupuse Saga.

— Cam aşa. Acum glasul lui părea furios, dar Saga înţelese apoi că el nu era furios pe ea. Înţelese doar după ce el continuă.

— Zinder şi oamenii lui formează noua trupă de apărare pentru călătoria voastră de acum înainte. Noi ceilalţi ne întoarcem. Nu ne-am întoarce, dacă

ar fi după mine, şi chiar şi căpitanul s-a opus, dar…

— Dar contesa nu prea ia în seamă părerile contrarii, încheie Saga fraza.

— Asta am observat şi eu.

Pe faţa soldatului trecu un zâmbet scurt. O împingea din nou spre trăsură, dar n-o mai strângea atât de dur.

— Doamna Violante trebuie că ştie ce face, mai spuse el fără prea multă convingere.

— După tine, toată călătoria e o greşeală?

Soldatul şovăia.

— N-am nicio părere în privinţa asta. Nici măcar nu se ostenea să mintă bine.

— Căpitanul tău are cu siguranţă una, spuse Saga cu diplomaţie şi-i dădu astfel prilejul să-şi exprime propriile gânduri, păstrând, totuşi, consideraţia faţă de stăpâna lui.

Spre surprinderea ei, soldatul se lăsă antrenat.

— Nimeni nu înţelege prea bine ce planuri are ea. Dar nimeni nu îndrăzneşte să spună ceva. În orice caz, nimeni din cei pe care-i cunosc.

— *Dar tu ai fi ştiut ce să-i spui, nu-i aşa?* întrebă ea, cu glasul spiritului minciunii. Croncănitul strident o înţepa în urechi ca acul, dar soldatul nu observă nimic.

— În orice caz.

— *Tu eşti un slujitor credincios al contesei tale, şi ai fi fost bucuros s-o aperi de rău.*

— Aşa e.

— *Atunci ar trebui să-mi divulgi ce are de făcut. Pe mine o să mă asculte.* Era un risc, căci nu putea şti dacă lui o asemenea influenţă i se părea posibilă, lăsând la o parte faptul de a voi să şi creadă.

Dar Saga avu noroc. Făcându-şi griji pentru contesă, el era destul de disperat, încât să ia în considerare orice soluţie.

— S-ar putea, mormăi când ajunseră la trăsură.

— *Eu pot s-o conving,* minţi Saga. *Trebuie doar să ştiu cu ce argumente. Cel mai bine ar fi să mi le dezvălui tu pe ale tale.*

— Călătoria este mult prea periculoasă, spuse soldatul, acum crezând cu adevărat că Saga putea pune capăt la tot ce se întâmpla.

— La o asemenea depărtare de casă… Cred că nu era în toate minţile când i-a intrat ideea asta în cap. Şi totul numai de dragul contelui, care o fi de mult mort.

Saga nici măcar nu încercă să înţeleagă conexiunile. Mai întâi să adune cât mai multe afirmaţii, apoi să le sorteze – şi poate că, la sfârşit, va rezulta un fel de adevăr.

— *Contele este, cu siguranţă, mort,* îl îmboldi ea. *Sunt sigură că biata contesă îmi va da crezare când îi voi spune asta. Unde crezi că o fi murit el?*

— La Constantinopol, fireşte. De acolo s-a auzit ultima oară de el.

— Ea vrea să meargă la Constantinopol. Saga era atât de zguduită, încât uitase să folosească vocea spiritului minciunii. Îşi dădu seama de greşeală, când vălul din privirea soldatului începu să se limpezească. Saga adăugă repede:

— *Şi eu cred că acolo a murit contele Gahmuret. Tu ai absolută dreptate.*

Soldatul dădu din cap, ameţit.

— *Contesa vrea să-l caute, aşa e? Într-adevăr, şi-a pierdut minţile.* Simţi obişnuita greaţă. Saga se rezemă cu spatele de uşa trăsurii. Îi era foame, şi asta înrăutăţea şi mai mult totul.

— Da, spuse soldatul.

— Mulţi cred că ea şi-a pierdut minţile.

— *Dar tu nu crezi.*

— Nu. De vină e doar tristeţea ei. Nu vrea să creadă că contele Gahmuret nu mai trăieşte.

— *I-ai fi de mare folos contesei dacă mi-ai povesti mai mult despre ce crezi tu despre asta. De pildă, despre desfăşurarea în continuare a*

călătoriei. Şi despre acest conducător de mercenari, acest…

— Zinder, spuse el, bucuros să fie de ajutor.

— Se spune că el ar fi luptat şi sub împăratul Henric. Henric era fratele mai mare al lui Filip de Suabia. După moartea sa, în anul 1197, în urmă cu treisprezece ani, începuse cearta pentru Coroană, care dusese în cele din urmă la războiul civil dintre adepţii lui Filip şi Otto.

Soldatul continuă:

— Mai târziu, Zinder l-a însoţit pe Filip în campania sa din Italia. A luptat pentru el în Alsacia şi împotriva lui Henric de Turingia şi, la urmă, a stat cu oastea lui Filip în faţa porţilor lui Braunschweig. Mai târziu, pare să fi luptat de partea lui Otto trebuie să fi renunţat la fidelitatea faţă de domnul său în faţa perspectivei unei solde bune şi a unei prăzi bogate. Mina soldatului îi trăda clar gândurile.

— *Aşadar, un trădător,* întări Saga. Spiritul minciunii era cel mai convingător când confirma ca realitate părerile victimelor sale şi nu le punea sub semnul întrebării. Cu anii, Saga învăţase că, repetând ţintit spusele altuia, din majoritatea oamenilor se puteau zgândări mai multe răspunsuri decât prin întrebări. Adesea răspunsul era chiar mai sincer, căci celălalt se credea confirmat în opinia sa.

— Un trădător, în orice caz, spuse soldatul cu voce joasă.

— Dar ca mercenar are o faimă bună. Îşi ţine strâns în mână oamenii şi se pricepe să conducă în luptă o ceată. Afară de aceasta, mai e sabia pe care o poartă. Unii spun, pe şoptite, că ar fi sabia lui Wieland… Dar cine şi-a trădat o dată stăpânul, o va face şi altă dată. Şi atunci nu mai e nicio deosebire în faptul dacă e vorba de sabia lui Wieland sau de o furcă de gunoi.

— *Contesa face o greşeală încrezându-se într-un asemenea om.* Saga nu trebuia să-l influenţeze

pe omul acesta; era părerea ei sinceră. Mai rău era că în felul acesta contesa se dădea nu numai pe ea însăşi pe mâna acestui mercenar, ci şi pe Saga.

— De ce nu-i spui direct, în faţă, toate acestea? se interesă deodată cineva din preajmă, din întuneric.

În încleştarea ei cu cuvintele, pentru a scoate soldatul din rezerva lui, Saga nu observase că grupul de la marginea pădurii se dizolvase. Acum văzu cu groază că Violante se apropiase. În acelaşi moment, primi o palmă atât de puternică, încât fu aruncată înapoi, se lovi cu capul de trăsură şi căzu în genunchi de durere.

— Ea e? întrebă o voce masculină, pe care o înţelese doar pe jumătate din cauza exploziei din creierii ei.

— Nu mi se pare o sfântă.

— O, nicio grijă – chiar e. Cât se poate de binecuvântată. Violante se aplecă înainte.

— Dar câteodată mai uită de înţelegerea noastră, nu-i aşa?

Saga ridică capul, vru să spună ceva, dar mai primi o palmă, care aproape o aruncă sub trăsură.

— Căpitane! o auzi pe Violante strigând.

— Zece lovituri de băţ pentru omul acesta. Şi pentru oricine vorbeşte cu ea. Sagăi îi spuse:

— N-ai să mai faci niciodată aşa ceva, ai înţeles? Altminteri, o să poruncesc să fii legată de mâini şi de picioare tot restul călătoriei.

Conducătorul mercenarilor, cel cu părul cărunt, se plecă în faţă şi o cercetă pe Saga, ca pe un animal mort în marginea drumului.

— O să ne facă necazuri. Mai bine ar muri.

Mortul viu

Era deja noapte, când cardinalul Oldrich mai zorea prin străduţele întortocheate ale Romei. Trecuseră câteva zile de când Sfântul Părinte îl iniţiase în planurile sale. Zile pe care Oldrich le petrecuse cu gânduri sumbre şi cu temeri încă şi mai întunecate. Nu luase cu uşurinţă hotărârea. Dumnezeule, nu-i fusese deloc uşor.

În noaptea aceasta, el ar încălca voinţa Papei. Ar acţiona împotriva indicaţiilor exprese ale lui Inocenţiu. Şi s-ar încărca cu o vină gravă. Dar era pregătit, căci servea unui bine mai mare, binelui Măicuţei Biserici. Şi astfel, într-o măsură deloc neimportantă şi de lungă durată, propriului bine.

În această parte a Romei, casele stăteau aproape de tot una de alta, frontoanele se aplecau deasupra străzii ca nişte călugări şopotind. Oldrich căuta şi el protecţie în umbra glugii sale, bustul în mantia lungă era plecat uşor în faţă, şi se străduia să nu se uite nici în dreapta, nici în stânga, într-o zonă ca aceasta, tentaţiile apăreau în figuri multiple – femei ademenitoare, băieţi despuiaţi, carne vie de toate vârstele expusă la vânzare –, dar şi mai multe griji îi făceau hoţii şi tâlharii, care aici mişunau.

„De ce aici? se întreba de nenumărate ori şi ştia deja răspunsul, oricât îi displăcea: pentru a mă umili. Pentru a afla preţul pe care sunt dispus de data aceasta să-l plătesc pentru serviciile lui”.

Ţinta lui Oldrich era o tavernă în apropierea malului Tibrului, tot atât de prăpădită şi sumbră ca toate birturile de aici. Pe cel pe care-l căuta acolo îl ştia ca Bethanianul. Bărbatul care se numea astfel luase în aceste zile multe nume, identităţi diferite. Mai de mult murise, dar încă mai era în viaţă. La început, Oldrich considerase drept blasfemie zvonurile despre reînvierea lui, dar cu timpul îl năpădiseră îndoielile. Un timp chiar l-a angajat pe Bethanianul conducător al gărzii sale de corp, asta a fost atunci, în timpul cruciadei – şi asta

l-a costat scump în mai multe privinţe –, dar, pe durată lungă, apropierea acestui om l-a enervat. În omul acesta era incontestabil ceva, ce putea fi simţit de oricine, dar fără a putea fi precizat. Un frison, când privirile ţi se încrucişau cu ale lui. O mână care-ţi atingea ceafa, deşi eraţi faţă-n faţă. O frământare – adânc, în stomac.

Oldrich nu avea încredere în Bethanianul – nu, el îl *cumpăra.* Şi aşa chiar îi şi convenea. Experienţa îl învăţase pe Oldrich că încrederea era cea mai coruptă dintre toate virtuţile. Fidelitate? Abia. Prietenie sau devotament? Nu, la o adică. Dar când era vorba de îndeplinirea unei sarcini, fără loialitate, doar contra plată, atunci Bethanianul era omul pe care puteai conta. Mort sau nu, renăscut sau, pur şi simplu, nebun.

În timp ce grăbea spre ferestrele luminate ale tavernei, pe care Bethanianul i-o indicase drept punct de întâlnire, mai cugetă o dată la discuţia cu Sfântul Părinte. Cuvintele lui Inocenţiu sunaseră raţional, cumpănite cu grijă ca toate deciziile sale. Şi, totuşi, el nu i-a putut alunga lui Oldrich îndoiala. Soţia lui Gahmuret rămânea un pericol, indiferent dacă Papa voia să creadă sau nu. Inocenţiu îşi avea propriile planuri cu ea, şi erau incontestabil planuri *bune.* Dar nu ea era cea de la care venea pericolul cel mai mare. Contesa putea să le fie de folos, fără îndoială. Dar care era preţul pe care Sfântul Părinte ar fi fost silit să-l plătească în schimb? Cealaltă, Magdalena, putea aduce incomensurabile daune Bisericii. Inocenţiu subaprecia primejdia care venea din zvonurile despre ea. Potenţialul care era ascuns în istorisiri. Oricât de greu i se părea lui Oldrich acest pas, el trebuia să întreprindă ceva împotriva acestui rozător la fundamentul credinţei.

Oldrich ducea de multă vreme o luptă împotriva blasfemiilor lumii. Dar Magdalena era cu totul altceva decât călugării cerşetori, ereticii, vrăjitoarele. Nimeni nu-i putuse relata ceva mai

exact despre ea. Niciunul din spionii săi n-o văzuse vreodată. Cu timpul, începuse să se îndoiască dacă cineva ştia cum arăta ea. Şi tocmai acest lucru era cel care-l speria. Ştia ce să facă împotriva unui om, avea o experienţă însutită în acest sens. Dar împotriva unui zvon, împotriva unei himere?

Bethanianul mirosise imediat că în chestiunea aceasta Oldrich se baza numai pe el. Renăscutul adulmeca slăbiciune, când oamenii obişnuiţi dădeau crezare unui zvon. Poate pentru că încercase pe propriul trup cea din urmă şi cea mai mare slăbiciune, moartea. Oriunde îl dusese tăietura de la beregată, de acolo se întorsese schimbat.

Oldrich ajunse la intrarea în tavernă. De o parte şi de alta, trândăveau siluete, stăteau strânşi în grupuri, şuşotind, prea adânciţi în mizerele lor îndeletniciri, pentru a observa cardinalul ascuns în veşmintele sale sărăcăcioase. Uşa era întredeschisă, zgomotele răzbeau până afară. Sunetele păcatului, cântece şi răcnete. Un insuportabil haos de voci. Clinchetul cupelor care toastau, tropăieli şi urlete. Oldrich se simţea murdărit, înainte de a deschide uşa, împingând-o şovăitor.

Ce mirosuri… Doamne, ce mirosuri! Sudoare şi vin, şi acele substanţe dulcege cu care ospătăriţele spoiau murdăria din seara trecută. Cardinalul fu profund scârbit văzând cum, lângă una dintre mesele din faţă, un câine de pripas năclăit ridică un picior şi urină pe gamba unui tip beat.

Privirea lui Oldrich lunecă mai departe, scormoni într-o supă în clocot de figuri înroşite şi asudate. Simţea cum urca în el disperarea. Ca întotdeauna, ochii nu-l mai ajutau când era vorba de ceva aflat la mai mult de cincisprezece paşi depărtare. Unde era cel pe care-l căuta?

Pe lângă el trecu ca un fulger o arătare, inconsistentă ca umbra frunzişului de toamnă în

bătaia vântului. O voce fără accent.

— Vino cu mine!

Omul nu era cu siguranţă la mai mult de cincisprezece paşi depărtare, şi, totuşi, Oldrich avea sentimentul că îl vede tot atât de estompat ca pe cei de la celălalt capăt al birtului. Dar era destul de aproape, pentru a-i număra degetele de la mână. Impresia de estompare rămase. Oldrich trebui să se silească să-l urmeze.

Ajunseră printr-o uşă laterală într-un gang îngust, cu pereţi de scânduri. Dintr-o parte pătrundea larma din tavernă, din cealaltă, duhoarea latrinei din fundul curţii.

— Ştiu de ce sunteţi aici, spuse omul cu tăietura de la beregată cicatrizată. Purta o mantie cu glugă, incomparabil mai nobilă decât cea în care se ascunsese Oldrich. Niciun hoţ n-ar fi fost atât de nebun să-i caute pricină. Cei mai mulţi de aici îl ştiau şi se temeau de el.

— Fireşte că ştii, spuse Oldrich. Ţi-am trimis un mesaj.

Bethanianul clătină din cap. Faţa îi era în umbră, numai pe excrescenţa de pe beregată cădea o fâşie de lumină.

Cardinalul îl privea uluit. Şi profund neliniştit.

— Sunteţi foarte bolnav de vanitate rănită, spuse omul care supravieţuise morţii. Căutaţi să Vă convingeţi că nu acţionaţi decât pentru preţioasa Voastră Maica Biserica. În realitate, Vă temeţi pentru influenţa Voastră. Vă amintiţi bine de Violante von Lerch, nu-i aşa? După cum se pare, ea încă se mai pricepe grozav să manipuleze alţi oameni.

Oldrich strâmbă din nas.

— Nu mă aflu aici ca să vorbesc cu tine despre trecut.

Bethanianul tăcu. Nu făcu nicio mişcare. Oldrich se întreba dacă mersese prea departe. Se spunea că Bethanianul lua o viaţă, ca să şi-o păstreze pe a lui. Că le smulgea oamenilor din

piept inimile care băteau, ca să le înghită. Că *ele* erau cele care-i dădeau putere.

Propria inimă a lui Oldrich bătea şi mai repede.

În umbră se căscă o despicătură – putea fi tot atât de bine rana de la beregată în locul buzelor.

— Cum doriţi, şopti Bethanianul.

Dar de ce avea Oldrich sentimentul că omul acela vedea, într-adevăr, prin el? Era ceva în ochii mortului viu? În ameninţarea nerostită a intonaţiei?

„Numai în propria ta frică, îşi spuse cardinalul. Ea te face nesigur, te face slab". În cazul în care Oldrich ar pierde favoarea papei – şi aceasta s-ar întâmpla, dacă temerile sale legate de Magdalena s-ar adeveri –, Inocenţiu s-ar îndepărta de el. Pentru un om care deţinea o asemenea cunoaştere a celor mai intime taine ale Bisericii, aşa cum era Oldrich, cazul echivala cu o condamnare la moarte. Inocenţiu ura să nu aibă dreptate, şi de aceea hotărârea lui Oldrich de a lua lucrurile în propriile mâini era paradoxală: trebuia să împiedice ca, până la urmă, să fi avut dreptate prin avertizarea dată de el.

Papa putea depăşi o înfrângere, dar nu putea ierta omul care, prin simpla lui prezenţă zilnică, i-ar fi amintit de ea. Oldrich văzuse şi alţi sfetnici ai Sfanţului Părinte murind de moarte neaşteptată, numai pentru că fuseseră martori ai erorilor lui Inocenţiu. Ei cădeau jertfa unor boli şi infirmităţi subite, pe care nimeni nu le-ar fi putut prevedea – cu excepţia specialiştilor Papei în prepararea otrăvurilor în pivniţele secrete ale palatului.

În ce o privea pe Violante von Lerch… Furia clocotea în el, chiar şi după atâţia ani. Când Oldrich i-a auzit numele în legătură cu această cruciadă, a simţit ca o lovitură.

Şi, totuşi, luase decizia corectă. Aşa sau aşa. Pentru Biserică, pentru papă şi, mai ales, pentru el însuşi. Ar mai putea pune liniştit capul pe pernă doar dacă ar reuşi să pună capăt înainte de vreme acestei întregi nebunii.

Oldrich scoase de sub mantie o pungă grea cu aur şi o puse în gheara palidă a lui Bethanianul. Răsplata dispăru în beznă, fără a fi numărată.

— Povestiţi-mi tot, spuse Bethanianul cu o voce lipsită de inflexiuni.

Oldrich îşi căuta cuvintele, în timp ce ochii îi disecau în umbră spaimele.

Planul Violantei

Saga petrecu zilele închisă în trăsură. După incidentul cu soldatul din straja cetăţii, se renunţase, ce-i drept, la legarea ei de mâini şi de picioare, aşa cum ameninţase Violante. Dar atenţia supraveghetorilor ei fusese înăsprită evident. Când cortegiul făcea un popas, era dusă în spatele celor mai apropiate tufişuri, şi apoi imediat închisă din nou. Cameristele contesei îi aduceau mâncare – pâine şi brânză, uneori şi puţină carne friptă –, iar uneori venea şi Gunthild şi-i împingea raţia printre zăbrele. Ca şi înainte, călugăriţa arăta un ciudat interes faţă de ea, parte oroare, parte fascinaţie. Saga era obişnuită să fie o atracţie de iarmaroc – dar să se lase privită ca un câine cu trei capete era, totuşi, prea mult pentru ea. Alternativ, o insulta pe Gunthild, sau se prefăcea că nu observă nimic.

Mai erau şi alţii care, când şi când, priveau pe ascuns prin fereastră, mercenari care-şi duceau, chipurile, întâmplător caii lângă trăsură şi riscau o privire în interiorul ei. Unii o măsurau cu privirea, de parcă le inspira groază. Saga nu putea să-şi imagineze că aceasta se datora numai draconicelor pedepse cu care-i ameninţase Violante pentru cazul în care cineva i-ar fi adresat un cuvânt. Saga simţea nevoia ciudată de a se scuza faţă de soldatul care primise loviturile de ciomag din cauza ei, dar acesta se întorsese de mult împreună cu celelalte străji. Acum trăsurile erau păzite de mercenarii lui Zinder, care formau şiruri lungi de ambele părţi ale convoiului şi erau cu privirile aţintite spre păduri. Saga încercase să-i numere, dar câmpul vizual îi era mult limitat de ferestrele trăsurii. Erau cel puţin treizeci, toţi călări, dar, probabil, chiar mai mulţi.

Pe contesa Violante n-o vedea şi n-o auzea zile în şir. Asta o bucura, în timpul discuţiei de lângă focul de tabără, contesa fusese cu totul altfel de cum i s-a arătat Sagăi după toate aceste săptămâni

de captivitate. Era ceva periculos. N-ar fi vrut să simtă niciun fel de simpatie pentru cea care o răpise, nu mai voia s-o îndrăgească câtuşi de puţin. Faptul că Violante se ţinea acum la distanţă îi oferea Sagăi prilejul de a găsi drumul înapoi spre vechea ură, iar amintirea palmelor primite era completarea.

Se gândea des la Faun, captiv ca şi ea, dar fără a bănui adevăratele motive. Ar fi fost mai bine dacă ea ar fi stat cuminte în faţa uşii celulei şi nu i-ar fi atras atenţia? Acum, cu siguranţă era înnebunit de grija pentru ea, după ce că nu ştia nimic de propria-i soartă. Purtându-se astfel, nu-i adusese nicio bucurie.

Dar nu mai ajuta la nimic să-şi bată acum capul cu toate acestea. Trebuia să ia lucrurile aşa cum erau şi să încerce să rămână în viaţă. Faun – închis ca ostatic, ea – răpită şi pe drumuri… încotro? Cu adevărat, spre Constantinopol?

Pentru Saga, acesta nu mai însemna altceva decât un nume, un loc, la fel de îndepărtat de tot ce cunoştea ea, ca şi sfântul Ierusalim sau chiar porţile cerului. Auzise de el, de lupta devastatoare pentru cucerirea oraşului acum… câţi ani? Şase? Atunci, în timpul ultimei cruciade, cavalerii occidentali năvăliseră acolo în drumul lor spre Ţara Sfântă şi pustiiseră oraşul. Imperiul Bizanţ căzuse, capitala fusese jefuită, pe tron se urcase un cuceritor de la Apus.

Majoritatea timpului, Saga stătea în direcţia mersului pe banca de lemn, îndoia genunchii sau ridica picioarele şi încerca să tragă cu urechea la frânturile de vorbe ale mercenarilor. Dacă doi care vorbeau între ei veneau destul de aproape, ea se trăgea spre fereastră şi se prefăcea că doarme, pentru eventualitatea că vreunul ar fi privit înăuntru. Astfel, a aflat că oamenii se opriseră într-un oraş al cărui nume nu-l cunoştea şi-l uitase pe loc; acolo aşteptaseră venirea contesei şi a celor care o însoţeau, exact aşa cum fusese cerut în

contractul negociat, cu nişte luni înainte, de Zinder şi contesă. Apoi, cu mult înainte de ziua convenită, a apărut o solie şi i-a cerut lui Zinder să abandoneze totul şi s-o pornească spre contesă. Plecarea a fost devansată. Saga cunoştea motivele. Era evident că Violante spera să fie mai bine apărată de către trupa de mercenari decât de propriii ei soldaţi; nicio mirare că măsura îl supărase pe căpitan.

Mercenarii corespundeau imaginii pe care şi-o făcuse ea încă dinainte despre oamenii de soiul acesta. Toţi purtau la vedere semnele zecilor de lupte: cicatrici pe faţă, pe dosul mâinii şi pe braţe; mine câinoase, impenetrabile şi ameninţătoare; echipamente dezmembrate, jefuite şi încropite pe nenumăratele câmpuri de bătaie. Unii aveau îmbrăcăminte din piele şi tunici întărite, alţii – platoşe metalice, câte unul – brăţări şi coifuri. În afară de o mână de oameni, printre care se număra şi Zinder, erau masivi, dar rareori cu echipamentul complet. Unul putea avea sabie şi pumnal, celălalt – doar secure de luptă sau buzdugan. Unii purtau pulpare disparate sau chiar cizme desperecheate. Cei mai mulţi aveau părul lung, ajungând până la umeri. Nu erau puţini cei care-şi lăsaseră barbă, pe care o scurtau neglijent la o palmă sub bărbie, dar rareori erau raşi.

În cea de a opta zi a călătoriei, Saga îl chemă pe unul dintre ei, când acesta ajunse în dreptul ferestrei ei:

— Hei, tu, vino-ncoace!

Mercenarul o privi, mai întâi reticent, apoi curios. Era tânăr şi înalt. Spre deosebire de mulţi confraţi ai săi, dintre care unii erau, cu siguranţă, de decenii în slujba armelor, el avea uimitor de puţine cicatrici pe faţă. Purta o pelerină scurtă, verzuie, cu marginea încreţită, gluga era lăsată pe spate. Zalele sale uşoare erau pline de găuri şi băteau în ruginiu. Probabil avuseseră mai mult decât un posesor înainte.

— Nu-ţi fac nimic, adăugă ea. Doar nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

El râse uşor, dar fără s-o contrazică. Când acesta îşi mută privirea de la ea spre camarazii săi, apoi înapoi la fereastră, Saga observă că prima impresie o înşelase. În locul unei urechi mai era doar un cartilaj cicatrizat, o gaură înconjurată de o excrescenţă urâtă.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

— Nu ştiu dacă eşti destul de drăguţă ca să încasez pentru tine nişte lovituri de băţ, răspunse el batjocoritor.

— Târfele pe care le cumperi din solda ta sunt mai drăguţe?

Omul zâmbi obraznic, şi Saga observă că îi lipsea un dinte incisiv.

— Ultima a fost, în orice caz.

Saga îi zâmbi şi ea.

— Jannek, spuse, înclinându-se în zeflemea.

— Eu sunt Saga.

— Magdalena, nu? îşi trecu mâna prin păr. Era de un blond deschis şi crescut sălbatic în toate direcţiile. Magdalena. Iarăşi.

— De unde ai scos-o?

— Asta cu Magdalena? Toţi vorbesc despre asta. Unii spun că ai fi o sfântă.

Un mercenar mai în vârstă îşi mână calul spre cel al lui Jannek şi-l lovi pe acesta puternic în ceafă.

— Ţine-ţi gura! se răsti el. Ai auzit ordinele!

O clipă, Jannek păru că va înapoia lovitura, dar apoi ridică din umeri şi dădu pinteni calului.

Mercenarul mai vârstnic se ţinea mai departe la aceeaşi înălţime cu ea, o cerceta suspicios şi părea să cugete dacă să rişte câteva cuvinte cu ea. Dar apoi îşi smuci calul şi o porni la trap.

Saga se lăsă înapoi pe bancă, suspinând. Nu va afla niciodată încotro călătoreau, de fapt. Nu putea decât să aştepte până când Violante o va iniţia, în sfârşit.

***

Dar Violante se mai lăsă aşteptată încă trei zile.

Când contesa veni la ea, începu cu cuvintele:

— Acum nu mai există niciun „înapoi”.

— Aşa? Saga se strădui să-şi mascheze nesiguranţa. Până atunci reuşise chiar foarte bine.

— Aş vrea să mă scuz faţă de tine, spuse Violante simplu.

— O lovitură ar fi fost de ajuns. De ce nu-l lăsaţi pe fratele meu să plece, şi uităm totul?

Poposiseră la rădăcinile unor molizi înalţi, care se ridicau ca nişte turnuri negre deasupra trăsurilor şi corturilor. Saga nu mai văzuse niciodată un munte, dar cu greu îşi putea imagina că există ceva mai înalt decât aceşti copaci. Undeva, pe aproape, vâjâia un râu sau o cascadă, dar, prin ferestre, Saga nu putea descoperi ce este.

Contesa apăruse pe neaşteptate în faţa gratiilor trăsurii. Nu mai purta veşmintele scumpe cu care porniseră la drum, ci o îmbrăcăminte de voiaj simplă, cu mâneci strâmte, strânsă la gât cu un şnur, precum şi o cingătoare lată, de care, spre consternarea Sagăi, atârna un pumnal. Părul de un blond deschis era strâns într-un coc, dar nu era acoperit de o glugă, aşa cum se cuvenea să poarte o doamnă în călătorie. În lumina crepusculară, cicatricea lăsată de ciupitura de pasăre sub ochiul stâng părea şi mai adâncă şi mai întunecată decât înainte, dându-i o aură contradictorie, de duritate şi vulnerabilitate.

— A venit vremea să-ţi povestesc de ce te afli aici.

Saga nu spuse nimic şi aşteptă. Violante trase zăvorul, deschise uşa trăsurii şi se urcă.

— Ai auzit că, în timpul ultimei cruciade, soţul meu a dispărut, spuse aşezându-se pe banca din faţa Sagăi. Gahmuret… contele… nu s-a mai întors de când a fost cucerit Constantinopolul. Dar eu ştiu că nu e mort. Şi îl vreau înapoi.

În primul moment, vocea ei sună ca cea a unui copil supărat pentru că i s-a luat jucăria. Apoi, însă, Saga simţi nuanţa de disperare profundă. Lăsa impresia că mai spusese aceleaşi cuvinte în cu totul alte împrejurări, tânguindu-se şi plângând, în clipe de cea mai mare durere. Dar mai era ceva: o îndârjire care stingea orice împotrivire.

— Sunt convinsă că Gahmuret este prizonier, undeva prin ţările necredincioşilor. Iar eu îl voi elibera.

— Cu cele câteva zeci de mercenari de afară? întrebă Saga.

Violante se strâmbă cu dispreţ.

— Nu. Cu o armată. Spuse aceasta pe un ton atât de sec, ca şi când nu ar fi fost ceva deosebit. Probabil se gândise de atât de multe ori la aceasta, încât gândul îi devenise ceva de la sine înţeles.

Saga simţi furia contesei, dar nu împotriva ei, ci a lumii în ansamblul ei. Spre deosebire de seara aceea la focul de tabără, acum Violante nu avea chef de palavre. Era hotărâtă să-şi impună voinţa. Nu lăsa nicio îndoială că aici ea avea cuvântul hotărâtor şi că decidea singură tot ce era de făcut. Saga nu era decât unealta ei, la fel ca Zinder şi ca toţi cei de acolo afară, din umbra molizilor.

— A fost o cruciadă, care mi-a luat soţul, spuse Violante. Şi o să mai fie una, care o să mi-l aducă înapoi.

— Ce cruciadă?

— Cruciada *ta,* Saga. De aceea, am nevoie de tine. Vei predica pentru mine. Vei face oamenii să te urmeze – peste mare, în Ţara Sfântă. La Gahmuret.

Unii cred că ea şi-a pierdut minţile, auzi Saga cuvintele spuse de soldat. Şi dintr-o dată nu mai părură atât de exagerate.

Dar o privire în ochii Violantei a fost suficientă, ştia că lucrurile nu erau atât de simple.

— Eşti surprinsă, constată contesa zâmbind. Ai crezut că sunt o secătură, dar n-ai crezut că sunt

nebună, nu-i aşa?

— Poate că da.

— Ah, o pornire de sinceritate! Violante bătu din palme, prefăcându-se entuziasmată.

— Nu este o extraordinară ironie faptul că cea mai bună mincinoasă din lume este mai sinceră cu mine decât sfetnicii şi lacheii mei? Doamne-Dumnezeule, până şi Zinder se străduie să ascundă ce crede, de fapt, despre mine. Ca şi când n-ar ajunge să te uiţi la oamenii lui şi să le citeşti adevărul în ochi!

„Este singură, se gândi Saga consternată. Se simte singură şi caută o aliată. Dar, s-a gândit, totuşi, la *minei*"

— Ce planuri aveţi, mai exact?

— O să pornesc o cruciadă în Ţara Sfântă. O cruciadă, cum n-a mai fost niciuna până acum. Deschise larg braţele. — O cruciadă a *fecioarelor,* Saga. Niciun bărbat. Numai femei tinere, sănătoase, cu inima curată şi în bună formă. Care încă n-au născut copii. Şi care n-au mai mult de douăzeci de ani.

Sagăi, imaginea i se păru mult prea ireală, pentru a o lua imediat în serios. In primul moment, aproape avea ceva comic.

— N-ai decât să râzi. Indiferenţa Violantei era sinceră. Şi alţii au făcut la fel. Dar niciunul nu te cunoştea *pe tine.* Niciunul nu ştia de ce eşti tu în stare. Eu am crezut mai întâi că ar fi de-ajuns să fac o predicatoare dintr-o femeie ca Gunthild – când vorbeşte de Dumnezeu, cioara asta bătrână e ca o flacără, cum nu ţi-ai putea închipui –, dar pe urmă am dat de tine. Şi am ştiut că tu eşti cea care mă va ajuta să realizez totul. Tu eşti, cu adevărat, o aleasă, Saga.

— Nu înţeleg, articulă încet Saga. Lupta din greu să-şi păstreze în cap măcar jumătate din întrebările pe care le avea. — Nu înţeleg ce să facă femeile… fetele în Ţara Sfântă? Să elibereze

Ierusalimul? Să poarte războaie, pe care mii şi mii de *cavaleri* le-au pierdut?

Violante căzu puţin pe gânduri, pe urmă privi prin ambele ferestre ale trăsurii şi se asigură că nimeni nu trăgea cu urechea.

— La început, am crezut că n-am să am nicio bătaie de cap cu tine. M-am gândit că te-aş putea plăti şi, în schimb, tu vei face ce îţi cer eu. Fără întrebări, fără conştiinţă. Dar, mai târziu, am intrat pentru prima dată în pielea ta la un iarmaroc în Nord. Tu poţi fi o saltimbancă, le scoţi oamenilor banii din buzunar, şi, pe deasupra, ei se simt fericiţi s-o facă – dar tu nu faci asta pentru a le lua banii. Aşa e, sau nu?

Violante schimba temele tot atât de repede ca toanele ei. Saga îşi dădea osteneala să ţină pasul cu ea.

— Banii îi lua întotdeauna tatăl meu. Toată familia trăia din ei. Şi din ce, oare, trăiesc ei astăzi? se întrebă Saga. Astăzi, când nici Faun, nici eu nu mai suntem cu ei? îşi reprimă gândurile. Pentru mine era, mai degrabă… nu ştiu. Cred că ceva ca o provocare. Niciodată nu m-am gândit la asta.

— Fireşte că te-ai gândit, o contrazise Violante. Multe nopţi de-a rândul.

Saga tăcea.

— N-am dreptate?

— Nu-mi plăcea ce-mi dădea prin cap.

Violante zâmbi triumfător.

— Că faci acest lucru *cu plăcere!* Aşa e, sau nu? Îţi place să minţi oamenii. Nu meritau mai mult! Nu faci decât să le spui ce vor ei să audă.

— Spiritul minciunii nu poate decât să întărească închipuirile lor, dar nu să le creeze cu totul.

— Şi tocmai aceste închipuiri sunt ceea ce ne va fi nouă de folos, spuse Violante cu înfocare. Tu o să le povesteşti acestor fete ceea ce ele au ştiut întotdeauna în taină. Că trebuie să-şi rupă lanţurile.

Că sunt menite unei vieţi superioare celei a mamelor lor, care s-au cocoşat spetindu-se în câmp, în grajd şi la maşina de gătit. Că sunt alesele Domnului, cu inimi mai curate decât ceilalţi – cu siguranţă mai curate decât ale bărbaţilor care se ţin după ele, le pândesc şi fac din ele mamele unor ţânci zgomotoşi, fără să le întrebe dacă ele vor asta.

— Cuvintele Voastre par să arate că urâţi bărbaţii. Şi, totuşi, vreţi să riscaţi totul ca să-l aduceţi înapoi pe propriul Vostru soţ?

— Ar fi trebuit să-l cunoşti, ca să înţelegi.

— Chiar dacă eu aş putea să fac ce-mi cereţi… Dacă eu aş putea să le ameţesc că ar fi spre binele lor să Vi se alăture în cruciada Voastră şi să meargă cu Voi în Ţara Sfântă… la ce bun? Cum poate asta să Vă aducă înapoi soţul?

Trebuia să se silească pentru a nu taxa pur şi simplu cuvintele Violantei ca pe ceva absurd. În situaţia, ei nu-i rămânea altceva de făcut decât să ia în serios planurile contesei.

— Vreau să-ţi dezvălui adevărul, Saga. Eu nu-l pot elibera pe Gahmuret nici cu o mână de mercenari, nici cu o mie de femei credincioase – nu din mâinile sarazinilor! Ceea ce îmi trebuie, de fapt, este sprijinul ordinelor cavalereşti creştine în Ţara Sfântă. Templieri, Ioaniţi, Ordinul German… unul din ele sau, mai bine, toate trei. Dacă reuşesc să-i atrag de partea mea, atunci *totul* este posibil. Cu condiţia ca eu să-l pot convinge înainte pe Papa de puritatea problemei noastre.

— Pe Papa! exclamă Saga fără să vrea.

Violante se plecă în faţă, ochii îi ardeau.

— Dacă pun pe picioare o cruciadă a fecioarelor, suficient de puternică, pentru ca toţi să ştie de ea, atunci Sfântul Părinte îmi va da şi el ascultare. El nu *poate* să-mi refuze sprijinul lui. De aceea, nu este nevoie de cincizeci de femei, nici de cinci sute. Mii, Saga! Dacă voi urca la Veneţia pe corăbii mii de femei şi le voi trece marea spre

Orient, Sfântul Părinte nu va mai avea altceva de ales în afară de a-mi acorda protecţia sa. Templierii, Ioaniţii şi membrii Ordinului German sunt mâna sa executivă, sunt sabia sa în Ţara Sfântă. Dacă papa mă sprijină, mă vor sprijini şi ei. Cele trei ordine se duşmănesc, dar atunci când o cauză unică, un ţel măreţ le uneşte, atunci nimeni nu le poate face faţă. Zidurile sarazinilor se vor prăbuşi, imperiul lor se va preface în cenuşă.

Faptul că ea declama aceste planuri într-o diligenţă zăbrelită, undeva prin pădurile germane, cu atâta convingere, de parcă ar fi stat la picioarele Sfântului Scaun, aducea a demenţă.

— Şi toate acestea, pentru a elibera din captivitate un singur om? întrebă Saga cu o voce stinsă.

— El nu e un oarecare.

Acum Saga nu mai evita privirea contesei. Încerca să citească în ochii Violantei.

— O cruciadă din *dragoste?* şopti ea, şi, pronunţând aceste cuvinte, deveni, în sfârşit, conştientă de proporţiile reale ale acestei nebunii. Vreţi să riscaţi ca toate aceste fete să meargă spre moarte numai pentru ca Voi să Vă recăpătaţi soţul pe care-l iubiţi?

Violante împinse uşa şi o deschise.

— Şi cum e cu tine, Saga? Cât de departe vei merge din dragoste pentru fratele tău? Vei arunca *tu* mii de vieţi pentru a-l salva?

Se scurse un timp. Se priviră în tăcere.

Violante ieşi şi trase zăvorul.

Execuția lui Faun

La două zile după ce Saga se luptase în faţa uşii temniţei cu cei doi paznici ai ei, aceştia veniră la Faun în celulă. Cei doi au venit dimineaţa devreme, bărbatul tânăr şi cel mai în vârstă, şi, în timp ce unul îl ţinea pe Faun în şah, celălalt îi arăta vânătăile şi rănile. Pe urmă fu rândul tovarăşului lui. Faun stătea cu vârful sabiei la gât şi trebuia să privească cum aceştia îi arătau fiecare zgârietură, fiecare crustă de sânge şi fiecare loc colorat verde-albastru.

Totodată, ei i-au promis că va afla curând cum se simt asemenea răniri. O să fie deosebit de atenţi ca el să se poată transpune în *amândoi*, nu numai într-unul din ei. Asta i-o datorau lui şi surorii sale, nu-i aşa?

Când îşi puseră în aplicare ameninţarea, Faun avu senzaţia că pumnii şi loviturile de picior nu se vor mai sfârşi niciodată.

După ce trecu totul, zăcea în propriul sânge şi în vomă, murdar şi plin de răni. În timp ce-l loveau, soldaţii nu scoseseră nicio vorbă, ca şi când înainte se spusese tot ce era important.

Când au închis în urma lor uşa temniţei, noaptea, apoi ziua şi iarăşi noaptea s-au scurs într-un ritm rapid. În tot acest timp, Faun n-a făcut nicio mişcare. Uneori gemea uşor. Cel mai mult şi-ar fi dorit să fi murit.

Mai târziu, nu mai ştia exact când s-a ridicat cu greu şi s-a târât până la uşă. Acolo se adunaseră mai multe vase de lemn cu mâncare, între timp roase de şobolanii care-i ţineau de urât în temniţă. Faun goni bestiile negre şi-şi îndesă cu lăcomie în gură resturile de mâncare. Pierduse doi dinţi, al treilea se mişca şi mestecatul pâinii tari şi cărnii aţoase era o tortură. Ochii îi erau atât de umflaţi, încât vedea totul ca prin ceaţă. Poate că îi spărseseră şi nasul, sau poate că nu – durerea nu făcea nicio deosebire.

Apa stătută din căni îi părea apă de izvor, atât de însetat era. Poate că paznicii urinaseră în ea, dar nu prea credea că făcuseră aşa ceva. Îşi luaseră partea de răzbunare şi de distracţie.

„Mulţumesc mult, Saga", se gândi el, dar fără prea multă amărăciune. Prima oară îi apăruse din nou în gândurile sale, apoi se îndreptase spre el prin vălul de durere şi îi făcuse semn să vină după ea.

Dar încotro?

Şi cum?

Au mai trecut nişte zile. Erau şapte nopţi de când o văzuse pe Saga ultima oară. Durerea încă mai muşca peste tot în corpul lui, şi deseori se trezea crezând că şobolanii rodeau din el cu dinţii lor galbeni. De fapt, ei se temeau mai mult de el decât invers, şi niciunul nu îndrăznea să se apropie de el la mai mult de un pas. Ce îl durea atât de tare erau sângerările şi rănile deschise, deşi credea că nu şi-a rupt nimic. Poate că aceasta fusese intenţia, sau poate întâmplarea. În orice caz, niciunul din soldaţi nu şi-a mai făcut apariţia la el ca să recupereze pierderile. Ei îi plătiseră ceea ce le făcuse lor Saga. Bănuia că, la mijloc, era vorba cu mult mai puţin de petele lor albastre şi de zgârieturi, cât de umilirea de a fi fost astfel aranjaţi de o femeie. Cu siguranţă avuseseră parte la corpul de gardă de multă bătaie de joc din partea camarazilor lor.

În cea de a opta zi, Faun a primit o nouă vizită.

Când s-a deschis uşa şi au intrat doi soldaţi, el a crezut mai întâi că se înşelase şi că torţionarii lui se întorseseră. Între timp, dintele care se mişca durea mai groaznic decât rănile rămase de la ceilalţi doi pierduţi, dar treptat totul începea să se vindece. Ar fi păcat, îi trecu prin minte, să strice acum iar totul. Începuse cu exerciţii simple ca flotări. Înainte tatăl său îl silise să facă aceasta, pentru a-l pregăti pentru eforturile fizice din meseria de saltimbanc; acum aproape că îi era

recunoscător pentru cât îl chinuise. În caz că va mai ieşi vreodată de aici, nu voia să se clatine în cârje, trecând prin poarta cetăţii.

Cei doi soldaţi care luaseră poziţie la dreapta şi la stânga uşii nu erau aceiaşi de săptămâna trecută. Îl priveau cercetător, cu un amestec de curiozitate şi aroganţă, dar nu se pregăteau să-l atace.

În urma bărbaţilor apăru un băiat, de cel mult zece ani. Nikolaus von Lerch moştenea părul blond deschis al mamei sale, chipul îi era plin de pistrui. Purta o îmbrăcăminte de culoare deschisă, simplă, din in brodat, pantaloni strâmţi, o tunică şi, agăţat de o curea îngustă, un pumnal care, pe el, părea tot atât de mare ca o sabie scurtă. Teaca era veche şi uzată – o moştenire, bănui Faun. Poate o amintire a tatălui pierit, contele Gahmuret.

— Tu eşti fratele mincinoasei, constată micuţul.

Faun vru să se ridice, dar unul dintre soldaţi făcu semn cu lancea în direcţia lui şi-i porunci să stea jos. Faun ridică o mână, liniştindu-l, şi rămase ghemuit pe paiele lui murdare. Acum el şi fiul contelui erau aproape la aceeaşi înălţime a ochilor. Nikolaus era scund pentru vârsta lui şi avea o constituţie neobişnuit de delicată. Pielea lucea străvezie. Adulţii îl puteau considera un copil drăguţ.

— Să nu mă întrerupi! se răsti Nikolaus la soldatul care îl respinsese pe Faun. Straja înţepeni cu privirile drept înainte.

Băiatul se întoarse din nou către Faun.

— Şi acum tu trebuie să-mi răspunzi la întrebări. Tu eşti prizonier şi prizonierii trebuie să se supună.

Faun tocmai voia să-i explice că nu pusese nicio întrebare, ci doar făcuse o constatare. Dar apoi dădu din cap.

— Saga este sora mea, este adevărat.

— Şi care e numele tău?

— Faun.

— Pe mine mă cheamă Nikolaus. După o scurtă ezitare, adăugă: Acum eu sunt stăpânul cetăţii Lerch.

— Unde este contesa?

— A plecat.

— Şi sora mea? Pumnii lui Faun se strânseră în pământul de pe lângă paie. Ce aţi făcut cu ea?

— A plecat şi ea, spuse fiul contelui. Împreună cu mama mea.

— A plecat? Unde?

Micuţul îşi încreţi fruntea, imitând un adult.

— Tu n-ai voie să-mi pui întrebări. Eu sunt stăpânul cetăţii Lerch. Tu eşti prizonierul meu.

Lui Faun îi stătea pe limbă o replică potrivită, dar o înghiţi în el fără chef.

— Deci, Saga trăieşte, conchise el.

— Şi tu ştii să minţi? izbucni pe neaşteptate Nikolaus. Era clar că era întrebarea care îl mânase aici.

— Nu, spuse Faun.

Băiatul îl măsura cercetător.

— *Asta* a fost o minciună?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Te-am întrebat dacă şi tu poţi să minţi la fel de bine ca sora ta şi ai spus că nu. Ar putea fi adevărul, dar şi o minciună. Şi eu n-aş putea observa, pentru că asta ar însemna că tu poţi să minţi tot atât de bine ca sora ta.

Nikolaus vorbea extrem de repede şi, după săptămânile de singurătate în temniţă, Faun avea dificultăţi în a-l urmări. Avu nevoie de câteva secunde până se lămuri ce voia să spună băiatul. Nu părea ceva ce ar spune un băiat de zece ani, obişnuit. Martha, sora lui de opt ani, vorbea cu totul altfel. Poate era mai bine să nu subaprecieze fiul de conte.

— Aveţi dreptate, spuse el cu diplomaţie. Dacă eu aş fi un mincinos tot atât de bun ca Saga, tot ce aş spune ar putea fi minciună. Dar nu m-aţi crede,

adăugă el. În orice caz, nu, atâta timp cât nu vreţi să mă credeţi.

— De ce ar *vrea* cineva să fie minţit? întrebă nedumerit Nikolaus.

— Cu adulţii aşa se întâmplă, câteodată.

Băiatul căzu pe gânduri şi, o clipă, cugetă cu o mină serioasă. Când nu reuşi să ajungă la o concluzie care să-l mulţumească, alungă gândul şi anunţă:

— O să mă înveţi tu. Cum se minte. Bine de tot, aşa ca toţi să mă creadă.

— Dar eu nu pot.

— Pot să poruncesc să fii omorât.

Acum Faun trebuia să fie foarte precaut cu ce urma să spună.

— Vă rog să mă iertaţi, Domnule, – şi cuvântul acesta abia a putut să-l scoată pe gură – dar, eu nu sunt un mincinos ca Saga. Ea s-a născut cu acest talent. Eu nu. Dacă ar fi fost altfel, v-aş fi îndeplinit cu plăcere dorinţa. Dar aşa cum stau lucrurile, nu pot.

— Tu mă minţi. Asta înseamnă că tu poţi să minţi. Băiatul zâmbi obraznic. Mama mea spune că ea îşi dă imediat seama când o minte cineva. Şi eu la fel.

— Dar recunoaşteţi şi adevărul?

Nikolaus încremeni.

— Dacă ştiu când cineva mă minte, atunci ştiu şi când spune adevărul. Dintr-o dată, băiatul devenise nesigur şi privea înjur, spre cei doi soldaţi, căutând ajutor. Nu-i aşa?

— Desigur, Domnule, spuse plictisit unul dintre cei doi.

— Iertaţi-mă încă o dată, Domnule, se rugă Faun, care avea deja sentimentul că de ceea ce va spune atârnă viaţa lui. Este o greşeală. Minciuna poate fi opusul adevărului, dar adevărul nu este în niciun caz întotdeauna opusul minciunii. Asta afirmase odată Saga, şi lui i-a trebuit un timp până să se lămurească ce voise ea să spună.

Cu toate acestea, acum fiul contelui era complet năucit, iar în acelaşi moment Faun a înţeles că nu era un lucru bun.

— Tot ce spui este o minciună, bâigui micul stăpân al cetăţii Lerch. Aceasta este *dovada* că tu ştii să minţi. Iar tu ai să mă înveţi şi pe mine. Scurmă cu un picior în paie, apoi le bătători. Mâine vin iarăşi. Până atunci poţi să te gândeşti cum poţi face din mine cel mai bun mincinos din lume.

— Dar, Domnule, eu…

— Mâine, îl întrerupse Nikolaus arogant.

Făcu un semn străjilor şi părăsi temniţa. Bărbaţii îl urmară. Uşa temniţei se închise.

Faun auzi cum se pierdea în depărtare pisălogeala băiatului.

***

În ziua următoare, a noua de la ultima întâlnire a lui Faun cu Saga, Nikolaus se întoarse. Până în acel moment, Faun sperase în taină că micuţul şi-ar putea pierde interesul pentru el, aşa cum fac, de obicei, copiii.

— Ei? întrebă Nikolaus, după ce cei doi soldaţi sc postară lângă uşă. Faun stătea în paie, cu spatele spre perete, pentru că se temea că va trebui să se apere. De sus, prin deschizătura ferestrei pătrundea lumina palidă a zilei ca un ghimpe aprins.

— Eu nu sunt mincinos, spuse.

Băiatul nu se osteni să-şi ascundă furia. Îşi strânse pumnişorii. Sub pielea sa subţire venele se conturau albastre şi verzi.

— Vreau să mă înveţi, ceru.

— Dacă aş putea, V-aş învăţa.

— Atunci, învaţă-mă, te rog!

Privirea lui Faun aluneca nervos de la un soldat la altul. Pe feţele lor putea citi plictiseală, dar nici urmă de simpatie. „Nu e bine, îşi zise Faun. Deloc nu e bine”.

— Dar înţelegeţi, Domnule, mai încercă el încă o dată. Aş fi putut, pur şi simplu, să spun că vă

învăţ totul. Şi ce-ar fi fost atunci? Aţi fi descoperit destul de curând că asta era, într-adevăr, o minciună. Şi atunci m-aţi fi pedepsit pe bună dreptate.

— Vezi, strigă băiatul entuziasmat, şi acum vocea nu mai părea deloc a unui copil. Tocmai ai recunoscut! Poţi să minţi!

— Eu…

Nikolaus sări la el şi, o clipă, Faun crezu cu adevărat că micuţul voia să se bată cu el. Dar fiul de conte rămase la o depărtare de un braţ de el, puse mâinile în şold şi privea sfidător.

— Ori faci din mine un mincinos, ori o să mori, spuse el.

Faun nu spunea nimic.

— Deci?

— Aş putea să încerc…

Micuţul scoase un strigăt de bucurie şi se învârtea în cerc.

— Dar n-ar avea niciun sens.

Nikolaus îşi luă avânt şi-i trase un pumn în faţă lui Faun.

Ţeasta lui Faun zbură înapoi. Faun se izbi cu ceafa de perete. Timp de trei, patru bătăi de inimă, tot ce era în jur se estompă. Când putu din nou să vadă, îşi dădu seama că Nikolaus sângera. Pielea albă a dosului palmei plesnise în izbitura cu pomeţii lui Faun.

Băiatul stătea locului şi răcnea atât din cauza surprizei şi a furiei, cât şi de durere.

Soldaţii se apropiară în fugă, unul îl înşfacă pe Faun de braţ şi-l ridică brutal. Celălalt se aplecă asupra lui Nikolaus şi voia să-i examineze rana.

— Lasă asta! strigă băiatul şi-l împinse la o parte. Pe tunica bărbatului rămase o amprentă roşie, de mână ca o emblemă.

Soldatul care-l apucase pe Faun lăsă să-i cadă lancea şi cu mâna liberă trase pumnalul. Faun simţi pe beregată oţelul rece.

— Domnule? întrebă soldatul, privindu-l pe Nikolaus.

— Ce? răspunse sâcâit băiatul.

— Să-l… vreau să spun, vreţi ca el să moară?

Nikolaus înţepeni, ochii i se măriră şi se rotunjiră. Întrebarea nu era neaşteptată, dar, odată pronunţată, părea să-l ia prin surprindere.

— Să moară? repetă el stins.

— Da, Domnule.

Privirea micuţului căzu iarăşi pe rana sa. Apăsa mâna stângă pe dosul mâinii drepte. Fire subţiri de sânge se prelingeau printre degete. Faţa îi era şi mai palidă, buza de jos începu să-i tremure.

— M-ai rănit, şopti buimăcit în direcţia lui Faun, ca şi când era ceva absolut inimaginabil.

— Domnule, eu nu am…

— Ţine-ţi gura! porunci soldatul şi apăsă şi mai tare pumnalul la gâtul lui Faun.

Nikolaus lăsă în jos mâna stângă. Faun era uimit cât sânge putuse curge dintr-o piele atât de deschisă la culoare. Era o rană inofensivă, aşa cum fac copiii în goană. Acum Nikolaus ridică mâna în dreptul ochilor şi o examina din toate părţile. Apoi şi-o apăsă pe gură şi supse sângele din rană. Soldatul se încruntă dezaprobator.

— Domnule, rana Voastră trebuie îngrijită.

Nikolaus nu-l luă în seamă. Absent, îşi mânjea cu propriul sânge bărbia şi obrajii. Curând, feţişoara lui de copil arăta ca o mască respingătoare. Iar el continua să-şi sugă pielea plesnită, privind pe deasupra mâinii în gol.

— Să moară, spuse în cele din urmă. Partea inferioară a feţei lucea de sânge, până şi dinţii din faţă erau roşii. Dar nu aici, jos.

Tăişul pumnalului rămăsese la beregata lui Faun, dar nu intrase în piele.

— O execuţie în toată regula, spuse băiatul, şi acum mina sa se lumină. Afară, în curte.

Soldatul cu pata de sânge dădu din cap sacadat.

— Cum porunciţi, Domnule.

— Chiar acum! Nikolaus părea tot mai încântat de ideea lui.

— Şi ce facem cu indicaţiile mamei Voastre? îndrăzni celălalt să obiecteze. Că individul trebuie să rămână în viaţă?

— Contesa nu e aici, spuse băiatul fără a fi impresionat. Sau poate o vezi tu pe undeva?

— Nu, Domnule.

— N-ar fi vrut să *sângerez*, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, nu, Domnule.

— Atunci faceţi ce spun.

— Da, Domnule.

Faun era ca ameţit. Cuvintele sunau atât de îndepărtat, de parcă nu l-ar fi privit pe el.

— Te condamn la moarte, anunţă băiatul, arătând cu mâna însângerată spre el. Ridicaţi-l, în curte! le ordonă soldaţilor. Să i se taie capul!

***

Faun asistase înainte deseori la execuţii, stătuse în rândurile din faţă şi privise vrăjit condamnatul, cum era adus, silit să îngenuncheze şi să-şi lipească obrazul de butuc. Unii urlau ca traşi în ţeapă, alţii nu scoteau o vorbă. Sângele scurs din abundenţă şi trunchiul decapitat nu arătau altfel ca la o găină tăiată, iar Faun şi Saga se întrebaseră de multe ori dacă cel decapitat ar mai fi putut face câţiva paşi în cerc, dacă ar fi fost lăsat.

Pentru copii, acestea erau întrebări importante, care îi preocupau ore în şir. Mai târziu, când înţeleseseră cât de periculoasă putea fi viaţa pentru menestrelii ambulanţi şi cât de îngrădite le erau propriile drepturi, fascinaţia lor trecuse cu timpul într-o greaţă plină de presimţiri. Văzuseră cât de repede şi fără vină trecuseră alţi saltimbanci graniţa de la om fără drepturi la om în afara legii.

Înalţii domni nu oboseau să născocească noi pedepse şi deseori le celebrau cu interesul cuvenit unui spectacol, care făcea ca mutarea unui saltimbanc de pe scenă pe butuc să apară aproape ca inevitabilă.

Gloatei îi era totuna – executarea unui condamnat amuza masele tot atât cât dansul Sagăi pe funie. Mai întâi, senzaţii tari, apoi perspectiva vărsării de sânge. Saga spunea deseori că cel mai bun spectacol al ei ar fi cel în care s-ar prăbuşi murind. Despre *aşa ceva* oamenii ar vorbi luni de zile.

Acum Faun stătea între cei doi soldaţi, în curte, şi aştepta propriul mare spectacol. Un huruit ca de butoi cu vin rostogolit se auzea din ce în ce mai aproape. Privind în direcţia zgomotului, văzu un servitor care împingea de-a dura butucul. De undeva, o slujnică aducea un coş. Când îi întâlni privirea, plecă ochii grăbită.

În nişele din turnurile clădirii principale se îngrămădeau câteva fete. Câţiva servitori se opriseră din treabă. Sus, pe creneluri, străjile priveau peste umăr jos, în curte. Noutatea a făcut repede înconjurul cetăţii. În fiecare minut, din grajduri şi din clădirile alăturate se iveau tot mai mulţi gură-cască, pentru a putea arunca o privire spre condamnat.

Fiul contelui nu era nicăieri de găsit. În timpul acesta, butucul şi coşul fuseseră pregătite, dar Nikolaus von Lerch nu apărea.

Lui Faun i se înmuiaseră picioarele stând între cei doi soldaţi, fără a-şi lua privirile de la suprafaţa plină de crestături a butucului. În crestături se adunase sânge uscat, acum negru ca semnele scrise. Prin minte îi treceau mii de gânduri, înaintea ochilor îi licăreau imagini. Fraze spuse cândva sau încă nespuse. Figurile se amestecau cu zgomotele, amintirile cu imaginaţia. Stătea ţeapăn şi, deşi ştia ce-l aştepta, trăirea cea din urmă abia pătrundea până la el. N-o va mai vedea niciodată pe Saga. Şi de surorile mai mici îi era dor. Cu totul altfel decât de părinţi. Mama sa nu se ridicase niciodată împotriva tatălui tiranic, fusese întotdeauna ca o umbră din fundal, rareori consolând, de cele mai multe ori repetând

papagaliceşte ceea ce producea soţul ei. Pe tatăl lui să-l ia dracul! Cum a putut să-i abandoneze pe el şi pe Saga? Lui Faun îi era silă că-şi îndrepta ultimele gânduri tocmai spre el. Trebui să se silească să-şi alunge din memorie figura tatălui.

Dar iată că dintr-o uşă secundară a palatului apăru fiul de conte. Era ambalat într-o discuţie cu un bărbat mai în vârstă, corpolent. Faun îl recunoscu pe intendentul cetăţii. Atâta timp cât mama sa lipsea, Nikolaus putea avea, potrivit rangului, comanda supremă asupra comitatului, dar intendentului îi reveneau treburile cotidiene. O execuţie poruncită, peste capul său, de un copil de zece ani trebuie să-i fi repugnat groaznic. Ca să nu mai vorbim că astfel se încălca o indicaţie a contesei.

O clipă Faun se legănă cu o nouă speranţă. Intendentul arăta puţin respect faţă de băiat. Mai degrabă i-ar fi tras micuţului o chelfăneală. Freamătul slujnicelor, servitorilor şi soldaţilor adunaţi acoperea discuţia celor doi. Intendentul gesticula furios, în timp ce Nikolaus sta în faţa lui cu umerii căzuţi, evitând privirea vârstnicului şi strângând cu mâna stângă dreapta bandajată.

Şi cei doi soldaţi de lângă Faun erau acum atenţi la băiat şi la intendent. Unul din ei se străduia să-şi reprime un zâmbet.

Faun îşi desprinse cu oroare privirile de la Nikolaus şi de la intendent. Acolo se hotăra viaţa lui, dar nici el nu ceda atât de uşor. Nu rezistase săptămâni de-a rândul în temniţă, pentru ca acum să moară din cauza unui băieţel ofensat.

Faun nu se afla la o distanţă prea mare de peretele din spate al cetăţii. O scară îngustă de piatră fără parapeţi ducea sus, la o distanţă de zece paşi. Dacă spiritul lui de orientare nu-l înşela, dincolo de creneluri se căsca zidul abrupt al muntelui Lerch. Pe partea opusă, în dreptul porţii cetăţii, terenul cobora mult mai mult. Acolo, în jurul cetăţii, era un şanţ care ajungea până la

poalele zidului. Faun nu ştia cât de adâncă era apa, dar cu asta îşi putea bate capul mai târziu.

Numără dintr-o privire rapidă străjile de pe creneluri. Prea multe, asta era sigur. Cu toate acestea, zidul era singura lui şansă.

Un oftat puternic îl smulse din gândurile care îi umblau prin minte. Nikolaus von Lerch, fiul lui Gahmuret, se înfipsese tropăind în faţa intendentului cetăţii şi lovea cu amândoi pumnii în pântecele impresionant al bărbatului. Intendentul nu se ferea deloc, mai degrabă părea că nici nu simte loviturile micuţului. Sprâncenele i se împreunaseră de furie. Vorbea întruna, în timp ce fiul de conte îl tot lovea urlând, un copil îndărătnic şi răsfăţat, care încerca să-şi impună voinţa.

Faun respiră adânc. Putea să aştepte până era luată o hotărâre. Sau putea să joace totul pe o singură carte.

Intendentul vru să-l apuce de braţe pe băiat, dar Nikolaus se desprinse, smucindu-se şi-l lovea mereu în burtă. Bereta intendentului alunecă şi-i căzu de pe cap. Avea părul roşu, ondulat, rărit spre ceafă. Acum şi ceilalţi oameni din curte priveau în direcţia acestui spectacol memorabil. Intendentul trebuia să reacţioneze în vreun fel, altminteri risca să piardă respectul supuşilor săi. Dar Nikolaus era fiul contesei. Dacă ar fi procedat prea violent, la întoarcerea Violantei ar fi putut suferi consecinţele – şi acestea ar fi fost încă şi mai rele, în cazul în care ea *nu* se întorcea.

— Eu – vreau – ca – el – să – moară! urla băiatul atât de tare, încât putea fi auzit până în cel mai îndepărtat colţ al curţii cetăţii. Undeva necheză un cal. O capră, trasă de sfoară de un argat, se opri şi nu se mai urni din loc.

Acum! se gândi Faun.

Dar mai zăbovi o clipă, nesigur dacă situaţia avea să se schimbe în favoarea sa. — Şi ce s-ar întâmpla atunci? în cel mai bun caz, intendentul ar porunci să fie dus din nou înapoi în temniţă.

Urletele băiatului se stingeau – şi apoi se porneau din nou, şi mai stridente. Bandajul pumnului drept se colorase în roşu, loviturile în burta intendentului deschiseseră iarăşi rana.

Toate privirile erau aţintite asupra groaznicului copil.

Nimeni nu-l mai băga în seamă pe Faun.

Dar între timp el făcu altă descoperire: dintr-o a doua uşă a clădirii principale venea un slujbaş, care purta cu veneraţie un obiect lung, învelit în catifea roşie. Un capăt de material se desprinse şi dădu la iveală vârful unei lame late.

Era sabia călăului.

Faun făcu o tentativă, dându-se şovăielnic un pas înapoi. Cei doi păzitori ai săi nu reacţionară în niciun fel. Urmăreau încordaţi deznodământul luptei pentru putere duse între copil şi intendent. Grăsanul încercă din nou să înhaţe pumnii agitaţi ai copilului şi de data aceasta ajunse să apuce unul. Cel de al doilea lovi ceva mai jos – şi aceasta declanşă reacţia. Intendentul îşi luă inima-n dinţi şi-i trase băiatului o palmă zdravănă.

Deasupra curţii cetăţii se lăsă liniştea. Toţi stăteau ca împietriţi. Nici Nikolaus nu făcea nicio mişcare. Intendentul respiră adânc, apoi scoase un oftat.

Faun se înfrâna cu greu să n-o rupă, pur şi simplu, la goană. În schimb, se trăgea încet înapoi, străduindu-se să nu producă niciun sunet. Soldaţii nu observară nici acum nimic. Între el şi bărbaţii înarmaţi mai erau acum patru paşi, apoi cinci.

Intendentul se aplecă şi-şi ridică de jos bereta.

Nikolaus îl urmări cu privirile – apoi îşi luă avânt şi lovi cu toată puterea în ceafa bărbatului aplecat. Mulţimea fu străbătută de un geamăt, o slujnică scoase un strigăt. Gâfâind, intendentul se prăbuşi la pământ, căzu cu toată greutatea sa în praful curţii şi zăcea acum la picioarele copilului, ca şi când acesta l-ar fi doborât cu o lovitură de sabie.

Băiatul părea tot atât de surprins ca şi ceilalţi. Nu-şi lua ochii de la intendentul întins pe jos, apoi de la pumnul cu bandajul însângerat. Faţa îi lucea din cauza lacrimilor, dar nu mai vărsase altele noi. Înregistra consternat că tocmai doborâse un adult – şi în niciun caz unul *oarecare.*

Se agită încoace şi încolo, apoi fugi, împiedicându-se înapoi în clădirea centrală. Execuţia fusese dată uitării, la fel şi motivul conflictului. Nikolaus fugea de privirile uluite ale mulţimii, fugea de propria sa descumpănire.

Intendentul înjura în gura mare şi se străduia să-şi ridice din nou greutatea sa masivă. I-a venit în ajutor un servitor, urmat de încă unul.

Mergând cu spatele, Faun ajunse la scara care ducea sus, la creneluri. Mai mulţi oameni din curte se treziră din încremenire. Undeva, cineva râdea încet, un altul îi ţinea isonul. Starea de spirit încordată se schimbase, iar faptul că acum intendentul, roşu la faţă, începuse să urle şi să gesticuleze furibund în toate direcţiile, completa scena. Nimeni din imediata sa apropiere nu-şi bătea joc de el făţiş, dar pe la marginile curţii veselia răbufnea tot mai mult.

Faun urcase trei sferturi din trepte, când cei doi soldaţi îi observară dispariţia. Unul căută în toate direcţiile, iar înjurătura trasă îl alarmă şi pe celălalt.

Faun urcă dintr-un salt ultimele trepte şi ajunse în circumvalaţie. O luă la stânga şi goni de-a lungul crenelurilor. Pe partea cealaltă, zidul cetăţii şi peretele abrupt al muntelui Lerch formau o prăpastie ameţitoare. Dincolo de ea, departe de tot, pădurea şi ţinutul colinar se topeau într-o strălucire albastră, deveneau una cu cerul de vară, pe care pluteau norişori solitari. Faun ar fi dat orice pentru a fi undeva acolo, la orizont, departe de această cetate şi de toată demenţa care nu-l mai părăsea de săptămâni întregi.

Trecu în goană mare pe lângă creneluri, se strecură pe sub braţele unei străji, dădu înconjur unui turn de observaţie pe o balustradă de lemn şi iată-l acum pe zidul din faţă, deasupra porţii cetăţii, la o înălţime de două ori mai mare decât statul unui om. Aici doi soldaţi i-au barat imediat calea, dar numai unul din ei îşi trăsese sabia. Încercând să fugă înaintea lui, s-au împiedicat unul de altul.

Era un obicei larg răspândit, ca străjile cetăţilor mai mici să fie subapreciate. Oamenilor simpli le făcea mare plăcere să se distreze pe seama lor, căci erau consideraţi prea proşti pentru posturi mai înalte, prea leneşi pentru munca grea la câmp şi prea îngâmfaţi spre a trezi compasiunea pentru orele lungi petrecute pe creneluri în bătaia vântului.

Cu toate acestea, cei doi soldaţi îşi dădeau toată silinţa. Siguri de victorie, îl încolţiră pe Faun pe circumvalaţie, în timp ce din curte răsunau strigăte. Faun încercă acelaşi truc ca înainte: prefăcându-se că o ia într-o direcţie, urma să fugă în cealaltă. În spatele lui, se pregătea cea de a treia strajă, pe care tocmai o păcălise.

Unul dintre soldaţi reuşi să-l prindă de braţ. Celălalt îndreptă sabia împotriva lui, dar nu lovi. Faun lovea în dreapta şi-n stânga şi simţea cum bărbatul mai puternic îl strângea şi-l smucea în sus. Picioarele îi rămaseră astfel libere, şi atunci el le strânse şi lovi cu toată puterea în direcţia bărbatului înarmat. Acesta contase pe o tentativă de evadare, dar nu pe o împotrivire, primi şutul chiar în piept şi căzu cu spatele de pe circumvalaţie.

Cel de al doilea, care încă îl mai ţinea strâns pe Faun, se clătină de pe urma loviturii, se împletici, făcând doi paşi într-o parte, fu nevoit să-şi caute un sprijin şi-i dădu drumul lui Faun. Acesta îl lovi cu sete dintr-o parte şi se năpusti mai departe. În spatele lui, bărbatul care înjura se ciocni de cel de-

al treilea. Nu le mai trebuia mult ca să-şi împerecheze braţele şi picioarele, dar aşa se face că Faun câştigă un avans de cinci, şase paşi.

Jos, în curte, intendentul urla cât îl ţinea gura, nu numai din cauza blamării lui cu puţin timp înainte, ci pentru că, pe moment, se apropia următoarea. Dacă acolo, sus, deţinutul continua să-i ducă de nas pe soldaţi, eşecul lor s-ar fi răsfrânt tot asupra intendentului.

La capătul circumvalaţiei era uşa joasă, în arc, a unui turn de observaţie. Faun se cufundă în lumina crepusculară, rece, din interior, cochetă scurt cu scara care ducea sus – aici s-ar fi putut apăra mai bine – şi închise uşa în urma sa. Zăvorul era ruginit, dar putu să-l tragă. Afară, soldaţii băteau cu pumnii şi cu cizmele în lemn, dar uşa rezistă la început. Strigătele deveniră puternice. Cele două străji din curte îi ajunseseră din urmă pe ceilalţi.

Dacă Faun socotise bine mai înainte, în faţa lui se mai afla acum un singur om. El supraveghea latura dinspre şanţ a cetăţii. Ceilalţi porniseră, probabil, din curte, urcând. Trebuia să se grăbească.

Mai zgudui o dată zăvorul, care intră complet în lăcaş, se întoarse – şi privi în ochii ultimei străji, care venea în fugă spre el prin a doua uşă, de pe cealaltă parte. Acum se aflau, şi unul, şi altul, în interiorul turnului strâmt. Din curte nu puteau fi văzuţi.

— Eşti curajos, spuse soldatul. Nu mai era tânăr, după cum îl trăda vocea. În contralumina celei de a doua uşi, Faun abia îi putea desluşi chipul. Bătrân sau tânăr, avea nişte umeri enorm de laţi şi o statură neobişnuit de impresionantă.

Gâfâitul lui Faun umplea spaţiul îngust.

Soldatul îşi cumpănea sabia în mână, dar nu ataca. Aştepta în faţa uşii deschise spre circumvalaţia din spate şi trăgea cu urechea la înjurăturile şi loviturile de pumni ale celorlalte străji. Poate că râdea?

— Călăul ăsta mic seamănă prea mult cu maică-sa, mormăi brusc. Să ne ferească Dumnezeu!

Faun, care-şi încleştase pumnii ca să se apere, rămase încremenit.

— La dracu'! Bărbatul se trase într-o parte, eliberând calea spre circumvalaţie. Doar n-o să te omor pentru că te-ai împotrivit unui ţânc pisălog!

După ce încremenise cu respirația tăiată, Faun scoase acum un oftat de uşurare. Dar tot mai şovăia.

— Mă laşi să fug? întrebă neîncrezător.

— Ce te face să crezi? întrebă soldatul. În mijlocul şanţului, apa are cea mai mare adâncime. Dacă sari, ai grijă să te îndepărtezi destul de zid – la picioarele lui s-a adunat o mulţime de murdărie, în care n-ai vrea să ajungi.

Faun putea acum să-i vadă şi faţa.

— În locul tău, m-aş grăbi. Uşa asta blestemată n-o să reziste la nesfârşit.

Bănuitor, Faun făcu un pas, apoi încă unul spre strajă.

— Până la mijloc, ţine minte, spuse soldatul. Apoi se întoarse spre uşă şi puse o mână pe zăvor. De cealaltă parte, zgâlţâitul se oprise.

— Mai stai puţin, îl rugă Faun. Sora mea… Ştii ce s-a întâmplat cu ea?

— A luat-o contesa cu ea.

— Încotro?

— În călătoria spre sud. La Milano, după cum spun oamenii.

— Ce ţară mai e şi asta?

— Un oraş, prostule! în Italia.

— *Italia!* Acolo unde e războiul împăratului Otto?

— Milano e la nord. Împăratul luptă jos, în sud.

În faţa uşii vocile se auziră din nou.

— Repede! Acum bărbatul mai în vârstă nu se mai uita la el, ci zgâlţâia zăvorul. — E înţepenit! strigă spre uşa de lemn. Şi şuieră peste umăr: Dispari odată! Imediat!

Faun o luă la fugă. Jos în curte, era mare agitaţie. Când ieşi din turn în loc deschis, larma se înteţise. Degetele arătau în direcţia lui. Înfuriat, intendentul şi-a mototolit bereta şi a dat cu ea de pământ. Trei soldaţi erau pe cealaltă scară, care ducea în sus, şi în scurtă vreme ar fi ajuns la celălalt capăt al circumvalaţiei. Din clădirea centrală un bărbat târa o arbaletă, dar înainte de a o putea încorda, Faun era deja de mult departe.

În curând avea să ajungă la mijlocul circumvalaţiei. Doar câţiva paşi.

În spatele lui uşa se deschise brusc, şi mai multe figuri năvăliră în turn. Urlau cu toţii deodată şi încercau să-l urmărească pe Faun. De data aceasta au avut grijă să nu se stânjenească unii pe alţii în turnul strâmt. Săreau unul câte unul afară, pe pasarela de piatră a circumvalaţiei, aţâţaţi de strigătele de bucurie ale gloatei, care puteau să le fie destinate lor, ca şi lui Faun.

Faun ajunsese în mijloc. Cei trei soldaţi săreau mai multe trepte deodată şi veneau unul după altul pe circumvalaţie. Pe doi dintre ei Faun îi ştia: erau bărbaţii care-l snopiseră în bătaie în temniţă.

Se opri, privi în spate, apoi înainte. Acum veneau din amândouă părţile. Într-o clipă ar fi fost în mâinile lor. Fără să mai stea pe gânduri, se răsuci, se propti cu amândouă mâinile de creneluri şi aterizâ cu genunchii strânşi pe marginea zidului. Soarele cald de vară îi sufla în faţă, părând că vrea să-l trimită înapoi, dar Faun nu se lăsă tulburat. O privire în gol. De aici, de sus, şanţul cu apă părea îngrijorător de îngust. Prea adânc nu putea să fie. Dar destul de adânc, să sperăm.

Din ambele direcţii soldaţii îi adresau, răcnind, ordine, îl înjurau. Faun le trimise un rânjet batjocoritor, apoi se desprinse de pe creneluri, împingându-se în ele cu toată puterea.

În jurul lui nu mai era nimic – aceasta a fost cea mai puternică impresie a lui în timpul nesfârşitelor clipe ce au urmat. Nicio podea, niciun perete, de

care să se poată ţine. Mâinile se agitau în gol, încercând să se agaţe de ceva. Dădea neajutorat din picioare. Ochii încercau să se îndrepte către ceva, să evalueze depărtările. Dar lumea nu era nimic mai mult decât o beţie de culori estompată din maroniul murdar al apei de sub el şi vârfurile copacilor din pădurea de pe celălalt mal. Doar orizontul sclipitor – albastru şi verde şi cenuşiu – rămânea neschimbat, dar el nu avea suficientă substanţă pentru a oferi un reazem privirilor lui Faun.

Totul era ameţeală, prăbuşire, panică.

Apoi izbitura apei.

Şi o *a doua* sub ea.

Soldatul și fata

Genunchii lui Faun se îndoiră când picioarele i s-au izbit de ceva tare. Totul s-a petrecut în acelaşi timp. A căscat gura, a scos un strigăt, a înghiţit apă şi n-a mai putut respira. Pentru un moment, a avut senzaţia că picioarele i-au fost vârâte în pântece prin lovituri de ciocan.

După doar câteva secunde, înţelese că era doar pe jumătate atât de rău – sau nici chiar atât de rău cum ar fi putut să fie. Se lovise, într-adevăr, de fundul şanţului cetăţii, dar a fost mai mult o buimăceală provocată de atingerea apei reci, frânată de nămolul moale, decât o ciocnire de fundul tare al şanţului, neatenuată de nimic, ceea ce, fără îndoială, l-ar fi ucis.

„Nu respira. Scuipă apa. Cască ochii. Recunoaşte ceva, desprinde-te. Repede!”.

Dar picioarele îi erau înţepenite, înfundate până la genunchi în nămol. Ceva îl ţinea pe fundul şanţului, aşa i se părea, şi pentru o fracţiune de secundă îi trecu prin cap ideea absurdă că nu era nevoie de un soldat care să-l omoare, ci putea el singur s-o facă foarte bine.

Trebuia să se scuture de panică, să-şi recapete stăpânirea de sine. Acestea nu erau nişte gânduri concrete, raţionale, ci doar un talmeş-balmeş de reflexe şi instincte, fantezii ca nişte înţepături dureroase, ca şi când creierul i-ar fi fost atacat de furnici. Deasupra lui era o limpezime luminoasă, filtrată de terciul de murdărie din şanţul cetăţii, un grilaj de raze de soare scânteind în apă. Începu să dea din picioare, împroşcă cu apă – şi deodată se eliberă. Se ridică la suprafaţa apei într-o erupţie de noroi lânos şi putreziciuni, tuşi, trase aer în piept, se orientă vag după un perete de verdeaţă de pe mal şi înotă ca nebunul până acolo.

Nu mai privi în urmă, nici măcar în sus, spre creneluri. Strigătele îi ajungeau la urechi, dar auzul, ca şi văzul lui încă nu se restabiliseră pe

deplin. Din toate părţile îl asaltau impresii senzoriale, care apoi se spulberau. Îl mâna voinţa de a ajunge cumva la mal, apoi în desişuri, pentru ca pe urmă să coboare muntele prin pădure. Cât mai departe de cetate. Cât mai departe de…

Câini?

I-a ajuns la urechi, deformat de apă, un lătrat care te înfiora până în măduva oaselor. Faun înotă mai departe, cu mişcări largi de craul.

Picioarele îi atinseră din nou pământul, capul îi intră între nişte fire joase de pipirig. Nu prea departe, pe podul basculant, bubuiau paşi. Faun nu privea nici acum înapoi. Se temea că vederea unei duzine de soldaţi cu câini linieri arătându-şi colţii l-ar fi paralizat pe loc.

Se împiedica, gemea, cu mucii la nas şi cu noroi în păr lupta din răsputeri să se vadă la mal, trecu clătinându-se peste o pajişte îngustă şi se afundă în întunericul pădurii. Tufărişul des îl trăgea în jos, îi biciuia faţa şi îi atingea mâinile şi picioarele. Întunericul îl înconjură fulgerător şi uluitor de stăruitor: lumina zilei rămase undeva în urmă, el deveni una cu umbra, una cu hăţişurile de nepătruns. Peste tot se rupeau ramuri şi foşnea frunzişul. Urmăritorii lui puteau fi aproape de tot, în jurul lui, în toate părţile. Dar lătratul câinilor se auzea mai înfundat decât înainte, şi Faun se gândi pe jumătate năucit că, probabil, le era greu animalelor să-i ia urma după ce el se târâse afară din apă şi, probabil, mirosea îngrozitor a alge şi putreziciuni, dar nu a pradă umană.

Nici nu-şi mai vedea propriile picioare, se împiedica şi cădea. Se punea din nou pe picioare, mergea mai departe clătinându-se, se apăra cu mâinile şi cu picioarele pentru a nu fi înhăţat de pădure. Curând pierdu orice simţ de orientare, alerga, pur şi simplu, coborând muntele, căci astfel se îndepărta cel mai rapid de cetatea Lerch şi de urmăritorii lui. Schelălăielile răsunau prin pădure

ca în interiorul unei biserici, puternice şi deformate, reverberate şi multiplu amplificate.

La un moment dat, ajunse la o despicătură stâncoasă în coama muntelui, se căţără, sări şi se năpusti la vale, o ţinu tot aşa, până ajunse la un pârâu. Acum nu-şi mai auzea decât propria respiraţie, iute şi sacadată ca a unui animal în panică, amestecată cu bubuitul mult prea rapid al bătăilor inimii. Dacă mai existau şi alte sunete – câini, strigătele soldaţilor –, acestea erau acoperite de zgomotele din lăuntrul lui.

Îl ademenea ideea de a sări în pârâu şi a se lăsa purtat de el, pentru a nu îngădui linierilor să-i ia urma. Dar se temea că pe fundul apei ar putea fi tot atât de mult nămol ca în şanţul cetăţii şi că ar înainta mult prea încet. Aşa că trecu prin apă de partea cealaltă, văzu că temerile îi erau îndreptăţite şi, ţinându-se de rădăcini, ajunse pe uscat. Aici desişul era puţin mai rar, se putea fugi mai uşor prin el.

Când s-a oprit pentru prima oară, cu bustul aplecat înainte, cu mâinile sprijinite pe genunchi, nu şi-a amintit mai târziu. L-a învins efortul, scuipa apa din şanţ şi fiere în ferigi, încerca să respire, îşi inspira propria duhoare şi din nou vomita.

Fugea de ore-n şir. Majoritatea timpului se ţinea la adăpostul hăţişurilor, zgâriat, dar fără membre rupte sau scrântite, ceea ce era chiar o minune. Mai auzise până atunci despre asemenea evadări în istorisirile înzorzonate ale saltimbancilor, povestite între ei. Dar întotdeauna ei avuseseră de luptat doar cu urmăritorii lor, nu şi cu regiunea propriu-zisă care stăruia tot mai mult ca el să se oprească, să se arunce la pământ şi să se lase înghiţit de desişuri, ros până la oase ca un cadavru de animal.

În aceste ceasuri, învăţase să se teamă de pădure. Nu aşa ca înainte, din cauza primejdiei de a fi atacat de tâlhari la drumul mare sau de fiare hămesite, ci numai pentru ceea ce puteau să-i facă

copacii, tufişurile şi scaieţii. Îl durea tot ce era vânătaie şi zgârietură, iar locurile unde pielea nu era vătămată ardeau ca focul, înţepate de urzicile stufoase, printre care trebuia să-şi croiască drum. Jura în sinea lui că, dacă va scăpa cu viaţă de data aceasta, niciodată nu va mai călca pe sub pomi, niciodată în viaţă. Dar bănuia şi el cât mai valorau aceste jurăminte odată ajuns în siguranţă şi revenit cu încetul la raţiune, când tot ce trăise va deveni o povestioară de saltimbanci, la fel ca multe altele, cel mai bine pusă în scenă la un foc de tabără, însoţită de bătaia tobelor sau de cântecul delicat al unui flaut de dincolo de flăcări.

Fugea întruna, cât mai departe.

La un moment dat, a ajuns la marginea pădurii. A observat abia când s-a trezit sub cerul liber. La dreapta lui era un gard, alături o potecă bătătorită, brăzdată de urme adânci de care. La capătul drumului erau case şi colibe joase, acoperite cu vreascuri, dar cu hornuri zidite. Aici trăiau oameni. Faun nu era sigur dacă era bine sau rău.

Starea lui era jalnică, dar nu într-atât, încât să se dea bătut. O baie – de preferat, caldă, nişte pomezi sau ierburi zdrobite, apoi o fiertură cu ochiuri de grăsime în ea. După aceea, ar putea să se simtă mai bine.

Se opri trăgând cu urechea. Nu se auzea nimic, pe urmele lui nu era nicio haită de câini. Nici strigăte sălbatice, ameninţări şi înjurături dinspre pădure. Se părea că-şi lăsase în urmă urmăritorii.

***

Încă nu se întunecase, dar soarele trecuse mult dincolo de vârfuri. Umbre rodeau de la temelie colibele. O clipă, lui Faun i se păru că ceva nu era în regulă cu lumina, care într-o parte a cerului era prea deschisă la culoare, iar în cealaltă prea întunecată. De ce soarele apunea în stânga, şi nu în dreapta lui? Dar era încă prea buimac pentru a mai irosi un gând pentru aşa ceva. Dacă soarele i-ar fi zâmbit dintr-o gaură de cârtiţă, n-ar fi fost deloc

impresionat. Avea dureri, era flămând, trebuia să se odihnească în sfârşit.

O porni încet înainte, apoi tot mai hotărât, cu tot corpul încordat, gata oricând să se chircească şi să se ascundă în iarba înaltă de la marginea drumului.

Casele erau tot mai aproape, iar din umbra lizierei opuse se mai desprindeau câteva acoperişuri.

Auzi voci, discuţii paşnice în spatele pereţilor de lemn sau de zid, amestecate cu behăit de capre, grohăituri de porci şi cotcodăcit. Mirosea a troacă de porci şi a grămezi de bălegar. Curând descoperi că printre case trecea un drum mai lat, care ducea mai adânc în labirintul unei aşezări mari. Ce se vedea aici nu era o gospodărie ţărănească, nici vreun cătun amărât, ci un sat mare şi foarte populat.

Şi mai observă ceva, mult prea târziu pentru a face cale-ntoarsă.

În spatele acoperişurilor şi al unei fâşii mai late de pădure, se ridica un perete de stâncă asemeni unui val de flux prefăcut în stâncă, maroniu şi plin de crăpături. Iar pe această stâncă, sus, sub cerul luminos al serii de vară, erau ziduri, acoperişuri, un donjon şi turnuri.

Acum înţelese unde ajunsese.

Fugise în cerc, un cerc larg, în care capătul de la început se aşternea ca o umbră peste capătul de la sfârşit. Cetatea de acolo, sus, era cetatea Lerch, zidul de stâncă era cealaltă parte a muntelui Lerch. Iar acest loc, acest sat plin de oameni, care puteau în orice clipă să-l descopere şi să-l prindă şi să-l târască de acolo, era cea mai mare localitate din regiune, satul în care locuiau cei din Lerch, devotaţi contesei.

***

Faun se întoarse şi o luă la fugă. Dar nu departe. Se gândea la apă, la ceva de mâncat, la câteva ceasuri de odihnă. Mai ales.

Luptase ore-n şir cu hăţişurile degeaba şi iar degeaba, şi acum se afla din nou acolo de unde începuse totul. Nu trebuia decât să ridice capul, pentru a vedea cetatea Lerch tronând acolo, sus. Cetatea părea să domine lumea întreagă.

Cât timp să-l fi căutat soldaţii? Poate că abandonaseră de mult urmărirea. După scandalul cu intendentul cetăţii, fiul de conte părea să-şi fi pierdut interesul pentru prizonierul său. Faun se îndoia că ei l-ar lăsa pur şi simplu să fugă, dar chiar şi aceasta era o posibilitate.

„Nu te încrede prea mult”, îl prevenea un glas interior.

Cu multă grijă dădu ocol caselor la adăpostul lizierei. Aşa ar fi putut afla ce drum ducea în sus, spre cetate, şi ce alte poteci mai existau pe care soldaţii ar fi putut ajunge în sat. Nu găsi nimic ce să-i semnaleze străji. Nimic nu arăta că în apropiere s-ar afla acei bărbaţi cu câinii lor.

Hotărârea fu luată rapid. Nu se mişcă din loc, da nu pentru că luase o hotărâre. Mai degrabă îl biruiseră oboseala şi foamea şi absurditatea evadării care îl adusese, totuşi, înapoi. Trebuia să se odihnească şi poate chiar ar fi reuşit să fure de la una din casele din apropiere un codru de pâine sau puţin lapte.

Găsi aproape de marginea pădurii un hambar pe jumătate dărăpănat, care pentru scurt timp putea să-i servească drept ascunzătoare. Acoperişul fusese cândva ars şi niciodată refăcut.

Mai era mult până la lăsarea întunericului, când Faun se chirci în dărăpănătura întunecoasă. Îi chiorăiau maţele, nu atât de foame, cât pentru că nu se încredea în tihnă şi conta pe descoperirea lui în orice clipă. Se strecurase în cel mai îndepărtat colţ al şopronului, între nişte buruieni înalte şi cioturi de bârne acoperite de ciuperci.

O dată cu apusul se iviseră nori şi acum cerul era negru ca smoala. Nu se vedea nicio stea, doar semiluna arunca o lumină palidă, de dincolo de un

abur lăptos. Sătenii se retrăseseră în casele lor, sleiţi de munca în pădure şi pe câmpurile de cealaltă parte a muntelui Lerch. Faun presupunea că cei mai mulţi dintre ei dormeau de mult în colibele lor. În aerul nopţii încă mai plutea un miros de mâncare gătită, adus de undeva de peste acoperişuri, dar nu se auzea niciun zgomot în afara tropăitului şi sforăitului animalelor în ţarcuri. O dată cu vremea somnului, peste sat se aşternu liniştea.

Treptat, se mai destinse puţin, se lăsă pe spate şi privi în noapte prin scheletul de bârne.

Se hotărâse deja de mult ce voia să facă mai departe. Ar fi putut să-şi urmeze familia, dar excluse această posibilitate încă din momentul în care îi veni în minte. Trebuia să încerce s-o găsească pe Saga. Contesa o târa după ea, indiferent care erau motivele, dar cu siguranţă el nu va abandona uşor, aşa cum făcuse tatăl lui cu ei doi.

Sute de amintiri îl bântuiau, momente din viaţa unei perechi de gemeni, care nu fuseseră niciodată despărţiţi mai mult de câteva ceasuri. Erau nenumărate lucrurile în care erau diferiţi, şi, cu toate acestea, între ei exista ceva ce nu putea fi, pur şi simplu, îndepărtat. Ceva ca o legătură invizibilă, care nu fusese tăiată atunci când se născuseră. Nu se întreba dacă o va căuta. Mai degrabă se întreba cum.

N-avea niciun ban şi era urmărit de autorităţi. După o zi, două de mărşăluit ar fi fost, probabil, în afara oricărui pericol, la urma urmei nu era decât un hoţ, nu un ucigaş. Şi, totuşi, nu scăpa de grija de a nu fi suficient de rapid. Cum porniseră în călătorie contesa şi Saga? În trăsuri? Poate călare? Cum putea recupera un avans de zece zile, pe jos şi sărac lipit?

În minte îi reveneau cuvintele paznicului cetăţii.

Călătoresc la Milano, după cum spun oamenii.

Italia. Ar avea nevoie de săptămâni întregi până acolo. Poate chiar luni.

Şi deşi lungimea drumului i se părea incomensurabilă, gândul simplu la o ţintă îl umplea de încredere. Îşi propuse să se odihnească doar puţin şi chiar în noaptea aceasta s-o pornească la drum. Nu putea pierde timp. În întuneric putea folosi străzile. Chiar dacă soldaţii supravegheau drumurile, în beznă putea reuşi să-i evite.

Nenumăratele zgârieturi şi julituri îi ţesuseră pe trup o fină urzeală de dureri. Dar până la urmă nici ele n-au putut să-l împiedice să doarmă.

Când s-a trezit din nou, era în plină zi.

După ce a trecut de primul fior de spaimă, a înţeles ce îl trezise.

Ţipete.

Undeva, acolo, afară, un om striga în chinurile morţii.

***

Faun nu îndrăzni să iasă afară. Se târî în patru labe din ascunzătoarea lui, din partea din spate a ruinei, spre intrarea din faţă. Hambarul nu mai avea uşi, doar două bârne de înălţimea unui om de o parte şi de alta a deschizăturii, cu care se mărgineau resturile pereţilor exteriori din lemn. Dacă se ţinea destul de jos, nimeni de pe drum nu putea să-l vadă.

Precauţia lui se dovedi inutilă. Afară nu era nimeni. Hambarul ars se afla la marginea pădurii, cele mai apropiate casc la o jumătate de aruncătură de piatră depărtare. Clădirile dădeau în uliţa satului, dar şi aceasta era părăsită. Vociferările, ţipetele furioase şi iarăşi strigătele acelea de durere ale unui bărbat veneau dinspre piaţă. De aici şi până acolo trebuia să fie în linie dreaptă vreo două sute de paşi, poate chiar mai mult. Probabil că toţi locuitorii, care la acest ceas din zi, nu se aflau la munca câmpului se adunaseră acolo pentru a asista la torturarea bărbatului; mai ales bătrâni şi copii mici. Probabil că în zorii zilei cineva fusese ţintuit

la stâlpul infamiei. După cum urla, probabil că locuitorii satului îl încolţiseră zdravăn.

Toate acestea nu-l priveau pe Faun. Alunecă cu spatele la peretele de lemn, supărat pe sine însuşi. Cum putuse să adoarmă! La lumina zilei era prea periculos să ia drumul spre sud. Acum avea să mai piardă o zi, stând aici şi aşteptând să se întunece din nou.

Strigătele se opriră un timp, pentru ca apoi iarăşi să se pornească. Doamne sfinte, ce făceau oamenii aceia acolo? Aşa nu răcnea cineva, în care s-ar fi aruncat cu ouă stricate sau balegă de cal.

Faun îşi duse mâna la obrazul stâng şi-şi frecă măselele. Simţi cum una din ele se mişca, şi imediat durerea îl înţepă în maxilar ca un ac înroşit în foc.

Faun se mai pricepea la lucrurile de felul acesta. Ca mulţi saltimbanci, tatăl său se pricepea la scosul dinţilor, şi pentru aceasta, în multe locuri, erau întâmpinaţi cu mult mai cordial decât pentru muzica şi acrobaţiile lor. În cazul lui, o bucată de şiret era mijlocul cel mai bun şi cel mai simplu, dintele era destul de şubred. Singur, n-ar fi reuşit să-şi taie gingia cu o lamă de cuţit.

Dincolo de case izbucniră strigăte de bucurie, urmate de hohote de râs şi din nou de strigăte. Pe Faun îl trecură fiorii. S-ar fi putut foarte bine ca în locul celui de afară să fie el însuşi. Încă nu era în afara pericolului. Teama de a fi descoperit îl apăsa ca un guler de piatră.

Poate că toate chinurile sărmanului om din piaţă erau măcar spre binele lui: oamenii din sat fuseseră abătuţi într-acolo. Putea folosi prilejul pentru a-şi face provizii pentru fuga lui. Probabil că cele mai multe case erau goale, nimeni nu lăsa să-i scape spectacolul unei pedepse publice.

Faun părăsi ruinele cu inima bătându-i cu putere în piept şi abia putând să respire. Trecea prin iarba înaltă, aplecându-se adânc. Noaptea trecută furase pâine şi lapte dintr-o casă de la celălalt capăt al

satului, dar azi nu mai voia să se îndepărteze atât de mult de ascunzătoarea lui. Urletele de durere erau un avertisment suficient.

Unele case aveau ferestre pe care erau aplicate piei subţiri, altele erau complet deschise; într-o zi frumoasă de vară ca aceasta, locuitorii scoteau scândurile cu care le închideau noaptea sau pe vreme proastă. Faun intră într-una din colibe, găsi în faţa vetrei o găină jumulită, câteva bucăţi de pâine şi legume din ziua precedentă. Avu grijă să ia doar câte puţin din fiecare; de găină nu s-a atins.

În cea de a doua casă, fură o boccea de piele, nimic altceva. În a treia casă se servi cu pâine şi cărbuni şi mai luă şi puţină carne uscată. La urmă găsi un burduf cu vin, o mică delicatesă, din care luă câteva înghiţituri şi restul îl puse la loc.

În timpul escapadei lui la furat din colibele părăsite ale satului, strigătele au încetat, pentru ca, după o scurtă pauză, să înceapă din nou. Las un moment dat, oamenii îşi vor pierde interesul pentru victima lor şi se vor întoarce în locuinţele lor. Cruzimea nu e, la nesfârşit, amuzantă.

Faun trebuia să dispară, să se întoarcă în ascunzătoarea lui de la marginea pădurii. Ajunsese deja la jumătatea drumului, când rămase locului şi, pentru prima oară, ascultă *cu adevărat* vaietele celui condamnat.

Vocea îi suna cunoscut. Era deformată de suferinţă şi epuizare, şi se putea să se înşele. Cu toate acestea, se opri.

Îşi rememoră repede drumul de recunoaştere pe care-l făcuse seara trecută. Partea de piaţă opusă stâncii cetăţii nu era departe de marginea pădurii. Dacă se ascundea în tufele de acolo, poate că ar fi reuşit să arunce o privire printre două case spre cel osândit.

Încercă să uite de durerea lui de dinţi, şi schimbă direcţia. Se strecura aplecat printre colibe spre copacii din faţă. Satul era aproape în întregime înconjurat de pădure, doar spre peretele

stâncos al muntelui Lerch nu năpădea desişul. Faun luneca uşor şi fără zgomot de la un copac la altul, se oprea mereu, supraveghea împrejurimile şi se asigura că nu este observat.

În cele din urmă, ascuns de ferigi înalte până la şold, privi spre piaţă. Era vorba mai degrabă de o întretăiere a uliţei satului cu mai multe drumuri înguste decât de o piaţă în adevăratul înţeles al cuvântului. Stâlpul infamiei era o masivă construcţie de lemn. Osânditul era prins în nişte inele ruginite de fier. Spectatorii aruncau în el cu murdării şi fecale, îşi băteau joc de el şi se distrau grozav, maltratându-l cu bare de metal incandescente. Faun se cutremură de oroare văzând cum un copil de doar şase-şapte ani îi înfigea prizonierului un cui lung de dulgher într-o rană deschisă. Câţiva adulţi îl aţâţau, în timp ce alţii îşi întorceau faţa. Osânditul mai scotea doar nişte strigăte răguşite, ceva mai mult decât un hârâit chinuit.

Băiatul se întoarse în grabă la bunica lui, care-l trase de urechi şi îl luă de acolo.

Poziţia lui Faun nu-l favoriza, nu vedea prizonierul decât din spate. Bărbatul purta o tunică lungă până la genunchi, pe care sângele şi murdăria făcuseră cruste. Picioarele îi erau goale, nu era încălţat.

Implora îndurare cu o voce stinsă. Erau primele cuvinte pe care Faun le auzi din gura lui. Orice îndoială îi dispăru imediat. Cunoştea vocea.

Corpul lui Faun înţepeni. Îşi simţea şira spinării năpădită de căldură, care-i pătrunse în creier ca o durere pulsatorie. I se făcu greaţă. Se ţinu cu o mână de tufele de ferigi, pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Nu e drept, îl străfulgeră gândul. Nu *el!*

Un strigăt de furie îi urca din piept. Strânse din dinţi atât de tare, încât, de durere, văzu negru înaintea ochilor. Trecu un timp până să poată gândi mai limpede.

Nu el, îi răsună încă o dată în creier, ca un ecou al propriei sale groaze.

Era soldatul care-l lăsase să fugă. Bărbatul din turnul de observaţie. Probabil că soldaţii de cealaltă parte a uşii auziseră ce-i spusese lui Faun. Sau poate doar că cineva ştiuse să tragă concluziile corecte. Oricare ar fi fost motivele – omul fusese osândit la stâlpul infamiei şi nimănui nu-i păsa că va muri din cauza rănilor.

A ştiut la ce se expunea, îşi spuse Faun. Trebuia să ştie! A lăsat să fugă un prizonier.

Dar oricât încerca să se liniştească, era zadarnic. În cele din urmă, se desprinse de priveliştea bărbatului chinuit şi se retrase o bună bucată mai în adâncul pădurii. La baza unei surpături joase, în umbra unui bloc eratic şi a unui stejar masiv, se aşeză chircit. Se ura pentru nepăsarea lui în timpul fugii peste creneluri, se ura chiar şi pentru faptul că acum lacrimile îi curgeau pe faţă ca unui copil mic. Nimic nu ajuta, nimic nu salva viaţa omului osândit.

Poate când se va întuneca… Poate că s-ar putea furişa în sat şi ar încerca să elibereze soldatul.

„Dar tu ştii că atunci el va fi mort, şoptea un glas din el. Cât ar mai putea trăi cu o bucată de fier în trup şi Dumnezeu ştie câte alte răni?”

Privea pierdut la bocceaua cu proviziile furate. Chiar dacă aproape că nu avea nicio şansă, îi era dator acelui bărbat măcar cu o încercare.

Când întunericul ieşi din tufişuri şi prin acoperişul de frunze noaptea sufla ca o ceaţă neagră, Faun o porni la drum înapoi spre sat. De câteva ori se poticni în hăţişuri, după care încremenea în beznă, aşteptând lătratul câinilor sau strigăte de alarmă de după copaci. Dar nimeni nu se gândea la vreun străin pândind în noapte. Aici era un sat, nu o cetate.

De o parte şi de alta a stâlpului, ardeau făclii. Probabil le aprinseseră câţiva ţărani întorşi târziu de la câmp, pentru glumele lor pline de cruzime pe

seama prizonierului. Dar acum nu se mai vedea nimeni prin preajmă. Soldatul atârna inert în cătuşele sale de fier. Genunchii se lăsaseră în jos, toată greutatea corpului era ţinută de ceafă şi încheieturile mâinilor.

„A murit! îi trecu lui Faun prin minte. Vii prea târziu! Întoarce-te, nu mai poţi să-l ajuţi!”

În mica piaţă nimic nu se mişca, doar flăcările care pâlpâiau produceau o mişcare pe faţadele caselor din apropiere. În spatele obloanelor de lemn ale câtorva ferestre, dansa lumina lumânărilor în crăpături înguste, din câteva direcţii pătrundeau frânturi de vorbe ca un şuşotit între fantome. Străji nu mai erau, ceea ce putea fi un indiciu în plus că prizonierul nu mai trăia.

„Trebuie măcar să mă asigur, se gândi Faun. Este cel mai mic lucru pe care îl pot face pentru el. Şi pentru mine”.

Tocmai când voia să facă o mişcare înainte, ceva se clinti printre tufişuri, nu departe de el. La douăzeci de paşi în stânga, acolo unde liziera făcea o uşoară curbă şi se mula în jurul flancului satului, întunericul plesni ca o floare din frunzele umbrelor şi scuipă afară o siluetă.

Nu era foarte mare şi foarte suplă, cu nişte pantaloni strâmţi, iar capul şi faţa îi erau ascunse sub o glugă, trasă mult deasupra frunţii.

„Fiul lui! se gândi fără să vrea Faun. Sau altcineva, foarte apropiat. Cine altcineva ar încerca, la adăpostul nopţii, să ajungă pe furiş în apropierea osânditului?”.

Faun îşi destinse muşchii. Se lăsă şi mai jos în ferigi, aşteptând şi observând.

Silueta trecu ca o umbră peste fâşia de pajişte dintre pădure şi casele din faţă, dispăru în umbră pentru puţin timp din câmpul său vizual şi apăru din nou, nu departe de stâlp. Acolo se opri şi privi cu încordare în jur. Abia apoi făcu primii paşi spre prizonier. Din ascunzătoarea lui, Faun observă cu

respiraţia tăiată cum silueta întinse o mână spre bărbatul osândit. Corpul prizonierului nu se mişcă.

Faun respiră adânc. Era din nou tentat să facă, pur şi simplu, cale-ntoarsă şi să dispară în pădure. Avea tot ce îi trebuia. Provizii, o ţintă, protecţia întunericului.

Cu toate acestea, rămase între mănunchiurile de ferigi şi aşteptă să vadă ce se va mai întâmpla.

Silueta îşi lăsă pe spate gluga. La lumina făcliilor se contură chipul tras al unei fete. Obrajii şi fruntea îi străluceau, era într-o tensiune enormă.

Îşi legase strâns părul blond, probabil într-o coadă ascunsă sub tunică. Doar faţa îi era curată şi fără cusur, ceea ce contrasta straniu cu lucrurile ei murdare. Cu toate acestea, ea nu părea nici pe jumătate atât de neîngrijită ca Faun, care deveni într-o clipă conştient de câtă nevoie avea de o baie şi de haine curate.

Fata mai privi o dată în jur, înainte de a mai înainta cu un pas şi de a atinge soldatul. Faun nu era sigur dacă geamătul pe care-l auzise venea de la ea sau de la bărbatul nemişcat de pe stâlp.

„Dispari! vru să-i strige fetei. Cineva o să te descopere. Şi pe mine o dată cu tine!”.

Se ridică încet, desfăcu mănunchiurile de ferigi şi ieşi. În faţa grosolanului aparat de tortură fata părea şi mai vulnerabilă. Dar în el se treziseră mai puţin instincte protectoare decât, mai degrabă, totală buimăceală. Cel mai mult i-ar fi plăcut s-o apuce de umeri şi s-o scuture zdravăn.

Dumnezeule, ce făcea *acum* fata aceasta?

Fata îngenunchease pe pământ în faţa bărbatului scăldat în sânge de parcă s-ar fi aflat într-o biserică. Se închina, împreunase mâinile şi-şi plecase capul într-o profundă reculegere.

Undeva zăngăni o uşă. Răsunară voci.

Fata nu se mişcă din loc.

Nervos, Faun bătea pasul pe loc. Casele dădeau în stradă, el n-avea cum să vadă dacă se apropia

cineva. Dar avea senzaţia că vocile devin tot mai sonore.

Dacă fata nu era de acolo – şi, la a doua privire asupra îmbrăcămintei ei rupte, nu mai avu nici două secunde de îndoială –, locuitorii satului ar înhăţa-o şi ar răscoli toată regiunea în căutarea altor haimanale. Cineva va fi observat că se furase mâncare din case şi s-ar porni cu viteza vântului o vânătoare de hoţi în toată regula.

Se auzi un pocnet. Nu departe cineva ciocănea la o uşă, după care se auziră nişte strigăte neclare. Faun prinse câteva frânturi de cuvinte. Vocile se apropiară din nou, de data aceasta mai repede ca înainte.

Fata privi peste umăr, dar rămase în genunchi. Faun văzu cum buzele ei se mişcau mai repede. Voia să-şi termine rugăciunea.

Faun se scutură şi o luă la fugă.

— Hei! strigă el cu voce înăbuşită şi alergă spre ea tupilându-se. Hei, tu!

Fata îşi ridică îngrozită privirile, şi în aceeaşi clipă Faun înţelese ce văzuse ea apropiindu-se: o arătare ponosită din pădure, acoperită de sânge şi murdărie uscată, răspândind o duhoare insuportabilă, pentru că de săptămâni întregi nu-şi mai schimbase hainele. Părul odinioară ras, crescuse acum în toate direcţiile, era castaniu închis şi avea o crustă de murdărie. Nu prea mai semăna cu Eul său dinainte.

Dintr-un salt, fata fu în picioare, privind în jur şi trăgând cu urechea.

— Nu! o preveni Faun cu un strigăt înăbuşit. O să trezeşti tot satul!

În dreapta lor, hăuleau nişte glasuri. Păreau glasuri de oameni beţi.

Trei, aprecie Faun, poate patru. Trebuie să se fi apropiat pe unul din drumurile laterale, altminteri ar fi observat de mult fata.

— Nu-ţi fac nimic! îi spuse el şi-şi putea închipui cum sunau aceste cuvinte în gura lui. În

cazul în care ea l-a identificat, în general, ca om, probabil că-şi închipuia că voia s-o răpească sau s-o violeze.

Faun încă n-ajunsese la stâlp. Între el şi fată erau şapte sau opt paşi.

Se opri şi ridică ambele mâini, ca să-i arate că n-avea nicio armă.

Fata dădu din cap. Era mută? Ar fi mai bine, n-ar face mai mult zgomot decât era necesar, dacă ar prinde-o şi ar târâ-o după copaci.

Faun aruncă o privire spre soldatul de pe stâlp. De aproape nu mai exista nicio îndoială că murise. Gâtul îi atârna nefiresc de strâmb în deschizătura pentru cap a stâlpului şi marea pată întunecată de la picioarele sale nu era cu siguranţă o umbră.

Fata stătea tot nemişcată în acelaşi loc. Aplecase uşor capul, ca pentru a desluşi zgomotele şi vocile care se apropiau.

Frica o paralizase. Faun ştia cum e asta. Avea înţelegere pentru această stare. Dar aceasta nu schimba cu nimic pericolul care-i ameninţa.

Oftând uşor, fugi drept spre ea, sperând că era destul de surprinsă pentru a nu opune rezistenţă.

Fata nu-l lăsă să se atingă de ea. Pufăind furioasă, se strecură pe sub mâna lui, făcu un pas înainte şi-l lovi lateral cu cotul. Faun nu putu să se ferească. Era încă sleit de pe urma evadării sale şi a nenumăratelor răni uşoare. Gemând, se împiedică, se împletici în propriile picioare şi se prăbuşi în murdărie. Privi în sus şi văzu cizma fetei îndreptată spre el. Îşi feri faţa, dar ea îi atinse obrazul. Vârful piciorului îl lovi ca un ciocan.

Faun căzu pe burtă. Scuipă în praf sânge şi încă ceva. Dintele care se mişca! O grijă mai puţin. În schimb, toată faţa îi ardea, de parcă ar fi fost aruncat pe cărbuni încinşi.

Fata fugi, o luă înapoi prin partea defrişată dintre case, spre lizieră. Clătinându-se, Faun se ridică, privi în jur ca prin ceaţă, se orientă şi primul lucru perceput au fost glasurile sătenilor

beţi. De la un moment la altul, trebuiau să se ivească după colţ. Deasupra străzii principale văzu tremurând umbre. Oamenii aveau la ei făclii. Iată-i!

Faun ţâşni. Poate că-l văzuseră, poate că nu. Nu va aştepta până va fi sigur. Pe lângă soldatul mort. Acum îl vedea pentru prima oară din faţă. Faţa cadavrului era acoperită de un grilaj de tăieturi, „Iartă-mă", îşi spuse şi încercă să se apere de groaza care-l cuprinsese la vederea osânditului. Trebuia să fie mai iute. Să ajungă cumva la pădure.

În faţa lui auzi un bombănit, apoi un foşnet, urmat de un sunet înăbuşit. În întuneric, fata se împiedicase de ceva. O mai văzu dispărând printre ferigi. Fireşte, bocceaua lui!

Din câteva salturi fu lângă ea, se aruncă cu toată greutatea asupra ei şi-i pipăi faţa până-i găsi gura, pe care-şi apăsă palma. Fata încercă să-l muşte, şi se apăra cu mâinile şi cu picioarele. Dar n-avea nicio şansă.

— Nu vreau să-ţi fac nimic! îi şopti răguşit la ureche. Dar dacă nu stai liniştită, ne vor găsi.

Asta în cazul că n-o făcuseră mai de mult. Faun abia îndrăznea să arunce o privire înapoi, dar atunci când privi, avea în faţă un perete de ferigi.

— Stai liniştită! Te rog! şopti.

Fata îl înşfăcă din nou, şi de data aceasta reuşi să prindă cu dinţii o bucată din perniţa de la rădăcina degetului mare. Faun avu senzaţia că i-a retezat cu dinţii tot braţul. Îşi reprimă cu greu un strigăt de durere, se desprinse, dar îşi apăsă din nou mâna imediat pe buzele ei, prea tare pentru ca ea să mai poată muşca încă o dată.

Apoi îşi mută greutatea, până când genunchii lui aplecară mai mult spre pământ bustul fetei. Înălţă cu grijă umerii, fără să slăbească apăsarea. Acum în jurul stâlpului erau mai multe făclii ca înainte. Totuşi, niciuna nu se mişca spre ei.

Faun îşi trase capul înapoi.

— Nu ne-au văzut, cred, şopti. Acum pot, în sfârşit, să-ţi dau drumul fără să aduni tot satul cu răcnetele tale?

Împotrivirea fetei slăbi, chiar dacă era la fel de încordată din cap până-n tălpi. Apoi îngână ceva. Suna ca un fel de „da”.

***

Fata nu strigase, într-adevăr, şi nici acum nu scotea niciun sunet, în timp ce se strecurau aplecaţi prin tufăriş. Faun era uluit că fata îl urma de bunăvoie. Se opri doar după ce făcuseră un arc larg înjurai satului. Nu-i urmărea nimeni.

Faun privi înjur. Aici trebuia să fie spre sud. Acoperişul de frunze era prea des pentru ca Faun să caute luna, dar îşi zicea că poate să-şi dea seama unde norii erau mai deschişi la culoare decât în altă parte. Era suficient pentru a se orienta.

Ea se opri lângă el, se îndreptă şovăind şi se rezemă cu spatele de un pom. Era mai frumuşică decât i se păruse lui în primul moment, iar acest fapt îl deruta, chiar într-o situaţie ca aceasta. Coada lungă şi blondă alunecase pe jumătate din tunică şi-i stătea la gât ca o fundă. Ea o observă şi o îndesă la loc sub haine.

— Cine era el? fu primul lucra, care, spre surprinderea lui, apăra pe buzele fetei. Pe bărbie avea sânge. Sângele lui din rana muşcată.

— Nu-l ştiai?

Ea dădu din cap.

— Mi-a fost milă de el. Am spus o rugăciune pentru el.

— Un soldat din cetatea Lerch. Mâna lui ardea ca focul. De fapt, ar fi trebuit să-şi cureţe cu ceva rana, dar în ultimele două zile se alesese cu atâtea zgârieturi, julituri şi răni uşoare, încât una în plus nu putea să-l omoare.

— Era un prieten al tău? Pronunţia ei era frapant de clară. Nu era nici pe departe atât de vlăguită ca el.

— Nici măcar nu-i ştiam numele. Ridică mâna şi privi îndelung, într-o fâşie de lumină de lună, amprenta în formă de semilună lăsată de dinţii ei. Unele adâncituri erau învineţite, dar nu era atât de grav cum crezuse la început.

Fata nu vădea nici urmă de remuşcare.

— Nu mă mai apuca, şi n-o să se mai întâmple.

Faun voia să se înfurie pe ea, dar ceva îi domolea mânia. Nici măcar nu era sigur ce era. „Doar n-ai să-ţi pierzi capul pentru un chip drăgălaş, nu-i aşa?" se gândi. Şi totuşi se temea că tocmai asta era cauza. Chiar şi aşa murdară şi cu haine jerpelite, fata era prea frumoasă pentru această aspră regiune împădurită. Faun nu voia să se certe cu ea, deşi avea cu adevărat toate motivele s-o facă.

— Cine eşti? o întrebă.

— Mă cheamă Tiessa.

Faun dădu din cap.

— Nu asta am avut în gând. Ce faci aici? N-ai nicio legătură cu soldatul. Şi nici nu eşti de pe aici. O privea întrebător. De ce umbli singură?

— O caut pe Magdalena.

Faun încremeni.

— Pe cine?

— Pe cea sfântă, care cheamă femeile la o cruciadă, pentru a-i alunga pe necredincioşi de la Mormântul Mântuitorului.

— O cruciadă în Ţara Sfântă? întrebă Faun ironic. Asta înseamnă că, brusc, Mântuitorul nu se mai poate lipsi de ajutorul femeilor?

În ochii ei trecu un fulger, atâta tot. Părea că nu e de demnitatea ei să se lase atrasă într-o asemenea dispută. Şi n-avea niciun fel de scrupule să-l lase să afle.

„Capră înfumurată", se gândi Faun.

— Dacă este adevărat ce povestesc oamenii, Magdalena trebuie să fi trecut pe aici. A plecat mai departe, spre sud, îi explică fata.

— Şi tu mergi spre sud?

— Poate.

— Atunci de ce mergi spre răsărit?

Faun privi spre pădure, apoi din nou spre ea.

— Dar aici *este* sudul.

Fata clătină din cap.

— *Acolo* este sudul, spuse şi arătă spre dreapta. O luă înainte, dar se opri după câţiva paşi şi se întoarse spre el. Vii?

— De ce ar trebui să te iau cu mine? o întrebă.

— Deocamdată, eu te iau *pe tine,* sau poate că nu? Văzu ce figură făcuse el şi adăugă. Eu am bani, spuse şi-i zâmbi dezarmant. Şi tu?

El îşi potrivi bocceaua, apoi ridică din umeri.

— Tiessa, aşa e?

Ea dădu din cap.

— Pe mine mă cheamă Faun.

Bethanianul

Ţinutul era atât de plat, încât aici soarele strălucea mai mult timp decât în altă parte. În orice caz, aşa susţineau negustorii şi pelerinii, care veneau pe drumul dinspre nord şi treceau prin gospodăria singuratică. Aici soarele răsare mai devreme şi coboară mai târziu dincolo de orizont, după cum spun ei; asta ar fi ceva nefiresc. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca lumea să fie tot atât de plată ca un lac îngheţat, n-ar fi creat în altă parte munţi atât de înalţi. Trebuie să fi existat, totuşi, un motiv pentru care nu le-a dăruit oamenilor de aici nici măcar o colină. Nimic, ce vara să ofere umbră şi iarna protecţie împotriva vânturilor de gheaţă.

Maria, o fetiţă de nouă ani, care locuia împreună cu părinţii şi fraţii ei în gospodăria izolată din mijlocul câmpiei, încă nu văzuse niciodată un munte. Auzise de aşa ceva în predici – ştia că Arca lui Noe stătuse pe aşa ceva – dar nu putea să-şi facă nicio reprezentare despre el.

Gândul că ceva ar putea depăşi lumea, că ar fi mai înalt decât clopotniţa mănăstirii, la jumătate de zi de mers de aici, o înspăimânta. De ce umbra de care nu se puteau feri li se părea oamenilor ceva bun? De ce acceptau să-i atingă zi de zi? Soarele, în schimb, era lumină, era prietenos.

Astăzi, în orice caz, nu se simţea nimic din razele sale calde. Nu puteai vedea mai departe de şirul de măslini, dincolo de care se întindea ţinutul mlăştinos şi mocirlos. Toate celelalte se cufundau în ceaţa deasă, care se lăsa deseori dimineaţa peste câmpie.

Nici drumul spre nord, marcat de o parte şi de alta de chiparoşi rari, nu se mai vedea de sub cenuşiul apăsător. În schimb, de acolo nu putea fi văzută gospodăria, şi nimănui, care n-ar fi cunoscut bifurcaţia dintr-o vizită anterioară, nu i-ar fi dat prin minte să părăsească drumul mai sigur pe o asemenea vreme. Ţinutul mlăştinos din jur era

viclean, chiar şi pentru cei obişnuiţi cu el; în fiecare zi se formau noi smârcuri şi bălţi, iar noaptea, deseori, Maria şi fraţii ei auzeau lupii, când urlau la lună, de cealaltă parte a măslinilor.

Maria tocmai scotea o găleată cu apă din fântâna din curte, când îi ajunse la urechi tropot de copite. Ridică privirea, încreţindu-şi îngrijorată fruntea ascunsă sub sălbatice bucle negre. Era copilul cel mai mare din gospodărie. Luca şi Michele, fraţii ei, aveau şase şi şapte ani. Două surioare muriseră imediat după naştere, şi era cât pe ce ca şi Maria să aibă aceeaşi soartă. Acum un an, a supravieţuit unei febre periculoase, şi toţi cred că a fost un miracol. Şi astăzi mama ei se roagă în fiecare zi câte un rozariu – mă rog, *aproape* în fiecare zi –, pentru a-i mulţumi Domnului pentru mila sa.

Tropotul de cal se apropia dinspre drum. De unde altundeva? Nimeni cu mintea întreagă nu îndrăznea pe o asemenea vreme să treacă peste mlaştină.

Maria scruta încordată ceaţa. Măslinii semănau cu nişte femei bătrâne cu braţe mult prea osoase şi părul încâlcit, pe care un capriciu al naturii îl înţepenise. Maria se temea de aceşti copaci, şi nu numai pe vreme ceţoasă. Chiar şi în lumina soarelui îi apăreau uneori ca o sumbră procesiune de vrăjitoare, cocoşate şi şuşotitoare, care dădeau ocol gospodăriei şi doar întâmplător ajungeau în acelaşi loc, dacă priveai în direcţia lor.

Strânse frânghia puţului şi ridică găleata cu amândouă mâinile pe împrejmuirea de zid. Era micuţă pentru vârsta ei, cu o constituţie foarte delicată, şi odată tatăl ei spusese că, probabil, boala încă mai era cuibărită în oasele ei, pentru că nu creştea şi nu se înzdrăvenea deloc. Mama ei riscase odată o ceartă cu el şi-i venise Mariei în ajutor; la vârsta aceasta, ea însăşi fusese micuţă şi delicată – şi a reţinut-o asta să se mute cu un bădăran grosolan ca el în acest pustiu şi să-i toarne un copil după altul? Dacă tatăl Mariei ar fi fost atât

de grosolan cum pretindea ea, atunci el ar fi putut foarte bine să-i răspundă că doi din aceşti cinci fuseseră prea slabi pentru a putea trăi şi că erau aproape s-o piardă şi pe Maria. În loc de aceasta, el îşi luase mai întâi soţia în braţe, apoi pe Maria şi le spusese celor doi băieţi să se ferească să ia vreodată de nevastă o femeie mai deşteaptă ca ei înşişi; dar dacă, totuşi, ar face aşa, atunci ar fi bine să caute una care să arate tot atât de fantastic ca mama lor.

Tropotul de cal, din ceaţă, se apropia. Călăreţul nu părea să se grăbească. Calul mergea calm la trap pe pământul bine bătătorit. Când şi când, o copită pleoscăia în vreo băltoacă.

Maria se gândi dacă ar fi trebuit să ia găleata şi să fugă înapoi în casă. Trecu uşor cu privirea peste măslinii degeneraţi, aproape nimic mai mult decât nişte siluete noduroase în pustietatea lăptoasă. Străinul l-ar putea vedea abia când acesta va fi trecut de pomi. Aşadar, mai era încă la o bună bucată de drum. Destul, pentru a fugi spre casă – ce-i drept, doar dacă lăsa acolo găleata grea.

S-a gândit puţin prea mult, pentru că, atunci când tocmai se hotărâse, din ceaţă se desprinse forma întunecată a călăreţului, mare şi monstruoasă. Maria mai văzuse şi înainte cai de luptă, animale robuste cu blana stufoasă la copite, spinarea înaltă cât casa şi craniu de zmeu. Dar acesta de aici întrecea tot ce văzuse până atunci. Bărbatul din şaua acestui gigant nu era mai prejos decât animalul ca masivitate, dar asta poate pentru că era înarmat până-n dinţi, de parcă mergea la luptă.

Maria se ascunse după zidul fântânii, o ocoli până la jumătate şi privi pe furiş peste marginea de piatră. Părinţii şi fraţii ei erau de cealaltă parte a curţii, în grajd. Tatăl ei voia să taie azi porci. Guiţatul şi strigătele animalelor răsunaseră toată dimineaţa prin ceaţă.

Străinul mână calul spre fântână trecând pe lângă ea în curte. Acum ea putea să simtă mirosul animalului, ba chiar şi cel al fierului uns din zalele purtate de bărbat. Coiful lui era fixat de şa, deschizătura goală pentru ochi privea în direcţia Mariei. Călăreţul îşi trăsese adânc pe faţă o glugă din catifea neagră. Maria se sperie de ochii ascunşi în întuneric.

Omul era altfel decât cei care treceau pe la gospodăria lor. Cel mai mult îi plăceau negustorii cu poveştile şi dulciurile lor. Pelerinii, care deseori erau morocănoşi şi spuneau lucruri ciudate, o interesau mai puţin. Uneori mai treceau pe aici şi cavaleri; cei mai mulţi pretindeau ceva, în loc să ceară.

Dar acesta de acum se deosebea de toţi ceilalţi. Era echipat ca un nobil, în metal închis la culoare, cu sclipiri mate, dar fără blazoane. De şa era atârnată o legătură de arme. Săbii de toate lungimile şi grosimile, o arbaletă, un arc scurt, un buzdugan cu vârful zimţat şi un topor cu tăiş îngust, în formă de seceră. Purta o mantie ridicată în spatele lui, pe şa; de dedesubt ieşea altă teacă de sabie, de un roşu catifelat şi bătută cu nituri argintii. Masivii umerari, pe care oricine altcineva i-ar fi scos când călărea, îl făceau să pară lat ca un uriaş.

Maria nu mai întâlnise niciodată un om atât de periculos. Speriată, se furişă în spatele fântânii şi închise ochii. Asculta cu respiraţia tăiată tropotul calului trecând de cealaltă parte a puţului zidit şi apropiindu-se de casă.

În grajd, guiţatul unui porc îţi frângea inima, pentru ca apoi să se întrerupă pe neaşteptate. Tatăl ei crăpase cu un ciocan capul animalului.

După ce strigătele s-au stins, peste curte s-a lăsat din nou liniştea. Niciun tropot. Cu buzele tremurând, Maria se sprijini de zidul fântânii şi nu îndrăzni să se întoarcă şi să privească peste

marginea acesteia. Probabil că străinul îşi oprise calul.

Tatăl ei o prevenise deseori să se ferească de războinici. Nu trecuse mult timp de când trupele împăratului german trecuseră prin această regiune. Nordul Italiei ţinea de imperiu, de aceea aici nu fuseseră jafuri şi omoruri; soldaţii îşi luau revanşa în sud. Cu toate acestea, vederea şirului nesfârşit al armatei în mers îi dădea fiori. Atunci, tatăl Mariei îşi avertizase copiii să nu se încreadă niciodată într-un bărbat în armură. Cine avea nevoie să treacă prin ţară înarmat până-n dinţi nu putea avea gânduri curate.

Maria îşi înăbuşi un suspin. Voia să fugă la părinţi şi să-i prevină că apăruse un străin din ceaţă. Un străin cu toate armele imaginabile. Dar era ca paralizată, şi oricum nu exista niciun drum spre grajd, pe care să nu fi fost descoperită de bărbatul acela.

Când străinul coborî din şa, zalele zornăiră, frecându-se unele de altele. Bărbatul făcu câţiva paşi, dar din cauza zornăitului Maria nu reuşi să aprecieze în ce direcţie se îndrepta. Venea spre fântână? Poate că era doar însetat. Probabil n-o văzuse.

Maria închise strâns ochii, până când începu să vadă puncte colorate în întunecime. În întuneric, ele urcau şi plesneau ca nişte bule de gaze sclipind într-o baltă.

Alţi paşi. Acum ceva mai repede.

Nicio îndoială, străinul se îndepărta de fântână. Cu siguranţă se ducea spre casă. Dar dacă voia doar să ceară ceva de mâncare şi un adăpost, de ce nu-l striga pe proprietarul gospodăriei? De ce nu-şi striga dorinţa şi numele?

„Pentru că ceea ce doreşte el nu i-ar da nimeni de bunăvoie”, şopti un glas în mintea de copil a Mariei. „Pentru că e rău”.

Ochii i se umplură de lacrimi, care-i curgeau şiroaie pe obrajii murdari. Nu putea, pur şi simplu,

să stea locului. Dar nu putea nici să se ducă la grajd.

„Priviţi la fetiţa aceea fricoasă, şopteau la marginea ceţii copacii ca nişte vrăjitoare. *Atât de mică şi neajutorată*

Maria îşi muşcă până la sânge buza de jos, pentru a nu izbucni în plâns. Cu nesfârşite precauţii, îndoi genunchii, se împinse cu spatele la zid şi întoarse capul suficient de mult pentru a furişa o privire peste marginea fântânii. Văzu calul, nemişcat în mijlocul curţii. Săbiile atârnate de şa cântăreau, probabil, cât un om. Dar ceva lipsea. Toporul cu lama în formă de seceră.

Buzele Mariei scoaseră un sunet disperat. Maria strânse şi mai mult din dinţi, până la sufocare, pentru că îi curgea nasul. Îşi trase răsuflarea, din cauza lacrimilor şi a ceţii nu mai vedea nimic, ascultă, dar nu auzi decât un zvâcnet care venea din ea însăşi, rapid şi năvalnic. Se îndreptă, se ţinu bine cu o mână de zidul fântânii şi cu cealaltă se şterse la ochi. Străinul nu era nicăieri de văzut. Uşa casei era deschisă, dar aşa era întotdeauna. Străinul putea fi înăuntru. Sau poate dădea un ocol clădirii, poate că se strecura pe lângă grajdurile vacilor şi se apropia de grajd. Se auzi un strigăt ascuţit, urmat de o lovitură înăbuşită. Apoi din nou linişte. Tatăl ei tăiase al doilea porc.

Dar strigătul sunase altfel, nu era ca un horcăit de animal. Poate că se înşela.

Micuţă fricoasă, o necăjeau pomii ca nişte vrăjitoare şi o ameninţau, foşnindu-şi ramurile. *Doar te uiţi şi nu faci nimic.*

Şovăind, fetiţa ocoli fântâna. Ar trebui să nu piardă din ochi uşa casei? Sau, mai degrabă, locul gol dintre clădiri?

Nesiguranţa se cuibărea adânc în ea. Poate că străinul nu voia să le facă nimic rău. Fraţii ei ar râde de ea, când vor afla cum se comportase. Ea era cea mai mare. Ar fi trebuit să fie şi cea mai curajoasă.

Micuţă fricoasă.

Calul de luptă negru stătea absolut nemişcat, ca şi când, o dată cu călăreţul, orice viaţă dispăruse din animal.

Maria se folosi de el drept acoperire în direcţia casei, în timp ce se îndepărtă încet de fântână şi traversă locul gol.

— Mamă? şopti ca pentru sine. Chiar dacă ar fi vrut să strige, n-ar fi avut putere.

Calul lăsă capul în jos şi sforăi uşor. Maria se înfioră îngrozită, rămase pe loc de parcă ar fi prins rădăcini. În unghiul în care se afla acum, nu putea fi văzută din uşa casei. Invers, trecând pe lângă cal, nici Maria nu putea vedea intrarea. Dacă ieşea cineva de acolo, ea l-ar descoperi abia când ar fi prea târziu. Coiful gol de la şa privea iarăşi chiar în direcţia ei, ca şi când s-ar fi întors cu forţe proprii spre ea.

Fetiţa mai făcu încă doi, trei paşi timizi pe lângă cal – şi o rupse la fugă! Nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic, nu mai simţea pământul sub picioare, ţâşnise ca o săgeată din arc. Din instinct, fugea spre casă. Dar se putea *ca el* să fie acolo înăuntru. Şi dacă nu, poate că ar mai cotrobăi, după ce…

După *cel*

Din nou lovitura înăbuşită. De data aceasta fără niciun strigăt. Undeva grohăiau porcii rămaşi.

Fugind, Maria fu scuturată de un hohot de plâns, atunci când, în ultima clipă, se abătu din drumul spre uşa casei, nu la dreapta spre locul gol dintre clădiri şi grajduri, ci la stânga, pe lângă partea din faţă a casei spre următorul colţ. De aici şi până la pomii ca nişte vrăjitoare nu mai erau nici douăzeci de paşi.

Uite-o cum fuge! Păreau să-i şoptească străinului copacii. *Şi nu e decât un copil!*

Ceaţa era şi mai deasă. Maria se propti cu spatele de peretele lateral al casei, apărată de colţul de unde nu putea fi văzută din curte.

Se auzi un strigăt strident, sfâşietor, mai multe voci deodată. Zarvă. Tumult. Apoi un pufăit ca de pisică, un şuierat ameninţător. Mai multe lovituri înăbuşite una după alta. Linişte. Un fâșâit hectic, asemănător celui făcut de un câine care-şi curăţă blana de purici. Apoi iarăşi tăcere.

Maria era ca ameţită. Abia mai putea sta în picioare, deşi se sprijinea cu spatele de peretele casei. N-avea decât nouă ani, încă un copil. Dar bănuia ce puteau însemna sunetele acelea. Voia să se ghemuiască, cu picioarele strânse, cu capul ascuns între braţe. Să închidă ochii şi, pur şi simplu, să nu mai vadă nimic. Dacă eu nu-l văd, nici el nu mă vede.

Dar era doar o copilărie. Doar închipuire, nu realitate. Zgomotele din grajd fuseseră reale. La fel ca şi pericolul în care plutea ea acum.

Trebuia să facă ceva. Se puse în mişcare, cu picioarele înţepenite. Doar puţin mai flexibile decât cele ale unor figuri de lemn, pe care uneori tatăl ei i le cioplea la foc.

Cu respiraţia tăiată, ajunse în partea din spate a casei. Zidurile erau din cărămidă arsă, acoperişul jos – acoperit cu paie. Puţinele ferestre erau mici şi astupate cu obloane de lemn, care erau rareori scoase. Maria privi în lungul peretelui din spate. La capătul lui, de cealaltă parte a locului defrişat, putu vedea intrarea grajdului. Poarta de lemn era deschisă. Stând într-o parte la o depărtare prea mare, Maria nu putea privi înăuntru. Cu toate acestea, i se păru că înăuntru era mişcare. Poate doar porcii. Sau poate *el.*

Nu vorbea nimeni. Nu mai era niciun tumult.

Ştia ce însemna asta, şi totuşi nu voia să creadă. Respirând şuierător, porni clătinându-se pe lângă spatele casei, spre grajd. La stânga era ţinutul mlăştinos, ascuns dincolo de ceţuri. Dacă acum ar fi ieşit cineva din grajd, în mod inevitabil ar fi descoperit-o. Dar ei nu-i păsa. Doar o clipă.

Suficient pentru a ajunge la poartă şi a privi înăuntru.

În lumina slabă a şopronului, totul era numai sânge. Aşa era întotdeauna în zilele de tăieri. Toată familia ei zăcea la pământ, cu membrele sucite. Braţele şi picioarele nu erau toate la locul lor.

Străinul tocmai îl târa de păr pe micuţul Luca lângă părinţii lui. Michele era deja acolo.

În umbră se auzi un strigăt sălbatic, apoi ceva se repezi din întuneric spre Maria.

Un porc speriat trecu ca vântul pe lângă ea şi ieşi pe poartă. Ea se aruncă într-o parte si scăpă ca prin minune de a fi văzută de bărbatul acela. Alţi doi porci îl urmară pe primul. Cei pe care tatăl ei îi şi tăiase zăceau nu departe de cadavrele umane, la fel de nemişcate şi cu sângele pe jumătate scurs.

Ar fi trebuit să fugă de-acolo. Dar nu mai putea alerga. Ceva o trăgea înapoi spre deschizătura porţii, ceva ca un lanţ invizibil. În ea parcă se închisese ceva, la fel cum se închide o uşă. Fără panică, fără jale. Mai voia doar să arunce o ultimă privire într-acolo.

Străinul se întorsese cu spatele la ea. Stătea pe vine, aplecat înainte, printre cadavre, şi lucra cu o pasiune exactă. Maria văzu lucind metalul argintiu al toporului. Într-o mână ţinea ceva ce semăna cu un măr de un roşu întunecat. Poate chiar era un măr, pentru că acum străinul se întoarse puţin, aşa încât Maria putu să-i vadă profilul, şi muşcă din el. Îi văzu ochii, seceri subţiri pline de alb, ca şi când pupilele s-ar fi întors într-un extaz în sus. Acum privea drept la Maria, care rămăsese tremurând în uşa deschisă. Dar, cum privirea lui era întoarsă în interior şi sub pleoape nu strălucea decât albul, n-a putut s-o descopere pe Maria.

Beregata lui era traversată de o cicatrice umflată.

Când Maria înţelese din ce muşca străinul, un geamăt îi trecu peste buze.

Bărbatul îşi retrase brusc mâna cu inima, pe care o lăsă să cadă şi sări în picioare, clătinându-se. Ochii îi erau stropiţi cu sânge. Înainte să-l poată şterge, Maria o rupsese la fugă. Fugea cum nu mai fugise în viaţa ei pe drumul pe care venise, trecând pe lângă peretele din spate al casei. Departe, dincolo de gospodărie, se desprindeau vag din ceaţă contururile copacilor cocoşaţi.

Vino la noi, îi şopteau. *Noi nu te trădăm. Noi suntem prietenii tăi.*

Maria nu privea înapoi. El se luase după ea, sigur de tot. Şi sigur era mai rapid decât ea, mult mai rapid. Cu toate acestea, ea tot fugea, dar nu striga deloc. Vocea n-o mai asculta. Parcă era oarbă, era surdă, era complet goală pe dinăuntru. Dar fugea cât putea de repede. După colţul casei. De-a lungul peretelui lateral. Fără o ţintă, nicio ascunzătoare. Poate în fântână. Dar acolo ar găsi-o. Dar, mai ales, nu înapoi în casă. Nu exista decât un singur drum. O singură direcţie. Spre mlaştini.

Vino la noi! Suntem prietenii tăi!

Îl auzea acum în spatele casei, cam fără ţintă, cum se temuse ea, mai degrabă clătinându-se, ca şi când ar fi fost ameţit de treaba pe care o făcuse. Maria ocoli spre dreapta şi fugi spre măslini.

Apropie-te! La noi!

Puţin înainte de a ajunge la copaci, se opri. În plină mişcare. Nu dreaptă, ci aplecată pe jumătate, cu un braţ ridicat, celălalt moale într-o parte. Încremenită în fugă.

Privi precaută peste umăr spre casă. Fuiori de ceaţă o despărţeau de clădire, dar lui nu i-ar fi trebuit decât câteva clipe pentru a străbate distanţa.

Şi chiar aşa şi era.

Stătea la colţul casei, cu picioarele depărtate, cu bustul uşor aplecat în faţă, pândind ca un animal de pradă. Privea când într-o direcţie, când în alta. În cele din urmă, din nou spre ea.

Ce vedea erau măslini contorsionaţi în ceaţă. Nimic altceva decât contururi cenuşii. Conturul

acela mai mic, imperceptibil mai aproape decât trunchiurile noduroase, era înghiţit de ele în ceaţă şi, de la depărtare, părea că face parte din ele. O deformaţie, un ciot, nimic altceva.

Nu mă vede! o fulgeră un gând. Nu mă vede, nu mă vede, nu mă vede!

Străinul rămase mult timp în loc, spionând în ceaţă. Maria nu făcu nicio mişcare. În cele din urmă, străinul se întoarse şi dispăru dincolo de ceţuri. Maria închise ochii. Era aproape să leşine. Dar se stăpâni. Respiră din nou. Deschise încet ochii.

Şi iată-l în faţa ei. De sub glugă ieşeau aburii răsuflării. Cicatricea de la gât era acum aproape invizibilă. Platoşa neagră duhnea a vite tăiate.

Maria nu se mişcă. Ca ameţită, deşi era perfect lucidă, nu-şi desprindea privirile de el. Niciun sunet nu-i apărea pe buze.

Devoratorul de inimi îşi scoase o mănuşă şi degete lungi se întinseră spre ea. O mână albă ca ceaţa îi atinse blând fruntea.

— Tu ai fost odată moartă, spuse el, şi părea… uimit.

— Am fost bolnavă, şopti ea.

Străinul dădu din cap. Sub glugă totul era negru. Şi undeva acolo erau ochii, dinţii.

— Moartă, spuse el. Şi după o pauză: Ca mine.

Apoi o luă de mână şi o conduse încet spre casă. Mai târziu, când îşi desăvârşi opera, o aşeză în faţa lui pe şaua calului său de luptă, o prinse cu un braţ şi cu dreapta luă frâul. Apoi o luă cu el prin ceaţă, prin mlaştină, pe drumurile străvechi spre nord.

Îndoiala

Mâine va fi momentul, îi spuse Sagăi contesa Violante. Acum erau pe drum de aproape două săptămâni. O să ţii prima ta predică.

Saga nu răspunse.

— Să nu-ţi faci griji! Vocea Violantei avea ceva matern în ea, care suna aproape sincer. Totul o să meargă bine.

Saga privea spre sud, pierdută în gânduri. Stătea lângă contesă, pe platoul unui deal. Un vânt cald de vară îi atingea picioarele şi desena modele bizare în iarba înaltă. Saga se întreba cum se văd aceste mişcări de sus, privite de ochii păsărilor. Puteau să recunoască după ele în ce direcţie vor trebui să zboare înainte de sosirea iernii? Saga îşi dorea ca cineva să-i dea nişte semne tainice, arătându-i cum să iasă cel mai bine din toată această poveste.

— Cum te înţelegi cu Gunthild? întrebă Violante. Te ajută să înveţi cuvintele potrivite? Saga dădu din cap fără să se uite la contesă.

— Am învăţat totul pe dinafară. Aşa cum aţi cerut.

— Şi Gunthild? Violante n-o slăbea. Te tratează bine, sper.

— Nu încearcă să-mi devină prietenă, dacă asta vreţi să spuneţi. Este geloasă, pentru că m-aţi preferat în locul ei. Nu poate trece aşa uşor peste asta.

— Am să vorbesc eu cu ea.

— Nu. Saga îşi încrucişă privirea cu contesa. Să nu faceţi asta! N-aţi face decât să înrăutăţiţi lucrurile. Nu o mai umiliţi!

Contesa ridică din umeri.

— Cum vrei.

Saga se uita la partea din spate a dealului, jos, spre tabără. La apus, cerul se colorase într-un roşu auriu, luminând corturile mercenarilor şi cele trei

trăsuri, care se înghesuiau una-ntr-alta, la poalele ridicăturii.

Caii erau legaţi între ei cu nişte frânghii. Undeva, acolo jos, ştia asta, Gunthild privea în sus, spre deal. Saga n-o putea vedea, dar simţea că bătrâna călugăriţă nu le slăbea din ochi pe ea şi pe contesă.

Doamne, cum o mai ura pe această bătrână răutăcioasă. Totuşi, nu, *a urî* nu era cuvântul potrivit. Era un sentiment pe care-l rezervase Violantei.

Ce-i drept, acum, când tocmai stăteau de vorbă pe această colină la apusul soarelui, înconjurate de nimic altceva în afară de natura prietenoasă, Sagăi îi era greu să nutrească pentru cineva ură. Poate că tocmai aceasta era ceea ce o făcea pe Violante atât de periculoasă. Contesa ştia întotdeauna să folosească momentele potrivite, locurile potrivite pentru sine şi pentru scopurile ei. Ca şi când ea putea să-şi scoată din toate propriul avantaj, chiar şi din tihna acestui peisaj, din liniştea momentului.

Violante îşi încrucişă braţele.

— Trebuie să încetezi să vezi în mine o duşmancă.

Saga i-ar fi putut răspunde multe, dar se hotărî încă o dată să tacă.

De aici, de sus, puteau privi peste întinderi mult mai departe decât din oricare alt loc, şi ea se întreba dacă dunga aceea de un albastru închis, deasupra orizontului, erau nori de furtună sau un pinten al muntelui. Urma să treacă Alpii, după câte aflase până acum. Drumul lor ducea la Milano, în nordul Italiei. Episcopul Carol de Milano era văr de-al doilea cu Gahmuret şi, din motive doar de el ştiute, încă cu câteva luni înainte se declarase gata să sprijine planul Violantei – cu condiţia ca ea să reuşească să obţină binecuvântarea papei pentru acea cruciadă a fecioarelor. În spate se ascundeau motive care aveau de-a face cu complicatele implicaţii ale politicii italiene de Curte şi Biserică.

Episcopul Carol voia să finanţeze trecerea armatei în Ţara Sfântă. Se spunea că fuseseră încheiate toate înţelegerile necesare cu veneţienii: în oraşul lagunelor, o flotă de corăbii aştepta armata Violantei.

Călătoria spre Ţara Sfântă. O, Dumnezeule, abia trecuseră două săptămâni de când Saga încă mai era o prizonieră într-o cameră din turn. Şi iată, acum, se gândea la călătorii spre capătul lumii cu o siguranţă de sine care o înspăimânta. Sămânţa plantată de Violante încolţea. Saga *ştia* că fusese manipulată, dar nu se putea împotrivi.

Ameninţarea de a porunci omorârea lui Faun mai plutea încă peste fiecare frază pe care o schimba cu contesa. Şi, cu toate acestea, cu fiecare zi care trecea, pericolul se mai îndepărta puţin. Fireşte, Violante putea trimite oricând un sol, care să ducă înapoi în cetate condamnarea la moarte. Doar la gândul că purtătorul veştii ar fi multe zile pe drum – zile în care Saga ar trebui să trăiască ştiind ce urma să se întâmple, dar fără a putea face nici cel mai neînsemnat lucru pentru a-l împiedica – era suficient pentru a-i lua răsuflarea.

Totuşi, în acelaşi timp – şi asta n-o înspăimânta mai puţin – începea să se împace cu lucrurile. Nu se mai gândea în fiecare minut la evadare, şi, dacă totuşi o făcea, nu dura mult până ce abandona din nou planul. Violante părea să perceapă transformarea Sagăi, căci cu puţin timp în urmă îi permisese să se mişte liberă prin tabără. De asemenea, mai avea voie, dacă dorea, să stea pe capra trăsurii în timpul mersului.

Şi *cum* mai voia! Saga nu voia să recunoască, dar în taină se bucura să nu mai vadă ţinuturile străine trecând prin pătratul cu zăbrele.

— Aşadar, mâine, spuse pe gânduri şi privi din nou spre orizontul sudic. Munţii formaseră noi vârfuri şi văi, şi călătoreau spre depărtări ca o caravană de giganţi exotici. Aşadar, nu erau munţi, ci doar vestitorii unei furtuni.

— Uite acolo, spuse Violante şi întinse braţul. Poţi să vezi acoperişurile? Chiar în spatele pădurii de brazi, lângă un lac mic?

Saga strânse ochii şi dădu din cap.

— Satul n-are nume. În orice caz, n-are un nume pe care să-l cunoască altcineva în afară de locuitorii lui. Sunt sute de asemenea sate în toată ţara. Iscoadele mele au găsit o mulţime pe drumul nostru spre sud şi vom face vizite într-o serie întreagă. Acolo poţi să probezi cât de bine îţi stăpâneşti capacităţile.

— De ce în locuri atât de izolate?

— Acolo credinţa are rădăcini mai adânci decât în marile oraşe. În afară de aceasta, nu vreau să risc ca vreun intendent de cetate sau imperial să-şi dea aere şi să ni se pună de-a curmezişul. Multor oameni nu le va place ca grupuri întregi de tinere să-şi părăsească familiile şi să se alăture unei predicatoare. Ridică o sprânceană. Ce-ar fi spus tatăl *tău?*

— Tatălui meu nu-i pasă de ce se întâmplă cu mine. Sau cu Faun, completă ea în gând. Aţi şi uitat?

— Eşti nedreaptă. El a fost la mine. A încercat să vă elibereze pe amândoi.

— Pentru că se temea pentru încasările lui.

— Saga, a plâns. Şi, crede-mă, eu ştiu când un om vrea să mă păcălească. Tatăl tău a fost sincer. A suferit.

O clipă Saga a şovăit.

— De ce-mi povestiţi toate astea?

— Pentru ca tu să înveţi să nu mai împărţi lumea în bine şi rău. Sau în prieteni şi duşmani. Mai sunt încă multe la mijloc.

— Prieteni ca Voi, de pildă?

— Nu sunt naivă, Saga. Tu n-ai să vezi niciodată în mine o prietenă. Dar cu timpul ai putut să începi să nu mă mai iei, pur şi simplu, drept un monstru. Există motive pentru ceea ce fac.

Saga făcu o grimasă ironică.

— Dragostea Voastră pentru Gahmuret!

— Poate că eşti prea tânără.

„Ah, îşi spuse arţăgoasă, ştiu eu argumentul *ăsta.* Nu e nimic altceva decât o grămadă de căcat”.

Se întoarse şi coborî dealul înapoi, spre tabără. Era plăcut să-i întorci spatele Violantei.

— O să predic pentru Voi, contesă, spuse, fără să se întoarcă. O să fac tot ce-mi cereţi. Dar nu încercaţi să-mi explicaţi lumea. Trăiţi pentru propriul vis, dar nu ştiţi *nimic* despre realitate.

Violante nu răspunse.

***

— De ce numele acesta? o întrebă ea mai târziu pe călugăriţă, la focul de tabără. De ce Magdalena?

— Nu poţi să te gândeşti? Gunthild stătea în iarbă lângă ea, ciudat de ţeapănă, şi privea fix în flăcări. Purta ca întotdeauna rochia neagră şi gluga ei. În fundal se vedeau vâlvătăile altor vetre, în jurul cărora se adunaseră mercenarii. Mirosul de piele, sudoare şi cai plutea deasupra şi aducea cu el imagini familiare; el îi amintea Sagăi de anii petrecuţi pe drumuri, în strâmtele căruţe ale familiei, de curţile cetăţilor îmbibate de fum şi de pieţele pline de larmă. Toate acestea păreau să fi rămas atât de mult în urmă, încât detaliile deja păliseră.

— Vreţi să mă vindeţi oamenilor ca sfântă, spuse ca. Maria Magdalena a fost orice altceva în afară de o sfântă.

— A fost o târfa, confirmă Gunthild. Dar îţi vine în minte altă femeie, pe care Domnul nostru Iisus Hristos s-o fi tolerat lângă el? Măcar una…

— De ce nu Fecioara Maria?

Gunthild făcu o cruce.

— Nu te umple de păcat! Fecioara Maria este… este mai mare şi mai minunată decât îţi poţi închipui tu sau eu.

Saga ridică din umeri.

— Aşadar, păstrez inspiraţiile divine ale Mariei Magdalena. Pufni în râs neîncrezătoare. Asta este…

— Ce?

— Curată tâmpenie! A fost ideea ta?

Gunthild privea în flăcări, cu ochii ei adânc înfundaţi în orbite. Părea că vrea să întindă mâna spre foc.

— Nimic din toate astea n-au fost ideile mele. Cel mai puţin asta, care e în legătură cu tine.

— Ştiu că nu mă placi. Nu trebuie să mi-o arăţi în fiecare zi din nou.

Gunthild se ridică şi o apucă de încheietura mâinii. Mişcarea a fost atât de rapidă, încât Saga tresări speriată.

— Saga, orice ar urmări prin toate acestea contesa – numai rezultatul contează. Vom vedea Mormântul Sfânt. Îi vom alunga pe necredincioşii de acolo. Domnul ne va iubi.

— Da. Saga pufăi dispreţuitor. O mincinoasă ca mine şi o călugăriţă care s-a lăsat cumpărată.

Gunthild o ţintui cu privirea, se cutremură brusc şi lăsă mâna Sagăi.

— Facem ce trebuie, şopti spre foc. Cu siguranţă facem ce trebuie.

***

Saga se plimba prin tabără. La lumina focului de tabără simţea privirile celorlalţi aţintite asupra ei şi încerca să pară că n-a observat nimic.

Violante stătea cu cameristele pe păturile întinse la un foc din apropierea trăsurii ei. Şi, cerule! *broda.* Clătinând din cap, Saga se gândi că făcea o demonstraţie de calm puţin prea ostentativă. Nu permitea nimănui o privire sinceră în interiorul ei. Dar nu-ţi trebuia prea mult ca să-ţi imaginezi cum arăta acesta. Pentru ea în joc era ceva, cu siguranţă mult mai mult decât voia să admită.

Saga se aplecă asupra unuia din butoaiele cu apă. Dădu la o parte cu un polonic de lemn insectele moarte şi bău câteva înghiţituri. Nu-i era

în mod deosebit sete, dar ştia că oricum n-ar fi dormit dacă s-ar fi întins să se culce.

Când atârnă polonicul de buza butoiului, Saga descoperi pe suprafaţa încreţită a apei imaginea în oglindă a conducătorului mercenarilor.

— N-am vrut să te sperii, spuse Zinder când ea se întoarse.

Saga aruncă o privire spre focul contesei. Violante îşi pusese deoparte broderia şi privea spre ei.

Saga arătă cu capul spre mânerul sabiei, care atârna dintr-o teacă de centura lui Zinder. Anna avea o gardă în cruce, în mijlocul căreia se afla un disc rotund de metal, mare cât palma unui bărbat. Chiar şi mânerul era învelit în piele neagră şi era aproape tot atât de lung ca acela al unei spade pentru două mâini.

— Asta e sabia lui Wieland? întrebă ea. Spada cu lama zimţată, de care vorbesc toţi?

— Aşa fac? Zinder nu părea deosebit de interesat.

— Are un nume?

— Sabia lui Wieland. Un nume la fel de bun ca altul.

— Pot s-o văd?

Întrebarea păru să-l surprindă. Nu venise aici să se laude cu faimoasa sabie.

— Nu acum, spuse.

— Este adevărat că n-are tăiş? Ea nu se lăsa deloc.

— Doar un lanţ care, doar cu un cuvânt magic se întăreşte ca oţelul forjat?

Zinder luă polonicul din cârlig şi scoase apă din butoi. Aplecându-se, cu mâna liberă ţinu strâns coada sa de cal căruntă, ca să nu-i intre în apă. Bând, de la colţurile gurii i se prelinse apă, care udă tunica. Îi trebui mult timp să-şi potolească setea, apoi atârnă la loc polonicul şi o măsură din ochi cu atenţie pe Saga.

— Tu nu vorbeşti ca o sfântă.

— Nu sunt o sfântă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Atunci de ce să meargă oamenii după tine?

Saga înghiţi reţinută, pentru că nu ştia ce să răspundă. Ezită puţin, apoi replică:

— Pe tine de ce te urmează oamenii tăi?

— Pentru că mă respectă.

— Sau pentru că se tem de tine.

Colţurile gurii lui Zinder tresăriră uşor, dar putea fi şi o iluzie optică a scânteierii îndepărtate a focului.

— Conduc ceata aceasta de mai mulţi ani, şi s-ar putea să fie destui indivizi care au de ce să se teamă de mine. Dar niciunul dintre ei nu mai e cu noi. Teama nu este un fundament bun pentru loialitate. La un moment dat, teama se preface în ură. Şi nu vrei ca lângă tine, în întuneric, să doarmă cineva care te urăşte.

Saga se gândi la Gunthild şi, în acelaşi timp, era uimită cât de vorbăreţ devenise el, brusc. În zilele ce trecuseră, nu-i aruncase decât priviri sumbre şi rareori schimbase cu ea mai mult decât câteva cuvinte.

— Astea sunt lucruri pe care ar trebui să le spui contesei, nu mie, observă ea.

Mâna lui se odihnea pe mânerul sabiei lui Wieland.

— Ea declară că *tu* ne conduci.

Saga izbucni în râs.

— Eu?

— Asta e ce spune ea.

Priviră amândoi spre Violante, care le răspunse cu o privire inexpresivă. Arăta periculos, constată Saga. Imprevizibilă în capriciile şi hotărârile ei.

— Tu eşti Magdalena, stabili el. Dar nimeni nu ştie ce înseamnă, de fapt, asta. Spune-mi tu!

— Aşa m-a numit contesa?

— Jumătate de ţară vorbeşte de tine.

— Dar încă n-am făcut nimic, replică ea consternată. Nimeni nu mă cunoaşte.

— Şi, totuşi, se vorbeşte de tine la multe zile de mers călare de aici, în orice direcţie. Despre Magdalena care trece cu armata ei de fecioare, pentru a elibera Ţara Sfântă.

Saga se albi.

— Adevărat?

Zinder făcu o mişcare largă, de parcă ar fi vrut să cuprindă tot imperiul.

— Printre oamenii mei sunt unii care auziseră de tine *înainte* de momentul în care contesa mi-a oferit contractul.

Treptat, Saga începea să înţeleagă. Mesagerii Violantei făcuseră toată treaba. Probabil că Violante răspândise primele zvonuri încă cu luni în urmă. Încă de pe atunci, planul ei era irevocabil. Magdalena era creaţia ei şi ea nu exista doar de când acest rol fusese preluat de Saga. În cazul în care Zinder spunea adevărul, poveştile despre ea trecuseră din gură-n gură de luni întregi, poate chiar de ani.

— Peste tot eşti aşteptată să apari, spuse mercenarul în timp ce urmărea fiecare nuanţă a consternării de pe faţa ei. Dar mă întreb cum se poate că tu n-ai ţinut încă nicio predică? Şi unde e armata pe care, chipurile, o conduci?

Suspiciunea din tonul lui o nedumeri şi abia acum deveni conştientă de ce însemna aceasta. Violante nu-l iniţiase pe Zinder! El nu ştia cine era Saga în realitate şi că era silită să fie ceva ce ea însăşi nu credea să fie.

Coborî glasul când văzu că Violante se ridicase de la foc.

— De ce nu-i pui contesei aceste întrebări?

— Pentru că tu eşti Magdalena. Această armată de femei, despre care toţi vorbesc în şoaptă, te urmează *pe tine* – în orice caz, aşa ar trebui să fie, dacă zvonurile sunt adevărate.

— Dar aici nu e nicio armată, spuse ea, ca şi când acesta n-ar fi fost lucrul cel mai evident din lume.

Vocea Violantei tăie întunericul în spatele lui Zinder şi o făcu pe Saga să se înfioare.

— Bineînţeles că nu este aici! Ne aşteaptă la Milano.

Amândoi se întoarseră în acelaşi timp spre ea.

— Dar aţi spus că eu trebuie să predic, ca să… începu Saga.

— O să adunăm un alai, ca să nu ajungem la Milano doar cu vorbe, asta e adevărat. Dar tu crezi că eu am de gând să trec Alpii cu mii de femei? Câte ar mai ajunge în viaţă de cealaltă parte, chiar şi pe vreme de vară? Nu ne putem permite să lăsăm să piară sute de femei înainte ca măcar să pornim în larg. Violante îşi desprinse privirea de la Saga şi-l privi ţintă pe Zinder.

— Şi tu, conducător de mercenari, n-ar trebui să încerci să unelteşti în spatele meu. Eu sunt cea care te plăteşte pe tine şi pe oamenii tăi. Nu fata aceasta. Coborî vocea într-un murmur ameninţător. Să nu mai îndrăzneşti vreodată să pui la îndoială autoritatea mea! Ştiu că nu-ţi poţi permite să pierzi acest contract.

Saga îl privi pe Zinder şi observă că îi zvâcneau muşchii feţei. În ochii lui, mocnea o ură înăbuşită, dar el nu replică nimic.

— Ţi-ai făcut mulţi duşmani – spuse rece contesa – când i-ai întors spatele lui Filip în războiul civil şi ai trecut de partea cealaltă. Nimeni nu îndrăgeşte trădătorii, nici măcar pe cei cu ajutorul cărora dobândesc victoria. Banii pe care ţi-i va plăti episcopul de Milano, dacă o să ne aduci teferi la Curtea lui, o să-ţi salveze pielea, ţie şi trupei tale.

Zinder strânsese pumnul pe mânerul sabiei.

— Eu n-am trădat pe nimeni.

— Unii nu prea cred. Din păcate, sunt tocmai cei care trag azi sforile.

— Chiar dacă depind de banii Voştri… Trebuie, totuşi, să ştiu pe cine apăr, mârâi el. Dacă apăr o sfântă sau o…

— Şarlatană?

— O mincinoasă, termină el propoziţia.

Saga izbucni într-un râs aproape isteric.

— Tu o aperi pe *Magdalena.* Violante ridică glasul, pentru a fi auzită de toţi din tabără. Saga observă abia acum că peste tot, în jurul focului, discuţiile încetaseră. Zeci de perechi de ochi priveau spre ei. Şi Magdalena vă apără pe *voi,* adăugă contesa. Căci ceea ce vesteşte ea este vocea Domnului, şi Domnul este cu ea şi cu lucrarea ei. Mâine veţi avea dovada a ceea ce v-am spus.

Zinder părea că vrea să replice ceva total necreştinesc. Dar chiar în acea clipă, un mercenar sări de lângă unul din focuri şi strigă:

— Trăiască Magdalena! Domnul este cu noi!

Se ridicară şi alţii:

— Trăiască Magdalena! strigau în cor, iarăşi şi iarăşi, până când, în cele din urmă toţi strigau, chiar şi cei cărora îndoiala le era înscrisă clar pe faţă.

Zinder era singurul care tăcea.

— Acum vino, îi şopti Sagăi Violante, în timp ce în jurul lor bubuia furtuna de voci. Trebuie să dormi.

Saga era mai trează ca oricând, dar dădu din cap buimacă, trecu grăbită pe lângă braţul întins al Violantei şi dispăru în trăsura ei. Când închise uşa, avu pentru prima oară sentimentul că gratiile nu erau acolo pentru a o zăvori, ci pentru a o apăra împotriva lumii de afară.

Chemarea Magdalenei

Am venit pentru a vă conduce la Ierusalim, strigă Saga peste micuţa piaţă din centrul satului. Începuse să plouă, apa se şi strânsese în băltoace, iar pe pământul noroios rămâneau urmele adânci ale carelor.

Aşezarea oferea, probabil, chiar şi pe timp uscat o imagine jalnică. Casele de piatră erau puţine, cele mai multe colibe erau făcute din lemn şi acoperite cu paie. Găinile şi caprele se plimbau nestingherite, când şi când stârnite de câini cu blana îmbâcsită de cruste de murdărie. Dinspre versanţii împăduriţi din jur, cobora răpăitul picăturilor de ploaie pe frunziş, întretăiat de croncănitul ciorilor flămânde.

Saga simţea cum în interiorul ei spiritul minciunii pulsa şi creştea din cauza agitaţiei, ca şi când se străduia s-o umple complet. Euforia lui era molipsitoare şi, în ciuda scrupulelor ei, o copleşea un sentiment de putere, care o îngrozea şi, în acelaşi timp, îi oferea o ciudată satisfacţie. Prezenţa lui o liniştea, îl percepea ca pe ceva ce nu era în imediata apropiere, dar nici departe, oricând gata să năvălească spre ea.

Vorbea deja de un timp jalnicei cete adunate la picioarele podiumului improvizat pentru vorbitor, dar abia acum începea să se folosească de glasul spiritului minciunii. Aşteptările legate de Magdalena erau mari, hrănite şi crescute de luni de zile prin zvonuri. Şi iat-o aici, o predicatoare, care voia să elibereze femeile tinere din mizeria existenţei lor.

— *Ierusalim este oraşul în care au domnit David şi Solomon,* striga ea, prin glasul spiritului minciunii, către mulţime. Acestea erau cuvintele pe care Gunthild le pregătise pentru ea. Saga le învăţase pe de rost, ca textele spectacolelor de păpuşi prezentate deseori de familia ei. *Dar chiar cu mult înaintea lor Ierusalimul era buricul*

pământului, căci aici a trudit Adam şi şi-a dat viaţa în armonie cu Domnul. Nicăieri în lume Dumnezeu n-a fost atât de aproape de oameni. Între Ierusalim şi Tatăl Atotputernic există o legătură care duce înapoi, la începuturile timpului. El a creat Oraşul Sfânt chiar în mijlocul globului pământesc, şi dacă el vrea să le arate oamenilor dragostea şi atotputernicia sa, atunci şi astăzi tot acolo o face.

Saga ar fi vrut să se dispreţuiască pentru ce le vestea ea oamenilor din piaţa satului. Însă în loc de aceasta, începu să se delecteze cu propria ei prestaţie. Din motive pe care nu le înţelegea, sentimental nu era nicio deosebire dacă ea le promitea acestor fete şi femei un viitor mai bun sau dacă îi asigura unui negustor înfumurat succesul într-o afacere.

Uneori, aproape credea că spiritul minciunii se hrănea din conştiinţa ei încărcată. El se hrănea din ea ca un făt din puterea mamei sale. Cu cât minciuna era mai reprobabilă, cu atât mai mult părea el că se fortifică – şi, o dată cu el, ea însăşi. El o apăra de propriile ei scrupule. Violante s-ar fi potrivit de minune cu el. *Ea* ar fi trebuit să deţină puterea lui, se gândi Saga, nu eu. Atunci totul ar fi fost mai simplu. Mai ales pentru Faun.

— În Ierusalim, Iisus le-a vorbit ucenicilor săi. Aici a suferit şi aici a murit pentru noi toţi. Este de datoria noastră să pornim pe cărările lui şi să redobândim locul lucrării şi morţii sale pentru creştinătate, împreună, noi putem realiza aceasta! Voi puteţi s-o realizaţi!

Fetele şi femeile din sat se îngrămădeau în primele rânduri. Mercenarii lui Zinder păreau să fie pretutindeni în acelaşi timp, iar câţiva dintre cei mai mari şi mai puternici stăteau chiar în preajma Sagăi. Ea avea grijă să nu se adreseze direct nici unui bărbat, în schimb, îşi plimba mereu privirile asupra chipurilor murdare ale sătencelor. Aproape că putea vedea cum umbra spiritului minciunii

rămânea lipită de ele. Încă de la primele cuvinte, în ochii multora se aprinsese focul convingerii, unele murmurau aprobator, altele o priveau ţintă, cu gura căscată.

Printre ascultători erau, fireşte, şi bărbaţi. Apropierea unei cete de cincizeci de bărbaţi înarmaţi era un motiv destul de serios de a rămâne departe de câmpuri şi grajduri şi de a te înarma cu ciomege şi unelte. Abia când s-a dus vorba că aceasta era Magdalena, care a venit în sat cu escorta ei, oamenii au pus jos uneltele.

Acum, după o oră, Saga vedea în expresia de pe feţele bărbaţilor toate emoţiile imaginabile. Unii încercaseră la început să se ţină departe de predica ei, dar mercenarii lui Zinder, o masă de metal, înarmată, intimidau destul pentru a zădărnici orice dezordine. Taţii şi fraţii din sat se temeau pentru fiicele şi surorile lor, unul dintre ei – pentru logodnica lui, de data aceasta nu ca în timpul războiului civil, din teamă de soldaţii care vagabondau şi prădau, ci numai din cauza tuturor promisiunilor care bântuiau ţinutul în legătură cu Magdalena.

Nimeni din sate ca acesta n-o ducea bine, nimeni nu era mulţumit de soarta sa. Fiecare al doilea copil de ţăran murea încă în primii ani – de boală sau de foame. Femeile aduceau pe lume un copil la un an sau doi, cu speranţa că va trăi destul ca să aibă grijă de ei la bătrâneţe. Dacă zvonurile erau adevărate, că Magdalena ademenea femei tinere, bune de măritiş spre ţări străine, pentru cei rămaşi în urmă aceasta nu era doar o pierdere de familie; era o catastrofă pentru întreaga comunitate sătească. Nicio fată care pornea în cruciada femeilor nu mai dăruia comunităţii satului niciun urmaş. Mai târziu, aceasta putea însemna foame pentru părinţi şi fraţi.

Saga lua contact cu împrejurimile ca printr-un văl. Vocea spiritului minciunii avea grijă ca ea să se simtă iarăşi rău. Trecuseră multe săptămâni de

când îl evocase ultima dată, încât intensitatea repulsiei o găsise nepregătită. Înainte îl simţea în ea la fiecare câteva zile şi îi percepea sunetul cuvintelor sale. Cu timpul însă se dezobişnuise. Croncănitul acela groaznic, pe care nu-l putea auzi decât ea, scurma în interiorul fiinţei ei, părând s-o stoarcă la fel ca pe o cârpă udă.

Vorbea şi vorbea despre făgăduinţele Ierusalimului şi despre datoria de a lua parte la *gesta dei,* lucrarea lui Dumnezeu. Fetele şi femeile nu observau nimic din tulburarea din adâncul fiinţei ei. Primele au căzut în genunchi în faţa ei, biruite de ademenirile Oraşului Sfânt şi viziunile de fericire veşnică. Până acum niciun preot nu le vorbise atât de convingător, niciun predicator ambulant nu le înlănţuise cu vorbele lui.

— Maria Magdalena mi s-a arătat de multe ori şi mi-a vorbit: du-te în lume şi adu surorilor mele adevărul, striga Saga mulţimii. *Numai ele pot sfărâma jugul necredincioşilor! Numai ele pot elibera locurile cele mai sfinte de murdăria sarazinilor!*

Saga avusese două săptămâni pentru a-şi întipări în minte cuvântarea, şi iat-o acum ţâşnindu-i pe buze. Odată se întrebase preţ, de câteva clipe, ce ar fi crezut Faun despre ea. Ea răspândea un cuvânt al Domnului, care in realitate nu se datora câtuşi de puţin Domnului, ci unei călugăriţe bătrâne şi veninoase; minţea oameni de bună-credinţă, cinstiţi şi-şi încălca astfel propria hotărâre de a nu pune niciodată pe cineva într-o situaţie delicată, dacă nu merita să fie batjocorit de spiritul minciunii; şi ea ameninţa să despartă familii făcute să trăiască împreună şi în care plecarea unora putea decide asupra vieţii şi morţii.

La dracu', de ce nu se jena? Ce-a făcut spiritul minciunii cu ea, încât nu se prăbuşea disperată, strigându-le tuturor acestora că a fost silită să joace rolul Magdalenei, că n-a vrut deloc să facă acest

lucru şi de aceea se simţea prost şi că-i era o frică teribilă de consecinţe?

În loc de aceasta, vorbea şi iar vorbea.

O dată cu sunetul cuvintelor ei, puterea spiritului minciunii se năpustea asupra publicului şi nu se lăsa înfrânată, după cum nu putea fi înfrânată o vijelie, care lovea ca un pumn în obrazul oamenilor. Faun! o fulgeră un val de vinovăţie. Pentru tine fac asta! Numai pentru tine!

Cineva se strecură la marginea rândurilor din faţă, în raza câmpului ei vizual. Prin vâscozitatea amestecului de ameţeală şi greaţă care-i luneca în faţa ochilor, ea îl recunoscu pe mercenarul cu dintele lipsă. Privirile li se întâlniră. El îi zâmbi încurajator. Saga i-ar fi răspuns cu plăcere, dar se mustră la gândul că astfel ar fi contravenit cuvintelor ei înălţătoare. Tocmai vorbea de necesitatea de a-ţi asuma încercările unei cruciade, când observă că mercenarul îngenunchease. Zinder văzu şi el, se încruntă, dar era prea departe pentru a-i ordona omului să se ridice din nou. Saga se încurcă şi era aproape să strice totul chiar cu puţin înainte de a termina predica. Cu toate acestea, cuvintele îi apărură ca de la sine pe buze.

— La Iordan ne vom aminti de botez şi umilinţă, pe colina Golgota – de dăruire şi martiriu, la mormântul gol – de mântuire şi înviere.

Mercenarul îşi plecă fruntea. Se ruga.

— Amin.

Se ruga la *ea.* Totul se învârti în faţa ochilor ei, cerul se întunecase, pădurile se apropiaseră. Întunericul se aşternuse asupra ei. Saga se prăbuşi.

***

Se trezi într-o trăsură. Sub cap şi spinare simţi perne învelite în catifea. Trăsura hurducăia prin gropi şi peste pietre. Prin ferestre pătrundea tropăitul cailor escortei, vocile mercenarilor. Perdelele fluturau spre afară, fără a fi oprite de gratii. Lumina se strecura filtrată de afară, întretăiată de întuneric: lumina soarelui, care cădea

prin acoperişul de frunze. Nu era în trăsura ei. Înălţă capul şi avu sentimentul că cineva o ciocănea în cap, trimiţând-o cu o lovitură de pumn înapoi pe pernă. Dureri de cap cumplite. Pe buze îi trecu un geamăt, adormi din nou, se trezi iarăşi. Poate doar o clipă mai târziu.

— Totul o să fie bine, şopti contesa Violante şi-i mângâie obrajii. Ţi-ai pierdut cunoştinţa. Asta e tot.

— Asta e… o mulţime de lucruri, hârâi Saga. Vocea îi era răguşită ca după un chef.

Violante zâmbi. Erau singure în trăsura ei. Saga zăcea cu genunchii strânşi pe una din cele două bănci. Erau mai late decât în trăsura ei.

Amintirea se întoarse, şterse durerile de cap şi alungă slăbiciunea şi, o clipă, trecutul deveni prezent.

— O să lucrez din nou bine! exclamă îngrozită. Vă rog, nu-l omorâţi pe Faun! Data viitoare mă voi strădui mai mult. Jur!

Zâmbetul Violantei deveni şi mai blând. N-ai de ce să te scuzi. Ai fost măreaţă.

— Dar eu… am leşinat, nu-i aşa?

— Da… după ce s-a terminat totul.

Saga încremeni.

— Atunci ei au mai crezut?

— Dacă au crezut? Violante izbucni într-un hohot de râs. Ardeau de entuziasm pentru Magdalena şi cauza noastră, Saga! Te-ar fi urmat pretutindeni, până la capătul lumii şi dincolo de el.

Saga mai era încă prea ameţită, pentru ca toate acestea să-i poată goni ceva mai mult decât o spaimă mai domoală.

— E adevărat?

— Acum tu eşti Magdalena, Saga! Optsprezece dintre ele ni s-au alăturat. Pe aproape tot atâtea a trebuit să le silim să rămână acasă, pentru că ori erau prea în vârstă, ori voiau să ia şi copiii cu ele.

— Să le siliţi?

Violante tampona fruntea Sagăi cu o batistă umedă.

— Niciuna n-a fost rănită grav. Câţiva bărbaţi care voiau să ne stea în cale a trebuit să fie goniţi de oamenii lui Zinder. Cele mai grave accidente puteau fi câteva oase frânte.

Şi toate acestea numai pentru că ea minţise. Pentru că spiritul minciunii era, în acelaşi timp, blestemul şi binecuvântarea ei. Se simţea vinovată de soarta acestor oameni, dar mai mult decât de cei câţiva ţărani cu nasurile sparte era îngrijorată de cele optsprezece fete care o urmau acum.

— Ce se va întâmpla când va ieşi la iveală adevărul? întrebă cu glasul înăbuşit.

— Cum s-ar putea întâmpla aşa ceva?

— S-ar putea ca cineva să-şi dea seama. Sau Zinder… ce e cu el? Trebuie să-i spunem adevărul. Oamenii lui trebuie să se apere… cu ceară în urechi sau altcumva…

Violante se aplecă şi o sărută uşor pe frunte. Saga fu atât de surprinsă, încât nici nu ştia cum să reacţioneze. Contesa zâmbi, îşi îndepărtă de pe faţă câteva şuviţe din părul blond şi luă mâna Sagăi în mâinile ei. Degetele ei erau tot atât de reci şi uscate ca şi buzele.

— Nu-ţi mai face atâtea gânduri, spuse uşor. Totul se va aranja. O să vorbesc cu Zinder.

Sagăi i se părea că tot mai simte pe piele gura Violantei. Era un sărut, aşa cum îi dădea uneori înainte mama ei. Nu prea des. Oricum, era mult de-atunci.

— Ce vreţi să-i spuneţi?

— Adevărul. O să-l păstreze pentru el. Aurul o să-i închidă urechile tot atât de bine precum ceara… şi chiar şi gura. Îl cam ştiu, crede-mă.

— Şi ceilalţi?

— Ceara nu e o idee rea, admise Violante, ridicând din umeri.

Sagăi îi veni în minte suspiciunea arătată de Zinder cu o seară înainte şi spada de la şold.

— Dar ce se va întâmpla dacă el îşi va închipui că eu sunt o vrăjitoare?

— Eşti?

Saga o privea cu ochii măriţi de uimire. Violante vorbea serios.

— Nu ştiu ce sunt. Ce este *el.*

— Spiritul minciunii?

Saga dădu din cap.

— El este un dar, spuse Violante. Un dar de care noi trebuie să ne folosim. Este o îndatorire, înţelegi? Oamenii de acolo, de afară *vor* să creadă în Dumnezeu, în sfântul Ierusalim… şi în tine. Ei sunt gata să moară pentru tine.

— Este îngrozitor!

— Te-am observat acolo, afară, în piaţa satului. Iţi plăcea. N-aveai remuşcări. Eşti o saltimbancă. Te amuză să păcăleşti oamenii.

Primul impuls al Sagăi fu să conteste totul, să alunge de la sine asemenea senzaţii. Ceea ce descria Violante nu era ea. Imposibil. Şi totuşi: contesa avea dreptate. *Îi* plăcuse să stea acolo şi să construiască în faţa oamenilor o clădire din minciuni. Femeilor, totul li se păruse adevărat, de îndată ce cuvintele ieşiseră din gura Sagăi. Îşi îngăduise doar o scurtă privire asupra dimensiunilor reale ale puterii ei, ca şi când s-ar fi uitat cu ochii întredeschişi spre un orizont îndepărtat, pe care doar ea putea să-l vadă: cuvintele ei puteau crea în oameni imagini, puteau face ca din nimic să ia naştere convingeri. Şi, oare, lucrurile nu deveneau adevărate, o dată ce cineva credea în ele? Pentru el, pentru acest unic, ele reprezentau o parte a lumii sale, însemnau adevărul.

— Vreau să le văd, spuse. Pe femeile care ni s-au alăturat.

Violante clătină din cap.

— Încă nu.

— *Trebuie să le văd!* şuieră Saga cu glasul spiritului minciunii. În starea ei, era periculos să

şi-l supună. Dar în acest moment nu-i păsa de ea sau de ceea ce s-ar putea întâmpla cu ea. Voia să vadă cu propriii ochi ce pricinuise cu puterea ei.

O clipă, în ochii contesei apăru ceva ca o vâlvătaie, ca o suflare de nesiguranţă. Saga deja îşi închipuia că avusese succes cu atacul ei surpriză.

— Nu, spuse Violante după o scurtă ezitare. Mai întâi trebuie să-ţi revii. Şi să nu mai încerci niciodată asta.

„*Trebuie să le văd!*

Mâna Violantei zvâcni atât de repede, încât Saga nu putu evita lovitura. Se aştepta la o a doua lovitură, ca atunci, dar nu se repetă.

În schimb, Violante scoase de sub banca ei un mic sipet de lemn, nu mai mare decât un cap. Îl deschise şi ridică din el ceva mic, îmbrăcat în piele.

Saga îşi freca obrazul care ardea.

— Ce e asta?

Violante i-l aruncă în poală.

— Desfă-l!

Saga întinse mâna ezitând. Era ceva foarte uşor. Lunguieţ. Rotund. Când înlătură pielea, scoase un uşor geamăt.

— Un deget?

Contesa dădu din cap.

— Degetul lui Faun.

Saga nu-şi desprindea privirile de pe acel lucru. Era un deget de bărbat, nu încăpea nicio îndoială. Rana se uscase, osul apărea gălbui din crusta de un cafeniu închis. Trebui să se silească să-şi desprindă privirea de acolo. Violante o privea adânc în ochi.

— Minţiţi, spuse hotărât Saga.

Sprâncenele Violantei se unire.

— Eşti sigură?

Saga răsuci degetul în mână, apoi i-l aruncă înapoi Violantei. Degetul ricoşă în coapsa ei, căzu jos şi se rostogoli sub bancă. Violante nu se sinchisi de el.

— Ai dreptate, spuse contesa. E greu să te mintă cineva pe tine. Tot aşa cum nici pe mine nu mă poate minţi cineva. Să-ţi aminteşti de asta, când vei mai voi să încerci data viitoare.

Cu aceste cuvinte, se ridică şi, ciocănindu-l violent pe surugiu, îl făcu să înţeleagă să ţină caii în frâu.

Puţin mai târziu, tot convoiul se opri. Saga o urmă afară pe Violante. Ploaia încetase, pământul era uscat.

— Ar fi trebuit să aştepţi, spuse contesa.

Saga fugi pe lângă cele trei trăsuri de la capătul convoiului. Fu urmărită de privirile escortei de mercenari. Câţiva bărbaţi îşi traseră în lături caii care tropăiau, pentru a o lăsa să treacă.

Din partea din spate a convoiului se auzeau voci, cântece pioase amestecate cu flecăreală emoţionată şi, din când în când, cu mormăitul monoton al unei rugăciuni. Cineva o descoperi pe Saga înainte ca ea să poată reacţiona la cele văzute.

— Magdalena! strigă o femeie şi celelalte strigară la unison.

Saga se opri. Violante se apropiase fără zgomot.

— Te-am prevenit.

Stăpânul minciunii

Femeile amuţiră când Saga trecu printre ele. Una dintre ele căzuse în genunchi şi se uita în sus, spre ea, cu o privire sticloasă, un zâmbet schimonosit pe buze. Şi altele se purtară la fel. În cele din urmă, toate optsprezece se ghemuiră pe jos.

Toate purtau rochii simple, care le ajungeau până la glezne, încălţămintea avea să le facă multe necazuri într-o călătorie atât de lungă; unele aveau doar nişte cârpe în care îşi înfăşurau picioarele, altele purtau sandale, în care mai târziu, în munţi, îşi vor zdreli degetele picioarelor. Câteva aveau pe cap bonete, legate sub bărbie. Altele îşi împletiseră părul în cozi.

Saga nu era sigură de cât timp erau ele pe drum. Mai erau încă în ziua predicii? Sau ea zăcuse o noapte întreagă leşinată în trăsură? Puţin probabil. Soarele mai era încă pe cer, de la plecarea din sat puteau să fi trecut cel mult câteva ceasuri.

Apoi văzu cum câteva fete îşi crestaseră cruci pe frunte. Sângele şi praful formaseră cruste urâte.

— Stăpână, i se adresă una dintre ele. Uite, un semn din naştere. Tânăra cu părul negru, poate de aceeaşi vârstă cu Saga, se împiedică şi-şi sumese rochia până la coapse. Cu degete tremurânde, arătă spre o pată întunecată, de o formă neregulată, deasupra genunchiului drept. O cruce, vezi? O port de când m-am născut. Ştiam că ai să vii pentru a ne duce în împărăţia cerurilor. Mereu le-am tot spus asta tuturor. Mântuirea este aproape, asta le-am spus. Şi atunci când am auzit de tine prima dată, le-am strigat: „Magdalena o să vină şi la noi şi ne va conduce în Ierusalimul sfânt”.

Saga privea confuză la semnul din naştere. Îţi trebuia multă imaginaţie să recunoşti în el o cruce. Dar ceea ce o îngrozea cel mai mult era faptul că această fată a crezut cu toată dăruirea în venirea Magdalenei încă înainte ca ea să fi executat

numărul ei de atracţie prin iarmaroace. Înţelegerea acestui lucru o copleşi cu o asemenea intensitate, încât aproape ar fi izbucnit într-un râs amar.

— Iar eu, stăpână, port semnul Domnului în ochi, strigă o alta şi sări în sus. Se apropie, iar unul dintre mercenari tocmai voia s-o oprească. Dar Zinder, care venea călare din vârful convoiului, îl opri printr-un semn.

— În ochi? şopti Saga.

— Da, stăpână, uite! Tânăra, tare frumuşică, dar mult prea slabă, cu nasul cârn şi bucle de un blond închis, veni chiar lângă Saga şi-şi trase în jos pielea de sub ochiul stâng. Sub iris, încă vizibil, înainte ca albul globului ocular să dispară într-un roşu sticlos, se vedea o mică pată, nu mai mare decât capul unei musculiţe. Dacă te uiţi atent acolo, descoperi chipul Domnului nostru Iisus Hristos, anunţă fata plină de ardoare. Jur că nu era acolo înainte ca vestea despre venirea ta să ajungă în satul nostru. Dar pe urmă… pe urmă a apărut dintr-o dată, ca semn că trebuie să mă alătur ţie.

Saga făcu un pas înapoi.

— Sora mea şi cu mine, începu o alta şi trase de mânecă după ea o a doua fată, sora mea şi cu mine am văzut cete cereşti de îngeri, când aţi intrat voi în sat. Foarte clar, jur pe viaţa mea! Norii de pe cer s-au schimbat şi s-au prefăcut în nişte îngeri cu aripi mari şi albe şi… cu săbii! Săbii care străluceau în lumina soarelui!

— Ploua când am intrat în satul vostru, spuse Saga. Cerul era cenuşiu.

Câţiva mercenari râdeau încet, dar, cu un gest, Zinder îi făcu să tacă.

— Norii s-au risipit, strigă stăruitor tânăra. Era grasă, chiar mai grasă decât sora ei îndesată, ceea ce ducea la concluzia că familia ei era mai bine situată decât cele ale celorlalte fete. Privi în jurul ei şi acum în priviri i se citea o sinceră disperare. Nimeni n-a mai văzut? Razele de soare au căzut

prin norii întunecaţi, şi din marginile lor au apărut îngeri, şi lumina se oglindea în săbiile lor!

— Eu am văzut! strigă o tânără murdară, cu părul roşu, şi-şi făcu loc în faţă. — Eu am văzut îngerii. Şi săbiile!

— Şi eu! întări o alta.

— Şi eu am auzit trâmbiţe! Trâmbiţe din cer! O fată, poate cea mai tânără din grup, se luă cu amândouă mâinile de păr şi, timp de o clipă, arăta ca o nebună. Îngerii cântau. Cu voci minunate. Cântece ca la biserică

— Dar nesfârşit mai frumoase!

Saga se dădu înapoi şi se lovi cu spatele de Violante.

— Ai vrut să le vezi, şuieră contesa în urechea Sagăi. Acum ascultă-le şi prefă-te că ştii despre ce vorbesc.

La început, Saga crezuse că fetele voiau doar s-o impresioneze. Dar, treptat, începu să înţeleagă că ele credeau cu adevărat în aceste lucruri.

— Haide, o îndemnă Violante în şoaptă.

Cele optsprezece tinere pe Saga o priveau cu încordare.

„Nu vreau! fu gândul care o fulgeră. Nu vreau să am nimic de-a face cu toate acestea!”

— Domnul v-a revelat voinţa sa, spuse cu vocea tremurătoare, prea slabă pentru a putea evoca spiritul minciunii. Trebuia să plece de aici, departe de toţi aceşti ochi, aţintiţi neclintit asupra ei, plini de speranţă, plini de teamă, de o aşteptare pe care ea n-o va putea împlini niciodată.

— Voi sunteţi adevăratele sale fiice, îi şopti Violante în ureche.

— Voi sunteţi adevăratele sale fiice, repetă Saga şi se dispreţui pentru ce făcea. Atâta timp cât nu vorbea cu vocea spiritului minciunii, simţea dezgust şi-şi făcea scrupule. Asta o mai linişti puţin. Dar nu prea mult.

Una dintre femei începu să se roage, celelalte intrară şi ele în joc.

Saga stătea acolo, nevenindu-i să creadă, consternată, lovită în adâncul sufletului de priveliştea ireală. Ce-ar fi trebuit să facă? Să aştepte? Să se retragă?

— Roagă-te împreună cu ele, ceru încet Violante.

— Nu ştiu rugăciunile lor.

— Atunci mişcă-ţi buzele!

O clipă, Saga încercă să îndeplinească dorinţa contesei. Dar apoi se întoarse, îşi încrucişă privirile cu Violante şi fugi înapoi spre trăsura ei zăbrelită.

Era urmată de murmurul femeilor.

— Acum, gata! după scurt timp, ordinul lui Zinder acoperi rugăciunile. — Plecarea! mai departe!

***

Câteva zile mai târziu, în seara celei de a treia predici a Sagăi, convoiul poposi pe malul unui lac. Focurile luminau o parte din suprafaţa lui netedă, nu departe apa se dizolva în întunecime, se termina abrupt ca o placă de ardezie spartă. De jur împrejurul malului, sălciile se plecau peste lac, atingeau cu crengile lor valurile domoale, ca şi când ar fi căutat în ea copii înecaţi.

În total, mercenarii şi trăsurile erau urmate de un alai de şaizeci şi şapte de tinere, câştigul din trei aşezări de Nicăieri, departe de tot, de toate marile oraşe şi de o autoritate supraveghetoare. În cel de-al treilea sat, ciocnirile cu taţii, fraţii şi alţi apropiaţi ai fetelor au fost mai violente. Când Zinder le-a ordonat mercenarilor lui să înăbuşe cu orice preţ împotrivirile, a curs sânge. Drept urmare, deşi credeau în cuvintele Sagăi, câteva fete au devenit atât de refractare în a-i urma, încât, disperate şi trase într-o parte şi-n alta, au dispărut ca nişte cai sălbatici în păduri. Saga spera din tot sufletul că odată şi odată le va veni mintea la cap şi se vor întoarce la familiile lor.

Dar cele mai multe erau prea înclinate să lase în urmă dominaţia familiilor şi bărbaţilor lor. Unele fete se opuneau făţiş părinţilor lor şi căutau protecţie la mercenarii lui Zinder. Altele se smulgeau de lângă iubiţii lor şi urmau convoiul cruciatelor.

Acum Zinder pusese o pază mai strictă la capătul convoiului, temându-se că sătenii furioşi s-ar fi putut înarma şi le-ar fi căzut în spate. Totuşi, până în acea clipă nu se petrecuse nimic de felul acesta, călătoria spre sud se desfăşura paşnic şi fără incidente. O dată pe zi, Saga trebuia să le vorbească femeilor, şi ea începu să se depindă cu mărturisirile solemne legate de vederea unor chipuri îngereşti, de pete de ficat în formă de cruce şi de stigmate sângerânde. Aceste fete erau gata să facă totul pentru a-şi asigura un loc în oastea cruciată. Dar o făceau pentru Dumnezeu? Pentru Magdalena? Sau pentru ele însele, pentru a scăpa de soarta lor jalnică? Saga nu avea răspunsul.

Proviziile şi le cumpărau în satele în care Saga renunţa la predici. Chiar şi acolo, şi fără orice influenţare din partea spiritului minciunii, li se alăturau femei, sporadic, nu ca înainte, dar tot atât de înflăcărate în entuziasmul lor pentru eliberarea Locurilor Sfinte.

Pe malul lacului întunecat, Violante puse să li se împartă tuturor vin. Fetele stăteau în jurul focului de tabără – separate de mercenari, pe care Zinder îi supraveghea cu ochi de Argus – şi se bucurau de noua lor libertate. Căni de lut şi piele treceau din mână-n mână, deşi nu toţi beau din ele. Curând tabăra s-a umplut de râsete sonore, apoi întrerupte de o linişte cucernică, când se rostea o rugăciune şi toţi ascultau cuprinşi de o nesfârşită fericire.

Violante n-a vrut ca Saga să ia parte la ceea ce se petrecea acolo. Nu se cuvenea pentru o predicatoare, a motivat ea, şi în această chestiune a avut-o pe Gunthild de partea ei. În zilele precedente, bătrâna călugăriţă se ţinuse deoparte,

observa în tăcere, dar rareori comenta evenimentele. Dar acum ieşise din nou din umbră şi ţinea o cuvântare tunătoare împotriva înceţoşării spiritului şi a păcatului beţiei.

În timp ce larma de pe malul lacului devenea tot mai zgomotoasă, Saga s-a retras în cortul pe care mercenarii îl ridicaseră pentru ea. Materialele pentru prelată nu fuseseră greu de achiziţionat, iar printre femei nu era aproape niciuna care să nu se priceapă la cusut.

Acum duceau cu ei destule corturi pentru a adăposti zecile de femei. Unii mercenari au fost nevoiţi să renunţe la comoditatea cailor lor; armăsarii fuseseră încărcaţi cu tot felul de ustensile şi duşi de frâu. Cu toate acestea, Zinder reuşea să menţină o stare de spirit destul de bună printre oamenii lui.

Cortul Sagăi oferea spaţiu pentru trei-patru persoane, dar îi era rezervat numai ei. Saga era recunoscătoare pentru aceasta. Cele mai apropiate sălaşuri erau la o distanţă de mai mulţi paşi. Acolo ardea un cerc de făclii, şi câteva fete începuseră să alcătuiască cruci din tot felul de crengi şi unelte. Noaptea, în jurul cortului patrulau mai mulţi mercenari şi aveau grijă ca niciun străin, dar nici vreo cruciată să se apropie prea mult de Magdalena. Şi deşi niciuna dintre femei nu avea vreo bănuială, probabil că nici măcar mercenarii, cu toţii se îngrijeau ca Magdalena să rămână acolo unde era.

Saga tocmai voia să-şi tragă tunica peste cap, când auzi pe cineva dregându-şi glasul în faţa intrării în cort.

— Cine-i acolo? Saga îşi trase din nou cămaşa pe ea.

Vocile femeilor adiau deformate dinspre malu! lacului, înăbuşite de pânza cortului.

Zinder dădu la o parte prelata şi intră fără să-i aştepte răspunsul. Era cu aproape două capete mai înalt ca ea şi fu nevoit să aplece uşor capul, pentru

a sta în picioare în cort. Coada de cal căruntă îi atârna peste umeri, până la piept. Saga încercă să-şi dea seama dacă era beat. Privirea lui era limpede, mişcările sigure. Nu mirosea a vin, doar a sudoare şi a piele din care erau făcute hainele lui.

— Ce vrei? Saga nu se sfia să-şi arate antipatia faţă de el.

— Să vorbesc cu tine.

— Violantei n-o să-i placă.

— E jos, pe mal, şi stă cu fetele. Râse uşor. Pare că, încet-încet, coboară de pe caii cei mari.

Saga observase şi ea schimbarea contesei. Şi nici ea nu era mai puţin mirată.

— Dar nu pentru asta ai venit aici, aşa e?

— Sunt curios. Şi chiar puţin îngrijorat.

— Aşa? Privirea ei căzu pe mânerul spadei de la şold. El observă şi se încruntă.

— N-ai de ce să te temi de mine, spuse.

— Violante nu te-ar mai plăti dacă mi-ai face vreun rău.

Zinder zâmbi şi zâmbetul îl făcu să pară mult mai tânăr. La început, Saga îi dăduse vreo patruzeci de ani. Cu siguranţă că ridurile adânci săpate în jurul ochilor nu se datorau unei vieţi în care râsese prea mult; Sagăi i-ar fi fost greu să-şi închipuie că un individ ca el avea simţul umorului. În caz că, totuşi, îl avea, ea ar fi preferat să nu ştie ce îl amuza de obicei. Probabil că nu erau lucruri atrăgătoare.

— Eu nu sunt chiar atât de ahtiat după bani, cum crede Violante. Nu mai mult decât oricare altul. Observă că Saga făcuse un pas înapoi, şi-şi încrucişă braţele pe piept. Vrei să ştii adevărul? De ce am făcut acest contract cu ea?

Saga ridică din umeri.

— Cred că nu este o treabă prea periculoasă.

— Încă nu. Sagăi nu-i plăcu cum accentuase el primul cuvânt. Nu am de gând să mor ca mercenar pe vreun câmp de bătaie. Nici pentru Violante, nici pentru tine, nici pentru oricare altul.

— Sunt cuvinte foarte clare.

— Dar atât timp cât contractul mă obligă, vă voi apăra cu preţul vieţii mele. Contesa plăteşte bani buni ca să vă aduc la Milano. Adică, *episcopul* plăteşte – eu mă îndoiesc că ea ar putea face rost de aşa de mulţi bani…

— Şi din partea pe care o primeşti tu, îţi faci o casă, îţi iei o nevastă, şi vei avea copii şi capre şi…

El râse uşor.

— Da, cam aşa mi-am închipuit eu.

Ea tot nu era sigură cum să-i interpreteze vizita în cortul ei. Prezenţa lui o neliniştea. Zinder părea să aibă mare chef de vorbă.

— Dar ca să mă pot bucura de toate astea, ar trebui să mai fiu în viaţă, dacă tot mă gândesc, nu? Şi, ca să fiu sincer, asta e ce mă îngrijorează de câteva zile.

Ea înclină capul interogativ.

— Nu înţeleg pe cine escortăm noi prin toată ţara. Nu înţeleg *ce* eşti tu. Rămăsese tot lângă intrare, dar Sagăi îi era clar că din doi paşi ar fi putut ajunge la ea.

— Eu n-am fost niciodată în preajma unei sfinte, dar mă aşteptam la cineva cu o coroană aurie de lumină deasupra capului… nu la o saltimbancă, ce, de regulă, dansează pe frânghie şi înghite flăcări.

Saga trase aer în piept.

— De unde ştii tu…

— Te-am văzut. Într-un han, cu vreun an în urmă, sus, în nord. Poate că Violante îşi închipuie că e grozav de şireată pentru că a aşteptat cu reprezentaţiile tale până ce noi ne-am îndepărtat de cetatea Lerch, la câteva zile de călărit spre sud. Asta ar putea fi de ajuns pentru a păcăli câţiva ţărani. Dar eu sunt umblat. Am ştiut imediat că te cunosc. N-a trecut mult până ce să-mi dau seama de unde.

— Toţi ştiu? Saga ar fi preferat să se târască în vreun cotlon. În caz că totul ieşea la iveală şi ea-şi pierdea valoarea în faţa contesei, ce s-ar fi întâmplat cu Faun?

Zinder o lăsă un timp să se frământe înainte de a clătina din cap.

— Cei care au fost atunci de faţă erau prea beţi ca să-şi mai amintească ceva. De obicei nu mai ştiu nici cum arătau femeile cu care şi-au făcut de cap la beţie.

Dacă voia s-o şocheze astfel, o subaprecia. Toată viaţa trecuse cu saltimbancii prin pieţe, şi nici ea însăşi nu era prea sensibilă. Erau puţine lucruri pe care încă nu le văzuse sau auzise. Beţivii şi târfele făcuseră parte din cotidianul ei, la fel ca vânătăile şi gustul de ulei ars din gură.

— Aşadar, atunci mergeam pe o frânghie?

— Ai mai făcut şi celălalt lucru. Ăla cu minţitul. De aceea pot să-mi aduc atât de bine aminte de tine. Nu pentru că ai un chip drăguţ sau că ţopăi încoace şi-ncolo pe funie. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi o privi suspicios printre gene. Ce ne prezinţi tu nouă aici de câteva zile– asta nu e predică. Eu nu cred nici că are ceva de-a face cu viziunile. Este doar circăraie. Nu ştiu exact cum faci – şi să mă ia dracu' dacă ştiu de ce Jannek şi încă alţi câţiva jură dintr-o dată cu mâna pe inimă că eşti tot atât de sfântă ca Fecioara. Văzând că nu-i răspunde imediat, Zinder îi puse întrebarea care-l ardea cel mai tare: Asta e vrăjitorie?

Saga simţi că trebuie să se aşeze. Dar aici, în cort, nu avea decât păturile ei, or ea nu voia să se arate slabă, stând jos în faţa lui. În loc de aceasta, se sprijini cu o mână de unul din beţele cortului, sperând că nu părea să caute ceva trainic care s-o susţină.

— Nu, spuse. Cu siguranţă nu este vrăjitorie. *Dar eşti chiar atât de sigură?* Eu nu pot să vrăjesc, şi nici nu ştiu pe nimeni în stare de aşa ceva.

— Ştiu eu? Ridică din umeri. Eu îţi spun doar atât: Am să te apăr de hoţi şi de tâlhari şi, din partea mea, şi de oamenii împăratului, dacă va fi nevoie. Dar eu nu-mi pun capul în laţ pentru o vrăjitoare.

— Nu sunt vrăjitoare.

Zinder făcu un pas rapid înainte.

— Atunci ce eşti?

Ea coborî privirea.

— Magdalena, şopti.

— Fireşte, oftă Zinder. Dar ce ai tu în toate astea de aici? Cu ce te alegi din toate astea? Şi prietena ta, contesa?

Saga era gata să-i povestească totul. Tot adevărul despre întemniţarea lui Faun şi ameninţarea Violantei. Dar apoi înţelese că Zinder cu greu putea fi socotit potrivit pentru a i se încredinţa. Nu unui mercenar pe care faima de trădător îl urma ca mirosul calului său.

— Nu vrem decât să eliberăm Ierusalimul, spuse ea pe un ton plângăreţ.

Ochii lui se umbriră.

— Cu câteva predici false? Cu minciuni? Mai gândeşte-te, fetiţo! Până unde o să ajungeţi? Primele vor da ortul popii chiar sus, pe munte. Apoi traversarea. Cunoşti poveştile despre ceea ce le-au făcut veneţienii bărbaţilor din ultima cruciadă? Oastei, din care a făcut parte Gahmuret? I-au silit să distrugă Constantinopolul, pentru că negustorii bizantini stricaseră prea des planurile Veneţiei. Şi vorbim de o oaste de mii de războinici! Ce-or să născocească veneţienii pentru câteva sute de femei? Cele mai multe încă *fecioare,* Dumnezeule! Ce va fi pe urmă? Foamete şi sete pe mare. Acolo sunt flote întregi de piraţi, cărora câteva corăbii cu carne vie or să le cadă tocmai bine pentru bazarele africane. În cazul în care ei înşişi nu se vor delecta cu voi. Şi tot aşa, tot aşa… până când, odată şi odată, veţi sosi în Ţara Sfântă, unde sarazinii vor tăia fâşii de piele de pe

trupul vostru. Se spune despre ei că mănâncă oameni. Poate că e adevărat, poate că nu. Dar, într-un fel sau altul, tot o să vă omoare. Vorbind, mâna îi alunecă de pe mânerul spadei. Şi acum fă-mă să cred că vreţi să eliberaţi Ierusalimul! Asta e prea ridicol ca să poată fi amuzant.

— Dacă Violante te va auzi cum vorbeşti…

— La naiba, o să audă asta, pentru că o să-i spun chiar aşa! Ideea aceasta a unei cruciade a femeilor este nebunească. Fetele astea de afară pot să te urmeze dintr-un motiv sau altul – şi poţi să mă crezi că cele mai multe o fac pentru că astfel ies din satele lor, nu pentru că au descoperit iubirea pentru Dumnezeu –, dar Violante este prea inteligentă pentru aşa ceva. Şi tu? Pe tine te foloseşte. Nu ştiu, poate chiar te sileşte… Aşa e? Chiar vrei să fii aici?

Saga îşi simţi ochii plini de lacrimi şi se înfurie că el o făcuse să plângă. În cap se agita spiritul minciunii: *Foloseşte-mă! Termin cu el!* —, dar ceva o reţinea să-i ţină lui Zinder o predică într-un chip atât de nedemn. Era destul de rău că Violante o silea să mintă pentru ea. Dar nimeni n-o silea *acum,* în această clipă. Nu trebuia să mintă atunci când nu voia. Se săturase. I se făcea rău numai gândindu-se la toate acestea. Şi, oare, nu spiritul minciunii era de vină pentru că ea se afla aici?

„Lasă, îi şoptea un glas în interiorul fiinţei sale, n-ajută la nimic. Scutură-te de acest gând. Nu te mai gândi atâta la ei. Nu poţi schimba nimic. Nu, dacă Faun trebuie să trăiască”.

— Nu pot, murmură.

— Ce?

Saga înălţă capul şi îl privi drept în ochi. Tot ce era în jur se estompă. Lacrimi blestemate!

— Nu pot să-ţi spun.

Din nou pe buzele lui apăru un zâmbet, dar numai foarte vag.

— Cea mai bună mincinoasă din lume, hm? Acum tonul era mai blând ca înainte, aproape

prietenos. Aşa te-au numit atunci. Cea mai afurisit de bună mincinoasă din lume.

Ea nu făcu decât să ridice din umeri şi să-şi şteargă obrajii uzi.

— Ştii cum îl numesc ei pe diavol? o întrebă.

Ea clipi mirată.

— Stăpânul minciunii.

— Ah, da… Asta am auzit destul de des.

— Atunci bagă de scamă cu cine eşti în cârdăşie! Pentru tine, pentru toate fetele astea de afară… şi cine ştie câte vor mai fi.

— Şi pentru tine?

Zinder scutură din cap.

— Diavolul nu înseamnă nimic pentru un om ca mine. Tot atât de puţin ca Dumnezeu.

Dădu la o parte prelata şi ieşi.

Cartea a doua
DRUMUL RĂU

” Omul stăpâneşte mai bine autoiluzionarea decât minciuna”.

Feodor M. Dostoievski

Urmăritorii

Faun şi Tiessa colindau prin ţinuturi din care fetele lipseau.

— Ai văzut şoimul?

Tiessa se înfioră. Vocea lui o smulsese din gânduri profunde, îngrozită, îi urmări privirea spre cer.

— Ce şoim?

— Punctul acela mic deasupra colinei? Uită-te în lungul braţului meu!

El arătă în direcţia în care pasărea tocmai se contopea cu peisajul.

— Ce este atât de deosebit la un şoim?

— L-am urmărit de câteva ori. În orice caz, cred că e acelaşi. Ridică din umeri. — Poate e doar o închipuire a mea.

— Crezi că ne urmăreşte?

— Nu ştiu.

Faun privi din nou spre cărare. Se liniştise mult, după ce lăsaseră în urmă comitatul Lerch. Nu putea să-şi imagineze că echipele din straja cetăţii, rămase acolo, încă se mai osteneau să-l urmărească. Dar, cu toate acestea, nu se simţea absolut sigur.

Drumul ducea peste un platou deschis, pentru ca apoi să dispară iarăşi în adâncul ţinut împădurit. De o parte şi de alta a cărării, pământul era acoperit de iarbă-neagră şi de insule de iarbă.

— Cât de important eşti pentru aceşti oameni? întrebă ea.

— Lăsând la o parte faptul că acest mic monstru mă vrea cu tot dinadinsul? Scuipă din mers, la picioare. Doamne, cum urăsc copiii nobili! Bastarzi răzgâiaţi, nimic mai mult.

Ea îl privi amuzată, iar apoi păru din nou că se uită de sus la el. Aşa făcea deseori, ceea ce pe el îl scotea din minţi.

Ca să mai schimbe dispoziţia, miji ochii şi încercă să mai zărească o dată în depărtări şoimul

acela. Dar pasărea devenise de mult parte din împrejurimi.

Tiessa şi cu el erau deja de două săptămâni împreună pe drum, iar el nu ştia nici acum mare lucru despre noua lui tovarăşă de pribegie. Ea părea obsedată de gândul de a o urma cât mai repede pe Magdalena şi – era evident – îşi imagina că, avându-l pe Faun lângă ea, ar fi înaintat mai sigur şi fără a se expune unor întrebări neplăcute. Altminteri de ce şi-ar fi împărţit banii cu el?

Faun n-avea nimic împotrivă să meargă cât mai repede spre sud. Şi, totuşi, s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi ştiut mai multe despre Tiessa şi despre ciudata ei dorinţă de a se alătura unei sfinte noi.

Încă după câteva zile, lui Faun i se păruse cu neputinţă să *nu* fi auzit vreodată de Magdalena. Toţi vorbeau de ea. În fiecare sat prin care treceau, în fiecare han în care intrau pentru un prânz sărăcăcios.

Unii afirmau că o văzuseră pe Magdalena, dar fiecare o descria altfel. Un negustor evreu a vorbit de o femeie de vârstă mijlocie, mai înaltă decât oricare altă femeie văzută de el. Un călugăr ambulant a descris-o ca pe un înger cu bucle blonde, care n-avea mai mult de cinci-şase ani şi vorbea cu glasul unei femei bătrâne. Iar un birtaş care-şi făcea reclamă cât îl ţinea gura, spunând că ea petrecuse o noapte sub acoperişul lui şi îi binecuvântase casa, nu se putea hotărî pentru nicio descriere exterioară; mai degrabă, seara ea arătase altfel decât a doua zi dimineaţa, şi el a recunoscut-o doar după nimb.

Curios în toate aceste povestiri era faptul că nimeni n-o auzise pe Magdalena predicând. În cazul în care, într-adevăr, ea le vorbea oamenilor şi recruta tinere pentru cruciada ei, atunci o făcea altundeva, nu aici. Cu toate acestea, pretutindeni bântuiau istorii despre fiice dispărute, fete ca Tiessa, care auziseră de Magdalena şi o porniseră în taină în căutarea ei. Dacă era să dai crezare

zvonurilor, nu era vorba doar de un singur convoi, care se îndrepta spre sud – direcţia în care le conducea Magdalena însăşi –, ci deja de mai multe, a căror ţintă comună era Milano. Acolo voiau să se adune femeile, pentru a merge unite în Ţara Sfântă.

De când aflase de ţinta cruciatelor, Faun se gândea tot mai des că contesa Violante putea să se fi alăturat Magdalenei. Dacă ea era, cu adevărat, în drum spre Milano, aşa cum spusese soldatul, atunci această concordanţă cu ţinta Magdalenei nu putea fi o întâmplare. Dar de ce o silea pe Saga s-o însoţească?

Coborau tăcuţi cărarea, fiecare cufundat în propriile sale gânduri. Chiar după multe ore de mers, Tiessa nu părea obosită, iar Faun nu se mira pentru prima oară de tenacitatea ei.

Pe cât de des se gândise zilele acestea la Saga şi Violante, de cele mai multe ori, însă, evita să-şi bată capul cu noua sa însoţitoare. Îi plăcea de ea, chiar şi în acele momente când înfumurarea sa era greu de suportat şi taina, pe care o ţesea în jurul ei, dăuna simţitor relaţiilor lor. El o vedea ca pe o tovarăşă de drum temporară, dar uneori ea se purta într-un fel care scotea ghimpele veninos din aroganţa ei. O seriozitate în momente în care el nu se aştepta la aşa ceva. O stare de meditaţie care uneori atingea dureros graniţa tristeţii.

De fapt, îşi spunea Faun, el n-aştepta decât un moment prielnic de a-i fura punga cu bani şi de a fugi cât mai departe. Dar asemenea prilejuri se iviseră, numai că el le lăsase să treacă fără a le folosi. În fiecare noapte, ea dormea făcută ghem lângă el, lipsită de apărare, cu o păpuşă de cârpă prăpădită strânsă la piept, pentru care era mult prea în vârstă. Iar el se surprindea tot mai des făcându-şi griji pentru cum avea s-o păzească cât mai bine de hoţi, decât cum ar putea el s-o jefuiască.

Soarele era deasupra orizontului, când ajunseră la poalele colinei. Faun îşi plimbă pentru ultimă

oară privirea pe cer. Şoimul rămânea nevăzut.

Înainte de a se adânci în umbrele pădurii, Tiessa îi vorbi din nou.

— Tu mi-ai spus că sora ta minte mai bine ca oricine altcineva, aşa e? întrebă pe neaşteptate.

— Da. Faun ridică surprins privirea. Încă se mai gândea la pasărea aceea.

— Poate să păcălească mai mulţi oameni deodată? Chiar mulţi oameni?

El o privi, cam descumpănit, pentru că ea făcea aluzie la ceva ce şi lui însuşi îi trecuse prin cap.

— Vrei să spui că ea ar putea fi una dintre cele care se dau drept Magdalena?

Soarele apunând, pusese o foiţă de aur pe chipul ca o inimioară al Tiessei.

— S-ar putea.

— De ce ar face-o?

— Cine ştie? Poate este…

— Silită? El se opri în loc, dar ea nu-l aşteptă. Aceasta ar fi… înghiţi restul frazei şi tăcu, până când ajunseră la primii pomi.

— Închipuie-ţi că ea n-ar fi sora ta, spuse Tiessa după un timp.

Faun o privea întrebător dintr-o parte.

— Cea mai bună mincinoasă din lume n-ar putea fi şi cea mai convingătoare predicatoare din lume?

***

În noaptea următoare, Faun descoperi că erau într-adevăr urmăriţi. Dar nu de un şoim.

Îşi făcuseră culcuşul într-o adâncitură în apropierea drumului, sub nişte ramuri care atârnau jos de tot şi de pe care umezeala nopţii picura asupra lor. Nu se putea să fi plouat de mult, atunci când Faun fu trezit de picăturile de pe faţă, căci în jurul lor solul pădurii era încă uscat ca vara: un pat din frunziş veşted, din rădăcini, care trosneau şi te înţepau în spinare, şi din smocuri de iarbă. În jur, pe pantele adânciturii crescuseră ferigi, printre care fuseseră nevoiţi să-şi croiască un drum.

Toamna, aici peste tot era, probabil, plin de ciuperci.

Faun îşi şterse faţa udă – se vede că se alesese cu mai multe picături, toate în acelaşi loc, undeva sub ochiul stâng – şi se aşeză. Prima privire se îndreptă spre Tiessa, care era cu spatele la el, ghemuită ca în toate nopţile trecute, de parcă toată viaţa ar fi trebuit să treacă în somn prin nişte spaime.

Se aplecă prudent asupra ei şi văzu că, într-adevăr, dormea. Ochii erau închişi, dar buzele aveau un tremur uşor. Vise urâte, se gândi el, şi ştia că n-avea niciun rost s-o întrebe de ele. Ea nici măcar nu-i spusese de unde venea, sau care îi era familia. Nu era o fată săracă de ţărani asta, măcar, era clar. Dar nu putea fi nici fiica unei familii de rang, pentru că atunci nu s-ar fi tăvălit în murdărie şi n-ar fi dormit sub cerul liber, la rădăcina copacilor.

Faun se ridică precaut pentru a nu o trezi şi urcă printre ferigi, pe cărare. Prin golurile din acoperişul de frunze cădea lumina lunii, dar nu suficiente pentru a putea vedea fata din marginea adânciturii.

„Saga ar fi făcut-o să vorbească pe Tiessa”, se gândi el. Sora lui se pricepea ca nimeni altul să scoată din oameni mai mult decât erau ei dispuşi să divulge, şi asta chiar fără a se folosi de spiritul minciunii.

Se gândea la Saga. „Mi-aş da viaţa pentru a te avea iarăşi înapoi.”

Dar ar fi făcut-o, cu adevărat? Şi-ar fi dat viaţa pentru ea?

„Da”, îşi spuse, cu siguranţă. Dar în adâncul fiinţei lui stăruia îndoiala. „Eşti chiar un asemenea erou? Eşti fratele ei.”

Fu smuls din gândurile sale de nişte zgomote. Privi alarmat în jurul lui şi observă un fojgăit în coroana copacilor din apropierea drumului. Ceva le speriase pe păsările de acolo, care dormeau.

Poate nu era decât o bufniţă în căutare de pradă. Sau cineva care se furişa.

Faun se scutură de frigul umed. Singura sa armă era un pumnal ştirbit, pe care-l cumpărase pe drum într-un sat – cu monede date de Tiessa. Tăişul era îngust şi foarte lung. Îl lăsase în groapa în care dormeau.

Din câteva sărituri rapide, se strecură înapoi ca o umbră printre ferigi. Tiessa se mişcă şi murmură adormită.

— Nu te mişca! îi şopti el.

Apucă pumnalul pe care-l desprinsese din centură când se culcase.

— Vreau doar să mă uit în dreapta.

Cât ai clipi din ochi, era deja trează şi în picioare.

— Unde? murmură.

Faun scoase un oftat înăbuşit şi o porni.

— Acolo era ceva. Poate pe drum. Rămâi aici!

— Nici nu mă gândesc.

Îl urma, aplecându-se prin desiş. Au părăsit adâncitura cu viteza vântului şi mergeau pe dibuite spre drum, protejaţi de trunchiurile groase. Boccelele şi le lăsaseră în urmă. Nu, observă Faun mâhnit, doar bocceaua *lui* rămăsese. Ca întotdeauna, Tiessa îşi purta cu ea tot ce era important

— Printre altele, punga cu monezile legată de cordonul ei, precum şi propriul pumnal. Stupida păpuşă de cârpă privea de sus, din bocceaua pe care ea şi-o aruncase pe spate.

Drumul nu era, de fapt, decât o cărare luminată de lună, prin păduri. Roţile carelor lăsaseră urme adânci, care la lumina stelelor păreau turnate din plumb.

În mijlocul drumului era un călăreţ. Bălanul lui cu coama lungă sforăia încet şi nu se mişca din loc. Omul purta haine închise la culoare şi era echipat uşor, cu o platoşă de piele şi plăcuţe metalice. O barbă tunsă scurt îi încadra trăsăturile

dure. În lumina oblică a lunii, ochii lui păreau nişte adânci găuri umbroase. Lumina rece a nopţii îi luase toate culorile; era imposibil să spui dacă părul lui era castaniu, sau argintiu, sau negru.

Faun a rămas pironit locului. Tiessa se ţinea în spatele lui, ca şi când ar fi căutat apărare. Călăreţul încă nu-i observase, întunecimea pădurii şi un şir de aluni îi ascundeau vederii. Cu toate acestea, el trebuia să fi avut un motiv pentru care adăsta chiar în acest loc, atât de aproape de adăpostul lor. Ochii lui invizibili priveau în lungul drumului, apoi treceau pe deasupra marginii pădurii, în ambele părţi. Privirea lui părea că îi atinge şi pe Faun şi pe Tiessa, dar trecea apoi mai departe, fără a-i descoperi în întunericul arboretului.

Tiessa îl împingea uşor din spate pe Faun. Ochii ei erau larg deschişi, chiar şi în beznă el putea citi în ei groaza. Prin gesturi, ea îi dădu de înţeles să se întoarcă, dar el clătină din cap. Fără a lua în seamă protestul ei mut, se întoarse din nou spre omul de pe cal.

Bălanul purta o şa nobilă, harnaşamentul era împodobit. Cu siguranţă, proprietarul lui nu era om sărac. Cât priveşte călăreţul, acesta era înalt şi puternic. Deşi nu mai era tânăr, iradia forţă şi hotărâre. Calmul cu care cerceta împrejurimile îl făcea să pară şi mai periculos.

Brusc, omul lăsă capul pe spate şi scoase un croncănit. Suna ca un glas de pasăre, nu ca ceva ce apare pe buzele unui om. Tiessa îl împinse din nou pe Faun, dar de data aceasta el nici măcar nu se mai întoarse spre ea. Fără îndoială, era un strigăt de şoim!

Din stânga se auzi un tropăit, adică din direcţia din care veniseră şi ei. După câteva clipe, alţi trei cai i se alăturară în goană, cu oameni echipaţi la fel. Toţi trei erau mai tineri decât primul şi era evident că ascultau de ordinul lui. Unul dintre ei avea o chelie în care se reflecta lumina lunii. Altul

purta ochelari, barba îi era foarte îngustă şi era ras cu grijă.

Conducătorul scoase al doilea strigăt de şoim şi privi aşteptând spre vârfurile copacilor. Faun văzu acum că antebraţul drept al bărbatului era înfăşurat în piele pentru a-l apăra de ghearele păsărilor.

Unul dintre bărbaţi îi spuse ceva şoimarului. Doar vreo zece paşi îi despărţeau pe Faun şi Tiessa de călăreţi, dar oamenii îşi vorbeau prea încet pentru a le putea auzi cuvintele. Faun se gândea dacă ar putea îndrăzni să se apropie şi mai mult. Dar vederea săbiilor şi a securilor de la şei îl reţinea. De altfel, Tiessa l-ar fi tras înapoi de păr, atât era de obsedată de ideea de a dispărea de acolo.

Conducătorul mai scoase pentru a treia oară chemarea ademenitoare, dar din nou nu primi niciun răspuns. Doi dintre ceilalţi schimbară între ei o privire. Şoimarul înjură, apoi le dădu celorlalţi un ordin scurt. Cât ai clipi din ochi, caii se şi puseră în mişcare. Tropăitul lor răsuna în liniştea pădurilor în noapte, în timp ce ei galopau spre sud.

Trecu ceva timp până când Faun şi Tiessa îndrăzniră să vorbească din nou.

— Era cât pe ce să ne descopere! Vocea Tiessei suna înăbuşit. O îneca furia.

Faun ridică din umeri.

— Nu ne căutau pe noi, ci şoimul.

Tiessa scoase doar un mormăit înfuriat.

— Dacă ţie nu-ţi pasă ce fac eu, n-ai decât să mergi mai departe singur, spuse enervată. Faun se săturase să fie tratat ca un prostănac. Ştia ce face. În beznă şi în desiş, oamenii aceia nu i-ar fi putut găsi niciodată.

„Nu bărbaţii aceia, intră în vorbă vocea sa interioară. În schimb, şoimul lor”.

Dar acum el nu voia să-şi facă gânduri. Groaza îi intrase în toate fibrele corpului, şi n-avea câtuşi de puţin chef de reproşurile Tiessei.

Ea îl privea fără un cuvânt, de parcă voia să-l înţeleagă şi să-l evalueze din nou pe el şi purtarea lui. Faun nu ştia la ce rezultat ajunsese ea, căci brusc orice tulburare dispăru de pe faţa ei – ca şi când ea ar fi putut să-şi şteargă orice emoţie de pe chip, prin simpla putere a voinţei.

Îl lăsă acolo. Fără să-i dea nicio atenţie, se întoarse şi porni calmă la drum. Din boccea ieşea păpuşa ei veche. Dintr-o dată, Faun nu mai găsi nimic copilăros şi stupid în aceasta, ci ceva extrem de străin. Ca şi însăşi Tiessa.

O lăsă să se îndepărteze zece, unsprezece paşi.

— Tiessa, aşteaptă!

În primul moment, ea nu reacţionă. Dar apoi, respiră adânc şi se opri, făcu câţiva paşi înapoi şi rămase în faţa lui.

Expresia de pe chipul ei era dură, doar învinuire.

— Ce e? întrebă Faun în timp ce ea îl ţintuia cu privirea, fără o vorbă.

— Promite-mi ceva!

Ceva din tonul ei îl făcu să-şi înghită replica agresivă, care-i stătea, de fapt, pe limbă. Tiessa era gravă. Voise *cu adevărat* să plece.

— Promite-mi că o să mă asculţi când îţi spun că e periculos. Ezită şi apoi adăugă: Faun, trebuie să hotărăsc dacă eşti un risc prea mare pentru mine. Dacă pot să am încredere în tine. Şi trebuie să iau această hotărâre *acum.* Nu-mi îngreuna decizia!

În întuneric, se priveau, dar fără a-şi putea distinge trăsăturile. Faun simţi cât de agitată era Tiessa.

— Ştii sau nu cine erau bărbaţii aceia? întrebă el cu glasul stins.

— Călăreţi.

— De ce te caută?

Tiessa se apropie încet, dar rămase la jumătatea drumului, la trei paşi depărtare. Faun deja îşi închipuia că n-o să primească niciun răspuns, când

deodată ea lăsă în jos mâna cu punga cu bani de la cordon.

— De asta.

Faun s-ar fi aşteptat la orice, în afară de aşa ceva.

— Ai furat aurul? De la *ei?*

Tiessa aprobă din cap.

— E adevărat?

Încă un clătinat din cap.

— Doamne! Nu puteai să-ţi cauţi pe cineva care nu poartă sabie?

— Pe fiul contesei?

Faun simţi cum în el se înfiripă un zâmbet, dar nu era sigur dacă acum era momentul potrivit. Tocmai voia să-i răspundă, când ea se apropie în câteva salturi rapide. Acum era atât de aproape de el, încât putea să-i simtă respiraţia.

— Înainte mi-a fost frică, spuse ea încet.

— Şi mie, mărturisi el, mult prea surprins, pentru a se mai putea gândi la un răspuns care s-o liniştească. Ridică grijuliu o mână şi o mângâie pe părul împletit într-o coadă. Dorinţa şi împotrivirea mai erau încă în echilibru, dar unul din talere începea să se încline periculos.

Un timp ea nici nu se mişcă, dar apoi îşi ridică brusc privirea spre el.

— Nu vreau să fac o greşeală, Faun. Dar poate că tocmai o fac. Şovăi o clipă. Nu mă sili să mai plec încă o dată!

— Eu… începu el.

— Pentru că, data viitoare, plec cu adevărat, spuse Tiessa. Şi nu cred că vrei asta. Cu aceste cuvinte, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe gură, atât de fugar, încât după o clipă el nu mai era sigur dacă atingerea nu fusese doar o închipuire.

Se desprinse de el şi trecu printre copaci ca o umbră.

— Încotro? întrebă el răguşit.

— Să-ţi aduc lucrurile. În beznă, cuvintele ei sunară ca un hohot de râs. Trebuie să mergem mai

departe.

Dansul Tiessei

În noaptea următoare, Faun se răsucea neliniştit pe patul din ierburi şi buruieni aromatice. Îşi spunea că, probabil, parfumul plantelor nu-l lăsa să doarmă. Se tot uita la Tiessa, care stătea ghemuită între el şi vatra focului.

Seara, ea stivuise lemne, dar până la urmă nu îndrăznise să aprindă focul. Acum ramuri şi rămurele rămăseseră neatinse, poate pentru următorul călător care avea să poposească la poalele blocului eratic poros, în nopţile precedente, se îndepărtaseră mult de drum, de teamă să nu apară din nou călăreţii. Dacă povestea pe care i-o spusese Tiessa era adevărată, ea trebuie să fi furat punga de la bărbatul cu un ochi acoperit, în vreun han din nordul comitatului Lerch.

— Cine ar fi putut bănui că pentru câteva monezi de aur mă vor urmări atât de departe? întrebase ea cu o mină nevinovată. Cine, foarte corect. Şi lui Faun i se părea la fel de ciudat că acei călăreţi nu aveau ceva mai bun de făcut decât să meargă zile în şir pe urmele unei hoaţe.

Era destul de evident că povestea Tiessei se destrăma la toate capetele şi la toate colţurile şi nici măcar toată bunăvoinţa lui Faun n-o putea aduna la loc. Reacţia ei faţă de acei bărbaţi fusese prea violentă.

Fata respira liniştită, deşi buzele i se mişcau. Faun putu vedea cum pumnii ei se încleştau în pătură. Aştepta cu nerăbdare noaptea în care ea ar fi vorbit în somn şi şi-ar fi dezvăluit tainele. Dar probabil că şi atunci când visa era calculată.

Era necăjit. Ieri se împiedicase în cea mai evidentă capcană şi, cu toate acestea, de atunci încă nu reuşise să se elibereze complet din ea. Putea şi acum să-i mai simtă buzele pe buzele lui. Nu era nebun şi ştia prea bine că totul putea fi doar un mijloc către un scop.

Ea se joacă cu tine şi tu ştii asta. Sau poate că e sinceră şi are nevoie de ajutorul tău.

Contempla inspiratul şi respiratul ei, urmărea linia şerpuită a cozii împletite care se iţea de sub pătură. Dacă şi-ar fi desfăcut-o, părul de un blond deschis i-ar fi ajuns mult peste talie. Se surprinse cu uimire imaginându-şi cum ar fi arătat ea atunci.

Se scutură. „Adună-te! Aşa nu se mai poate!"

Oftă şi se întoarse pe partea cealaltă, scrutând întunericul. Roca masivă se boltea ameninţător deasupra lor, poroasă ca un lemn ros de carii. Resemnat, Faun dădu la o parte pătura şi se aşeză. Noaptea era rece, în ciuda anotimpului cald. Un foc le-ar fi prins bine amândurora, dar chiar şi noaptea pericolul de a putea fi observaţi de cei patru călăreţi era prea mare.

Gândul la călăreţi îl purtă spre aurul din punga de la cingătoarea Tiessei. Era tentant s-o apuce, pur şi simplu, şi să se facă nevăzut. O parte din problemele lui s-ar rezolva astfel.

Trebuie să ştiu dacă pot avea încredere în tine, spusese ea. Dar de unde provenea aroganţa de a-i pretinde lui încredere, fără ca ea să trădeze nimic despre ea însăşi? Cu siguranţă nu dintr-un sărut fugar.

Îşi scoase cu grijă picioarele de sub pătură. Tiessa era întinsă la vreo doi paşi. Punga cu bani o purta în stânga, la cingătoare. Apărea de sub pătură, o scobitură vagă în dreptul şoldului. Faun n-ar fi trebuit decât să răsfrângă ţesătura. Şi pe urmă? Cum să-i desfacă cingătoarea, fără ca ea să se trezească?

Doar dacă… pumnalul. Gândul de a desprinde banii de la cingătoare tocmai cu lama pe care i-o cumpărase ea aproape că îl ruşină tot atât de mult ca şi imaginea furtului în sine. Dar el se ruşinase şi înainte, când furase: haine pentru surorile mai mici, hrană pentru toată familia. Şi, cu toate acestea, nu greşise.

Se apropie de Tiessa, alunecând pe genunchi. Respira la fel, dormea profund şi zdravăn.

„M-a minţit, îşi spuse. Nu este *urât* dacă îi fur banii”.

Scoase cu grijă mâna, cu policarul şi arătătorul apucă un colţ de pătură. Atingerea lânii grosolane era neplăcută. Încet de tot, o trase la loc.

Tiessa gemu în somn. Pleoapele îi tremurară, dar ea nu se trezi.

A rămas mult timp absolut nemişcat lângă ea.

„N-ai decât necazuri din cauza ei! Las-o în plata Domnului! Poate că se va întoarce şi va fi iarăşi fiica ocrotită care a fost odată. Furtul săvârşit de tine va fi declanşatorul! Pentru ea va fi *bine”*.

Desigur. Bine pentru ea.

Fruntea i se acoperi de sudoare, când apucă din nou pătura. Cu nesfârşită precauţie o trăgea înapoi, câte puţin-câte puţin, până când avu în faţa ochilor punga cu bani. Era prinsă bine cu două şireturi de piele de cordonul Tiessei, un obiect maroniu, fără niciun ornament, închis cu trei nasturi din corn de animal.

Fără a pierde din ochi chipul ei, îşi trase pumnalul din teacă. Mai furase înainte câte o pungă de bani, de cele mai multe ori în mulţimea de necuprins cu privirea din pieţe, şi chiar şi atunci folosise uneori, în treacăt, lama. O tăietură scurtă, drept la ţintă, fără ca posesorul să observe, şi punga se afla în mâna lui Faun.

Îşi ţinu respiraţia şi, cu cele două degete, ridică punga de piele de la şoldul Tiessei. Fata nu făcu nicio mişcare. „Ce dulce e, cum stă aşa, culcată”, observă Faun.

Încet, mişcă tăişul spre unul din şireturile de piele.

O parte din el apelă pentru ultima oară la conştiinţa lui. „Nu fă asta! Greşeşti. Nu poţi…”

Deodată se auzi un ţipăt strident.

Ceva coborî fulgerător din vârful copacilor, bătând zgomotos din aripi, şi-şi înfipse ghearele

ascuţite ca tăişul unui cuţit în umărul drept al lui Faun. Cu un strigăt, acesta smulse pumnalul, spintecă şiretul de piele şi începu să lovească în toate părţile cu mâna şi cu cuţitul.

Tiessa deschise ochii, sări dintr-o dată în picioare, se izbi de el şi, în acelaşi timp, văzu cum fusese smuls de lângă ea, căzuse pe spate şi se lupta cu mâinile şi picioarele împotriva cuiva, care acum se aşezase ghemuit pe pieptul lui, într-un vârtej de pene.

Când ghearele i se înfipseseră în carne, o durere ca focul îl fulgerase în piept. Aripi îi atingeau faţa, împăturindu-se deasupra lui. Îl învălui un miros înţepător. Deasupra lui, ciocul şoimului lucea în culoarea cornului, îi lovi dosul mâinii, se ridică din nou…

Tiessa scoase un croncănit ascuţit.

O a doua lovitură de cioc nu mai veni, şi dintr-o dată şi ghearele se desprinseră din pieptul lui. Cuprins de panică, Faun se târî înapoi pe spate şi pe coate, lovind mereu în jurul lui, deşi pasărea nu mai era deasupra lui.

În schimb, şoimul trona maiestuos pe braţul întins al Tiessei, îşi strânsese aripile şi se lăsa mângâiat de ea ca o pisicuţă alintată.

Faun îşi pipăi umărul, apoi pieptul. Mâinile îi erau mânjite de sânge, dar rănile nu erau profunde. Cămaşa era ruptă în câteva locuri, pielea era acoperită de zgârieturi care s-au alăturat celor cu care se alesese fugind prin pădure; tocmai se vindecaseră pe jumătate. Era greu de închipuit că va muri de pe urma acestor răniri, dar îl dureau. Încă câteva clipe, şi pasărea de pradă ar fi pricinuit un rău şi mai mare.

— Ce… fel de animal e acesta? bâigui el.

Privirea Tiessei se muta de la şoimul de pe braţul ei la pumnalul lui Faun, care rămăsese pe pătură. Punga cu bani mai atârna doar cu un şiret de cordonul ei, celălalt şiret era tăiat.

— Numele lui e Furtună. Eu i-aş fi dat alt nume, dar când mi-a fost dăruit, se numea deja astfel. Tiessa vorbea cu o dezarmantă nevinovăţie, ca şi când Faun ar fi trebuit să ştie că aşa ceva se putea întâmpla. A crezut că vrei să-mi faci ceva rău cu cuţitul.

Faun nu scoase niciun sunet. Privirea îi rămăsese agăţată de şoimul nobil de pe braţul fetei. Ochii minusculi îl ţintuiau şi ei.

— *Ai vrut* să-mi faci vreun rău? întrebă calmă.

— Eu… nu, fireşte că nu! Faun nici măcar nu încerca să caute o explicaţie plauzibilă. Nu exista niciuna.

Mâna stângă a Tiessei cântărea punga cu bani.

— N-aş fi crezut că o să încerci cu adevărat să faci asta. Vreau să spun că m-am gândit la asta. Dar după noaptea de ieri.. Credeam… Se întrerupse.

Faun deschise gura, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Orice scuză ar fi sunat doar cinic.

— Ar trebui să-ţi speli rănile, spuse Tiessa.

El arătă spre şoim.

— A fost *al tău* în tot timpul ăsta. Pasărea pe care am văzut-o în fiecare zi.

— Da.

— Dar bărbatul de pe cal…

— Furtună a fost înainte al lui. A crezut că şoimul îl va conduce spre mine, dacă îl cheamă. Dar acum Furtună este al meu, nu al lui. De aceea a fost atât de furios bărbatul acela.

Faun încercă să se ridice. Pielea julită se întindea şi durea, dar mişcările nu-i erau îngreunate. Tonul lui deveni caustic.

— Ah! Ai şterpelit cumva şi şoimul? întrebă ironic. Ca monezile?

Ea tăcu un timp, apoi scutură din cap.

— În privinţa banilor, nu te-am minţit. Aveam banii mei, când am plecat, este adevărat. Dar era mult prea puţin. Acum vreo două săptămâni, am observat că cei patru călăreţi mă urmăreau. Mă

gândisem şi înainte, dar în seara aceea i-am văzut prima dată. Au descălecat şi au intrat într-un han, în al cărui stog de fân voiam să-mi petrec noaptea. Fruntea i se încruntă uşor. Au crezut că n-o să aibă bătaie de cap cu mine. Când dormeau, i-am furat punga celui cu ochiul acoperit.

Faun o privea neîncrezător.

— Este adevărul, spuse Tiessa.

Faun nu ştia ce să creadă despre această poveste – o parte din el voia să creadă, asta era cert –, dar mai rămâneau prea multe întrebări. Şi, la dracu', dar nemernicul de pe braţul ei era să-i scoată ochii. Pe dosul mâinii sale se căsca o crăpătură urâtă, care se tot umplea cu sânge.

— Cine eşti, de fapt?

— Nu pot să-ţi spun.

— Tiessa e numele tău adevărat?

Ea îi ocoli privirea şi acum mângâia din nou capul şoimului. Pasărea arogantă sta perfect liniştită, parcă era împăiată.

— Am un şir întreg de prenume. Tiessa este al treilea sau al patrulea, încă ceva ce indica o origine nobilă. Dar îţi spun că nu te-am minţit.

— Fireşte că nu. Numai că nu mi-ai spus tot adevărul.

Ea încuviinţă fără un cuvânt.

Faun îşi scoase cămaşa, îşi stropi rănile cu apă dintr-un burduf de piele şi le tamponă cu un colţ din pătura lui. Lâna grosolană îi zgâria marginile rănilor, făcându-l să se cutremure.

Tiessa îşi vârî mâna în bocceaua ei, scoase de acolo o batistă de in şi i-o aruncă.

— Ţine! E ceva mai curată.

Faun o luă înciudat şi-şi curăţă rănile cu ea.

— Îmi pare rău, spuse Tiessa.

— Nu trebuie. Eu sunt cel care a vrut să-ţi fure banii.

— Îmi pare rău că te doare.

— Lasă, merge! Faun îşi frecă sângele proaspăt de pe găurile cămăşii, până nu mai rămase decât

un văl de culoare închisă. Apoi îşi trase peste cap îmbrăcămintea şi o aranjă cum trebuie.

— O să-ţi luăm o tunică nouă, spuse Tiessa.

El ridică surprins privirea.

— Mai vrei să călătoreşti împreună cu mine?

— N-am prea mult de ales.

Şoimul îşi scutură penajul. Tiessa făcu o mişcare neaşteptată cu braţul. Pasărea îşi luă imediat zborul şi dispăru în întunericul boltit peste vârfurile copacilor.

— N-o să mai încerc niciodată să fac asta, spuse grav Faun.

Ea zâmbi.

— Ştiu.

***

În seara următoare, hotărâră că erau destul de în siguranţă ca să poată trage la un han. Faun încă se mai temea că cei patru călăreţi le suflau în ceafa, dar, în cele din urmă, foamea îl convinse.

În apropiere găsiseră un indicator de drum strâmbat de vânt, pe care niciunul dintre ei nu l-a putut citi. Tiessa era de părere că s-ar afla aproape de Ravensburg, dar nici ea nu era sigură.

Convoiul Magdalenei trecuse o bucată de drum mai departe, spre vest. O ţărancă bătrână care îi întâlnise dimineaţa pe Faun şi pe Tiessa văzuse femeile şi povestise că erau câteva sute, şi că trecuseră prin văi ca un lung vierme uman. Puţin mai târziu, Faun şi Tiessa au dat şi ei de urmele convoiului, mai întâi după balegile de cal şi gunoaie, apoi după gropile arse ale focurilor de tabără şi după rămăşiţele unuia sau a două corturi jerpelite. La urmă, după o movilă de mormânt, Faun fu cuprins de o frică inexplicabilă la gândul că ar putea fi mormântul Sagăi. Nu era o groază raţională, nimic ce să aibă o bază oarecare, dar gândul îl obseda totuşi atât de mult, încât n-a scos o vorbă ore-n şir.

La scurt timp, au întâlnit oameni care, într-adevăr, o văzuseră pe Magdalena. Aceştia

povesteau că ea predicase într-un sat vecin şi convinsese multe fete să se alăture convoiului ei cruciat. Faun şi Tiessa fuseseră deja în satul acela şi vorbiseră cu locuitorii lui. Unii se arătaseră morocănoşi şi închişi în ei, copleşiţi de ceea ce pierduseră; alţii au dat frâu liber furiei şi au blestemat-o pe Magdalena, pe luptătorii ei şi chiar pe Dumnezeu.

Pentru prima oară, descrierile Magdalenei coincideau. Potrivit lor, ea ar fi trebuit să aibă şaptesprezece, optsprezece ani, să fie zveltă şi cu părul castaniu. Toate acestea se puteau potrivi multor femei, dar nu mai era nevoie de privirile furişe ale Tiessei, pentru a alimenta în el o suspiciune mută: cuvintele cu care sătenii o descriau pe Magdalena erau aproape aceleaşi ca acelea pe care le folosise Faun când îi povestise Tiessei despre Saga.

Totul se potrivea. Fiecare amănunt.

Cu o singură excepţie: Saga nu credea în Dumnezeu şi, cu siguranţă, nu credea în eliberarea sfântului Ierusalim. Niciodată nu s-ar fi lansat în ceva de felul acesta. În modul cel mai sigur, n-ar fi făcut-o de bunăvoie.

Faun a mai văzut şoimul tot atât de rar ca şi înainte, numai că uneori tot mai fulgera o privire din colţul ochilor pe un punct întunecat de pe cer, care când era acolo, când dispărea cu totul.

Hanul era o clădire din paiantă cu două etaje, cu acoperişul năpădit de muşchi şi cu două butoaie mari pentru apa de ploaie de o parte şi alta a uşii. Pe o latură, se afla o curte îngustă prin care se putea ajunge la grajdul de cai. Pe cealaltă latură, creşteau câţiva pomi fructiferi piperniciţi, după care ţinutul dispărea din nou în pădurea prezentă pretutindeni.

Faun îi aruncă Tiessei o privire furişă.

— Crezi cu adevărat că locul acesta este destul de sigur? o întrebă.

Ea dădu din cap, îşi încrucişă mâinile sub boccea şi porni. Trecând pe lângă grajdul de cai, privirea lui Faun căzu asupra unui servitor burtos, care trândăvea în faţa uşii şi îi măsura curios. Faun o trase repede pe Tiessa după el.

După câţiva paşi, ajunseră la uşa hanului. Obloanele din faţă erau închise.

— Pare să fie destul de plin, spuse Tiessa sceptică şi arătă spre lumina flăcărilor care se strecura printre crăpăturile obloanelor şi se întrerupea prin tot soiul de pâlpâiri fantomatice, ori de câte ori înăuntru oamenii treceau într-o parte şi într-alta. Voci numeroase se amestecau într-o bolboroseală ininteligibilă.

— Să sperăm că nu e grota hoţilor, spuse Faun şi doar pe jumătate glumea. Cel puţin, locul părea oarecum mai îngrijit. După toate probabilităţile, era vorba de o obişnuită staţie intermediară pentru călători pe drumul spre munte. De aici nu mai putea fi drum lung până la pintenii Alpilor.

Faun deschise uşa şi privi înăuntru. Încă înainte de a distinge detalii, el se uită după cei patru călăreţi. Nu erau acolo. Cu un semn, îi dădu Tiessei de înţeles să-l urmeze. În cârciuma hanului se aflau câteva zeci de oameni, majoritatea ţărani şi slugile lor, afară de ei câţiva negustori călătorind prin ţară, cărbunari şi tăietori de lemne. Tot ce se poate şi unul sau doi tâlhari de drumul mare; fără îndoială, aici erau destule mutre viclene pentru două cuiburi de bandiţi.

Pardoseala hanului era de lut bătătorit. La mesele lungi – scânduri lustruite grosolan pe capre de lemn, care puteau fi repede date la o parte pentru a face loc pentru dans sau pentru a crea spaţiu suplimentar de dormit –, oaspeţii stăteau înşiruiţi, unii pe scăunele, cei mai mulţi pe bănci grosolane, care se clătinau de-a binelea pe bolovani de piatră. Aerul era înţepător, mirosea a băuturi stătute, a sudoare şi a murdărie din stradă, în timp ce cei mai mulţi bărbaţi beau şi stăteau de

vorbă, erau şi câţiva care foloseau popasul pentru a se curăţa. Unul, aproape de intrare, tocmai îşi scotea ghetele şi le lovea zgomotos una de alta, pentru a scutura noroiul de pe ele. Altul îşi pieptăna cu un pieptene de os cuiburile împâclite din păr. În faţa căminului rece, se ghemuise un câine ciobănesc mare, vatra era punctul central al cârciumii şi era deschisă spre toate laturile.

Aproape nimeni nu i-a observat pe cei doi nouveniţi. După îmbrăcămintea lor murdară, se putea trage concluzia că erau de multă vreme pe drum. Poate că era un meseriaş cu nevasta lui. De când nu mai purta îmbrăcămintea de măscărici ponosită, cu care fusese aruncat în temniţă, Faun nu mai putea fi luat la prima vedere drept un artist ambulant. Părul de culoare închisă, care-i crescuse des şi în voia lui pe craniul odinioară în întregime ras, completa mascarea provenienţei sale.

În locuri ca acesta, oricum nu ştiai cum ţi-ar fi fost ca măscărici. De cele mai multe ori, hangiul te întâmpina cu braţele deschise, pentru că muzica şi jocul legau mai multă vreme oaspeţii de masă. Dar într-o grămadă atât de amestecată ca aceasta, puteau fi indivizi destul de suspicioşi, care să vadă în măscărici doar hoţi şi trândavi.

Faun şi Tiessa se aşezară la capătul unei mese lungi. Între ei şi următorii clienţi de la acea masă, un grup de pădurari, dintre care niciunul nu mai avea numărul complet de degete, mai era loc liber cam de o lungime de braţ. Faun nu se simţea în largul lui, şi când o privi pe Tiessa, văzu că ea era şi mai puţin încântată de acest loc.

— Mâncare, îi comandă Faun unei ospătăriţe slăbănoage, cu braţe vânoase. Şi bere.

Femeia dispăru.

— Tu bei bere, nu? se informă el.

— Mulţumesc că m-ai întrebat.

El se plecă înainte.

— Vinul este prea scump.

— Şi cine din noi doi plăteşte nota? Ea îi zâmbi, iar el îşi ridică, apărându-se, ambele palme.

Slujnica se întoarse şi aduse ouă în untură, carne de pasăre fiartă, de o culoare nesănătoasă, şi nişte legume fleşcăite. Nimic din toate nu părea nici pe jumătate comestibil, dar ei înghiţiră totul până la ultima bucăţică. Poate că nu era nicio bucurie pentru cerul gurii, dar stomacurile lor le mulţumiră. Pe drum se hrăniseră cu poame, pâine şi terci, acum orice variaţie li se părea binevenită. Spre deosebire de mâncare, berea a fost absolut excelentă, iar Faun îşi mai comandă un al doilea ulcior, când simţi că o parte din încordare se scurge de pe el. Tiessa bău jumătate din berea ei şi apoi folosi ulciorul mai ales ca să ţină ceva în mână. Ea continua să arunce jegoasei societăţi de lângă ea priviri pline de suspiciune, în timp ce Faun începea treptat să se simtă ca acasă în această companie veselă.

— Ce-ai zice dacă astăzi ne-am permite un pat? o întrebă.

— Nu ne-au rămas prea mulţi bani.

— Ar fi frumos, ca variaţie la sutele de muşte care ne înţeapă. Afară de asta, n-ar mai trebui să dorm cu un ochi deschis, ca să pot fi atent la urmăritorii tăi.

— Tu? Ea izbucni într-un râs cristalin. Dintre noi doi, tu eşti primul care adoarme.

— Da, dar am un somn uşor.

Tiessa clătină din cap, se plecă în faţă şi mai luă o înghiţitură de bere.

— Ai spumă la nas, îi spuse Faun.

Tiessa îţi şterse faţa cu dosul mâinii.

— Berea nu e aşa de proastă cum mi-o închipuiam eu. Acasă mi s-a… Se întrerupse şi umbra de bună dispoziţie îi dispăru subit de pe faţă.

Faun aşteptă o clipă, dar, cum ea nu continua, spuse:

— Ţi-e dor de cineva.

— De tatăl meu.

— Atunci de ce nu te întorci la el? El a trimis oamenii aceia după tine?

— Tatăl meu a murit.

— Îmi pare rău.

Ea clătină din cap.

— A trecut ceva timp de atunci. Dar eu tot mă mai gândesc mult la el.

Dar el oare cât de mult se gândise în ultimul timp la tatăl lui? Nu prea des. Şi dacă, totuşi, se gândise, gândurile nu erau prea plăcute. Însă părea s-o înţeleagă pe Tiessa.

— Ce fel de om a fost?

— Era deseori trist. N-a prea avut mult timp pentru mine şi pentru surorile mele. Dar a fost întotdeauna bun cu noi.

Probabil că aceasta era cea mai bună ocazie de a afla mai multe despre ea. Ceva îl reţinea pe Faun de a o descoase. Berea îi dezlegase limba, dar Faun s-ar fi simţit prea mizerabil să profite de tristeţea ei. Mai abuzase o dată de încrederea ei. Era destul.

— Odată o să-mi povesteşti despre el, da?

Tiessa dădu din cap.

— Poate. Privirile li se întâlniră şi, o clipă, rămaseră împreunate. Apoi ea privi în altă parte.

— Îţi mai e sete?

Faun nici nu observase că golise şi cel de-al doilea ulcior.

— Nu, ajunge. Se întinse şi căscă. Unul dintre pădurarii cu mâinile schiloade privi spre ei şi nu fu câtuşi de puţin impresionat că Faun îl privea şi el atent. În ochii acelui bărbat se citea o ameninţare făţişă.

— Faun! Vocea Tiessei îi mută atenţia înapoi, asupra ei. Dintr-o dată, ea îi apăru tulburată. Buzele i se mişcau, dar el nu înţelegea ce-i şoptea ea.

Tiessa îşi împinse într-o parte ulciorul şi se aplecă atât de mult peste masă, încât aproape că a

trebuit să se ridice în picioare. Vocea ei murmura încordat.

— Am spus: *Nu mai avem bani.*

— Nu e o glumă bună. Zâmbetul îi încremeni într-o grimasă.

— Nu. Nu mai sunt.

Tavanul cârciumii păru să se năruie deasupra lui. Dintr-o dată, i se făcu îngrozitor de cald şi se porni să tragă de gura cămăşii, pentru a lăsa aerul să pătrundă până la piele.

— Eşti sigură?

Ea clătină hectic capul.

— Afară am avut punga. Acum a dispărut.

— Ar fi trebuit să ai mai multă grijă de ea!

— Ar fi fost mai uşor, dacă azi-noapte cineva nu şi-ar fi făcut de lucru cu un cuţit prin preajma ei.

Faun aruncă o privire scurtă spre celălalt capăt al cârciumii, unde hangiul stătea cu braţele încrucişate lângă uşa spre bucătărie şi supraveghea cu atenţie sala. Omul acesta masiv nu-i scăpa din ochi nici pe slugi, nici pe clienţi. Faun aruncă o privire rapidă în cealaltă direcţie. Avea impresia că, din clipă în clipă, hangiul va privi spre ei şi va descoperi pe loc că acolo se aflau doi rău-platnici.

— Ce facem acum? întrebă Tiessa.

Unul dintre pădurari îşi înghionti un tovarăş, căruia-i şopti ceva. Fără vreun temei, Faun n-avea, totuşi, nicio îndoială că individul ştia exact ce se întâmplase. Avea senzaţia că cineva îi scrijelise pe frunte adevărul ca pe o sentinţă de vinovăţie.

Ei le furaseră banii? Era posibil. Simţi cum urcă în el o furie teribilă, combinată cu neputinţă. Cel puţin doi dintre bărbaţii aceia sprijiniseră de marginea mesei topoare de tăiat copaci.

— Nu putem ieşi de aici fără să fim observaţi. Acum şi el se aplecase mult peste masă, cu coatele în rotocoale de bere stătută, şi şuşotea cu Tiessa.

Ea îi urmări privirea spre uşă. Distanţa părea că este de cinci ori mai mare. Adunătura aceea de

oameni dintre ei şi ieşire le stătea în cale ca un masiv perete de granit.

— Dar tu eşti un măscărici, spuse pe neaşteptate Tiessa.

— Şi ce-i cu asta?

— Întreabă-l pe hangiu dacă poţi să plăteşti consumaţia cu un spectacol. Cânţi. Sau arunci mingi în aer. Orice.

Faun se strâmbă.

— Dacă mă duc şi-i spun că nu avem bani, nici n-o să mă lase să-i explic. Te-ai uitat măcar la el? Faun încă nu îndrăznea să se uite spre hangiu, de frică să nu atragă atenţia asupra lui.

— Hm, făcu Tiessa tărăgănat.

— Arată de parcă ar putea să-ţi rupă mâinile şi picioarele.

— Tocmai.

— Atunci întreabă-l doar dacă poţi să dai o reprezentaţie. Nu trebuie să-i explici de ce.

Faun privi spre pădurari, care acum erau din nou adânciţi cu toţii într-o discuţie.

— Dacă vezi că am necazuri, nu mă aştepta. Şterge-o cât de repede poţi.

Ea dădu din cap zâmbind.

— O s-o scoţi la capăt, spuse.

Faun se ridică cu inima grea ca plumbul şi trebui să facă un efort să se uite la hangiu. Acesta nu oferea o privelişte prea plăcută, cum stătea aşa, lat cât cadrul uşii şi tot atât de înalt. La flecare mişcare, lumina lumânărilor lucea pe un satâr pe care-l ţinea la centură. Era lustruit ca o sabie de cavaler şi, fără îndoială, nu servea altui scop decât să bage groaza în orice turbulent.

Chiar înainte de a ajunge la jumătatea drumului, hangiul îl şi luase la ochi. Nu-şi mai dezlipi privirea de pe Faun, până ce acesta ajunse la el. Laba sa păroasă nu se mişca de pe mânerul satârului.

Faun trebui să se uite de jos în sus la el. De aproape, acesta părea un colos fără sfârşit. — Ce

e? întrebă hangiul.

— Eu… începu Faun, înghiţi şi încercă din nou: Eu… aş vrea să vă întreb ceva.

O sprânceană stufoasă se urni în sus.

— Ei?

Faun dădu din cap.

— Eu sunt măscărici. Mi-ar face plăcere să dansez pentru delectarea onorabililor Voştri oaspeţi – şi, desigur, pentru propriul Vostru amuzament, onorabile. Dacă-mi este permis.

— Da’ de ce vorbeşti aşa? mârâi hangiul.

— Cum vorbesc, domnule?

— Ca un mare idiot.

— Păi, eu… Şi abia atunci simţi că i se taie respiraţia, căci înţelesese că a greşit. Slugărnicia putea fi binevenită la Curte, dar nu într-un loc ca acesta, tot atât de aspru şi colţos ca întinderea păduroasă din jur.

— Aş vrea să dau o reprezentaţie în casa Voastră, spuse cu un calm silit. Purtaţi un topor cam mare, de aceea mi s-a părut mai înţelept să Vă cer mai întâi permisiunea.

— Hm-hm, mârâi hangiul. Asta sună ceva mai bine. Păi, ce ştii să faci?

— De toate. Jonglerii cu ouă de găină…

— Tavanul este prea jos.

— Un cântec…

— Prea mare zgomotul.

— Să cânt la flaut…

— Dar nu văd nicăieri vreunul. Unde e al tău?

— Flautul… mi-a fost furat. Nu cumva aveţi întâmplător vreunul pe aici? Sau o lăută?

— Ce fel de măscărici eşti tu? Privirea hangiului îl împunse în ochi. Da’ să ştii că chiar am un flaut. De la ultimul individ care a cântat aici.

Lui… să spunem aşa, nu-i mai trebuie.

— Aşa? hârâi Faun.

Degetele puternice se strânseră în jurul toporului, iar Faun nu mai fu deloc sigur dacă omul acela nu-l lua drept nebun.

— A cântat prost.

— Eu sunt mai bun.

— Chiar te-aş sfătui. N-am nevoie de necazuri. Ochii întunecaţi mai zăboviră un moment asupra lui Faun, apoi hangiul cu un şorţ de piele scorţos se îndreptă şi privi spre Tiessa.

— Ea ştie să danseze?

— Cine?

— Mititica.

— Ah, ea… Nu. Vreau să spun că nu poate, nu, nu cred.

— Nu e femeia ta? Altfel, ar fi proxenetism, dacă v-aş găzdui aici. Şi n-am nevoie de necazuri.

— Ba da, ba da, este. În faţa lui Dumnezeu.

— Să danseze. Atunci, ai încuviinţarea mea. Două treimi din tot ce câştigi sunt ale mele.

Două treimi? Asta era cămătărie de cel mai rău soi.

— Jumătate?

Hangiul nu răspunse. În schimb, se încruntă din nou.

— Nu se dezbracă, nu? Când dansează? N-am nevoie de necazuri.

— Dumnezeule, nu!

— Bine. Cu asta, se întoarse şi apucă un retevei. Faun chiar credea că îi sunase ceasul, când colosul izbi obiectul de un gong de metal. Timp de două, trei clipe, sunetul lui acoperi orice zgomot din cârciumă. Toate discuţiile se întrerupseră. Dintr-o dată, zeci de perechi de ochi erau îndreptaţi spre hangiu.

— Ascultaţi! strigă hangiul către mulţime. Măscăriciul ăsta de aici, fără doar şi poate un maestru al artei sale, ne va încânta acum cu muzică şi glume. Şi femeiuşcă aia frumuşică de acolo ne va dansa pe masă.

La vederea degetului uriaş care arăta în direcţia ei, femeia *frumuşică* păli atât de mult, încât Faun deja credea că a leşinat. Dar după prima spaimă, ea reacţionă remarcabil de controlat. Buzele ei

formară un „Oh!” timid, care fu însă acoperit de uralele rugoase ale clienţilor. Cel mai zgomotos băteau din picioare şi aplaudau pădurarii fără degete.

Hangiul dispăru o clipă în bucătărie şi apăru cu un fluier. Acesta era presărat cu picături de grăsime, şi Faun nu s-ar fi mirat dacă acesta n-ar fi fost deformat de apropierea de vatră. Suflă în el, de probă, câteva tonuri şi rămase surprins de sunetul chiar acceptabil. În orice caz, destul de bun pentru această haită.

Hangiul îi dădu un ghiont zdravăn, care îl trimise înapoi în direcţia Tiessei. Mulţimea se desfăcu şi croi o cărare.

— Bună treabă, suflă Tiessa când el ajunse la ea. O atenţie aşa de mare – şi numai pentru noi doi!

— Ştii să dansezi, sau nu?

— Şi dacă nu ştiu?

Faun agită flautul.

— A aparţinut ultimului, care nu s-a descurcat prea bine.

— Ah, spuse Tiessa pentru a doua oară, şi imediat un individ din spate o apucă de talie şi o ridică pe masă. Ea scoase un mic strigăt, dar imediat se adună şi se înclină. Faun găsi că era remarcabil cât de repede intrase ea în noua situaţie.

Tăietorii de lemne dădură la o parte toate blidele, ulcioarele şi lumânările, şi curând în jurul mesei şi al lui Faun se formă un cerc îngust. Răsunau strigăte de încurajare, se bătea din palme şi din picioare.

Hangiul îi făcu semn lui Faun.

Acesta duse flautul la buze, îi zâmbi încurajator Tiessei şi începu o melodie de dans vioaie. Tiessei îi trebuiră vreo trei-patru clipe, înainte de a se putea acomoda cu ritmul rapid.

Dar, Dumnezeule, după asta ea *chiar* dansă. Dansă în aşa fel, încât lui Faun mai să-i iasă ochii din cap, atunci când aruncă o privire pe deasupra

flautului şi a degetelor sale care alunecau pe instrument. Ca şi până acum, ea purta îmbrăcămintea aceea murdară de pe drum, pantalonii strâmţi, o tunică largă cu o jachetă scurtă şi cizme cu şireturi, care, la fiecare pas, făceau să se ridice masa. Cu toate acestea, Tiessa arăta minunat, aproape ca o zână, cu faţa ei atrăgătoare, delicată. După un oftat general, mulţimea izbucni în aplauze entuziaste. O clipă, Faun pierdu firul cântecului, dar nu se întâmplă nimic rău, pentru că melodia oricum se pierdu în larma uralelor. Apoi el reveni la sunetul corect, iar Tiessa se învârtea, şi se întindea, şi şerpuia acolo sus pe masă, încât era o adevărată desfătare pentru spectatori şi făcea să-i bată inima mai repede chiar şi celui mai grosolan om al pădurilor.

„Nu prea repede”, spera Faun, care deja îşi imagina cum mâini murdare apucau fata şi o trăgeau jos de pe masă.

Dar acolo, lângă ei, se afla hangiul, deopotrivă fermecat de reprezentaţia Tiessei, dar şi mereu cu ochiul vigilent la mulţimea aţâţată. Cu siguranţă, nu întâmplător i se odihneau degetele pe mânerul satârului.

Faun privi în sus spre Tiessa, în timp ce suflul şi degetele slujeau ca de la sine instrumentul.

În acest moment, tunica ei alunecă şi el observă punga cu bani prinsă bine cu un şiret de cordonul ei. Oare clinchetul pe care credea că-l aude venea de la monezi?

Se opri, se alese cu o privire întunecată din partea hangiului şi cântă repede mai departe. Tiessa nu observase nimic. Ea abia dacă era atentă la cântatul lui, mai degrabă căzuse într-un delir ameţitor, care o purta dintr-un vârtej în următorul, o clipă aidoma unei vrăjitoare care-şi scutura în extaz părul împletit în coadă, apoi ca o nimfă nevinovată dintr-un desiş din pădure, netulburată de ochii care o urmăreau lacomi.

Blestemata pungă cu bani atârna de cordonul ei! Şi nu era câtuşi de puţin goală!

Faun aproape că se înecă, dar vederea ciomagului chiar la înălţimea ochilor lui îl făcu să cânte mai departe. Abia atunci când mâna liberă a hangiului se lăsă pe umărul lui şi rămase acolo ca întruchiparea nenorocirii, Faun termină melodia şi o începu imediat pe următoarea. Cineva îi aruncă o monedă la picioare. Cât ai clipi, hangiul se şi aplecă şi o pescui. Urmară apoi altele. Tiessa se învârtea, sărea cât era masa de lungă, aşa încât bărbaţii se sprijineau repede pe un capăt, ca să nu se ridice atunci când ea tropăia de cealaltă parte.

Faun era mult prea furios pe ea, ca să se mai supere acum pe mâinile lacome ale hangiului. De ce-l minţise? Dar era ceva specific pentru ea. Poate că se distra plătindu-i pentru tentativa lui de furt din noaptea trecută.

Dar ea se juca cu focul. Pe cât de bine părea pentru o clipă totul, pe atât de repede putea să se schimbe starea de spirit. Dacă unii din indivizii aceştia aveau vreun gând legat de fată, nici hangiul nu mai putea fi de mare folos. Şi ce se mai întâmpla mai târziu, când părăseau hanul? Afară, în pădure, erau cu totul la cheremul pădurarilor.

Faun cântă melodie după melodie, până când aproape rămase fără suflu, iar degetele începeau să-l doară. Dansul Tiessei era mai domol, dar nu mai puţin încântător. Totuşi, obosise şi ea, ceea ce nu stăvili entuziasmul publicului.

După cântecul următor, îi făcu un semn lui Faun, se opri extenuată şi se înclină în toate direcţiile. Aplauzele şi ovaţiile se aprinseră din nou, la noi înălţimi, dar Tiessa nu se mai lăsă convinsă să continue. Faun presimţea ceva rău – cum ar fi să se vadă siliţi, fără multă vorbă, de hangiu –, dar colosul păru să aibă înţelegere, îi întinse Tiessei o mână, o ajută să sară de pe masă şi apoi se întoarse cu o scurtă cuvântare spre mulţime. Spuse că reprezentaţia s-a terminat, acum

puteau cu toţii să comande bere proaspătă din butoi, şi cine nu e mulţumit ar face bine să se care acasă. Răsunară câteva strigăte dezamăgite, dar cei mai mulţi se prăbuşiră înapoi pe locurile lor de la mese şi nu peste mult timp erau din nou cufundaţi în discuţiile, certurile şi lălăiturile lor de beţivi.

Nu puţini erau cei care aruncau priviri furişe spre Tiessa, care-şi ştergea cu o mânecă transpiraţia de pe frunte şi stătea clătinându-se puţin pe picioare, alături de hangiu şi de Faun.

La o fereastră laterală deschisă, stătea sprijinit un servitor. Era acelaşi pe care-l văzuseră înainte la grajdul de cai. Ademenit de larmă, urmărise dansul fetei şi acum era ambalat într-o discuţie cu un bărbat scund.

Hangiul numără un pumn plin de monezi, dar nu-i dădu lui Faun – care tocmai întinsese mâna după ei –, ci Tiessei.

— Ţine, fato, ţi-ai câştigat banii. Masa voastră şi berea e din partea casei. Cu asta, făcu să dispară cu un clinchet, în şorţul lui, restul de monezi şi păşi greoi prin mulțime.

— S-ar părea că ai putea să-l păstrezi. Tiessa arătă cu mâna spre flautul din mâna lui Faun. Pieptul i se ridica şi cobora repede. Vocea abia i se mai auzea. Dar mai fu, totuşi, în stare de o umbră de zâmbet.

Faun nu dădea nicio atenţie obiectului din degetele sale.

— De ce ai făcut asta? o întrebă.

— Nu acum. Făcu un semn în direcţia ferestrei, în care grăjdarul încă mai era aplecat şi se întreţinea agitat.

— Nu acum? şopti Faun scos din fire. Am fi…

— Grajdul nu e păzit, îl întrerupse ea.

Faun simţi în acelaşi timp fiori de foc şi de gheaţă. Ar fi putut să se gândească.

— Dacă vrem să înaintăm mai repede, avem nevoie de cai, spuse Tiessa, cu o logică dezarmantă.

— După toate cele de aici, mai vrei şi să *furi cai?*

Ea dădu din cap.

— Eu văd aici cincizeci de tipi, care în următoarele zile în mod sigur nu-şi vor scoate din cap chipul tău!

Ea deja nu mai asculta, ci se îndreptase spre ieşire.

— Hai, vino. Ne putem certa mai târziu.

Cu un gest de neputinţă, Faun îşi aruncă braţele în sus şi se puse în mişcare, pentru a nu o pierde în învălmăşeală. El însuşi abia dacă înţelegea de ce încă îşi mai făcea griji pentru ea. Îşi puse din mers flautul la cordon, dorindu-şi ca acesta să fi fost o sabie.

Afară se opriră pentru o clipă.

— Dă-i drumul, şuieră Tiessa după ce se asigurase că nimeni nu-i urmărise până afară. Când hangiul o să observe că grăjdarul nu e la postul lui, o să-l gonească într-acolo cu toată viteza.

— Asta nu e o idee prea bună. Cu toate acestea, Faun o urmă, fascinat de tăria ei, ceea ce pentru un timp îi alungă pe planul al doilea furia împotriva ei.

Locul dintr-o parte a hanului se întindea argintiu în lumina lunii. Fereastra deschisă lumina în stânga lor. Spinarea lată a grăjdarului se contura ca o siluetă în lumina lumânărilor. Se aplecase mult înăuntru şi gesticula cu braţele.

Nu îndrăzniră s-o ia la fugă spre uşa grajdului, de teamă că omul le-ar fi putut auzi paşii. În schimb, se furişară în arc de-a lungul lizierei, cât mai departe de servitor, şi apoi se apropiară dintr-o parte de poartă. Era asigurată doar cu o curea, întinsă de la o aripă a uşii la cealaltă şi prinsă într-un cârlig. Faun o desprinse şi împinse prudent înăuntru un canat al uşii. Lemnul scrâşni peste pietre împrăştiate şi murdărie.

În partea din faţă a hanului, lumina căzu pe drum, când se deschise uşa şi cineva ieşi. De aici,

nu puteau vedea cine era. Apoi, ei se aflau deja în grajd, privind încordaţi înjur, prin beznă. Mirosea puternic a cai şi a paie. Din mai multe direcţii se auzea un râcâit de copite şi un sforăit somnoros.

— Dacă nu furăm decât unul, poate că ne vor tăia doar mâinile, spuse Faun. Dacă luăm doi, în orice caz ne vor omorî.

Fără să riposteze, Tiessa ţâşni din loc ca o umbră.

— Poţi să vezi ceva?

— Ăsta de aici, spuse ea decisă şi apoi îi vorbi blând animalului:

— Da, bun băiat. Vii cu noi, hm?

— La dracu', cum poţi să fii sigură care sunt cei mai buni?

— Nu cei mai buni. Cei mai liniştiţi. Sau, poate, vrei să şterpeleşti un cal sălbatic, care să te arunce imediat jos, afară, în faţa porţii?

Faun nu era un călăreţ deosebit de încercat. S-ar fi putut ţine în şa la o adică. Poate că Tiessa aşa şi-l închipuia, sau poate că ea însăşi nu se pricepea prea bine la cai. Dar, ce-i drept, împotriva acestei posibilităţi vorbea felul în care şuşotea în beznă cu animalele.

Puţin după aceea, el auzi foşnetul unor copite în paie şi un sforăit uşor. Apoi, într-adevăr, Tiessa veni cu doi armăsari. Părea abătută, dar putea fi din cauza întunericului.

— Poţi să-l înşeuezi pe al tău? întrebă răguşit.

— Sigur.

Puţin mai târziu, animalele erau gata de drum. În beznă, toată procedura durase puţin mai mult, dar până la urmă şeile au fost bine fixate pe spinările cailor. Iapa lui Faun era închisă la culoare – cafenie sau neagră, după cum bănuia el –, în timp ce Tiessa îşi alesese un cal bălan. Tiessa se urcă în şa, îşi înfăşură hăţurile în jurul mâinii drepte şi aruncă o ultimă privire spre Faun, care o pornise spre poartă şi mai scruta încă o dată depărtarea.

— Repede, şuieră ea şi vocea suna cu totul altfel decât înainte. Nu numai, pur şi simplu, îngrijorată, ci de-a dreptul îngrozită.

Faun se uită la ea.

— E ceva ce ar trebui să ştiu?

— Caii aceştia… spuse Tiessa încet.

Privirea lui lunecă peste bălan. Pentru el, un cal alb era la fel ca oricare alt cal alb.

— Sunt ai lor, şopti ea.

— Ai lor? înghiţi ceva ce părea a fi cremene.

— *Ai lor!*

Tiessa lovi uşor cu palma gâtul bălanului.

— Bărbaţii aceia care mă urmăresc. Sunt pe aici… pe undeva.

— Şi noi am furat caii lor?

— Sunt cei mai buni din grajd. În plus, mă cunosc. Ce-i drept, doar puţin.

Faun încă nu se urnea.

— Vrei să spui că oamenii aceia au fost tot timpul înăuntru?

— Trebuie să fi fost în odăile lor. În orice caz, nu erau în cârciumă.

Faun nu ştia ce-l lovea mai tare. Faptul că duşmanii lor erau acum afară, în vreme ce Tiessa şi el se pregăteau să le fure armăsarii, sau, mai degrabă, recunoaşterea faptului că tot timpul fuseseră despărţiţi doar printr-un subţire planşeu de lemn de cei patru cavaleri.

O luă din loc şi deschise încet poarta, tocmai atât cât era destul pentru a trece prin ea un cal, cu călăreţ cu tot. Servitorul stătea şi acum sprijinit de fereastră.

Cu genunchii tremurându-i, se întoarse la iapa lui şi se ridică în şa. Iapa se mişcă în loc neliniştită, dar nici nu i se împotrivi.

— Gata? întrebă Tiessa.

— Gata, sună răspunsul.

Ea ieşi prima din grajd. Grăjdarul n-o observă nici acum – dar cu siguranţă, în schimb, cele cinci siluete de la celălalt capăt al pieţei, chiar la drum.

Dacă bărbaţii părăsiseră hanul ca să dea de drăguţa dansatoare sau dacă îi mânaseră alte motive nu mai avea acum nicio importanţă. În acelaşi moment în care primul recunoscu fata în lumina lunii, scoase un şuierat, arătă spre ea şi-i alarmă pe ceilalţi.

N-a fost nevoie de niciun aranjament. S-au înţeles cât ai clipi din ochi. Tiessa dădu pinteni bălanului. Faun încercă să facă acelaşi lucru, dar iapa lui reacţionă abia la a treia încercare. Între timp, grăjdarul se tot foia, îi descoperi şi scoase o înjurătură turbată.

Animalele o luară la galop. Faun nu-şi crezu ochilor, când, fără să ezite, Tiessa răsturnă doi dintre indivizi, în timp ce al treilea încerca s-o prindă de picior. Ea se clătină, dar de data aceasta iapa lui Faun se supuse, iar el mână calul, strigând sălbatic spre omul acela. Instinctiv, acesta lăsă piciorul Tiessei şi se întoarse în loc, dar deja fusese trântit la pământ. O copită îi atinse umărul, apoi iapa lui Faun trecu peste el. Servitorul mai fugi o bucată de drum după ei, agitând pumnii şi înjurând cumplit. Ceilalţi doi se retrăseseră, dar acum veniră în fugă şi se aplecară asupra tovarăşilor lor răniţi.

Nu ştiau cât timp le mai rămăsese până când cavalerii să-şi poată începe urmărirea. Bărbaţii aceştia erau în număr de patru, iar doi din caii lor mai erau încă în grajd.

— N-avea grijă! îi strigă Tiessa peste umăr. Un zâmbet i se întinse pe faţă. Le-am tăiat chingile.

Faun nu putea să-i vadă decât spatele şi nu scoase nicio vorbă.

Tiessa râdea cu glas de clopoţel.

— Or să-şi dea seama cel mai târziu peste câteva minute.

Îndrăzneaţă, îşi mână şi mai repede bălanul. Trecură în goană peste un câmp, o luară înapoi spre drum şi făcură un arc spre pădure.

— A fost uşor, nu-i aşa? îi strigă ea. Ochii îi străluceau veseli.

Tiessa continua să-l năucească. Nu numai pentru că nu spunea adevărul şi nicio putere de pe lume nu putea să smulgă de la ea ceea ce ea nu voia să dezvăluie. Ci pentru că putea să se transforme de la o clipă la alta aparent fără efort, aproape ca Saga atunci când se strecura în rolul ei de mincinoasă. La Tiessa, tristeţea fără margini alterna cu o nestăvilită poftă de viaţă, din fata înspăimântată apărea o fugară înconjurată de taine, din fermecătoarea dansatoare – o călăreaţă încercată. O subapreciase tot timpul şi acum se întreba ce mai era de aflat despre ea, ceva ce în acest moment nu putea nici măcar să bănuiască.

Au galopat exuberanţi unul lângă altul, toată noaptea, de-a lungul drumului spre sud, spre munţii nevăzuţi de dincolo de păduri.

Prima victimă

Sagăi îi era o frică de moarte.

Când mulţimea a năvălit spre ea, o masă vălurită de chipuri înroşite, păr încâlcit şi haine murdare, nu i-a mai rămas nimic mai bun de făcut decât să-şi ridice braţele în faţa chipului şi să încremenească, ţeapănă ca un băţ. Dar unde ar fi putut să se retragă? Fete şi femei ieşite din minţi năvăleau spre ea din toate direcţiile, urlând şi ţipând, cu braţele ridicate şi ochii dilataţi.

Răsunau cântări, laude aduse Domnului, sfintei Maria şi – da, chiar şi înseşi Magdalenei. Saga nu mai era de mult mirată de faptul că, în toate locurile unde ajungea, existau cântece în cinstea ei şi erau citite rugăciuni proprii, predici întregi numai în numele ei.

Şi acum toate femeile acestea veneau peste ea şi voiau să aibă o bucată din ea, un petic din hainele ei, o şuviţă din părul ei, o atingere scurtă, chiar şi una fugară, a cărnii ei.

Cei şase mercenari desemnaţi de Zinder pentru paza ei personală fuseseră tăvăliţi şi târâţi de valul gălăgios al mulţimii. Saga văzu şi alţi bărbaţi dispărând în îmbulzeală, topindu-se în masa zgomotoasă, şi i se păru chiar că îl recunoaşte pe Zinder însuşi, care striga de pe margini ordine ce nu ajungeau la nimeni în tot acel vacarm.

În acest timp, era urmată de sute de femei, mai multe decât prevăzuse sau chiar năzuise Violante. Planul contesei fusese să treacă munţii spre Italia cu cât mai puţine adepte – totuşi cu destule pentru ca, la sosirea la Milano, să facă impresie. Dar acum erau deja urmate de un fluviu uman, care cu greu mai putea fi controlat. Şi, după cum se arătau lucrurile, aici şi acum multe mai voiau să se alăture convoiului Magdalenei.

Cu condiţia ca din ea să mai rămână ceva.

Acum primele se căţărau pe podiumul de lemn care fusese construit pentru predică. Saga încercă

să nu-şi piardă cumpătul, îşi luă mâinile de pe faţă şi-şi îndreptă privirea pe deasupra masei, spre vârfurile impunătoare ale munţilor, care se înălţau dincolo de acoperişurile acestei localităţi fără nume. Ele creşteau maiestuos spre cer, giganţi din granit dur, cu povârnişurile împădurite aburind din ceaţă, trecând mai sus într-un cenuşiu fad şi unindu-şi ameninţător crestele ascuţite cu cerul sus, deasupra lumii. Când se concentra numai asupra vârfurilor, asupra acestei linişti netulburate de acolo, de sus, imuabilă şi oarbă la agitaţia oamenilor pe pământ, îşi închipuia că ceva din această detaşare va trece şi asupra ei însăşi şi va face ca inevitabilul să fie mai uşor.

Mâini se întindeau spre ea, o atingeau. Fetele tinere, primele care ajungeau la ea, cădeau în genunchi pentru a o adora, dar erau imediat călcate în picioare sau împinse înainte de cele din valul următor, dincolo de Saga, care-şi pierduse echilibrul şi simţul pentru sus şi jos şi, în mijlocul unui torent de mâini întinse, se văzu deodată prinsă, trasă într-o parte şi alta, zgâlţâită şi apoi de-a dreptul arsă de dureri.

Vedea printr-un văl de panică şi durere un chip lângă sine, de fapt vedea zeci, dar, totuşi, în mijlocul celorlalte chipuri unul singur – chipul Gunthildei, care se zărea clar în centrul acestui vârtej de oameni, aruncată în toate părţile ca şi ea însăşi, dar păstrând un strâns contact vizual cu ea. Ochi bătrâni, întunecaţi, plini de oroare. Buze subţiri, uscate, care se deschideau şi închideau, ca şi când i-ar fi şoptit ceva.

— Să nu crezi că aşa va fi mereu, îi ajunseră în urechi cuvinte ca otrava. Odată şi odată vor recunoaşte adevărul. Odată şi odată vor înţelege cine eşti tu în realitate.

Gunthild dispăru apoi printre ceilalţi, şi Saga crezu că fusese un vis, o viziune, pe care durerile le aduseseră şi apoi le şterseseră din propriile ei gânduri. Simţea că hainele ei fuseseră sfâşiate de

mâini lacome, care se luptau între ele pentru un petic cât de mic, simţea cum cineva o trăgea de păr, cum din toate părţile era pipăită, atinsă, percepută. Simţi apoi că-i lipseşte aerul, că este strivită de toate corpurile acelea care veneau asupra ei şi, la rândul lor, erau îngropate de alte corpuri, ca şi când munţii înşişi s-ar fi hotărât să se rostogolească peste oameni, să zdrobească tot ce le stătea în cale.

„Nu mai am aer”, se mai gândi o dată.

Auzea voci de bărbaţi. Vocea lui Zinder. Striga numele ei.

Cu toate acestea, nu putea să respire. O greutate uriaşă pe piept. Pe capul care amenința să plesnească. Pe bazin.

— Saga!

„N-ar trebui să mă strige aşa, se mai gândi Saga. Nu în faţa tuturor acestor oameni”.

Saga. Magdalena.

Doamne, asta sunt eu!

***

Zinder o ajută să se ridice, le strigă celorlalţi să rămână pe loc, cu braţul stâng îi cuprinsese mijlocul şi cu dreapta lovea în jur, împingea oamenii de pe podium, dădu pe cineva la o parte şi rămase, totuşi, bine ancorat în tot acest haos, apărând-o pe Saga de asaltul masei.

Era goală, niciun petic nu-i mai rămăsese pe trup. Totul fusese sfâşiat, împărţit între credincioşi, ca şi când fiecare petic din hainele ei ar fi fost o relicvă.

Dar eu mai trăiesc, striga un glas mut din ea, *iar relicvele se păstrează doar de la cei morţi!*

De fapt, ar fi putut să moară, dacă Zinder nu i-ar fi venit în ajutor. Zinder era ca o stâncă, de care se sparg valurile şi care doar prin forţa aurei sale de mânie şi hotărâre împrăştiase femeile fanatice în delir.

Saga nu ştia de cât timp durau toate acestea – era goală-puşcă în braţele lui, pe jumătate ridicată,

jumătate prăbuşită –, în vreme ce el lupta pentru viaţa ei, împotriva unor oameni care, de fapt, nu-i voiau răul, dar voiau doar să aibă *ceva* din ea, o umbră din sfinţenia ei şi apropierea de Dumnezeu. Şi toate acestea numai pentru o minciună.

— Pot sta în picioare, îngăimă Saga gemând. Zinder, merge… poţi să-mi dai drumul.

— Pe dracu'!

— Nu, adevărat… merge.

Zinder lovi în faţă o fată cu o privire fascinată, dementă, care se năpustea spre ea, când toate celelalte deja se retrăseseră. Saga văzu cum micuţa se clătină, se balansă pe marginea podiumului şi dispăru în vălmăşagul de oameni.

— Cum… cum s-a putut întâmpla asta…

— Prea puţini bărbaţi, îngăimă el, înfrânându-şi mânia. De zile întregi tot spun că avem nevoie de mai mulţi soldaţi, străji pentru tine şi tot convoiul, dar Violante nu m-a ascultat.

Între timp, alţi mercenari fuseseră împinşi tot în centrul pieţei şi împrăştiau femeile.

— Să… nu le facă nimic, bâigui Saga. Ele nu vor nimic…

— Erau aproape să te omoare!

Saga scutură din cap. O durea ceafa. Scăpase ca prin urechile acului să nu i se frângă grumazul.

— Nu intenţionat.

— Oh! o ironiză. Asta schimbă totul. Mai împărţi iar câteva lovituri, când două tinere străpunseseră zidul de mercenari, ajungând până la podium. Răcneau „Aleluia!" şi cântau cântări de slavă, când alţi mercenari le prinseră de la spate şi le azvârliră în masa clocotitoare de oameni.

— Dă-mi drumul, îl rugă Saga.

— Nu. Eşti rănită.

— Zinder! Dă-mi drumul! Era un ordin şi, spre uluirea ei, el îi dădu ascultare, suflând dispreţuitor. Probabil că nu aştepta decât ca ea să se mai prăbuşească o dată, dar ea nu-i făcu pe plac. Clătinându-se, presărată cu zgârieturi şi contuzii,

se ridică în centrul podiumului, îl împinse blând pe Zinder de lângă ea şi privi mulţimea de la picioarele ei.

Ei nu cred în ce le spun, ci *în mine!* o fulgeră un gând. Toate acestea nu aveau nimic de-a face cu spiritul minciunii. Nici cu capacităţile ei. Nici măcar cu ea însăşi, cu Saga saltimbanca.

Toate acestea se petreceau ca de la sine. Fie că le vorbea sau nu, fie că le povestea despre sfântul Ierusalim sau abandona totul –, fetele acestea credeau în ea înainte ca ea să fi apărut aici. Istoriile care bântuiau prin ţinut ca propriile ei fantome făcuseră din toate adepte înfocate slujitoarele unei cauze. Unelte supuse pentru Violante şi ţelurile ei de nepătruns.

Saga se simţea vinovată. Dar, în acelaşi timp, infinit de măreaţă şi puternică şi invulnerabilă. Ea era Magdalena. Ea era motivul pentru care toţi aceşti oameni erau aici. I-ar respecta fiecare cuvânt spus de ea. S-ar supune oricărei porunci.

Propria putere îi inspira frică. Dar o şi delecta, şi nu doar de azi. Şi acest fapt îi producea frică de ea însăşi şi de o latură a fiinţei ei, pe care până acum n-o cunoscuse.

— Ascultaţi-mă! strigă în acest cazan al vrăjitoarelor cu un glas subţire, chinuit, răguşit din cauza atâtor predici, a prea multor nopţi petrecute în cortul umed, în curent. Ascultaţi la mine!

Inelul de oameni înarmaţi care se formase acum împrejurul podiumului împiedica alţi credincioşi să găsească drumul spre ea. Încremeniseră cu toţii, nenumăratele fete şi femei din piaţă, ca şi mercenarii lui Zinder.

Deasupra mării de capete coborâse liniştea. Doar câţiva răniţi se văitau încet, iar la marginea câmpului ei vizual Saga zări nişte siluete care duceau undeva alte siluete, trupuri nemişcate, trebuia sperat că erau doar inconştiente, nimic mai rău. Dar în adâncul fiinţei, ea ştia mai bine. Excesele ceruseră victime. Muriseră oameni,

călcaţi în picioare, striviţi, sufocaţi în mijlocul celorlalţi.

„Pentru mine”, se gândi din nou Saga. Un ecou stins al conştiinţei ei încărcate. *„Morţi pentru mine”.*

Începu din nou să vorbească, potolindu-i pe oamenii din faţa ei, spunea, pur şi simplu, ceea ce-i venea în minte. Dar aproape că nu-şi dădea seama că era tot goală. Nu simţea frigul şi stătea dreaptă ca o statuie sculptată în piatră, aidoma munţilor de bronz de deasupra acoperişurilor, fără să se plece, fără să sufere, în ciuda rănilor, întru totul sfânta pe care din zi în zi o întruchipa cu şi mai mare abilitate.

În timp ce ea vorbea, unii îi culeseseră hainele şi le ofereau umili mercenarilor, care mai întâi au vrut să le refuze. Dar Zinder a sărit printre ei şi a cules câteva părţi – o rochie simplă, o mantie pătată, încălţări grosolane pentru picioarele ei sângerânde. Pe toate acestea le duse înapoi Sagăi, cu braţele întinse, ca şi când îi aducea o jertfa. Ea se întrebă din nou dacă el nu credea, totuşi, în ea sau dacă doar îşi juca rolul în piesă, de multă vreme prea mult parte a acestei înşelăciuni, pentru a se mai putea opune.

Saga aşteptă ca el să-i pună din spate mantia pe umeri şi să aşeze celelalte lucruri la picioarele ei. Apoi el se retrase şi-i urmărea cu o mină inexpresivă cuvintele.

La un moment dat, nu-i mai veni în minte nimic, ce ar fi putut spune şi le mulţumi tuturor că au venit şi-i invită s-o urmeze în Ţara Sfântă, în libertate.

Se intonară din nou cântări, dar de data aceasta nimeni nu se mai îmbulzi spre ea. Zinder îi făcu, recunoscător, un semn, se întoarse şi le dădu ordine oamenilor săi.

— Saga.

Ea se întoarse, încă buimăcită şi chinuită de o cumplită ameţeală, abia în stare să se ţină pe

picioare cu propriile ei forţe.

Era contesa. Violante era foarte palidă, părul ei blond era ciufulit. O amprentă de mână sângerândă lucea pe mâneca ei dreaptă, ca şi când cineva, cuprins de dureri, s-ar fi înfipt în ea.

— Gunthild, spuse cu o voce surdă. Au călcat-o în picioare.

Saga îşi aminti de figura plină de ură din mulţime. De viziunea care nu fusese viziune.

— Cum se simte?

— Moare. Vrea să te vadă pentru ultima oară.

***

Bătrâna călugăriţă fusese dusă într-una din case şi aşezată la parter, pe nişte pături. Proprietarul protesta, ţinut în şah de doi mercenari cu săbiile trase, în timp ce nevasta lui aducea zeloasă apă şi şervete. Printre tot felul de plecăciuni, ea zorea spre Saga, Violante şi Zinder, ca şi când în casa ei ar fi apărut Sfânta Treime în persoană. Se tot scuza pentru purtarea nedemnă a soţului ei, pentru murdăria din cameră, ba chiar şi pentru larma care pătrundea prin obloanele închise.

— E bine, spuse Saga şi-şi strânse mai mult mantia pe umeri. — Ne-ai făcut un mare serviciu. Domnul îţi va mulţumi. În ultimul timp, spunea asemenea lucruri fără să se mai gândească. *Domnul îţi mulţumeşte. Iisus veghează asupra ta. Fecioara Maria este întotdeauna cu tine.* Nu numai că îşi dădea seama de dimensiunile propriei ei puteri, ci şi de influenţa pe care o exercitau anumite cuvinte. Nu era deloc nevoie de spiritul minciunii pentru a trezi credinţa în oamenii simpli.

Gunthild părea să nu fi observat că Saga venise la ea. Călugăriţa era acoperită până la gât, iar Saga îi era recunoscătoare pentru aceasta.

Judecând după faţa ei distrusă, probabil că ceea ce se ascundea sub pătură trebuia să fi arătat cumplit. Era o minune că încă mai trăia. O mână ieşi de sub pătură, bălăbănindu-se fără viaţă pe

marginea patului. Un fir subţire de sânge picura de pe arătător pe podea.

Zăcea pe spate, cu privirea tulbure îndreptată spre tavan.

— Ai venit, au fost cuvintele care-i apărură hârâind pe buzele crăpate. Un pomete îi dispăruse sub o umflătură vânătă, celălalt era tumefiat grotesc, ca un burduf de vin golit. Şi înainte îi lipseau nişte dinţi, dar acum între buzele ei se căsca o gaură urâtă, roşie. Era de mirare că i se mai înţelegeau cuvintele.

— Îmi pare foarte rău, spuse Saga. Mi-aş fi dorit să vezi Oraşul Sfânt cu propriii tăi ochi.

— Saga, pot să-l văd! Spre deosebire de tine, eu voi fi curând acolo. Domnul mă aşteaptă acolo cu braţele deschise.

O vindecătoare, care se ocupa deocamdată de îngrijirea Gunthildei, se plecă la urechea Sagăi:

— Fantazează şi vede… lucruri.

— Lăsaţi-ne singure, articulă cu greu călugăriţa.

Saga ezită, apoi făcu un semn cu capul.

Violante vru să protesteze, dar Zinder le şi ordonase să plece tuturor celorlalţi din odaie. La urmă, lângă Saga şi lângă muribundă mai rămăseseră doar căpitanul mercenarilor şi contesa.

— Şi voi, spuse Saga, fără a-şi lua privirea de pe chipul distrus al călugăriţei. Plecaţi. Vă rog.

Violante nu fu încântată, dar cedă. Se întoarse fără un cuvânt şi ieşi din cameră, cu capul sus. Zinder îi făcu un semn Sagăi, apoi o urmă pe contesă şi trase cu zgomot uşa.

— Tu nu eşti rănită, spuse călugăriţa. Era o constatare, nu o întrebare. Dar nu se uita deloc la Saga.

— Câteva zgârieturi, asta e tot. Cel mai târziu mâine seară, va fi verde şi albastră pe tot corpul, dar asta nu era nimic în comparaţie cu rănile care se ascundeau sub acea pătură.

— El te-a apărat, spuse Gunthild.

— M-a salvat Zinder. A apărut dintr-o dată şi…

— Nu mercenarul acesta. El! Domnul nostru Iisus Hristos!

Saga inspiră adânc.

— Se poate.

— A fost ca şi când şi-ar fi bătut joc de noi, nu-i aşa? Vocea Gunthildei avea un sâsâit umed, de parcă propria ei limbă o împiedica să vorbească. Şi sânge, mult sânge se prelingea ca nişte fire din colţul gurii, chiar şi fiind întinsă pe spate; părea, pur şi simplu, că ceva se revărsa din ea.

— Dar chiar şi în batjocura lui se află adevărul. El a luat o hotărâre şi temeiurile sale sunt de o înţelepciune de necuprins.

— Încetează cu asta.

— Înţelepte, dar nu întotdeauna drepte. Din gâtul Gunthildei ieşi un chicot horcăit. Buzele ei, odinioară dungi invizibile, erau acum umflate şi crăpate. Înfiorată, Saga se gândi că, tocmai în ceasul morţii, Gunthild arăta, pentru prima dată, ca o femeie vie.

— Adevărul este altul decât cel pe care mi-l închipuisem eu, hârâi călugăriţa. M-am înşelat în privinţa ta.

Saga îşi căuta cuvintele, voia să liniştească muribunda, dar nu-i venea în minte nimic ce să nu sune fals.

În schimb, asculta şi se străduia să ignore propriile dureri. Trebui să se sprijine cu o mână de tăblia patului, ca să poată rămâne în picioare.

— Dacă Domnul mă cheamă la el şi pe tine te lasă în viaţă, trebuie să fi avut un bun temei s-o facă. Călugăriţa vorbea neclar şi acum vocea începu să i se stingă. Saga însă înţelegea fiecare cuvânt. Prin tot ce face, el urmăreşte un ţel. Şi pentru tine are unul. Fie că vrei, fie nu – tu eşti a lui. Îl slujeşti cu fiecare pas, cu fiecare din minciunile tale.

— Nu vreau să aud asemenea lucruri, şopti Saga.

— El ţine în mână toate firele. Nu te împotrivi. Lasă lucrurile să-şi urmeze cursul. Până atunci, Gunthild nu-i mai vorbise niciodată astfel. O clipă, Saga crezu că apropierea morţii îi adusese Gunthildei blândeţe, dar apoi înţelese adevărul. Gunthild se delecta din plin cu ultimul ei mare triumf.

— El mă cheamă la el, pentru că pe tine te duce spre pierzanie. Pe tine şi pe toţi cei care te urmează. Am fost oarbă, dar acum *văd.* Şi Iuda a împlinit voinţa Domnului, fără să-şi dea seama. Tu eşti ca el, Saga. Îi trădezi pe cei care-i sunt fideli Domnului, dar la sfârşit el te va lumina şi chiar şi tu îi vei înţelege temeiurile. Tu eşti Iuda al lui, Anticristul lui.

Un acces de tuse scoase la iveală un şuvoi de sânge care se vărsă ca o diademă ţepoasă pe pătură înjurai bărbiei Gunthildei. Saga îşi învinse repulsia şi vru să vâre o mână sub ceafa osoasă, dar călugăriţa croncăni să nu îndrăznească s-o atingă.

— Tu eşti duşmanul pe care şi l-a creat el însuşi. Ademenirea de la pomul cunoaşterii. Eşti stăpâna minciunii.

Împleticindu-se, Saga se trase un pas înapoi, dar scăpă din mână stâlpul patului pe care se sprijinise şi aproape îşi pierdu echilibrul. Rămase în picioare doar cu eforturi extreme.

— Nu eşti altceva decât o bătrână otrăvită, spuse abia respirând. Sper să putrezeşti în iad!

— Iadul, Saga? Gunthild izbucni într-un râs înfiorător, care suna ca o tuse. Eu *părăsesc* iadul şi intru în împărăţia sa. Dar tu te afunzi cu fiecare pas mai adânc în el. Crezi că cele petrecute astăzi au fost ceva rău? N-a fost decât un început. Adevărata condamnare te aşteaptă. Pe tine şi pe contesă şi pe toate aceste femei de afară.

Gura Gunthildei se căscă larg, dar din gât continua să-i iasă un horcăit.

Saga se sprijini cu ambele mâini de perete şi merse pipăind spre uşă. Nu voia să fie aici, când îşi

dădea ultima suflare această vrăjitoare. Nu voia să se afle în aceeaşi odaie, nici măcar în aceeaşi casă, când sufletul Gunthildei îi părăsea corpul şi plutea neîncătuşat prin cameră. Ea ar mai fi putut chiar şi atunci să stropească ură şi furie ca dintr-un ac de viespe otrăvit.

Mâna osoasă de pe marginea patului se întinse după ea tremurând, ca şi când muribunda ar fi vrut s-o reţină, dar Saga ajunsese în cele din urmă la uşă şi intrase împleticindu-se în camera din faţă. Zinder stătea cu Violante în uşa casei. Acum ţâşni ca o săgeată spre Saga şi o prinse, o ţinea pentru a doua oară în această zi în braţele sale şi-i şoptea cuvinte liniştitoare. Cu o mână, Saga îşi strânse mantia la piept şi-şi înfipse degetele în lână.

Violante trecu în fugă pe lângă ea spre camera din spate, urmată de vindecătoare.

Puţin mai târziu se întoarseră amândouă.

— E deja rece, spuse contesa cu faţa albă ca varul.

Zinder suflă zgomotos.

— Imposibil.

Vindecătoarea veni spre Saga şi-i puse o mână pe braţ.

— A murit de îndată ce am ieşit noi din cameră?

Saga dădu din cap sfârşită. Durerea ameninţa să-i înghită raţiunea.

— A vorbit… tot timpul a vorbit.

— Nu se poate. Trebuie să se fi sufocat de o bucată de vreme cu propriul ei sânge. Femeia coborî privirea. De cel puţin un ceas, după cum cred.

Violante scutură furioasă capul.

— N-am adus o moartă în această casă. Furia ei părea falsă, ca şi când n-ar fi ştiut ea însăşi împotriva cui s-o îndrepte.

— A vorbit, şopti stăruitor Saga.

— Ce a spus? întrebă Zinder.

Toţi o priveau aşteptând.

— Nimic, şopti după câteva clipe de tăcere încordată. *N-a vorbit,* şuieră spiritul minciunii.

Vindecătoarea dădu din cap mulţumită.

— Trebuie să fi fost moartă, când am ieşit noi din cameră. De aceea este atât de rece.

Stăpâna minciunii. Duşmanul pe care şi l-a creat el însuşi. Cuvintele Gunthildei. Cuvintele unei moarte.

— Vino, te scot de aici, spuse Zinder.

O ridică, înfăşurată în mantia unei străine, şi de data aceasta ea nu se mai împotrivi. Simţea în spate mânerul sabiei lui Wieland, în timp ce el o ducea în umbra muntelui.

Povestea mercenarului

Saga nu ştia câte ceasuri se scurseseră de când se trezise din ceva, ce putea fi tot atât de bine somn sau leşin. Afară era noapte adâncă. O lampă cu ulei atârna de un cârlig într-un băţ al cortului şi arunca o lumină tremurată.

Spinarea lată a lui Zinder acoperea intrarea în cortul ei. Stătea de pază.

Când Saga se mişcă, el se întoarse, intră cu paşi repezi şi se aşeză pe vine lângă culcuşul ei.

Saga se ridică puţin şi se sprijini pe coate. Chiar şi această singură mişcare scurtă îi produse dureri în umeri, în spate şi piept, dar ea rezistă.

— Întinde-te din nou, o rugă. Trebuie să te întremezi.

— Cât am dormit?

— Ce a mai rămas din ziua trecută şi mai mult de jumătate din noapte. Mai întâi în trăsură, apoi aici în cort. Peste câteva ceasuri răsare soarele.

Saga închise ochii uşurată.

— Nu mai suntem în sat?

— Nu. Acum urmăm cursul Rinului mai adânc în munte. Am încercat să le oprim pe cele mai multe fete să meargă cu noi, dar cu toate acestea ele se ţin după noi. Mai devreme sau mai târziu, nu le vom mai putea respinge.

— N-a fost acesta planul?

Zinder ridică din umeri.

— Ar fi trebuit s-o întrebi pe Violante. De când am ridicat tabăra, a fost mai tot timpul lângă tine. Nu e mult de când s-a dus să se culce.

— Ştie că îi va fi greu, dacă eu mor.

— Se poate.

— Doar nu crezi că ea şi-a făcut griji din cauza mea.

— Nu e uşor de pătruns în gândurile ei.

Zinder se aşeză pe jos şi-şi îndoi genunchii. Era ciudat cum, astfel aşezat, părea mult mai tânăr.

Saga nu mai întâlnise niciun bărbat de vârsta lui, care să se aşeze astfel.

— Îţi trosnesc încheieturile, spuse Saga.

— Sunt bătrân.

— Chiar la asta trebuia să mă gândesc.

Zinder îi zâmbi şi el şi se frecă obosit la ochi.

— Povesteşte-mi despre ultima cruciadă, spuse pe neaşteptate Saga. Făcu o încercare să se întoarcă într-o parte, pentru a-l putea vedea mai uşor. Merse mai bine decât se aşteptase. Nu i se imobilizase niciun membru şi nu i se rupsese nicio coastă. Aproape că putea înţelege de ce Gunthild crezuse într-o intervenţie a lui Dumnezeu. Părea un miracol că Saga depăşise asaltul fără să se rănească, în timp ce călugăriţa trebuia să moară de pe urma lui. Căile Domnului nu sunt întotdeauna drepte, după cum spusese Gunthild. Era greu de contrazis.

Zinder se încruntă.

— Despre cruciadă? De ce?

— Bărbaţii aceştia au fost atunci ultimii care au încercat să ajungă la Ierusalim. După cele petrecute ieri, ar trebui să încep treptat să mă gândesc de ce au eşuat.

— Din nicio cauză, pe care tu ai putea s-o influenţezi. Dar Saga văzu în ochii lui fulgerul unei surprize. Şi recunoaştere. Vrei, într-adevăr, să mergi pe această cale până la capăt?

Saga încercă să ridice din umeri. Reuşi numai pe jumătate, înainte ca muşchii ei încordaţi să se blocheze.

— Nu ştiu. Aş mai putea da înapoi?

— Aici nu mai e vorba de tine, Saga. Violante ar putea ridica pe podium pe oricine altcineva, şi fetele astea ar urma-o. Nu te-a frapat că ele cred în tine cu mult timp înainte ca tu să ajungi în satele lor? Zvonurile şi poveştile despre Magdalena circulă mai repede ca vântul. Păsările trebuie să le poarte peste munţi şi văi. Pe bunul Dumnezeu, asta este singura explicaţie care-mi vine în minte.

Saga clătină din cap.

— Nu e chiar atât de simplu. La Milano vom fi aşteptaţi de trimişi ai Papei. Cu siguranţă, ei nu se lasă duşi cu zvonuri pioase.

Privirea lui trăda o aşteptare nerăbdătoare.

— Şi cum vrei să-i convingi?

— Mă vor crede, spuse Saga cu un zâmbet blând, pentru că-i înţelegea curiozitatea, dar nu era încă pregătită să-i povestească despre spiritul minciunii. Şi *numai* pe mine. Adevărata grijă a Violantei sunt Papa şi ordinele cavalereşti din Ţara Sfântă, nu fetele acestea de afară.

Zinder clătină din cap şi scuipă pe podeaua de lut.

— Hei, protestă ea. E cortul meu!

Zinder îşi arătă dinţii într-o grimasă.

— Nici măcar tu nu îţi aparţii. Toate acestea sunt proprietatea contesei, inclusiv tu.

— Şi tu?

— Ea ne-a mărit solda de când oamenii mei au început să le înveţe pe fete să se lupte. O îndrăzneală cam fără perspectivă, după cum se arată, dar bănoasă. Partea din mine care îi aparţine s-a mai mărit puţin de atunci.

— Dumnezeule, o placi!

Zinder o opri printr-un gest, cu mâna lui plină de bătături.

— Aşadar, cruciada. De la început?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu ştiu totul despre cruciadă. Nici măcar deosebit de mult, dacă sunt cinstit. La naiba, nu sunt un învăţat! Dar ştiu că acum sunt aproape exact unsprezece ani de când Inocenţiu a devenit Papă. Şi nu e niciun secret că era un bastard lacom de putere. Cucerirea Ierusalimului era exact ceea ce unul ca el şi-ar fi dorit să înscrie pe steag. Au eşuat mulţi în această încercare, dar dacă el ar fi reuşit atunci… ei, atât de departe nu s-a ajuns. Cei mai mulţi cavaleri şi vasali, care s-au lăsat convinşi de strigătul de luptă al predicatorilor, erau

germani şi francezi. S-a luat hotărârea de a năvăli în Egipt şi de a înainta luptând de acolo de-a lungul ţărmului, până în Ţara Sfântă… Nu e ceva din care să-ţi alegi un exemplu.

Saga îl privi cu aroganţă, dar nu-şi putu reprima un zâmbet. Pentru prima oară era frapată de ochii lui albaştri, în care se citea puţină şiretenie, cu mult mai mult umor decât lăsa el să se vadă.

— După doi ani, în anul 1201 al Domnului nostru, regele nostru, Filip de Suabia, încă mai era în dispută pentru coroana Imperiului german, dar chiar dacă pe atunci nimeni încă nu bănuia, el îşi avea propriile interese în această blestemată cruciadă. Ştii că era căsătorit cu o fiică a suveranului bizantin? Irene, o comoară de femeie. Oricum, la scurtă vreme de la căsătorie, tatăl ei a fost răsturnat de pe tronul imperiului bizantin şi aruncat în temniţele Constantinopolului. O cruciadă i-ar fi fost atunci binevenită lui Filip, în speranţa că, pe drum, oastea ar fi putut să facă o oprire la Constantinopol, să elibereze imperiul bizantin de sub jugul uzurpatorului şi să-l încoroneze pentru a doua oară pe socrul lui Filip. Filip deja se vedea împărat al Occidentului, căsătorit cu fiica împăratului din Orient. Ce deplinătate de putere ar fi fost aceasta, triumful definitiv al neamului Stauferilor! Filip n-a vorbit, firește, nimănui despre aceste planuri, şi până în ziua de azi nimeni nu le poate dovedi. Dar el era un bărbat inteligent şi e suficient să aduni unu şi cu unu, ca să ajungi la aceleaşi gânduri ca şi el.

Saga nu-şi lua ochii de la el. Ce spunea Zinder nu era de crezut. Să fi abuzat Filip de uriaşa oaste a cruciadei, pentru a-şi satisface propria aspiraţie la putere?

— Între timp, Papa Inocenţiu de la Roma încheiase un acord cu dogele Enrico Dandolo, pentru a asigura traversarea cruciaţilor, continuă Zinder. Veneţianul era încă de pe atunci un personaj preistoric, care, pe deasupra, mai şi nutrea

o ascunsă ură personală împotriva bizantinilor. El le-a spus cruciaţilor că le va da vase pentru a trece marea. Dar când oamenii au intrat în Veneţia, au fost nevoiţi să priceapă că preţul pe care trebuia să-l achite veneţienilor depăşea cu mult posibilităţile lor. Dandolo i-a lăsat săptămâni de-a lungul să se perpelească pe una din insulele lui, unsprezece mii de oameni, până când, în cele din urmă, le-a făcut o ofertă. Dacă ei erau gata să recucerească pentru el de la unguri oraşul veneţian Zara de pe ţărmul Adriaticii, el le-ar mai scădea din preţul traversării, şi totul ar fi bine.

Saga simţea că îi vâjâie capul. Durerile, care o mai lăsaseră puţin, reveniră.

— Cum e şi de înţeles, cavalerii cruciaţi n-au fost prea entuziasmaţi de propunere. Ei porniseră să-i învingă pe necredincioşi, nu pe creştinii unguri. De asemenea, nici nu voiau să se implice în planurile de război ale veneţienilor. Cu toate acestea, n-au avut de ales. Pactul cu dogele a fost încheiat, şi, în noiembrie 1201, oastea a pornit. Zara a căzut după un asalt distrugător în doar câteva zile şi au început jafuri sălbatice, comise atât de către veneţieni, cât şi de cruciaţi. Papa Inocenţiu se pare că şi-ar fi ieşit din fire când a aflat de toate acestea, dar dacă acesta este adevărul, doar el ştie. Deocamdată oastea a cantonat în Zara până la începutul anului 1203, când a sosit o veste de la Constantinopol. Alexios, cumnatul lui Filip şi fiul împăratului răsturnat de la putere, a intrat în tratative cu cruciaţii. Dacă ei ar ataca oraşul şi l-ar elibera din temniţă pe bătrânul împărat, el le promite masiv trupe de întărire pentru întreaga lor cruciadă în Ţara Sfântă. Cum oastea sărăcise şi mai era şi datoare Veneţiei, a părut înţelept să accepte această ofertă. Planul lui Filip s-a potrivit.

Saga dădu din cap îngândurată, dar nu scoase un cuvânt.

— Flota a mers mai departe către Constantinopol, îşi continuă Zinder povestirea. În iunie 1203, oamenii au ajuns în oraş şi l-au asediat. Ei au reuşit, într-adevăr, să-i înfrângă pe răpitorii tronului şi să-l elibereze pe împărat. Cum el nu mai era în stare să guverneze, oastea i l-a pus alături pe fiul său Alexios. Dar când s-a ajuns la plată, Alexios a trebuit să le mărturisească faptul că nu putea respecta partea lui din înţelegere. În acelaşi timp a pornit o revoluţie împotriva slabei căruţe imperiale. Alexios a fost aruncat în închisoare, unde a fost sugrumat, tatăl său – socrul lui Filip – a murit de supărare câteva zile mai târziu.

— Aşadar, Filip nu şi-a atins scopul, spuse Saga. Şi cavalerii cruciaţi au rămas cu buzele umflate.

Zinder dădu din cap.

— Aşa e. Şi nu erau deloc dispuşi la aşa ceva. Oastea cruciaţilor a cucerit Constantinopolul în aprilie 1204, pentru *a doua oară* – şi de data aceasta n-au mai permis nimănui să le răpească răsplata. Trei zile au jefuit şi incendiat oraşul, şi nimeni nu ştie câţi nevinovaţi au fost măcelăriţi. Nimeni din Occident nu mai văzuse până atunci biserici şi palate ca acelea din Constantinopol şi în special veneţienii s-au remarcat prin jefuirea lor, după care şi-au adus prada pe cea mai rapidă cale în patria lor. Până atunci nimeni nu mai prădase atâta bogăţie în vreuna din cuceriri. Trei optimi au revenit cruciaţilor, trei optimi – veneţienilor şi un sfert a fost prevăzut pentru noul împărat, pe care oastea l-a pus pe tronul Bizanţului.

Saga încerca să înţeleagă conexiunile. Mulţimea numelor şi evenimentelor făcea să-i vâjâie capul. În timp ce cruciaţii crezuseră că merg la Războiul Sfânt, în realitate se profitase de ei. Filip se servise de oaste pentru a extinde propria sa putere, chiar dacă eşuase jalnic. Iar veneţienii au dobândit ceea ce, singuri, n-ar fi realizat niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu cruciaţii?

Zinder trase adânc aer în piept, îşi privi unghiile murdare şi zâmbi într-o doară. — Cruciada s-a încheiat cu cucerirea Constantinopolului. Cruciaţii s-au luat la ceartă, din tot felul de motive, nu în ultimul rând, pentru că unii dintre ei îşi simţeau conştiinţa încărcată. Creştinii omorâseră creştini, jefuiseră biserici creştine şi prefăcuseră în praf şi cenuşă, fără un motiv evident, un imperiu străvechi. Cum să le explice celor de acasă? Mulţi s-au hotărât să nu se mai întoarcă niciodată în patrie, parte de teama dezonoarei, parte pentru că au pretins ţinuturi în Romania – cum s-a numit de atunci Bizanţul – şi s-au aşezat acolo. Unii chiar au hotărât să-şi continue drumul spre Ţara Sfântă, dar nimeni n-a mai auzit nimic de ei. Ierusalimul cu siguranţă nu l-au eliberat! râse amar. Şi noi, ceilalţi – ei bine, noi ne-a întors şi am continuat să facem ce ştiam mai bine.

— *Tu* ai fost unul din ei! Saga nu era surprinsă, ci doar uluită că el mărturisea faptul atât de deschis.

Zinder dădu încet din cap.

— Nu sunt deosebit de mândru pentru asta.

Saga simţi impulsul ciudat de a-i lua mâna, dar n-o făcu.

— Mulţumesc că mi-ai povestit toate astea, spuse.

El dădu din cap, şi amândoi rămaseră un timp în tăcere, cufundaţi în gânduri.

— Ce-ai făcut după asta? întrebă, în cele din urmă, Saga.

Zinder îşi drese glasul.

— Un timp am mai luptat de partea lui Filip, spuse ezitând. El nu era cu siguranţă singurul vinovat de acest fiasco. S-a vorbit şi despre rolul Papei, deşi ulterior Sfântul Scaun a condamnat aspru faptele.

Saga ridică privirea.

— Ce motive ar fi putut avea tocmai Papa pentru a lăsa cruciada să eşueze? N-ai spus mai

înainte că el a fost cel care a chemat la plecarea în Ţara Sfântă?

Zinder dădu din cap, îngândurat.

— Sigur. Dar declinul Constantinopolului şi al recalcitranţilor săi înalţi demnitari ai bisericii a fost pentru Papa o victorie uriaşă. Creştinii de la răsărit au refuzat întotdeauna să recunoască supremaţia papilor de la Roma. Un lucru este sigur: pentru Inocenţiu distrugerea Bizanţului n-a fost inoportună. Dar dacă cineva ar putea dovedi într-adevăr că Papa a abuzat de cruciadă pentru a distruge biserica răsăriteană a Bizanţului, aceasta ar fi o catastrofă pentru întreaga creştinătate. Zinder făcu o scurtă pauză, ca şi când ar fi vrut să-şi sorteze gândurile. Oricum – eu, în orice caz, nu-l mai puteam privi în faţă pe Filip după tot ce se întâmplase. Nu puteam uita ceea ce noi – ceea ce eu am făcut acolo în numele Domnului.

— De aceea ai schimbat părţile şi ai luptat pentru Otto von Braunschweig?

— Da. Dar dacă mă întrebi dacă aceasta a fost decizia corectă – nu ştiu. Filip a rămas, totuşi, rege german şi curând a fost ucis. Iar acum pe tron stă Otto, şi ce face? Poartă război în Italia, este în conflict cu Papa, căruia îi datorează încoronarea sa ca împărat… Clătină din cap doborât. Parcă toată lumea şi-a pierdut capul.

Saga îl privea compătimitor.

— La ce visezi, de fapt, Zinder? Doar nu numai la o bucată de pământ şi o familie?

Sagăi i se păru că şeful mercenarilor îşi reprimă un fior.

— La iertare? Asta vrei să auzi?

— Eu nu ştiu. Spune-mi tu.

Zinder nu răspunse, stătea, pur şi simplu, şi privea ţintă în jos.

Cetatea Hoch Rialt

Abia când urcuşul deveni tot mai abrupt, Saga înţelese ce însemna cu adevărat cuvântul *munţi.* Niciodată nu mai văzuse asemenea giganţi. Nici măcar în cele mai rele reprezentări ale ei aceste vârfuri nu fuseseră atât de înalte.

Acum, când munţii nu se mai înălţau doar în faţa ei, ci o încercuiau din toate părţile tot mai repede, cu fiecare oră de drum, fu cuprinsă de o asemenea teamă, încât se furişă în trăsura ei, cu faţa îngropată în mâini şi, un timp, nu putu face nimic altceva decât să tremure jalnic şi să-şi asculte propria răsuflare – o răsuflare care suna ca foalele unui fierar.

La un moment dat, panica i se mai potoli şi ea îşi aminti de numeroasele fete de acolo de afară, cărora vederea munţilor le era tot atât de străină şi le impunea tot atâta veneraţie ca şi ci.

Urmăreau în continuare Rinul, care aici curgea liniştit printr-o vale largă, coborând de la izvor undeva în singurătatea munţilor.

Atâta timp cât ochii Sagăi se concentrau numai asupra fluviului, ale cărui maluri se întindeau în faţa ei plate şi acoperite cu iarbă mustoasă, putea să-şi ţină în frâu teama. Dar de îndată ce privirile îi rătăceau în sus, dincolo de zona plată a malului, de povârnişurile cu păduri dese şi apoi în sus, spre dinţii ridaţi de calcar şi granit, într-o clipă o copleşea o nouă depresie. Avea senzaţia că muntele era gata să cadă, pentru a îngropa sub el toată valea Rinului. Masele călătoare de nori, care se împingeau printre vârfuri, întăreau impresia de mişcare, de giganţi de stâncă cenuşii cu viaţă proprie.

Atelajele cu cai se aflau în vârful convoiului, aşa că Saga înţelese dimensiunile dificultăţilor ei abia când convoiul de trăsuri se opri şi ea coborî cu genunchii tremurând.

Multe fete se strânseseră pe malul fluviului în grupuri strâmte şi vaietele lor ajungeau, probabil, până sus la vârfurile de gheaţă. Saga bănuise că nu era singura căreia munţii îi inspirau asemenea groază, dar subapreciase proporţiile panicii care se dezvăluiau acum.

În teama lor, multe se refugiaseră în rugăciuni colective, altele înălţau cântări de slavă, dar majoritatea acelor tinere cărora groaza de munţi le intrase adânc în oase se ghemuiseră în iarbă, nemişcate sau plecându-se întruna în faţă, ca într-un balans, şi priveau apatic în gol. După o veche superstiţie, douăzeci sau treizeci de fete se legaseră la ochi cu petice, pentru ca vederea munţilor să nu le tulbure minţile. Unele fete, mai familiarizate cu muntele, pentru că se alăturaseră oastei abia în ultimele zile, încercau să-şi liniştească tovarăşele de drum, altele blestemau şi înjurau, pentru că n-aveau nicio înţelegere pentru efectul nefast al acestui peisaj asupra celor care nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător. Mercenarii mişunau călare sau pe jos în jurul grupurilor de fete înspăimântate, unii strigau ordine şi blesteme grosolane, alţii se uitau neajutoraţi după Zinder, ca să le spună ce era de făcut. Oamenii erau extenuaţi de sarcina de a ţine laolaltă patru sute de tinere femei.

— Saga! Vocea Violantei o făcu să se întoarcă. Contesa stătea în spatele ei, înfăşurată într-o mantie întunecată de lână, a cărei simplitate îi răpea mult din apariţia impunătoare. Părul nu-i mai era de mult atât de artistic prins în ace, ca la începutul călătoriei, şi inelele întunecate de sub ochi trădau făptui că grija pentru trecerea munţilor îi răpise somnul. Saga, trebuie să le vorbeşti. Cineva trebuie să le liniştească. Pe tine te vor asculta.

— Eu… începu Saga, dar de pe buze nu ieşi decât un hârâit. Strânse din buze, respiră profund şi se sprijini cu o mână de trăsură. În planul al

doilea vârfurile munţilor se înclinau unele spre altele şi-şi şopteau ghicitori aduse de vânt.

Ochii Violantei se dilatară când înţelese că Saga se simţea tot atât de mizerabil ca multe fete din convoi. Blestemă printre dinţi, se uită după Zinder, nu-l găsi şi se întoarse din nou spre Saga.

— Acum trebuie să te aduni. Ştiu cum este când vezi prima oară aceşti munţi. Dar nu este vorba numai de munţi.

— Ce vreţi să spuneţi? articulă cu greu Saga.

Violante ezită, apoi se întoarse şi, cu braţul întins, arătă de-a lungul Rinului, într-acolo, unde drumul mai departe tăia adânc în munte.

— Poţi să vezi satul de acolo?

În faţa ochilor Sagăi, pajiştile de pe maluri păreau să dispară, umbrite de imensitatea versanţilor muntoşi, care le îngrădeau în dreapta şi în stânga. După vreo duzină de bătăi pripite de inimă, ea recunoscu, în sfârşit, o aglomerare de colibe joase şi case, care se înghesuiau unele în altele pe malul Rinului. Chiar în spatele aşezării, valea se îngusta între pereţii de stâncă abrupţi şi făcea un cot brusc, care o lăsa să dispară complet în labirintul uriaşilor de piatră.

— Nu e o regiune bună, spuse încet Violante, care era evident trasă când într-o parte, când într-alta, între dorinţa de a o linişti pe Saga şi necesitatea de a-i dezvălui ce era în faţa lor. Acolo unde fluviul dispare între pereţii de stâncă, se află o prăpastie adâncă. Romanii i-au spus Via Mala. Drumul rău. Respiră profund, ca şi când ar fi simţit şi ea aura rea a acestui loc. Aş alege alt drum, dacă ar exista unul care să ne ducă tot atât de repede de cealaltă parte a muntelui şi la Milano. Eu am mai trecut odată pe Via Mala, cu mulţi ani în urmă, împreună cu familia mea. Pe atunci mai eram încă foarte mică, dar n-am păstrat amintiri bune despre acel drum. Ştiu, totuşi, cred că se poate ajunge cu bine la celălalt capăt.

Gândurile Sagăi se roteau ca un vârtej în jurul a ceea ce Violante voia să-i spună dacă era posibil – sau nu? — că în faţa lor era porţiunea cea mai rea a călătoriei lor prin munţi. Iar ea îi explica asta tocmai acum, când toţi îşi pierduseră pe jumătate raţiunea, înainte de a da piept cu pericolul real? Ce va fi când această prăpastie, această cale rea se va vedea clar în faţa lor?

— Trebuie să le spunem adevărul, hotărî Saga. Dacă Via Mala este chiar dincolo de aceste stânci, cel mai târziu într-o zi vom fi acolo. Trebuie să le lăsăm să aleagă, dacă vor să meargă mai departe sau să se întoarcă.

Violante dădu din cap.

— Vor accepta doar dacă le vei spune tu. Pe Magdalena o vor asculta.

— Încă ceva! Amândouă se întoarseră când auziră lângă ele tropot de copite. Zinder îşi înfrână calul, dar nu coborî din şa. N-am mai fost încă niciodată aici, dar am auzit despre acest loc. Şi despre fortăreaţa care veghează intrarea spre Via Mala. Arătă cu braţul întins în direcţia pereţilor de stâncă la capătul abrupt al regiunii apei. Acolo sus, o bună bucată dincolo de sat, pe şaua de stâncă. Asta e, nu-i aşa?

Violante încuviinţă din cap.

— Cetatea Hoch Rialt. Reşedinţa cavalerilor Rialt. Ei veghează asupra porţii spre prăpastie şi percep vamă pentru traversarea ei.

Saga se încruntă. Nu descoperea nimic mai mult decât o pată de culoare deschisă acolo sus, un punct vag pe creasta unui soclu de stâncă inaccesibil. Totodată constată că, pentru a se scutura de această panică difuză, era mai bine să-şi concentreze atenţia asupra unei probleme anume, decât să se lase copleşită de monstruoasa prezenţă a munţilor. Dintr-odată, reuşi să gândească mai limpede.

— Dacă se percepe vamă, ar urma ca porţiunea prin prăpastie să fie oarecum mai sigură, sau nu?

— Eu am auzit altceva, mârâi Zinder.

Violante îl opri cu un semn.

— Cu stăpânul cetăţii Hoch Rialt o să mă înţeleg. Saga, ocupă-te de fete, să-şi vină în fire. Iar tu, Zinder, adăugă pe un ton mai aspru, ai grijă de oamenii tăi. Nu vreau să se mai repete ceva ca ieri.

Conducătorul mercenarilor îşi smuci calul din loc, şi pentru o clipă nu păru clar cine scosese cel mai sonor sforăit, calul sau el însuşi. Saga privi în urma lui, îl văzu gonind călare şi strigând ordine oamenilor lui.

— N-a fost vina lui, observă Saga.

— Nu trebuia să lase ca lucrurile să ajungă atât de departe. Violante se întoarse şi făcu câţiva paşi spre sud. Rămase singură pe o ridicătură de iarbă, înfăşurată strâns în mantia biciuită de vânt şi privind pierdută în gânduri spre intrarea în prăpastie – şi spre acea minusculă pată de culoare deschisă, care trona sus, pe stânci. După aprecierea Sagăi, înălţimea la care se afla cetatea măsura mai multe sute de ori înălţimea unui om deasupra fundului văii şi, cu toate acestea, în spatele ei vârfurile munţilor se înălţau de câteva ori mai sus. De la depărtare, cetatea cavalerilor de Rialt părea o jucărie. De aici era greu să înţelegi de ce îi făcea asemenea griji lui Zinder.

Reproşul furibund al Violantei se referise la o întâmplare din ziua precedentă. La instrucţiile pe care mercenarii le făceau cu fetele, unul dintre bărbaţi molestase o tânără şi mai târziu o violase în pădure. Biata fiinţă aproape că şi-a pierdut minţile şi i-a spart cu o piatră capul torţionarului, în timp ce el încă se mai afla deasupra ei. Bărbatul a murit înainte ca fata să poată sări din tufăriş, ca mânată de furii, acoperită de sânge din cap până-n picioare. Ea a refuzat să vorbească – sau chiar nici nu mai putea –, dar, imediat după aceea, ceilalţi mercenari şi-au găsit camaradul mort şi l-au cărat în tabără. S-a dezlănţuit o ceartă furibundă şi,

pentru un moment, în aer a plutit miros de răzvrătire. Zinder şi Violante abia au fost în stare să ţină situaţia sub control. Oamenii nu s-au potoli decât abia atunci când contesa a cedat pretenţiilor mercenarilor şi s-a declarat gata să pedepsească fata. La rândul lor, femeile şi-au ieşit din minţi – chiar mult mai mult decât în legătură cu violarea, care oricum fusese destul de gravă –, dar Violante a înţeles, scrâşnind din dinţi, că o poate scoate mai uşor la capăt cu femeile furioase decât cu o hoardă de luptători înarmaţi până-n dinţi. Fata agresată a fost legată de un copac şi biciuită sub ochii tuturor – n-a biciuit-o un mercenar, cum, de fapt, pretinseseră aceştia, ci Violante personal. De atunci, multe fete o urau aproape tot atât de mult cât aceia dintre mercenari care ceruseră cel mai zgomotos o pedeapsă pentru victima violului. Puţini au înţeles că doar în acest fel a putut Violante să fie sigură că fata va supravieţui biciuirea. Saga însă bănuia că, prin această hotărâre, contesa cedase, probabil, mai mult decât se putea aprecia în acest moment.

Cu toate acestea, şi Sagăi i se făcuse rău gândindu-se la nedreptatea ce i se făcuse fetei siluite. Raţiunea îi spunea că hotărârea Violantei fusese corectă, nu, nu corectă, ci *cea mai bună* pentru ei toţi –, dar sentimentele ei se răzvrăteau împotriva celor întâmplate şi-i doreau contesei tot ce-i mai rău, ei şi la jumătate din rechinii lui Zinder. Violante avea dreptate, conducătorul mercenarilor era şi el însuşi vinovat de escaladarea situaţiei. În taină, ştia şi el acest lucru, iar Sagăi i-a sărit în ochi faptul că, de atunci, el n-o mai privise în ochi.

După cum a reieşit, catastrofe similare se mai întâmplaseră şi înainte, dar Saga a trebuit să recunoască în sinea ei că până în acel moment manifestase prea puţin interes faţă de asemenea întâmplări. Violante o ţinuse departe de multe şi, într-un acces de conştiinţă încărcată, Saga a trebuit

să înţeleagă că, în parte, se făcea ea însăşi vinovată de a nu fi cunoscut o mulţime de lucruri din jur. Fusese atât de preocupată de ea însăşi – de îndoielile de sine şi de grija pentru Faun –, încât toate celelalte trecuseră pe planul al doilea. Tot aşa cum gândul la fugă devenea pentru ea din zi în zi mai puţin important.

Se gândea că, poate, întotdeauna nimereşti la acei oameni pe care-i meriţi. În unele privinţe, Violante, Zinder şi ea însăşi semănau mai mult decât ar fi vrut oricine să recunoască.

O mai privi încă o clipă pe Violante, care rămăsese nemişcată pe moviliţa de iarbă, urmărindu-şi gândurile legate de calea cea rea. Expresia îndârjită a feţei, întreaga ei atitudine erau grăitoare pentru lupta pe care o dădea cu ea însăşi. Saga avea sentimentul că niciodată până atunci nu mai întâlnise un om atât de torturat şi, totodată, atât de hotărât.

Se întoarse epuizată şi cu genunchii moi şi se prezentă în faţa mulţimii risipite de pe mal. În timp ce se îndrepta prin iarba înaltă spre fetele înspăimântate, îşi pregăti cuvintele, cu care voia să le înlăture teama de munţi.

***

În adâncul fiinţei, spera ca şi o parte din ea însăşi să poată crede în ele.

Zinder a trimis o avangardă în satul Thusis, pentru a cumpăra toate proviziile de care se puteau lipsi ţăranii de la munte. Violante a pornit călare alături de ei, Saga a rămas pe loc. La sfârşitul cuvântării, nu-i mai rămăsese altă opţiune decât să folosească spiritul minciunii, pentru a le convinge pe fete că muntele nu era primejdios. Se simţea mizerabil şi conştientiza o dată în plus că pornise pe un drum întunecos. Iar faptul că înţelesese acest lucru tocmai la vederea Căii rele îi apărea ca o ironie.

Şi-au văzut mai departe de drum, cu carele trase de catâri purtând poveri şi cu coburi. Dincolo de

sat, malul a mai rămas un timp întins, dar vederea pereţilor de stâncă de un cenuşiu întunecat care se ridicau la intrarea în prăpastie le-a tăiat răsuflarea ca cel mai anevoios urcuş.

Curând drumul a început să urce în ochiuri strânse. Terenul fusese întărit ca vai de lume, parte cu un caldarâm străvechi, parte cu trunchiuri de copac vârâte în pământ în chip de trepte provizorii în locurile abrupte. Ici şi colo, unde pe una sau pe ambele laturi ale drumului prăpastia se căsca mult prea ameninţător, se fixaseră nişte balustrade din frânghie acoperită de muşchi; oricum, Saga nu vedea pe nimeni care să-şi încredinţeze în mod serios viaţa unei funii pe jumătate putrezite.

Spectaculosul cap de stâncă, de unde Hoch Rialt supraveghea spre nord valea Rinului şi spre sud sumbra intrare în prăpastie, era accesibil doar dinspre una din părţi. În celelalte trei, roca şistoasă neagră cobora abrupt în adâncuri. Saga văzuse în viaţa ei multe cetăţi, dar niciodată nu mai văzuse măcar una atât de grandioasă şi, în acelaşi timp, atât de înspăimântătoare. Cine voia să străbată Via Mala n-avea de ales: trebuia să meargă pe această cărare, să urce până la cuibul de vulturi al cetăţii, să treacă prin faţa porţii sale şi apoi să coboare pe cealaltă parte în umbra prăpastiei.

Cumpăniseră dacă să abandoneze carele, dar cei din sat îi asiguraseră că uneori şi atelajele cu cai luau această cale. Ca urmare, Violante hotărâse să nu renunţe deocamdată la trăsuri, drept care acum telegile prăpădite urcau panta trosnind şi scârţâind în fruntea convoiului. Sagăi nu-i cădea prea bine să fugă în urma lor, dar nu voia să-şi arate neliniştea în faţa celorlalţi şi-şi înfrânse pornirea de a forţa primul prilej pentru a trece pe lângă care şi a merge în faţa lor.

Urcând, au trecut pe lângă trei staţii de vamă, paznici plictisiţi, care s-au trezit din letargie abia când au înţeles câţi oameni se chinuiau să se cațere pe stâncă. Primul dintre ei şi-a părăsit postul şi s-a

grăbit spre cetate, pentru a-i aduce la cunoştinţă stăpânului său, cavalerul Achard von Rialt, că soseau cruciatele.

Urcuşul a durat jumătate de eternitate şi deja se lăsa amurgul, când vârful convoiului – trăsurile, urmate de Saga, Zinder şi puţinii săi căpitani

— Au ajuns pe platoul de stâncă. Iarba înaltă se pleca în bătaia vântului aspru, care aici, sus, sufla din două părţi în acelaşi timp: în sus, din înfiorătoarea prăpastie şi din întinsul văii Rinului. Tumultului de mase de aer i se împotriveau molizi şi stejari înalţi.

Cetatea ocupa cea mai mare parte a capului de stâncă. Din afara zidului, la vest se distingea un masiv turn medieval de reşedinţă, după toate aparenţele – inima aşezării. La nord, nu departe de poartă, se înălţa o capelă simplă, cu o clopotniţă sobră. Mergând mai departe spre sud, de-a lungul zidului împrejmuitor, descopereai dincolo de vârfurile pomilor un turn de pază, de pe ale cărui creneluri, la lumina unui foc, siluete înarmate cu suliţe priveau în jos la călători.

Violante îşi lăsă calul în paza unei cameriste şi-i făcu un semn lui Zinder. Saga se luă după ei fără să fi fost chemată. La poarta deschisă fură întâmpinaţi de mai mulţi paznici. La prima vedere, îţi dădeai seama că echipamentul lor era încropit la întâmplare, cam în felul în care erau îmbrăcaţi mercenarii lui Zinder. Chiar şi Zinder pare să fi observat lucrul acesta, căci încetini pasul şi o trase înapoi pe Violante.

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse el încet. Nu sunt nişte bărbaţi cu care o doamnă nobilă ca Voi să intre în vorbă.

— Arată ca şi voi, spuse ea sarcastic.

Zinder zâmbi, dar Saga îi observă expresia de nemulţumire.

— Într-adevăr. Cu un oftat aproape imperceptibil, trecu pe lângă contesă şi reveni în vârf. Câţiva dintre oamenii lui îl ajunseră din urmă

şi formară un şir de ambele laturi ale Violantei şi Sagăi.

Grupul paznicilor de la poartă se urni, apropiindu-se tot mai mult de aceasta, şi din mijlocul lui se desprinse un bărbat înalt, cu părul lung şi negru. Barba îi era retezată scurt, deşi cu neregularităţi; doar când fu mai aproape, Saga observă numeroasele cicatrici care-i acopereau bărbia şi obrajii ca nişte cratere cărnoase. O rănire incomparabil mai gravă îi crestase stufoasa sprânceană stângă, continuându-se apoi pe obraz. Ca printr-o minune, globul ocular scăpase teafăr.

— Eu sunt Achard von Rialt, cavalerul episcopului şi stăpânul acestei cetăţi. Privirea lui atinse pe fiecare în parte şi, în cele din urmă, zăbovi asupra Violantei. Probabil că, administrând de mai multă vreme această staţie de vamă, îşi formase ochiul pentru cei care purtau răspunderea. Nu i-a fost greu să-şi dea seama că Zinder era un angajat plătit şi, de aceea, abia dacă îi dădu vreo atenţie mercenarului din fruntea grupului. Am auzit că sunteţi pe drum cu o mare mulţime de pelerini, spuse el.

Zinder vru să-i replice ceva, dar Violante i-o luă înainte. Categorică, făcu un pas înainte.

— Cruciaţi, cavalere Achard. Cruciate, ca să fiu mai exactă.

— Şi cine sunteţi Voi?

— Contesa Violante von Lerch. Soţia contelui Gahmuret von Lerch şi răspunzătoare pentru…

— Ah, o întrerupse tărăgănat Achard. Soţia lui Gahmuret. Am auzit de soţul Vostru şi de faptele lui. Schiţă o plecăciune şi, cu un gest, le dădu de înţeles luptătorilor lui să lase liberă poarta. Din interiorul cetăţii fură izbiţi de strălucirea tăvilor cu jăratic şi a făcliilor. Între timp, cerul se întunecase deasupra platoului de stâncă şi a crenelurilor, fumul se înălţa nevăzut în noaptea fără stele şi umplea împrejurimile cu miros de răşină arsă.

Saga nu era sigură la ce se referise Achard pomenind faptele lui Gahmuret şi. Privindu-l pe Zinder, înţelese că nimic din ceea ce tocmai auzise el nu-i împrăştiase îngrijorarea. Cu toate acestea, amândoi intrară pe poartă în urma contesei şi a cavalerului. Nimeni n-avu vreo obiecţie când li se alătură jumătate de duzină de mercenari. Ceilalţi rămaseră în faţa cetăţii, ca vârf de lance al convoiului cruciatelor, şi nu-şi dezlipeau privirile de pe oamenii înarmaţi de pe creneluri. De pe cărarea în serpentină continuau să năvălească pe platou alte şi alte fete, se prăbuşeau epuizate pe iarbă sau începeau, în modul cel mai pragmatic, să despacheteze provizii şi veselă.

Curtea interioară a cetăţii se întindea peste solul stâncos denivelat, ale cărui ridicături ca nişte cocoaşe erau egalizate cu trepte de lemn. Pe tot terenul erau împrăştiate grajduri, clădiri de tabără şi adăposturi pentru garnizoana cetăţii, care sclipeau roşietice în strălucirea focului. Undeva, cineva cânta la flaut – şi nu cânta rău –, dar Saga nu putu să descopere nicăieri muzicantul. Melodia îi aminti dureros de Faun. Poate că reuşea s-o convingă pe Violante să trimită o solie înainte de a părăsi stâncile acestea; ar depune jurământ că va juca şi mai departe rolul Magdalenei, în cazul în care contesa ar porunci să fie eliberat Faun.

În jurul focului erau adunaţi mulţi bărbaţi, care ridicară privirile atunci când Saga şi celelalte fură conduse pe trepte şi pe suprafeţele poroase de stâncă, spre turnul de reşedinţă. Cu buzele unse de grăsime, lăsară jos ciozvârtele de vânat fripte şi începură să şuşotească sau să rânjească atunci când cele două femei şi escorta lor trecură pe lângă ei.

La vederea hoardei de luptători înarmaţi până-n dinţi, inima Sagăi bătu mai repede; aproape că se părea că Achard pregătise o campanie de cuceriri, în loc de a sta de pază la acest post exterior de la marginea unei prăpăstii montane.

Se putea ca accesul la Via Mala să fie mai important decât crezuse ea până atunci. Era bucuroasă că din curtea cetăţii nu putea vedea prăpastia stâncoasă; privirile scurte pe care putuse să le arunce spre ea, printre acele coniferelor şi coroanele stejarilor, în timpul urcuşului fuseseră destul de neliniştitoare. Aveai impresia că din adâncul negru ca ardezia aburul nenorocirii se ridica precum ceaţa.

— Sunteţi o mulţime. Achard privi peste umăr din mers. Ceea ce aveţi de gând să faceţi nu e lipsit de primejdii.

— Planul nostru este o *cruciadă,* cavalere Achard, ripostă Violante cu o consternantă poftă de ceartă. Cine a afirmat că eliberarea Ierusalimului ar putea să nu fie lipsită de primejdii?

Fără să fie impresionat, cavalerul ridică din umeri.

— Tocmai de aceea n-a reuşit nimeni pe o durată mai lungă, nu? Pot să întreb de ce tocmai Voi credeţi în succes? Vreau să spun – câteva sute de femei… Nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu mi-e deloc clar cum vreţi să învingeţi sute de mii de sarazini furioşi.

Saga se chirci în sine, ca şi când el îşi pusese degetul pe o rană deschisă.

— Dumnezeu îi iubeşte pe cei puri şi nevinovaţi. De aceea, ne va fi alături. Remarcabil modul serios în care Violante rostise aceste cuvinte. Aproape ca şi când le-ar fi crezut şi ea.

Achard se opri în loc, la doar câţiva paşi depărtare de turn.

— Sunt convins de ţelurile Voastre măreţe, nobilă contesă, spuse cu glas scăzut, dar ar trebui să nu vă bateți prea tare cu pumnii-n piept pentru nevinovăţia însoţitoarelor Voastre în faţa oamenilor mei.

Violante vru să riposteze, dar de data aceasta Zinder i-o luă înainte. Un zâmbet rece îi flutura în

colţurile gurii.

— Atunci ar fi mai bine să le porunciţi oamenilor Voştri să-şi ţină degetele aproape de ei şi ar fi chiar şi mai bine să facă la fel şi cu privirile. Saga socoti că el rezolvase situaţia într-un mod absolut extraordinar: ameninţase *fără* să ameninţe. Totul a fost doar o chestiune de mimică. Cel mai mult i-ar fi plăcut să-l bată pe umăr în semn de felicitare.

Achard zâmbi şi el, îi făcu un semn lui Zinder şi se întoarse din nou spre turn. De aproape părea foarte impresionant. Cel puţin patru nivele, după cum aprecie Saga. Intrarea se afla la câteva trepte de la sol, şi mai sus o galerie de strajă din lemn înconjura întreaga clădire; acolo era o a doua uşă. În ea stătea o siluetă zveltă, care se retrase în grabă înăuntru atunci când privirea ei întâlni privirea Sagăi. Achard n-o observase, dar auzise cum acolo sus se trântise uşa. Pe frunte îi apăru o cută, privirea îi alunecă pe faţadă în sus, după care se concentră din nou asupra oaspeţilor săi.

— Urmaţi-mă înăuntru, îi rugă, de data aceasta puţin mai aspru. Acolo putem discuta tot ce este necesar. Au intrat într-o sală cu planşeul cu grinzi înnegrit de funingine. Pereţii erau împodobiţi cu coame de cerb, capete de urs şi mai multe piei de lup. Într-o vatră suficient de mare pentru a frige un bou în ea, focul ardea cu vâlvătăi. Flăcările erau mult prea puternice pentru acel anotimp cald, căldura era neplăcută. Pe feţele vizitatorilor se aşternu instantaneu un văl sclipitor.

— Luaţi loc! Achard făcu un gest spre scaunele de la o masă în formă de potcoavă. Urmele unui ospăţ încă nu fuseseră complet înlăturate, la un capăt al mesei erau stivuite blide şi ulcioare folosite. În lumina flăcărilor, luceau cercuri uscate de bere şi vin.

În timp ce escorta de mercenari luă poziţie în apropierea intrării, Violante, Zinder şi Saga se aşezară pe partea opusă capului mesei. Achard se

lăsă cu un geamăt pe un scaun deosebit de mare, pe care fuseseră întinse o mulţime de piei. Orbitele goale ale unui craniu de vulpe priveau ţintă, peste umerii cavalerului, în direcţia Sagăi. Vederea acesteia combinată cu mirosul vaselor pe care resturile prinseseră crustă, îi făcu rău Sagăi.

— Nu vreau să vă reţin mai mult decât este necesar, spuse Achard, privind fix, peste masă, la Violante. Oamenii mei îmi sunt cu totul devotaţi, dar n-aş băga mâna-n foc pentru fiecare dintre ei. Înţelegeţi ce vreau să spun? Cu cât Voi şi tot convoiul Vostru de femei veţi pleca mai repede de aici, cu atât mai curând se vor întoarce între aceşti pereţi liniştea şi buna-cuviinţă.

Undeva în aceste cuvinte se simţea o impertinenţă, ba chiar o ofensă, dar se vede că Violante se hotărâse s-o ignore. Achard o provoca pe contesă, pentru că îşi promitea în felul acesta un avantaj în negocierile în jurul banilor pentru drum.

— Ce spuneţi este întru totul în acord cu părerea mea, replică Violante. La ce preţ v-aţi gândit?

— Sunteţi… câţi sunteţi? Patru sute? Aproape cinci sute?

Violante încuviinţă din cap.

— Asta face… începu Achard, socoti ceva cu degetele desfăcute, amuţi din nou şi se încruntă încă o dată. Mă tem că nu va fi ieftin pentru Voi, contesă.

Violante nu se pierdu cu firea.

— Gândiţi-vă, cavalere Achard, că noi facem acest lucru pentru eliberarea Sfântului Mormânt. Dumnezeu vă va mulţumi, dacă Vă veţi arăta mărinimos.

— Oh, desigur, desigur. V-aş fi profund recunoscător dacă aţi putea rosti în numele meu o rugăciune la locul învierii sale. Zâmbi. Dar ce se va întâmpla dacă nu veţi ajunge niciodată acolo? Vreau să spun că şansele unui deznodământ fericit al onorabilei Voastre misiuni sunt, să zicem aşa, limitate. Pentru mine ar fi o afacere proastă.

Zinder vru să se ridice, dar Violante îi puse repede o mână pe antebraţ.

— Cât?

Achard numi o sumă în aur. Suficientă pentru a *cumpăra* o cetate ca a lui.

— V-aţi pierdut capul! strigă surprinsă contesa.

Achard o gratulă cu un zâmbet obraznic. Cicatricele de pe trăsăturile lui se puseră în mişcare ca un şir de melci rozalii. Făcu semn unui slujitor.

— Aduceţi-ne bere! Şi vin pentru doamne! Privirea lui se opri asupra Sagăi şi zăbovi acolo, ca şi cum o observa pentru prima oară. Tu trebuie să fii Magdalena, de care vorbesc toţi, spuse încet. Sfânta.

Ea se sperie, dar nu se arătă timorată.

— Noi ne aflăm, e drept, în afara marilor oraşe, spuse mulţumit de sine. Dar mulţi călători ne cer permisiunea de a trece prin prăpastia mea. Dintre toate drumurile peste Alpi, acesta este de departe cel mai rapid.. Unii ne oferă drept vamă ştiri din depărtare, iar din când în când eu mă mulţumesc cu puţin şi le dau ascultare.

— Atunci ştiţi despre ce e vorba, spuse Violante. Mântuirea sufletului a multor mii de oameni care ne aşteaptă la Milano. Papa a trimis personal emisari în oraş, care o aşteaptă pe Magdalena, pentru a o venera. Vreţi, într-adevăr, să vă împotriviţi lui, cavalere Achard?

Acesta răspunse abia când slujitorii puseră pe masă, între ei, cupe şi ulcioare de lut.

— Eu trebuie să-mi apăr interesele. Această cetate a fost supusă decenii de-a rândul tatălui iubitei mele soţii Jorinde. Nu puteţi să Vă aşteptaţi să întinez memoria lui lăsând să treacă fără a plăti aproape cinci sute de suflete.

Jorinde. Să fi fost silueta de lângă balustradă?

Saga se gândea dacă exista o modalitate de a folosi spiritul minciunii împotriva lui Achard. Dar ce ar fi putut ea să-l facă să creadă, adică ceva în

ce el voia să creadă? În minte nu-i venea nicio minciună care să fie în interesul lui. Nu mai încăpea nicio îndoială că, dacă le permitea cruciatelor accesul prin prăpastie, el nu se alegea cu niciun avantaj personal, iar ei îi era imposibil să-l păcălească cu vreunul.

Achard trase o înghiţitură din ulciorul lui cu bere, îşi şterse spuma de pe barbă şi, dintr-un salt, se aplecă peste masă.

— Ar exista o posibilitate să putem negocia, spuse. Presupunând că vă pot convinge să-mi faceţi un serviciu.

— Un serviciu? Sprânceana lui Zinder o luă în sus, până aproape de rădăcina părului. În aer plutea înşelăciunea şi fiecare din sală putea s-o adulmece.

Privirea lui Achard era de gheaţă când se uită la conducătorul mercenarilor.

— Sunteţi purtătorul de cuvânt – sau doamna aceasta?

Zinder vru să se ridice, dar degetele fine ale Violantei pe antebraţul lui îl ţintuiră locului.

— Spuneţi despre ce e vorba, Achard, şi *sfetnicii* mei şi cu mine vom medita la aceasta.

Stăpânul cetăţii se aplecă leneş înapoi şi-şi puse piciorul drept pe braţul tronului său din piei. — Păi, să facem târgul… Trebuie să ştiţi că soţia mea Jorinde este o femeie extraordinar de credincioasă şi cu frica lui Dumnezeu. Îl cunoaşte pe Domnul şi-l slujeşte cu toată dăruirea. Un fin zâmbet şmecher îi trasă cute prin pielea cicatrizată în jurul ochilor, într-adevăr, cât priveşte înflăcărarea pentru cauza Domnului, Jorinde nu e mai prejos de Voi, şi ştiu că cea mai mare dorinţă a ei ar fi să Vi se alăture.

— Aşa? Violante nu se osteni deloc să-şi mascheze suspiciunea. Unde e? Dacă vrea să meargă cu noi, nimic nu o împiedică.

— Ei, spuse fără să se grăbească Achard. Ea este trasă într-o parte şi-n alta între dorinţa arzătoare de a merge spre Ţara Sfântă cu

Magdalena – făcu un semn spre Saga – şi dragostea de mamă pentru fiul ei, pe care nu vrea să-l părăsească. Puterea ei de decizie nu este, să zicem aşa, foarte mare.

— Copiii nu pot să ne însoţească, spuse Violante.

— Fireşte că nu. Cavalerul îşi masă maxilarul bărbos, cuprinzându-l între degetul mare şi arătător. Tocmai de aceea este nevoie de puţină muncă de convingere, pentru a o duce pe Jorinde în sânul Domnului, spre fericirea ei.

Zinder şi Violante schimbară între ei o privire.

— Ne cereţi s-o luăm cu noi pe soţia Voastră împotriva voinţei ei? întrebă contesa cu oroare.

„Prefăcuta! se gândi Saga. Nu ţi-ai făcut asemenea scrupule când a fost vorba de voinţa *mea,* nu-i aşa?”

Mulţumit, Achard îşi îndoi degetele.

— Să vă fie clar că n-ar mai exista niciun motiv de târguială, dacă iubita mea soţie ar fi de partea voastră. Pentru siguranţa ei şi a Voastră nu m-aş da înapoi să vă pun la dispoziţie cele mai bune călăuze ale mele. Şi este de la sine înţeles că nu voi percepe plată pentru soţia mea şi însoţitorii ei.

Zinder îşi frământa buza inferioară. Era evident că ar fi preferat să-i sară la gât lui Achard.

— O să ne mai gândim la aceasta, spuse Violante şi se ridică.

Mina lui Achard îi trăda iluzia de a se crede învingătorul acestor negocieri.

— Pentru noaptea aceasta, contesă, Vă stă la dispoziţie una din camerele mele de oaspeţi… Mă tem că *doar* pentru Voi, adăugă, privindu-i dintr-o parte pe Saga şi pe ceilalţi.

— Nu este nevoie, ripostă Violante cu un glas de gheaţă. Prefer să înnoptez în tabără, în faţa porţii Voastre.

— Cum doriţi.

Porniră spre uşă, unde îi aştepta escorta de mercenari. Achard nu se mişcă din loc. Când Saga

privi peste umăr în urmă, privirile lor se întâlniră. Fu surprinsă să observe că zâmbetul lui larg îi dispăruse de pe chip şi privea după ei grav şi gânditor.

Afară, Zinder îi şopti contesei:

— Sper că ştiţi în ce vă lansaţi.

— Încă n-am luat nicio hotărâre.

— De parcă s-ar mai îndoi cineva de asta.

Violante trecu pe lângă el şi se postă în faţă.

— Ţi-ai pierdut controlul, mercenarule.

O clipă se păru că Zinder va înghiţi afrontul, cum făcuse şi până acum de multe ori. Dar apoi îşi repezi mâna, o apucă pe contesă de umăr şi o smuci. Saga încremeni.

— Ce crezi?! exclamă involuntar Violante, dar apoi amuţi, descoperind furia din ochii lui Zinder.

— Mă plătiţi ca să Vă apăr! pufni conducătorul mercenarilor. De aceea Vă dau următorul sfat: afacerile cu oameni ca Achard duc rareori la ceva bun. Chiar dacă Vă faceţi iluzii că sunteţi sigură în faţa lui, credeţi-mă, nu sunteţi! Achard nu este un nătărău lacom de aur, chiar dacă şi-a dat toată silinţa să joace în faţa Voastră acest rol. Privi înapoi, roşu de furie, spre uşa turnului de reşedinţă, care rămăsese deschisă. Cele mai apropiate focuri de tabără erau suficient de departe, pentru ca vreunul din oamenii lui Achard să poată auzi cearta. Cu toate acestea, câţiva dintre ei ridicaseră capul şi-i priveau sumbru.

Violante era surprinsă, dar nu intimidată. Necăjită, se plantă în faţa lui, privindu-l fix în ochi.

— Nu avem de ales. Nu înţelegeţi? Via Mala este destul de criminală, chiar şi fără să ni-i facem duşmani pe Achard şi banda lui.

Deodată, privirea Sagăi fu atrasă de o siluetă care apăruse sus, pe galeria de strajă, aflată deasupra intrării principale, la o distanţă de trei înălţimi de om. Tânăra femeie purta o rochie albă, lungă până la glezne, ca şi când cameristele ei o

împopoţonaseră pentru o serbare deosebită; era neobişnuit de strâmtă, ceea ce în altă parte i-ar fi adus un prost renume. Era foarte zveltă, chiar mai subţire decât Violante, dar la o femeie îngrijită de rangul ei un asemenea corp nu părea slab, ci atrăgător. Această impresie era întărită de părul blond, drept, care-i cădea liber pe umeri. Vânturile de pe culmi se jucau cu el, şi Saga fu sigură că această mişcare îi atrăsese în special atenţia asupra creaturii eterice de acolo, sus. Probabil că stătea acolo în tăcere încă de când Saga şi ceilalţi părăsiseră turnul de reşedinţă.

— Pur şi simplu, întrebaţi-o, spuse calm Saga.

Zinder şi Violante, care nu observaseră apariţia stăpânei cetăţii, îşi întoarseră în acelaşi timp capul spre ea.

— Ce? şopti contesa.

— Întrebaţi-o pe Jorinde dacă vrea să meargă cu noi. Cu un semn din cap, Saga arătă spre balustradă, sus. Şi oferiţi-vă să-i luaţi şi fiul. Nu pare fericită, aşa e? Poate că se bucură să poată dispărea de aici. Cine ar vrea de bună voie să trăiască într-un asemenea loc?

Cu o mişcare rapidă, tânăra femeie se trase înapoi, în umbra din spatele uşii. Imaginea ei păru să rămână o clipă fixată de parapet, ca un filigran de lumină, înainte de a se topi în întuneric.

Zinder izbucni într-un hohot de râs răguşit.

— Saga, nu înţelegi?

Saga privi de la el la Violante, cu un amestec de stupoare şi supărare.

Contesa oftă, o apucă de braţ şi o întoarse de la uşa deschisă.

— Nu e evident? Achard i-a smuls acestei femei moştenirea. Şi acum vrea să scape de ea. Dacă, să spunem, ar arunca-o de pe cea mai la îndemână stâncă, ar pierde totul – moştenirea s-ar întoarce la familia ei. Dar dacă ea pleacă împreună cu noi şi nu mai apare, fără ca moartea ei să fie confirmată, ea n-ar mai fi decât o cruciată dispărută, iar fiul ei

ar deveni stăpânul acestei cetăţi. Dar Achard ar fi tutore. Totul ar rămâne ca înainte – doar fără Jorinde şi familia ei incomodă. De aceea, el n-ar vrea pentru nimic în lume ca ea să ia copilul cu ea. Băiatul este cheia acestei cetăţi, a Viei Mala şi a aurului pe care îl câştigă într-un fel sau altul.

Gura Sagăi era uscată.

— Dar asta e doar ceea ce *presupuneţi!*

— Da. Fără tragere de inimă, Zinder îi veni contesei în ajutor. Cu toate acestea, pariez pe solda mea că aşa stau lucrurile. Poveşti din astea se petrec pretutindeni şi în fiecare zi. Oamenii de teapa lui Achard s-au priceput întotdeauna de minune să-şi însuşească proprietatea altuia.

Violante o luă grăbită spre poartă.

— Uimitor, căpitane Zinder, că încă nu eşti proprietar de cetate.

Zinder privi gânditor in urma ei. Pentru prima oară, Saga îl văzu neajutorat în căutarea unui răspuns, îl atinse cu umărul.

— Şi ea te place.

Prăpastia

Luna poleise vârfurile ascuţite ale munţilor cu un argintiu mat. Colţii de granit înalţi până la cer înghiţiseră lumina, nu se vedea nicio stea. O linişte apăsătoare se lăsase peste munte. Vânturile singuratice, care măturau sus, departe, trecătorile fără urmă de picior de om îşi pierduseră glasul pe drumul spre văi şi suflau mut în pustiul stâncos.

Saga stătea singură în coroana unui stejar şi privea ţintă în prăpastia neagră. Copacul se înălţa la marginea peretelui de stâncă vertical al platoului. Brazi şi molizi se agăţau de stâncă cu o nestrămutată voinţă de a supravieţui. Mult mai jos, intrarea în prăpastie era ascunsă într-un întuneric absolut. Orice pândea de acolo se afla într-o groapă de umbră şi tăcere.

Se părea că era o eternitate de când nu se mai căţărase sau nu se mai balansase deasupra unui gol. Viaţa ei de saltimbancă rămăsese mult în urmă, împreună cu Faun, cu părinţii şi surorile ei, cu toate scrupulele pe care şi le făcuse odată. Deşi, nu, nu era chiar adevărat: ea mai *avea* scrupule, numai că acestea încetaseră să-i determine faptele. Conştiinţa încărcată mai era, din când în când, tulburată departe de tot în gândurile ei, împreună cu o tristeţe profundă, care aproape o muncea mai mult.

Se tupilase cu genunchii strânşi într-o încrengătură zdravănă, cu un braţ înlănţuise trunchiul, şi cu cealaltă mână îi răzuia, pierdută-n gânduri, scoarţa. Din când în când, câte o bucăţică se desprindea şi, plutind, cobora în gâtlejul Drumului rău, unde era înghiţită în scurt timp de întuneric.

Multe îi treceau prin cap, dar nu reuşea să reţină niciun gând şi să se concentreze asupra lui. În schimb, o vâltoare haotică de sentimente, imagini şi griji. Sperase să poată găsi puţină tihnă aici, sus, ca să reflecteze la ea şi la situaţia ei – ceva ce nu

mai reuşise să facă de o jumătate de eternitate. Dar chiar şi acum era mult prea răscolită.

Întunericul din Via Mala trăgea de ea, dar Saga se împotrivi tentaţiei de a ceda şi de a se arunca din coroana copacului în adânc. Când dansase pe funie, sub ea se căscaseră nenumărate hăuri, iar ispita adâncurilor nu mai avea de mult nicio putere asupra ei. Ce-i drept, în acest loc mai era altceva. Avea senzaţia că din Drumul rău emană o forţă de atracţie absolut specifică, ameninţătoare.

Dar, oare, văgăuna era ceea ce o speria sau, mai degrabă, abisul ce se căsca în ea?

Se gândea la numeroasele fete şi femei din corturile înghesuite pe ridicăturile din afara zidurilor cetăţii Rialt. Multe cruciate nu mai găsiseră niciun loc aici sus şi-şi înălţaseră corturile în dreapta şi stânga drumului plin de curbe ce ducea în vale. Zinder le interzisese oamenilor lui să-şi facă propriile lor culcuşuri. Pentru ei toţi era stare de alarmă extremă. Faptul că tabăra femeilor se întindea de-a lungul serpentinelor, până aproape în vale, făcea de-a dreptul imposibilă paza tuturor. Iar dacă Saga se strecurase neobservată prin lanţul de străji, acest lucru dovedea şi mai evident cât de periculoasă era tabăra. Cu toate acestea, se părea că Achard se ţine de cuvânt: până acum niciunul dintre oamenii lui nu cedaseră ispitei oferite de apropierea atâtor fete.

Din aluziile lui Zinder ea bănuia cât de rău stăteau lucrurile cu multe dintre femei. Auzise de durerile pricinuite de marşurile fără sfârşit. De picioare umflate şi crăpate. De glezne fracturate şi scrântite. De ulceraţii şi eczeme, şi epuizare, pe care numai credinţa neostenită în cuvintele Magdalenei le stăvilea. Ar fi trebuit să li se arate mai des, nu numai de la depărtare. Dar se temea de această masă anonimă de fete şi femei tinere mai mult decât ar fi crezut vreodată că se poate. Ce s-ar fi întâmplat dacă ele ar fi descoperit cine era Saga în realitate? Dacă printre ele era vreuna care s-o

recunoască de undeva, aşa ca Zinder? Sau dacă se mai dezlănţuia o isterie de masă ca cea care o costase pe Gunthild viaţa?

Dar nu numai asemenea temeri concrete o făceau să ocolească societatea fetelor. Ceva mult mai difuz îi provoca o stare proastă doar când se gândea să se apropie prea mult de ele: recunoaşterea greşelii comise. Cât de josnic şi perfid şi cumplit de rău era ceea ce făcea. Îi era greu să recunoască acest lucru şi ar fi vrut uneori să gonească acest gând.

Şi, totuşi, – atunci când predica, la o depărtare mai sigură şi bine izolată de Zinder şi oamenii lui – în ea era ceva ce o încânta. În plus, îşi spunea ea, fetele depindeau de mult de ea. Dacă ea ar fi abandonat cu adevărat, dacă şi-ar fi luat tălpăşiţa pe neobservate ca o hoaţă, nu s-ar fi destrămat în haos toată acţiunea? N-ar fi fost în folosul nimănui, cel mai puţin al celor care oricum suferiseră cel mai mult.

„N-am de ales", căuta ea să se convingă.

N-ai de ales, confirma spiritul minciunii, iar ea era gata să-i dea crezare. *Faci ceea ce trebuie să faci.*

Privea pierdută hăul de sub ea. Poate un drum să fie cu adevărat rău? se întreba. Sau răi erau doar cei care o străbăteau?

***

— Lăsaţi-mă să stau de vorbă cu Jorinde, ceru a doua zi contesa stăpânului cetăţii Hoch Rialt. Se adunaseră din nou în sala turnului de reşedinţă. Blidele murdare erau şi acum la capătul mesei şi în jurul lor roiau muşte grase. Vreau să aud ce spune ea.

— Nu va fi nevoie de aşa ceva, replică Achard, zâmbind amabil. Ea este de acord cu totul.

— Înainte ca eu să iau o hotărâre, va trebui să vorbească cu *mine.*

Preţ de o clipă, Saga avu impresia că Zinder avusese dreptate: Achard voia să le distragă atenţia

de la ceva. Mascarada nebunului se descompuse cât ai clipi, şi de sub ea îi ţintuia ceva specific unui animal de pradă, care o paralizează un moment şi pe Violante. Saga îşi reprimă pornirea de a face un pas înapoi. Dar apoi Achard von Rialt preluă din nou controlul asupra sa. Trăsăturile i se destinseră.

— Întocmai cum doriţi, spuse cu un calm accentuat. Făcu un semn unei cameriste speriate şi, puţin mai târziu, auziră paşi uşori în casa scării. Uşa fu deschisă şi înăuntru păşi Jorinde von Rialt, îmbrăcată în alb ca şi în seara trecută, dar purtând un cordon lat de piele în jurul taliei de copil. Părul îi era ascuns sub o bonetă legată cu şnur.

Faţa ei era tumefiată şi închisă la culoare, un ochi era pe jumătate închis.

Violante respiră puternic. Saga îşi muşcă buza inferioară. Zinder trase o înjurătură.

— Jorinde, îngerul meu, ce bine că ni te alături, strigă Achard, desfăcându-şi braţele.

Zinder se înclină, şi Saga îl imită. Jorinde deschise gura şi spuse ceva, ce nimeni n-a înţeles.

— Vorbeşte mai tare, ceru Achard.

— Vreau să vă salut, rostiră sfios buzele crăpate ale Jorindei. Cu statura ei, nu era nevoie de mai mult de câteva palme, pentru a o aranja aşa de bine. Chiar şi ieri, în amurg şi foarte departe de balustradă, părea suferindă.

— Vă mulţumim pentru ospitalitate, spuse Violante, şi acum se înclină şi ea. În alaiul nostru sunt câteva vindecătoare recunoscute, a căror măiestrie Vă stă cu plăcere la dispoziţie.

— Avem şi noi un vindecător, replică Achard fără să-şi ascundă nerăbdarea. Jorinde, spune-le acestor oameni deosebiţi ce-ţi doreşti cu mai multă ardoare decât orice altceva.

— Maxilarul inferior al Jorindei tremură, dar ea îşi stăpâni lacrimile.

— Mi-aş dori… aş vrea să Vă rog să mă lăsaţi să Vă însoţesc în cruciada Voastră.

— Sunteţi binevenită, spuse contesa. Faţa ei părea cioplită în piatră. Ai fi zis că este cu zece ani mai bătrână decât acum câteva minute. Uluitor, gândi Saga, cât de mult a putut s-o mişte soarta tinerei aristocrate. Tocmai Violante. Era ca şi când ea ar fi recunoscut în tânăra femeie ceva din ea însăşi.

— Atunci totul e lămurit, strigă Achard şi bătu bucuros din palme. Puteţi porni imediat. Călăuzele mele sunt pregătite. Dacă vreţi, Vă pun la dispoziţie şi o escortă înarmată.

— Nu e nevoie, mârâi Zinder, asmuţit ca un câine în lanţ.

— Cum vreţi, spuse Achard, dar acum în ochi îi licărea o batjocură periculoasă. Zinder şi el purtau un duel mut, care se întrerupse când Jorinde păşi şchiopătând uşor între cei doi bărbaţi, dar privind-o doar pe Saga.

— Tu eşti Magdalena, constată încet. Vocea ei era atât de delicată, încât Saga abia a înţeles-o. Tu auzi vocea ei? întrebă prudent Jorinde. De aproape, părea şi mai tânără, abia dacă ar fi avut douăzeci de ani.

— Da. Acum toate privirile erau aţintite asupra Sagăi. Până şi Achard o măsură atent.

Jorinde dădu din cap gânditoare, nu mai scoase un cuvânt, se întoarse cu o mină îndurerată şi părăsi sala.

— Vino, îi spuse Sagăi contesa, o luă de braţ şi o scoase afară. Zinder le urma cu o mână pe mânerul sabiei lui Wieland, de parcă nu aştepta decât un gest nechibzuit al stăpânului cetăţii.

— El a aranjat-o aşa, şopti consternată Saga, când se opriră la capătul de jos al scării.

— Achard o să-şi primească pedeapsa cuvenită, spuse Violante. Mai devreme sau mai târziu.

Zinder veni lângă ea.

— Chiar acum, dacă ar fi după mine.

— Ştiu, replică Violante. Dar o spuse într-un fel care lăsa deschisă întrebarea dacă împărtăşea ura

lui Zinder împotriva cavalerului sau dacă era, pur şi simplu, o constatare.

***

Doar cu puţin înainte de plecare, în tabără sosi un bătrân slab, care ceru să aibă posibilitatea de a vorbi cu contesa.

— Numele meu este Elegeabal, spuse şi se înclină înaintea Violantei. Purta nişte veşminte largi, de culoarea pământului, puse în mai multe straturi, cele mai de jos fiind mai închise la culoare decât cele de sus, pătate şi jerpelite. Se sprijinea într-un băţ noduros, care-i trecea de cap. Barba îi era neîngrijită şi subţiată de bătrâneţe, un talmeş-balmeş de pânze albe de păianjen. Nara stângă devenise o împletitură urâtă de cicatrici, ca şi când în acel loc pielea i-ar fi fost spintecată cu o spadă tocită. Ochiul de deasupra era nemişcat şi orb. Eu sunt tălmăcitorul de vise al cavalerului von Rialt şi felcerul oamenilor lui, spuse.

— Înseamnă că ai multe de făcut, bătrâne. Zinder veni şi el, ţinând în mână o boccea, în care îndesase neglijent îmbrăcăminte boţită.

Elegeabal se înclină şi spre el, dar în jurul colţurilor gurii îi juca un tremur batjocoritor.

— Domnule, mai multe vise şi mai puţine răni mi-ar face într-adevăr mai uşoară viaţa.

— De ce vrei să vorbeşti cu mine? se interesă Violante, pierzându-şi răbdarea. În fundal, cameristele îi desfăceau cortul.

— Aş vrea să Vă rog să Vă pot însoţi o bucată de drum prin văgăună, spuse bătrânul. Stăpânul Rialtului nu-mi preţuieşte destul măiestria, pentru a-mi acorda propria mea escortă, şi m-aş bucura să pot folosi prilejul de a-mi continua acolo jos cercetările.

Violante nu manifestă cine ştie ce interes şi privea peste umăr la cameristele care se omorau cu prelata rulată a cortului.

— Faceţi cum vreţi, mi-e totuna.

— Ce fel de cercetări sunt acelea? întrebă Saga. Se afla în uşa deschisă a trăsurii, la numai câţiva paşi depărtare. Caii fuseseră deshămaţi. Una dintre călăuzele lui Achard îi explicase fără echivoc Violantei că acest tip de care nu pot trece prin văgăună.

— Cercetez locuri vechi, cum am mai făcut acum câţiva ani.

— Locuri vechi? întrebă Zinder. Nici el nu-şi pierdea din ochi oamenii în timp ce vorbea. Mercenarii îşi stivuiseră corturile proprii şi acum le ajutau fetelor de pe platou şi din marginea drumului să le strângă pe ale lor. Saga bănuia că unele dintre cruciate nu mai erau de mult atât de feciorelnice cum îi plăcea Violantei să declare; câteva dintre ele chicoteau şi cochetau când prin apropiere apăreau bărbaţi, care încercau să le atragă atenţia. Zinder se vâra între ei când putea, dar nici el nu avea ochi peste tot.

— Această văgăună este nesfârşit de bătrână, spuse Elegeabal. Şi a văzut fiinţe care astăzi nu mai umblă pe pământ. Spiriduşi, pitici, troli – şi zmei. Acesta a fost odinioară unul din sălaşurile lor. Au fost mulţi zmei aici, dar unul era deosebit de mare şi puternic. Primii oameni s-au temut de el şi-l venerau, iar romanii i-au găsit în cele din urmă rămăşiţele, când au făcut drumuri în pereţii stâncoşi ai Drumului Rău.

— Hei! le strigă Violante cameristelor. Fiţi atente! Îl lăsă baltă pe tălmăcitorul de vise şi o porni grăbită spre ele.

Încurcat, Elegeabal privi, în urma ei, mijind ochii.

Zinder îşi drese glasul.

— Un zmeu, bravo. Bătrâne, poţi să ne însoţeşti, dacă vrei, dar lasă palavrele astea. Oamenii mei se tem şi aşa foarte mult de această prăpastie. N-am ce face cu cineva care le înşiră verzi şi uscate despre uriaşi. Zicând acestea, se întoarse, scuipă în iarbă şi porni în control prin tabără.

Elegeabal rămăsese locului puţin confuz, dar un zâmbet subţire îi apăru pe chip, când, din uşa trăsurii, Saga îl rugă:

— Povesteşte mai departe. Povestea lui putea să-i mai abată un timp gândurile, şi de aceea îi era recunoscătoare.

Tălmăcitorul de vise se apropie de ea. Mirosea a nespălat şi a bătrâneţe. Dar avea un zâmbet şiret, care făcea să-i lucească tinereşte ochiul sănătos.

— Am dat din întâmplare de peştera zmeului şi, ori de câte ori am prilejul, mă duc acolo. Osemintele lui s-au prefăcut de multă vreme în piatră şi trebuie scoase din stâncă cu ciocanul şi dalta.

— Oase de piatră? întrebă ea neîncrezătoare.

— Desigur. Oase zdravene, uriaşe. Odată am găsit un dinte lung cât mâna mea.

Probabil că oasele găsite de el erau doar pe jumătate atât de mari de cum susţinea el. Poate că erau oasele unei vaci care se prăbuşise odată în prăpastie. Dar Elegeabal nu lăsa loc niciunei îndoieli în convingerea lui, şi asta îl făcea măcar amuzant.

Elegeabal înclină capul.

— Tu eşti Magdalena?

Saga oftă.

— Eu sunt.

— Atunci, spune-mi, copilă, visezi câteodată?

— Nu visăm toţi?

— Cum sunt visele tale?

— Le uit, de îndată ce mă trezesc.

Întinse braţul spre ea cu palma în sus.

— Pune-ţi mâna în mâna mea. Dacă vrei, pot să-ţi citesc visele. Făcu un semn cu băţul spre fruntea ei. Toate mai sunt acolo sus, fiecare în parte. Visele nu trec. La fel ca oasele zmeului. Se prefac în piatră şi, cu anii, se acoperă de o crustă şi, cândva, trebuie să fie eliberate cu ciocanul şi dalta din închisoarea lor. Dar pământul nu-şi iroseşte

niciunul din darurile sale, şi visele pe care ni le trimite sunt făcute pentru eternitate.

Ea îi privi mâna osoasă, dar nu i-o întinse pe a ei.

— Ţi-e frică, spuse el.

— Lasă-mă în pace, îi ceru ea brutal. Dar nu se putea ridica fără a-l da pe el la o parte. Dintr-o dată, se temea mai mult de atingerea lui decât de vorbele sale.

Tălmăcitorul de vise nu se urni din loc.

— Este ceva în tine. Şi tu ştii. Are visele sale proprii. Vise false. Vise mincinoase!

Saga îşi căuta nesigură cuvintele.

— Nu toate visele noastre mint?

Bătrânul scutură capul.

— Cele mai multe ne trădează adevăruri mai mari decât cunosc ochii şi urechile noastre. Zâmbi din nou. Dă-mi mâna!

Ea îl ignoră.

— Ce fel de vise are un om ca Achard?

Elegeabal ridică surprins o sprânceană.

— Vise de putere. De bogăţie. Dar sunt vise primitive, ţesute dezlânat, ca o tunică veche, pe care a purtat-o mult prea des.

— Şi Jorinde?

Un trist clătinat din cap fu singurul răspuns.

— Acum vrei să-mi dai mâna?

— Nu.

— Aş putea să-ţi trădez mult mai multe despre tine decât ştii tu însăţi.

— Poate mai mult decât vreau să ştiu.

Elegeabal chicoti.

— Adevărat. Mâna osoasă şi plină de pete îi căzu într-o parte, atârnând moale, ca şi când în ea nu mai era strop de viaţă. Fii binecuvântată, Magdalena! Şi fie binecuvântat cel ce sălăşluieşte în tine.

Elegeabal se întoarse şi o porni agale spre una dintre vetrele răcite. Pierdut în gânduri, scormonea

cu băţul în resturi, ca şi când acolo s-ar fi aflat răspunsurile la întrebările lui nerostite.

— Poţi să citeşti visele zmeului? îi strigă ea din urmă. Din oasele lui?

Bătrânul scoase băţul din vatră şi contemplă capătul prăfuit şi cenuşiu.

— Totul e cenuşă, murmură. Unde te uiţi, numai cenuşă.

Maria și devoratorul de inimi

Bethanianul îl urmă în desişul de sălcii pe bărbatul care ţipa. Cortina de crengi şfichiuitoare se închise în spatele lor. Ţipetele bărbatului se îndepărtară printre trunchiurile de copaci, dar el nu gonea destul de repede. Bethanianul putea să-l ajungă din urmă. Victimele lui nu erau niciodată destul de rapide.

Maria stătea lângă calul de luptă negru şi urmărea cu privirea cele două siluete până ce fură înghiţiţi de pădurice a de sălcii. Nu se mişcă, după cum nici trupul uriaş al calului de lângă ea nu făcu nicio mişcare. Nici ea, nici armăsarul nu erau legaţi. Dar, spre deosebire de animal, ea îşi făcea socoteala dacă acesta putea fi prilejul de a scăpa de fiorosul cavaler.

Îi omorâse părinţii, pentru a le mânca inimile. I-o spusese chiar el într-una din puţinele ocazii în care îi adresa vreun cuvânt. Îi explicase că, în felul acesta, dobândea viaţă veşnică. De aceea, trebuia să omoare oameni.

Credea *cu adevărat în aceasta:* că inimile victimelor sale îl făceau nemuritor. Pentru că el deja murise o dată. La fel ca Maria. Aşa susţinea el.

Maria n-avea decât nouă ani, dar ea ştia că *nu* murise. Fusese bolnavă, grav bolnavă, îi povestiseră părinţii ei. Dar niciodată nu murise. Dar Bethanianul?

Era nebun, la fel ca acel călugăr de la mănăstire, care venise odată din mlaştini în curtea Mariei, se urcase pe acoperiş şi cântase jumătate de zi ca un cocoş. Tatăl ei îi explicase atunci că unii oameni nu sunt tocmai întregi la cap.

Unii cântau precum cocoşii.

Alţii mâncau inimi.

Armăsarul se ridica lângă ea ca un munte dintr-o masă neagră de muşchi. Maria se temea că armăsarul trebuia s-o supravegheze. Dacă ea ar fi

făcut un pas, probabil că ar fi nechezat sau s-ar fi luat după ea.

Dar în clipa aceasta armăsarul nu era preocupat de ea, stătea, pur şi simplu, şi privea spre sălciile printre care dispăruse stăpânul lui. În direcţia opusă, în spatele unei moviliţe acoperite cu iarbă, se afla vechiul drum de piatră pe care o apucaseră cei doi. Spre răsărit, spusese Bethanianul, dar Maria nu ştia ce însemna asta. Sigur era doar că acum se aflau la o depărtare de casa ei de mai multe zile de mers călare. El o luase ca pe un obiect, şi nici până acum ea nu ştia ce voia el de la ea. Era prietenos cu ea, chiar şi atunci când îi vorbea de numeroşii oameni, cărora urma să le smulgă inima din piept. Niciodată nu striga la ea şi nici n-o lovise. Ca şi când prezenţa ei era suficientă pentru a-l mulţumi. În ea, el recunoştea ceva. O înrudire, după cum spusese el. *Tu eşti ca şi mine.*

Dar ea nu era ca el. Cu toată frica, ea nu era smintită. Durerea provocată de gândul la părinţii ei – şi aproape că nici nu se mai gândea la altceva – o făcea să plângă des, dar nici atunci el nu se supăra. Doar tăcea şi aştepta, până când ea se îneca în propriile suspine şi se liniştea din nou.

Avea şi acum lacrimi în ochi, dar se stăpânea. Calul mai bătu o dată cu copita piciorului din faţă, scoase un nechezat uşor şi încremeni din nou. Maria îşi adună tot curajul şi se urni, şovăind, din loc. Se îndepărtă lateral faţă de flancul strălucitor al armăsarului şi de şa, de care erau fixate mai multe arme decât putea ea să numere. Când o pornise după omul acela printre sălcii, Bethanianul nu-şi luase cu el decât toporişca. Cu ea îi omorâse şi pe ceilalţi oameni din micul convoi de pelerini. Sus, pe colină, în mijlocul unui strat de iarbă călcată în picioare, zăceau patru cadavre. Firele de iarbă din jur erau atât de înalte, încât de aici Maria nu putea vedea clar morţii. Dar trebuise să vadă de la depărtare cum căzuseră, doborâţi fulgerător.

Ţipetele dintre sălcii amuţiră. Se vede că Bethanianul îşi ajunsese victima. Maria se opri şi încercă să prindă şi alte sunete, dar nu se auzea nimic. În mod normal, ar fi trebuit să se bucure, dar acum aproape că-şi dorea ca zgomotul făcut de toporişcă să-i trădeze exact locul unde se afla cavalerul. Aşa însă nu-şi putea desprinde privirea de la marginea desişului de sălcii, în timp ce înainta ţeapănă, pas cu pas.

Piciorul se lovi de ceva de pe jos, dar nu se vedea din iarba înaltă. Doar o piatră. Era mult prea încordată, pentru a răsufla uşurată.

Calul de luptă goni cu coada câteva muşte. Una dintre ele zbură bâzâind spre Maria şi i se aşeză pe fruntea transpirată. Fata nu îndrăznea s-o alunge. Poate că el era chiar acolo, jos, sub perdelele biciuitoare şi pândea.

„Nu te gândi la asta. Mergi înainte”!

Se mişcă mai repede. Musca i se târa pe piele. O mânca pielea şi, cu cât Maria era mai atentă la mâncărime, cu atât senzaţia devenea mai greu e suportat. Făcu câteva mişcări scurte, bruşte din cap, dar musca rămase pe frunte.

Sălciile se întindeau ca o masă maronie până la celălalt capăt al colinei, care acoperea orizontul. Mai departe decât o tragere cu arcul, se gândi Maria. De două, de trei ori mai departe. O masă vălurită, pusă în mişcare de vânt. Ramurile şfichiuitoare se balansau înainte şi înapoi, uneori atât de violent, de parcă o mână le împingea din interior. Dar Bethanianul tot nu era de văzut.

Acum Maria se afla la o depărtare de cincisprezece paşi de calul de luptă. Animalul nu făcea niciun zgomot.

Maria porni lent să urce colina, la poalele căreia începea pădurea mlăştinoasă de sălcii. Panta urca blând, colina abia dacă părea un val pe câmp. Iarba îi ajungea Mariei până la şolduri şi-i atingea picioarele. În jurul capului roiau insecte, formând un nor care pişcă.

Acum Maria ridică mâna şi alungă supărătoarele insecte. Musca grasă de pe frunte se săturase cu transpiraţia ei şi plecă bâzâind. O alta, mai mică bâzâia în urechea Mariei, dar dispăru imediat din nou. Câteva clipe fata fu ocolită.

Crengile de sălcii se dădură în lături. O mănuşă neagră apăru în lumină, urmată de un braţ, apoi de umeri, la sfârşit de omul întreg. Aerul părea că aruncă scântei. Metalul şi pielea scârţâiră când Bethanianul ieşi din umbra sălciilor şi începu să urce colina cu paşi energici.

Maria se prăbuşi. Se cufundă în iarba înaltă ca într-o mare verde. Acum Bethanianul nu mai putea s-o vadă de la poalele colinei. Doar dacă s-ar apropia mai mult.

Ridică prudent capul. Sudoarea îi intra în ochi şi o ardea. Lacrimile se amestecau cu ea şi-i curgeau în jos, pe obraji.

Dintre vârfurile fremătătoare de iarbă Maria nu putea vedea până la poalele colinei. Dar mai sus nu îndrăznea să-şi ridice capul. Ce-ar fi să se târască mai departe? Vântul mai sufla încă destul de puternic, pentru a face ca toată colina de iarbă să freamăte. Cavalerul n-ar putea s-o observe.

Întoarcerea la drum era exclusă. Nu numai pentru că ar fi primul loc unde ar căuta-o el, ci pentru că acolo era cu neputinţă să fugă. Gândurile ei se învălmăşeau. Imagini din grajdul întunecat se amestecau cu impresii fulgerătoare despre pelerinii care mureau. Dacă o prindea, Maria ar fi fost următoarea victimă a toporiştii.

Sălciile!

Nu, imposibil. Acolo, un bărbat adult nu putuse să-i scape Bethanianului. Iar ea nu era decât un copil. Mult mai lentă decât el – dar, pe de altă parte, şi mai mică. Putea intra în ascunzători, care n-ar fi putut oferi protecţie unui adult. Se putea ascunde după trunchiurile de copaci, în spatele mănunchiurilor de crengi de salcie. Chiar sub rădăcini.

Trebuia să încerce.

Dar unde era el? O ultimă privire printre ierburi. Statura lui colosală rămânea nevăzută. Calul de luptă scoase un nechezat răsunător.

„Fugi! Fugi odată”!

Dar nu fugi. Încă nu. În schimb, se rostogoli pe o parte a pantei, strivi nişte fire de iarbă şi acum ar fi trebuit să fie văzută, dacă el ar fi privit în direcţia ei.

„Nu mă mişc destul de repede, se gândi. Aşa nu se poate. *Trebuie* să fug”!

Fără să se mai uite în jur, sări în sus şi coborî panta fugind cu picioarele ei scurte. În spatele ei auzi un nou nechezat. Auzi zornăitul unor zale. Dar n-auzi niciun ordin de a se opri. Şi nicio ameninţare.

Încă zece paşi până la sălciile plângătoare din faţă. Aici terenul deveni mai moale, mai noroios. Înţelese că alerga pe teren mlăştinos. Dar asta ştia de acasă. Ştia ce trebuie să faci în mlaştină. Tatăl ei îi explicase mereu, înainte de…

„Încetează! strigă o voce din ea. Acum o să urli şi să încetineşti pasul. Dar acum trebuie să te mişti mai repede. Şi să fii sprintenă!”.

Cinci paşi.

Trei.

Biciurile atârnând din sălciile plângătoare au lovit-o în faţă, când s-a năpustit neînfrânată în perdelele ce se legănau. În spatele ei răsuna un tropăit înfundat, când Bethanianul se apropia. Maria nu privea într-acolo, de parcă ceva îi îndrepta faţa înainte. Nu fusese niciodată fugărită de cineva, cel mult în glumă de fraţii ei. Dar intuia că vederea lui ar împietri-o.

Picioarele ei pleoscăiau în bălţile dintre copaci. Sălciile formau cămăruţe naturale, ramurile legănate au devenit pereţi. Uneori biciurile alcătuiau o împletitură, în care te puteai foarte uşor prinde.

În spatele ei, mâţişorii de salcie explodau în interiorul lor, atunci când Bethanianul trecea prin desiş pe urma Mariei. De ce n-o striga?

Pleoscăitul picioarelor ei acoperea sunetele din spatele ei. De pe colină ar fi văzut cât de departe se întindea ciudatul ţinut – nesfârşit de departe pentru un copil, dar tocmai aceasta îi dădea speranţe.

Sau nu, speranţa era altceva. Ea nu mai spera, îşi urma mai mult sau mai puţin instinctele, mânată de imaginea a ceea ce se apropia din urmă, tot mai aproape.

Mai aproape? Nu-l mai auzea, nici măcar atunci când în unele locuri pământul era mai uscat şi ea trăgea cu urechea peste bubuitul inimii. În faţa unui trunchi de salcie, se întoarse.

Crengile pendulau încoace şi încolo, un fantomatic legănat şi unduit. Deasupra coroanelor copacilor mai era încă lumina zilei, un cer de vară luminos, albastru şters. Sub cupolele de crengi şi frunziş, domnea semiîntunericul amurgului. De cealaltă parte a perdelelor de sălcii din faţă, acolo unde ele atârnau în două, trei straturi suprapuse, întunericul era ca smoala. Pe-acolo trebuie să fie el.

Se văzu ceva ca un fulger, nu departe. O rază de soare rătăcită se frânse pe tăişul unei seceri argintii. O clipă, tăişul luci ca o lună în umbră.

Maria înghiţi fără să scoată un sunet, dar nu putu scăpa de bolovanul din gât. Se trase încet cu spatele în jurul unui trunchi, până ce acesta se află între ea şi locul în care se frânsese lumina. Cu umerii şi palmele presate pe scoarţă rămase pe loc, îşi ţinu răsuflarea, dar ar fi preferat să-şi oprească chiar şi inima. Probabil că Bethanianul auzea cât de tare îi bătea în piept, ca şi când ar fi vrut să-l ademenească spre ea, pentru a pune odată capăt fugii furtunoase.

Se auziră din nou paşi. Cizme grele în apă. Dacă terciul mlăştinos trecea de marginile pielii, l-ar stânjeni şi mai mult. Oricum, tot echipamentul lui

trebuie să fi fost o povară considerabilă. Numai că el era puternic, mult mai puternic decât un bărbat obişnuit.

Îşi luă avânt, se desprinse de trunchiul de salcie şi o luă la goană.

Acum se strecura ca o umbră de la un trunchi la altul, se oprea mereu, încerca să recunoască ceva din împrejurimi. De fiecare dată când credea că l-a lăsat în urmă, îi auzea într-o direcţie oarecare zornăitul zalelor sau sunetul aspirator al cizmelor lui. Era epuizată şi disperată, dar nu intrase în panică. Ceva îi ţinea mintea clară, o platoşă care se aşezase în spirtul ei protejând-o.

Tocmai îşi făcea din nou loc printr-o perdea de bice, când piciorul îi rămase agăţat de ceva în apa care-i ajungea până la glezne. Gemând tare, îşi pierdu echilibrul şi se întinse în nămol. Nu trecu mult şi faţa ei era sub apă, supa sălcie îi intrase în nas, iar ea se rostogoli împroşcând stropi. Sări iute în sus, privi în jur – şi descoperi în ce i se prinsese piciorul.

Din apa mocirloasă se ivi, ca o broască ţestoasă, un pieptar ruginit. Umezeala rosese în el o gaură, pe margini sclipea muşchiul. Dar nu încăpea nicio îndoială că obiectul fusese o parte dintr-un echipament.

Tremurând, se uită înjur. Pretutindeni în jurul ei, până la următoarea perdea de sălcii şi, probabil, şi dincolo de ea, în mlaştină erau împrăştiate piese metalice vechi. Cele mai multe se scufundaseră cu totul, dar unele mai erau destul de aproape de suprafaţa apei, pentru a trăda scopul lor iniţial.

Odată aici avusese loc o bătălie.

Maria înainta pe pipăite, acum mai prudentă, pentru a nu se mai împiedica din nou. Cu mâinile tremurând, dădu la o parte crengile şi intră sub cupola de sălcii vecină. Şi aici terenul era presărat cu bucăţi de echipament. Într-o buturugă era înfiptă o sabie ruginită. În altă parte, mânerul unei securi de război se ridica din nămol, pentru ca

imediat ce Maria îl atinse cu piciorul să se scufunde din nou. Ea se împiedică iarăşi, se prinse bine cu mâna stângă de un mănunchi de crengi şi cu dreapta pleoscăi în apă. Degetele se înfipseră în nămol moale, întâmpinară rezistenţă şi apărură la suprafaţa apei cu ceva scos din zeama neagră.

Era un pumnal ruginit, o armă micuţă chiar şi în mâna Mariei; probabil că cineva îl ţinuse ca ultimă rezervă în cizmă sau pe corp. Pielea înfăşurată odinioară în jurul mânerului ţâşni printre degetele ei ca un terci mucegăit. Dar metalul rezistase umezelii. Tăişul şi garda în cruce erau acoperite de rugină, lamele erau tocite; dar vârful mai avea destulă muşcătură pentru a sfredeli un corp. Fără să mai stea pe gânduri, Maria vârî arma sub îmbrăcăminte, unde o lipi de piept, rece ca gheaţa şi rigidă. Nici prin cap nu i-a trecut că putea să se rănească ea însăşi cu arma. Era o senzaţie bună să aibă asupra ei ceva cu care se putea apăra şi de care Bethanianul nu ştia nimic.

— Maria!

Îi dezvăluise numele când o întrebase el, imediat după ce plecaseră din curte. Dar acum îl striga pentru prima oară de când se lansaseră în această întrecere prin mlaştinile cu sălcii.

Maria nu privi înapoi, ci se năpusti tot mai adânc în sălbăticie. Acum îi simţea apropierea, nu numai că îl auzea, dar avea şi senzaţia că mâinile lui o prinseseră de umeri şi că îi simte răsuflarea în ceafa.

Fu din nou mai iute, sări peste lemne putrezite şi fiare ruginite, simţind totodată cum lama străveche îi zgârie pielea sub rochie, dar nu abandonă.

— Maria…

Nu mai era un strigăt, ci aproape o şoaptă.

Maria se împiedică în apă de ceva, căzu cu un strigăt şi intră cu mâinile şi genunchii în nămol. Partea de sus a rochiei se deformă când pumnalul intră în stofă. Nu fusese niciodată nevoită să folosească o armă, firește că nu, dar acum începu

să simtă cum era să urăşti atât de mult pe cineva, încât să-i doreşti moartea.

Bethanianul o strigă a treia oară pe nume, de data aceasta implorând-o.

Ea ştia acum că fuga ei luase sfârşit.

Se întoarse descurajată, şi îl văzu. Sta chiar în spatele ei, la nici măcar o lungime de braţ depărtare. Echipamentul lui negru era stropit de sus până jos cu nămol: şi el căzuse cel puţin o dată.

— Vrei să-mi mănânci acum inima? întrebă ea ca ameţită. Bethanianul clătină din cap. Îşi lăsase coiful la cal, dar gluga lui neagră de catifea era tot ridicată. Alunecase şi lăsa lumina amurgului să cadă pe faţa lui osoasă. Sub bărbie se vedea o cicatrice, care-i străbătea pieziş gâtul vânos. Ea se întreba acum pentru prima oară cine i-o făcuse şi ce se întâmplase cu el.

— Vino, spuse el şi-i întinse mâna.

Femeile de ceață

Tiessa îl găsi pe Faun în adâncul pădurii. Îngenunchease pe pământ, cu faţa în jos, ca şi când ar fi fost chinuit de dureri, şi părea să n-o observe. Pe pământul ud, urme de picioare duceau de la el în mai multe direcţii. Fiecare din aceste cărări ajungea până la alt copac. După cum se arăta, cărarea ducea şi de la un trunchi la altul.

— Are vreun scop ce faci tu acolo? îl întrebă sceptică.

— Hm, hm.

— Vrei să-mi explici?

Faun venise deja de un timp aici. Noaptea trecută aproape că nu se opriseră din călărit, iar acum caii aveau urgentă nevoie de odihnă. Ca să nu mai spun şi de ei doi. Şezutul lui Faun era tot o durere, părţile interioare ale coapselor erau roşii ca focul, iar strângerea permanentă a frâului pe care Tiessa îl ţinea vag între degete îi făcuseră băşici pe mâini. Faun nu era un bun călăreţ, şi în clipa de faţă nici nu dădea semne că va deveni vreodată.

Tiessa se apropie şi se lăsă pe vine lângă el. Se uita uluită la urmele lăsate de el pe pământul din pădure.

— De câte ori ai tot fugit încoace şi încolo între aceşti copaci?

— De câteva ori.

— Şi de ce?

— Am măsurat distanţele. Arătă nişte linii pe care le zgâriase pe pământ cu o creangă.

Ea îl privea cu ochi mari, şi abia acum observă Faun îngrijorarea de pe faţa ei.

— N-am înnebunit, spuse el. N-ai teamă.

— Dar aşa se pare.

Faun arătă spre copaci.

— Sunt familia mea.

— Familia ta, repetă ea fără glas. Aşa.

Faun dădu din cap.

— Copacul de acolo, din faţă, stejarul, este tatăl meu. Mama mea e ceva mai în spate. Fagul, îl vezi? Trebuie să te apleci, ca să-l poţi vedea de aici. Ea este chiar în spatele lui.

Tiessa îi urmări şovăind privirea.

— Şi acolo în faţă, cei trei pomişori, sunt surorile mele mai mici. Ele stau exact între cei doi, dar puţin mai aproape de mama mea. Vorbea foarte liniştit şi cumpănit. Pentru el, toate acestea aveau un sens. Şi, pe urmă, pomul acela de acolo, care pare să se bifurce şi are două trunchiuri, îl vezi?

Copacul acela era mult mai departe decât celelalte şi, în lumina tulbure a zorilor, care cădea prin acoperişul de frunziş, putea fi zărit doar vag. Aburi groşi de ceaţă pluteau prin păduri şi acopereau vederea cu un văl.

— Sunteţi voi doi acolo, aşa e? Tu şi Saga, presupuse Tiessa.

— Simplu, nu? Voise ca zâmbetul lui s-o molipsească, dar ea rămase gravă şi chiar se trase puţin mai la o parte. Saga şi cu mine stăm foarte departe de toţi ceilalţi. Cel mai departe e tatăl nostru. Uită-te la crengile lui. Se întind spre noi, dar nu sunt destul de lungi. Ele ating doar crengile surorilor mele.

— Faun?

— Ce e?

— Ai *înnebunit.*

— S-ar putea, oftă el. Cu toate acestea, este o întâmplare ciudată, nu? Am venit aici doar pentru că nu mai puteam sta întins şi nu voiam să te trezesc. Şi, deodată, văd aceşti copaci. Şi, dintr-o dată, totul mi-a fost clar de tot. Am măsurat distanţele, dar nu era deloc nevoie s-o fac. Ştiu oricum că legăturile dintre noi… *se potrivesc* oarecum.

Ea se mişcă prin faţa lui, blocându-i astfel vederea spre copaci. Apoi îi luă mâinile în mâinile ei – răcoroase şi foarte delicate – şi-l privi ferm în ochi.

— Va veni timpul să-ţi revezi sora, ştii asta?

— Te-ai uitat bine la copacul cu două trunchiuri?

— Nu, spuse ea apăsat. De ce aş fi făcut-o? Nu este decât un *copac*.

— Unul din trunchiuri moare. Este plin de ciuperci şi licheni. Scoarţa deja se desprinde.

Tiessa închise ochii o clipă.

— Şi care dintre voi este? Tu? Sau Saga?

Faun scuturǎ capul şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie s-o găsesc pe Saga. Este sora mea geamănă. Dar cu fiecare zi care trece, mi se pare că suntem mai puţin… mai puţin legaţi. Nu pot să descriu altfel.

Tiessa se uita la el, dar brusc un zâmbet înflori pe buzele ei roşii.

— Ce e? o întrebă.

Ea se desprinse de el şi se lăsă din nou în genunchi în faţa lui.

— Când tatăl meu a murit, mi-am jurat să nu-l uit niciodată. Nimic, niciun amănunt… Iar astăzi, după doar câţiva ani, abia dacă mai pot să-mi amintesc chipul lui.

Faun încuviinţă din cap. Chiar aşa era.

— Dar de ce se întâmplă aşa?

— Pentru că nu are nicio importanţă cum arăta. Nu este deloc important. Toate *celelalte* sunt importante, tot ce mai este aici. Tiessa arătă spre cap, apoi spre piept şi aici. Pe neaşteptate, întinse mâna şi-i mângâie obrajii. Saga sălăşluieşte tot în tine, ca şi înainte. Şi este absolut indiferent… dacă tu îţi poţi aminti de chipul ei sau nu. Important este ceea ce simţi, nu ceea ce vezi.

Tiessa nu-i mai lăsă niciun prilej de a-i răspunde, ci sări din nou în sus, înainte ca el să-i apuce mâna de pe obraz şi s-o păstreze acolo.

— Vino cu mine, îi spuse ea. Am venit aici după tine, pentru că voiam să-ţi arăt ceva. Dar trebuie să ne grăbim.

Se ridică şi el şi, câteva momente, abia putu să se ţină pe picioare, atât de tare îi înţepeniseră genunchii. Îi amorţiseră gambele.

— Haide! îl îmboldi Tiessa. Altminteri dispare.

Modul în care trecea de la o stare de spirit la alta îl irita mereu.

— Cine?

Ea o luă la fugă fără să-i răspundă, iar Faun o urmă cu paşi şovăitori. Muşchii şi genunchii îşi reveneau cu încetul, dar, după ce străbătură jumătate din drumul spre culcuşul lor, el putu să alerge la fel ca înainte.

Ultima parte au biruit-o mai repede, asta şi pentru că Tiessa îl zorea mereu.

Legaseră bălanul şi iapa mai sus de râpă. Acolo colina împădurită cobora mai abrupt şi mai colţuros, copacii erau la câţiva paşi depărtare de muchie. Sub ei, se deschidea uluitoarea panoramă a pădurilor nesfârşite în lumina zorilor. Soarele se afla în spatele lor, ascuns după vârfurile pomilor. Se părea că lumea era scăldată într-un albastru luminos, plin de mişcare. Mai departe, spre sud, muntele trona deasupra ceţii de dimineaţă şi doar vârfurile cele mai înalte scânteiau în aurul începutului de zi.

Tiessa întinse mâna.

— Acolo jos, în văi, poţi să vezi?

Aveai impresia că pentru fiecare ridicătură împădurită exista şi o depresiune, un sus şi jos rostogolindu-se din vârfurile pomilor. Ceaţa se ridica din văi, se destrăma la margini şi contura siluete umane.

— Femei de ceaţă, şopti Tiessa.

Faun nu le-ar fi observat, dacă nu i le-ar fi arătat fata. Deasupra câtorva văi, încadrate în albastrul cenuşiu al colinei împădurite din vecinătate, ceaţa desena coloane de corpuri care parcă fluturau, contururi cenuşii de femei cu părul revărsat şi haine largi. Ele înaintau în şiruri lungi, purtate prin peisaj de vânturile blânde. Dacă ar fi avut mai

multă consistenţă, ar fi putut fi luate drept femei îndoliate în urma unui cortegiu funerar invizibil.

Faun clipi. De multe sute de ori, prima sa privire după ce se trezea cădea asupra văilor şi lacurilor învăluite în ceaţă în aburii dimineţii. Dar niciodată nu i se oferise o asemenea privelişte.

— Sunt peste tot, şopti încet Tiessa, de parcă s-ar fi temut că vocea ei ar putea alunga figurile. Cei mai mulţi oameni nu le văd, pentru că au învăţat să nu aibă încredere în ceaţă şi formele ei. Dar dacă vrei cu adevărat să le vezi…

— Ce sunt, întrebă Faun. Spirite? Arătări diavoleşti?

— Nici vorbă. Nimeni nu trebuie să se teamă de ele. Ele dispar atunci când soarele se ridică şi atinge văile. Poate că mâine dimineaţă se vor întoarce. Poate că nu.

— De ce nu le-am văzut până acum?

— Pentru că nu te-ai uitat. Nu aşa, cum faci acum.

Coloanele lungi de făpturi fantasmagorice pluteau de la o vale la alta, de la un iaz înceţoşat la altul. Păreau să crească din marginea destrămată a norilor, exact acolo unde vălurile se descompuneau, lăsând liberă privirea spre munţi.

— Din când în când, femeile de ceaţă se îndrăgostesc de bărbaţi muritori, povesti Tiessa. Dar ele sunt condamnate să nu cunoască niciodată adevărata iubire. Uneori se arată unui bărbat la revărsatul zorilor, şi atunci se poate ca noaptea să fi stat pe furiş cu el, deşi el a şi uitat. Ele nu pot fi niciodată ale unui bărbat, şi niciun bărbat nu le poate aparţine.

Faun mai auzise multe asemenea poveşti – legende tragice despre spirite, care-şi pierduseră inima pentru un muritor, dar aceasta îl impresiona mai mult decât oricare alta dinainte. Poate că era din cauza acestui loc, a acestui peisaj grandios, de o forţă teribilă şi a tainicelor găuri de ceaţă, a glasului trist al Tiessei sau a faptului că el simţea

cum ea îl privea dintr-o parte, iar el nu îndrăznea să se întoarcă spre ea.

Tiessa îi căută mâna. El îi simţi degetele între ale sale şi dintr-o dată fu bucuros că erau din carne şi din sânge, şi nu din ceaţă, şi că erau calde, şi erau la el, şi nu s-ar fi destrămat în aer la prima rază de soare.

Au stat aşa multă vreme şi au privit cum zorile se târau pe deasupra pădurilor, femeile de ceaţă deveneau tot mai transparente şi estompate şi, în cele din urmă, dispăreau cu totul. Lumina soarelui de deasupra vârfurilor se unea cu cea de pe povârnişurile îndepărtate, aburul se strecura în desiş. Ziua gonea umbrele nopţii.

Se retraseră înapoi în tufăriş, se înveliră în pături şi dormiră până după amiază. Apoi adăpară caii dintr-un pârâiaş firav, mâncară ceva din sărăcăcioasele lor provizii şi o porniră din nou la drum o dată cu lăsarea întunericului.

După două nopţi ajunseseră la munţi.

***

Urmele lăsate de cruciate nu mai puteau fi trecute cu vederea. Între timp, se făcuseră, probabil, sute, iar taberele lor ocupau suprafeţe uriaşe. Pajiştile în care îşi întinseseră corturile erau multe zile după aceea călcate în picioare şi brăzdate. Vetrele erau fără număr, găuri negre în iarbă şi pe povârnişurile stâncoase. Locuitorii sărăcăcioaselor gospodării şi ai satelor ştiau şi ei să povestească despre ele, unele familii îşi pierduseră fiicele, care se alăturaseră convoiului de fete. Magdalena şi alaiul ei săpaseră un făgaş de amărăciune şi tristeţe în tot ţinutul, iar aici, la munte, unde sărăcia era şi mai mare, familii întregi erau în pragul decăderii sigure. Dar cruciatele şi însoţitorii lor înarmaţi păreau să nu fi pricinuit cu bună ştiinţă pagube şi se spunea că plăteau bine pentru alimente. Numai că aici oamenii abia dacă produceau destul pentru ei înşişi, ce să mai vorbim de câteva sute de străini, aşa că alţii făceau afaceri

cu femei: proprietari de pământuri, neguţători avuţi şi stăpânii cetăţilor izolate.

Era câte unul care o văzuse cu propriii ochi pe Magdalena, iar descrierile se potriveau cu Saga. Faun ştia că Tiessa nu mai avea de mult nicio îndoială că sora lui era Magdalena. În afară el refuza să creadă, dar în adâncul sufletului lui împotrivirea începea să slăbească. În taină accepta adevărul. Se întreba dacă Saga era conştientă de ceea ce pricinuia. Ea le răpea acestor oameni fiicele, surorile şi miresele, şi cu cât se gândea mai mult la toate acestea, cu atât se mânia mai tare.

Se apropiau de capătul unei văi largi, prin care Rinul săpase o albie îngustă. De ambele părţi se întindeau pajişti generoase, flancate de povârnişuri împădurite, formând mai sus un deşert stâncos, de un cenuşiu brun. Mărimea reală a acestor giganţi îl copleşea şi-i tăia respiraţia chiar şi după ce trecuseră mai multe zile. În cele din urmă, începu să-i privească drept ceea ce erau: încreţituri aruncate până la cer de acest ţinut. Nu erau nişte uriaşi care gândeau, trăiau sau ameninţau, ci numai piatră. Asta îl ajuta să scape de sfiala în faţa lor şi erau momente în care îi apăreau aproape frumoşi în maiestuozitatea lor ce tindea spre cer.

Valea Rinului se termina în faţa unor pante abrupte, despicate de o prăpastie stâncoasă, ireală. În mijlocul acestei căi de acces, se ridica o stâncă împădurită, peste a cărei cupă veghea o cetate, o pată minusculă înaintea panoramei munţilor impunând veneraţie. În gospodăriile de jos, din vale, li se vorbise de cetatea Hoch Rialt şi de cavalerul Achard, care-şi avea acolo reşedinţa. Aflaseră şi că cruciatele urcaseră până acolo şi-şi continuaseră apoi drumul prin văgăuna care o tăia prin munţi, de cealaltă parte a cetăţii. Localnicii numiseră acest pas Via Mala, şi când Faun vru să afle de unde i se trăgea numele, i se povesti despre o trecătoare aflată la mare înălţime, unde aerul era

atât de subţiat, încât călătoria de-a lungul ei îi costase pe unii pierderea minţii.

Şi mai auziră de ceva pentru prima oară: de ciudatele zguduituri care se simţeau în pământ de când cruciada trecuse prin râpă. De alunecări de teren şi lavine, şi crăpături adânci în rocă, ca şi când muntele însuşi ar fi vrut să se împotrivească trecerii femeilor.

— Fiţi atenţi, dacă veţi cere permisiunea de a intra în Via Mala, le şopti o ţărancă bătrână, care era prea neputincioasă şi ostenită, pentru a se mai teme de forţele acestei cetăţi. Cavalerul von Rialt este omul diavolului, iar zbirii lui sunt cruzi. Să nu vă duceţi acolo, dacă nu trebuie neapărat. Totuşi, dacă vreţi să treceţi prin Drumul rău, n-aveţi de ales, căci oamenii lui Achard veghează cu ochi de vulturi flămânzi intrarea în prăpastie.

Cu asemenea avertismente în urechi ajunseră în Thusis, ultimul sat din vale. Satul arăta ca şi când s-ar fi prăbuşit de mult de pe stâncile acelea, care acum îl copleşeau atât de ameninţător, o îngrămădire de colibe sărăcăcioase, risipite fără noimă prin peisaj.

Furtună, şoimul Tiessei, plutea la o înălţime ameţitoare în faţa lanţului cenuşiu de munţi, ca şi când ar fi vrut să spioneze pentru ei împrejurimile cetăţii şi poarta spre prăpastie.

În ultima noapte înainte de Via Mala, trăseseră la un han şi-şi plătiseră găzduirea cu muzică şi dansul Tiessei. Faun se împotrivise, dar de câteva zile banii din punga Tiessei se împuţinaseră mult, iar ea îl făcuse să înţeleagă că ar mai avea doar destui bani pentru a-şi permite hrana necesară şi, din când în când, un pat adevărat. El ar fi putut renunţa la pat, dar a trebuit să priceapă că era prea periculos să se aprovizioneze cu mâncare doar prin furtişagurile lui. Ameninţarea ce le venea de la cei patru urmăritori era destul de mare; dacă, în plus, ar mai fi lăsat o urmă de ţărani jefuiţi şi înfuriaţi, situaţia lor n-ar fi fost deloc plăcută. A trebuit să

recunoască, spre nemulţumirea lui, că Tiessa avea dreptate. Ea păruse să nu-şi dea seama cât de provocator era uneori dansul ei, cu atât mai mult cu cât era vorba de cheflii beţi şi aţâţaţi. Când a vorbit cu ea despre acest lucru, ea a fost uluită, dar şi puţin măgulită, şi i-a promis că în viitor va fi mai prudentă.

În timp ce intrau în cârciuma din Thusis, la o masă şedeau şase bărbaţi cu un echipament încropit la întâmplate, şi toţi ceilalţi se ţineau departe de ei. Nu-ţi trebuia mult să pricepi că era vorba de oamenii cavalerului von Rialt. Toţi şase aveau un aspect neîngrijit şi semănau mai mult cu tâlharii la drumul mare decât cu soldaţii unei străji a cetăţii, iar vederea lor nu promitea nimic bun în ce priveşte obiceiurile casei Hoch Rialt. Ochii lor rămăseseră aţintiţi asupra Tiessei, când ea dansase printre mese, iar Faun simţise el însuşi cum îl priviseră ei când hangiul numărase cu zgârcenie câteva monezi pentru a răsplăti serviciile tânărului cuplu de saltimbanci. În seara aceea, el îşi sporise mult încasările la bere şi mâncare, şi, cu toate acestea, odaia pe care le-o pusese la dispoziţie celor doi era cea mai mică şi, cu siguranţă, cea mai murdară din casă.

Seara târziu, Faun urmări printr-o despicătură dintre obloane cum cei şase bărbaţi ai stăpânului de la Hoch Rialt încălecaseră şi plecaseră în goană în întuneric. După un timp, le auzi vocile bete şi tropotul cailor răsunând pe pantele abrupte.

— Au plecat? întrebă Tiessa din spatele lui. Stătea turceşte pe salteaua de paie a patului. De teama insectelor, aruncase jos pătura soioasă.

— Aşa se pare. Faun se întoarse la patul său, despărţit de al ei printr-un spaţiu îngust.

A trebuit să se silească să-şi ia privirile de la Tiessa. Ea îşi scosese pantalonii şi-i lăsase la înmuiat într-o putină cu apă. Picioarele ei goale străluceau în lumina lumânării de seu. Îşi ţinea în

poală bocceaua, iar el nu era sigur dacă în ea mai era ceva.

„Abia, dacă mai e”, îi şoptea ceva din el.

Se lovi cu piciorul de o oală de noapte de lemn, care se înţepenise pe jos printr-o crustă scârboasă; lovitura o desprinse şi o făcu să alunece din loc.

— Ar fi trebuit să înnoptăm afară, spuse Faun scârbit. Dar tocmai el fusese cel care, pentru siguranţa lor, stăruise să plătească preţul umflat pentru această odaie.

— Mâine trebuie s-o pornim devreme, spuse abătută. Le-ai observat privirile?

Faun dădu din cap.

— Am vorbit cu una dintre servitoare. A spus că e periculos în Via Mala. Mulţi nu s-au mai întors de acolo.

— Arătări diavoleşti şi spirite, suspină Faun. Măcar aici sunt toţi de aceeaşi părere. Dar după ţăranca aceasta, nimeni n-a mai scăpat o vorbă rea despre Achard von Rialt. Nu ţi se pare ciudat?

— El este seniorul feudal, îi replică Tiessa ridicând din umeri. Ce aştepţi de la ei?

— Oricum, dacă te iei după indivizii aceia, stăpânul prăpastiei n-ar părea un om onorabil.

Tiessa începu să scormonească între coapsele ei dezgolite, până găsi vechea păpuşă de cârpă şi o luă nehotărâtă în mână. Faun o privea, simţind cum îl arde în piept o înţepătură. Dintr-un motiv oarecare, păpuşa aceasta însemna enorm pentru ea, şi oricât de pueril găsea el gestul, vederea lui îi mergea la inimă. În acelaşi timp, jucăria ponosită oferea un contrast grotesc la feminitatea trupului Tiessei, de care niciodată până în această clipă nu fusese conştient.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, spuse pe neaşteptate Tiessa. Deschise doi nasturi din spatele păpuşii, îi dădu jos mica tunică dintr-o ţesătură grosolană şi, spre stupoarea lui Faun, scoase din corpul de lemn un ic. Îl aşeză cu multă grijă lângă ea, zgâlţâi capul păpuşii şi acum reuşi, fără prea multă osteneală,

să-l desprindă. În timp ce Faun asista din ce în ce mai curios, ea răsuci păpuşa fără cap şi scutură un pergament rulat din gâtul deschis. Trebuie să fi fost tot timpul ascuns în interiorul păpuşii.

Faun se aplecă în faţă.

— Ce-i asta?

— Ceva despre care trebuie să ştii. Puse deoparte păpuşa şi desfăcu panglica în care era înfăşurat pergamentul.

— Să nu-mi spui că *asta* este ce caută călăreţii.

Tiessa îi evită privirea.

— Ei mă caută pe mine – şi asta de aici.

Pergamentul foşni când Tiessa îl derulă pe o coapsă. După cum se părea, nu mai fusese de multă vreme desfăcut, căci materialul se rigidizase şi ceda greu. Tiessa îl desfăcu şi i-l întinse lui Faun.

Era un text scris de mână, zece sau cincisprezece rânduri, şi sub el cinci semnături şi cinci peceţi.

— Nu ştiu să citesc, spuse el.

Tiessa zâmbi.

— Nici eu. Dar ştiu, totuşi, ce e în el.

— Şi?

Ea luă înapoi pergamentul, îl netezi pe piciorul dezgolit, pierdută în gânduri şi mai mult timp decât ar fi fost necesar.

— Acum opt ani, un grup de bărbaţi au încheiat un pact. Tatăl meu a fost unul dintre ei. S-au întâlnit în taină, pentru a semna o convenţie. Ea ciocăni cu degetul pergamentul. Hotărâseră să pună la cale împreună o cruciadă – o armată de cruciaţi, despre care toată lumea trebuia să creadă că vor porni împotriva sarazinilor şi vor elibera Ierusalimul din mâinile necredincioşilor. În realitate, scopul era altul. Făcu o pauză, dar încă nu putea să-l privească în ochi. Povestea ei părea învăţată pe de rost. Cruciaţii urmau să fie folosiţi, fără ştirea lor, pentru a zdrobi imperiul bizantin. Scopul real a fost de la bun început cucerirea

Constantinopolului, care trebuia făcut una cu pământul. Fiecare dintre bărbaţii care semnaseră această convenţie avea motive personale pentru a se lansa în această acţiune. Era vorba de dogele de Veneţia, Enrico Dandolo, care-i invidia pe bizantini ca putere comercială în Marea Mediterană. Contele Bonifaciu de Montferrat, arătă spre o a doua pecete. El trebuia, la rândul lui, să conducă cruciada, ceea ce i-ar fi consolidat considerabil poziţia sa în imperiu. Pe el nu-l interesa decât cucerirea puterii, indiferent de ce era necesar pentru aceasta. Al treilea bărbat era un om al Bisericii – episcopul de Praga şi trimisul direct al Sfântului Scaun.

Faun, care ascultase în tăcere, ridică privirea.

— Un trimis al Papei? Ce motiv ar fi avut unul ca el să semneze o înţelegere?

— Creştinismul răsăritean din Bizanţ era de secole în conflict cu Sfântul Scaun. Pentru creştinii de la răsărit, Constantinopolul era ceea ce este Roma pentru noi – sediul celei mai înalte preoţimi – şi ei nu l-au recunoscut niciodată pe Papa drept Capul Bisericii.

— Şi tatăl tău?

— Tatăl meu a fost ales ca gazdă a întâlnirii secrete, pentru că… ea şovăi puţin. Pentru că niciunul din ceilalţi bărbaţi n-a avut pentru ce să obiecteze împotriva lui, aşa cred. El nu mi-a vorbit niciodată despre toate acestea. Dar pentru că a fost de faţă la fel ca ceilalţi şi a trebuit să ateste acordul, a trebuit şi să-şi pună numele şi pecetea în josul înţelegerii.

Faun făcu un semn din cap spre pergament.

— Şi cine este cel de-al cincilea?

— Nu ştiu. Tatăl meu nu mi-a spus, iar eu nu recunosc pecetea. Probabil, unul dintre ceilalţi cinci conducători ai cruciadei, vreunul din oamenii lui Bonifaciu. Sau al doilea om al Bisericii. Cine ştie.

— Ai spus că tatăl tău a murit.

Tiessa încuviinţă din cap.

— Înainte să moară, mi-a dat acest pergament. Mi-a spus că nu mi se permite să-l arăt nimănui. După moartea lui, ar putea apărea nişte bărbaţi care să-l caute, dar ei nu trebuie să-l găsească. Au existat cinci copii, fiecare purtând toate cinci peceţi şi nume. Tatăl meu mi-a spus că asta de aici e singura care mai există. Singura dovadă pentru ceea ce s-a hotărât în ziua aceea: de a induce în eroare, printr-o minciună, întreaga creştinătate şi a profita de un război împotriva Constantinopolului, care în realitate era purtat doar în interesul câtorva.

Faun înclină capul.

— Vrei să spui că bărbaţii aceştia care te urmăresc sunt trimişi de Papa? Sau de doge? Sau de acest… Bonifaciu de Montferrat?

— Da şi nu. Ei sunt oamenii tatălui meu. Au fost în slujba lui. Unul dintre ei a fost şoimarul nostru şi dascălul meu. Dar au fost cumpăraţi de unul dintre cei patru conspiratori sau de toţi împreună. De unde să ştiu?Î n orice caz, ei vor să pună mâna pe această convenţie.

— De aceea ai fugit de acasă?

— Da, spuse Tiessa încet.

— Dar de ce cruciada? Ce vrei de la Saga… de la Magdalena?

— Tatăl meu a spus că, dacă lucrurile se agravează, dacă alţii vor să ajungă la copia lui din înţelegere, atunci trebuie să iau pergamentul cu mine şi să dispar. Cel mai bine ar fi să dispar chiar din imperiu. Când a murit, încă n-avea cum să ştie de cruciada Magdalenei, dar ştii tu vreo cale mai bună de a pleca de aici fără a fi recunoscută? Când am auzit de ea, m-am gândit că m-aş putea, pur şi simplu, scufunda în mulţime şi să navighez cu ea spre Est, în statele cruciaţilor din Antiohia sau Cipru. Poate că acolo sunt în siguranţă.

Faun clătină din cap.

— De ce mi-ai povestit toate astea?

Chipul Tiessei se destinse. Îşi plecă din nou privirea.

— Pentru că îţi pui pielea la bătaie dacă mergi mai departe cu mine.

— Dar nu fac asta tot timpul?

— Cred că cei patru ne vor ajunge curând.

— Ce ţi-a venit?

— Furtună, spuse ea. Se comportă ciudat. Zboară mai jos decât de obicei şi vine mai des la mine, de parcă l-ar nelinişti ceva. Nu poate fi decât dintr-un singur motiv.

— Poate că-l tulbură spiritele din Via Mala.

— Nu e de râs.

— Nu, recunoscu Faun. Nu este. Făcu un semn spre pergament. Pune-l la loc! Eu nu pot să-l citesc. Se poate ca totul să fie adevărat. Se poate şi să nu fie.

Ea nu răspunse. În privirea ei nu era revoltă. Poate o reţinută mărturisire de vină. El nu ştia ce e, şi nici nu-i păsa. Sau, nu, îi păsa – dar nu putea schimba nimic. Aproape că ar fi preferat ca ea să păstreze pentru sine secretul existenţei pergamentului. Acum exista o problemă în plus, pentru care trebuia să-şi facă griji.

— Pune-l la loc în păpuşă! spuse. Şi pe urmă hai să ne culcăm! Mâine o pornim devreme.

Ea rulă pergamentul şi-l făcu să dispăru în interiorul păpuşii. Cu o mişcare abilă, puse capul la loc şi împinse icul între umerii ciopliţi.

Faun îşi scoase cizmele şi se prăbuşi pe salteaua de paie. Încercă să se concentreze. Să cugete la povestea ei şi să se lămurească dacă trebuie s-o creadă. Ceva nu se potrivea. Ea îi ascundea ceva.

Tiessa luă bocceaua din poală, se ridică şi scoase din butoi pantalonii uzi leoarcă.

Cetatea de stâncă

În zori, Faun şi Tiessa îşi strânseră boarfele şi coborâră în cârciumă, pe scara care scârţâia. O slujnică măturа paiele murdare de pe jos. Printr-o fereastră laterală, un argat arunca înăuntru cu lopata paie proaspete. Un cotoi costeliv lingea marginile de bere uscate de pe mesele de lemn.

— Putem să cumpărăm puţină pâine? o întrebă Faun pe fata cu mătura. Sau fructe?

Ea ridică din umeri, arătă spre o uşă care dădea în bucătărie şi se consacră din nou muncii ei. Faun sperase să nu trebuiască să negocieze cu hangiul – individul era un escroc şi un zgârie-brânză, şi era gata să piardă orice speranţă de provizii pentru dram, când Tiessa îl înghionti şi-i arătă intrarea deschisă.

În faţa hanului apăruseră mai mulţi călăreţi. Unul dintre ei sări din şa şi intră în birt. Amândoi îl recunoscură: era unul dintre bărbaţii care mâncaseră seara în cârciumă.

— Hei, voi! strigă omul şi, cu o labă nespălată, arătă spre Faun şi Tiessa. Privirea lui Faun lunecă spre fereastra prin care argatul tot mai arunca paie. Dacă se mişcau destul de repede, poate că…

— Onorabilul cavaler von Rialt vrea să vă vadă, spuse omul, ridică nasul, respiră zgomotos şi apoi îşi suflă mulţumit nasul în mână. Mucii îi azvârli în faţa măturii slujnicei. Fata privi cu scârbă, dar nu spuse nimic. Se ţinea cu ambele mâini de coada măturii, ca şi când ar fi vrut să se ascundă după ea.

— Pe noi? întrebă Faun. Lângă el, Tiessa era ţeapănă ca un băţ. Faun avea impresia că îi aude inima bubuind. Nici propria lui inimă nu bătea mai încet.

— Nu mai văd aici pe nimeni de care să fi pomenit eu, ripostă omul. Avea părul brun ciufulit şi o pată de ficat pe obrazul stâng. Veniţi acum!

— Ce poate să dorească înaltul suveran de la noi? se interesă Faun.

— Vezi să nu te pişi în cizme, sună răspunsul soldatului. E ceva de sărbătorit, de-asta stăpânul pregăteşte pentru diseară o petrecere şi trebuie să se îngrijească de muzică şi dans la Hoch Rialt. Voi doi, frumuşeilor, o să daţi o reprezentaţie pentru noi.

Faun şi Tiessa schimbară între ei o privire.

— O reprezentaţie? întrebă Faun.

— Dans? întrebă Tiessa.

Soldatul rânji.

— Eu şi cu camarazii mei, noi v-am recomandat. Norocul vostru ni-l datoraţi nouă. Puteţi să fiţi bucuroşi că nu vă cerem partea noastră din plata voastră.

— Vă suntem recunoscători, spuse Faun cu o voce subţire.

— Chiar aşa, i-o întoarse individul. Acum, veniţi! Domnul Achard vrea să vă vadă şi nu-i place să aştepte. Se întoarse şi vru să iasă din han. Dar apoi îi veni o idee şi se mai uită o dată înapoi. Nu mai ştiţi câţiva ca voi p-aici, p-aproape? Câteva muieri n-ar strica.

Tiessa păli atât de tare, încât Faun se temu să n-o vadă prăbuşindu-se.

— Nu. Sigur nu, bâlbâi el repede. Apoi avu o străfulgerare: Am auzit chiar că de curând au fost o mulţime aici, în regiunea asta.

Soldatul dădu din cap cu o mină sumbră.

— N-am avut voie să ne atingem de ele. Închipuiţi-vă. Numai fecioare, aşa se zicea. Să nu pui labele pe niciuna. De-aia toţi sunt turbaţi să vină la cetate femei de alt soi. Îi făcu cu ochiul Tiessei, care se sprijini cu o mână de marginea mesei.

— Păi, daţi-i drumul, comandă omul ieşind. N-o să vă pară rău.

***

Drumul urca în curbe largi pe flancul stâng al vârfului de munte. Platoul pe care Hoch Rialt veghea asupra Viei Mala se afla mai sus decât se

părea de la depărtare. Pe fundalul impresionantei panorame a vârfurilor, cetatea şi stânca arătau, comparativ, mici şi îndesate. Dar dinspre drum, care ducea în sus pe panta abruptă, cu păduri dese, priveliştea oferită era alta. Dintr-o dată, Hoch Rialt părea invincibil chiar şi numai prin aşezarea sa.

Bărbaţii care-i însoţeau nu păreau prea bucuroşi să trebuiască să stea în şa atât de devreme. Lăsând la o parte câte o observaţie sau alta în legătură cu Tiessa, rămâneau tăcuţi şi morocănoşi. Toţi şase erau înarmaţi până-n dinţi, cu săbii lungi şi securi, unii chiar cu buzdugane de fier, care atârnau de şeile lor şi se frecau de flancurile cailor. Ceaţa se ridica printre brazi şi stejari. Bărbaţii îşi aruncaseră pe umeri pelerinele de piele, care-i făceau şi mai mult să semene cu nişte animale de pradă ţepoase şi murdare.

Faun nu se îndoia câtuşi de puţin că nu exista nicio scăpare. El şi Tiessa puteau să aibă cai mai iuţi – ea observase, la o privire mai mult decât invidioasă –, dar ei nu cunoşteau terenul înşelător şi habar n-aveau dacă prin desişuri nu mai pândeau şi alţi luptători.

Drumul în sus, spre cetate era îngust. Cu cât ajungeau mai sus, cu atât se vedea mai clar că de ambele părţi ale drumului cineva răzise de curând cu securile tufărişul, pentru a ridica corturi. Probabil că cruciatele aici îşi făcuseră tabăra. Faun începea să înţeleagă că doar cu puţin timp în urmă Saga folosise acest drum, o simplă saltimbancă în rolul unei sfinte. Acest gând îl făcea să-şi scuture capul cu deznădejde.

— Ce e? întrebă Tiessa. Vocea ei era la fel de stinsă ca mai înainte, la han, şi nici chipul nu i se mai colorase puţin.

— Nimic, e-n regulă. Îşi ciocăni flautul, pe care-l purta la centură ca pe un stilet într-o teacă de piele. O să trebuiască să ne cam dăm duhul.

Cei doi călăreţi din spatele lor râdeau uşor, dar când Faun se întoarse spre ei, îi rânjiră fără să

scoată o vorbă. Unul nici nu mai avea dinţi.

— Ne întrebam cât mai e până sus, îi strigă Tiessa conducătorului cetei. Coada calului lui arăta ca trecută prin foc.

— Mai avem jumătate de drum, veni răspunsul. În curând o să apară primele posturi de pază.

Deodată, răsună o lovitură înfundată, urmată de un gâfâit. Un cal din spatele ei nechează. Tropăitul ritmic al copitelor pierdu tactul, un al doilea bărbat scoase un ţipăt când propriul său armăsar fu împins aproape dincolo de marginea drumului, spre prăpastie. În partea stângă a cărării se căsca o depresiune adâncă, pe fundul căreia creşteau brazi subţiri; vârfurile pomilor ajungeau până la numai câţiva paşi mai jos de drum şi erau nemişcate ca un iaz de munte de un verde întunecat.

— Tiessa! strigă Faun. Atenţie!

Ceva nu nimeri pe unul din călăreţii din spate, zbârnâi deasupra ambilor şi se lovi cu un sunet spart de un pom din marginea dreaptă a drumului.

Timp de câteva secunde, domni liniştea. Luptătorii îşi înfrânau caii, cei din spate dădeau peste cei din faţă şi mai trecură câteva secunde până ce, în sfârşit, se lămuri ce se întâmplase.

Un al treilea proiectil de arbaletă îl aruncă din şa pe unul cei patru bărbaţi dintre spatele lui Faun şi al Tiessei. Primul care fusese lovit atârna fără viaţă pe coama animalului său, din ceafă se iţea o tijă metalică groasă, de mărimea degetului mare. Dar cel care fusese smuls de pe cal rămăsese agăţat în scăriţă, se prăbuşise printre cai şi fusese târât pe pământ. Pe drumul îngust abia mai rămăsese loc, aşa încât unul din ceilalţi cai, nechezând asurzitor, se ridicase pe picioarele din spate.

Urlau cu toţii. Fiecare voia să treacă pe lângă ceilalţi, căci duşmanii se apropiau din spate. Atacatorii au mai omorât cu arbaleta un bărbat, înainte ca Faun, Tiessa şi ceilalţi trei să-şi poată ţine animalele sub control, ca să poată galopa mai departe.

— Ei sunt! gâfâi Tiessa.

Faun o aprobă din cap. În urma lor lucea metalul, dar încă prea departe, pentru a trebui să te sperii de săbiile bărbaţilor aceia înarmaţi. Patru proiectile fuseseră irosite. Pentru a arma din nou nu mai era timp, mai ales pe spinările cailor în mişcare. Următoarea vărsare de sânge ar fi trebuit să se datoreze săbiilor, în luptă corp la corp.

Dar oamenii lui Achard nu păreau să pună preţ pe aceasta. În loc de a se împotrivi atacatorilor, ei îşi hăituiră caii în sus, pe munte, trecând pe lângă o strajă care gesticula hectic. Omul rămase o clipă nehotărât, apoi puse o săgeată în arc şi trase în urmăritori. Se auzi un ţipăt, şi deşi Faun nu putu recunoaşte cine fusese lovit, simţi o satisfacţie. Tiessa dădu şi mai tare pinteni calului ei. Din înălţimi răsună un ţipăt strident, apoi şoimul coborî din cerul cenuşiu şi se repezi graţios în faţa lor.

Acum, unul din oamenii lui Achard mai era în spatele lor, doi – în fruntea şirului. Faun şi Tiessa erau prinşi în mijloc, nu puteau galopa pe cărare nici mai repede, nici mai încet. În schimb, partea bună era că ceilalţi cunoşteau drumul; caii lor îi urmau pe cei ai luptătorilor, luau cotiturile perfide şi scăpau de prăpăstiile ascunse vederii.

Se auzi un al doilea ţipăt, de data aceasta al străjii. Urmăritorii ajunseseră la el şi-l făcuseră să plătească scump pentru săgeata trasă. Caii goneau printre porni spre un platou într-un vârtej de copite, coame fluturând şi ierburi smulse. Dintre ramuri se ivi Hoch Rialt şi, dintr-o dată, nu mai promitea un pericol, ci siguranţă.

Furtună scoase un ţipăt ascuţit, se roti scurt în faţa porţii cetăţii şi dispăru printre copaci. Sus, pe creneluri, oamenii urlau într-un vacarm, când observaseră ce se petrecea.

— Închideţi porţile! strigă conducătorul cetei, când intrară galopând în curte. Închideţi blestemata asta de poartă! Şi trageţi în porcii ăia călări!

Străjile de la poartă reacţionară rapid. Cu umerii lor largi, se aruncară asupra canaturilor de lemn ale porţii ferecate. Doi dintre ei proptiră o bârnă solidă la încheieturile porţii, blocând-o mai sigur în urma lui Faun, Tiessa şi a celorlalţi.

— Ce se petrece aici? strigă cineva, în vreme ce oamenii veniră în fugă şi apucară harnaşamentul cailor. Animalele tropăiau agitate pe loc. Tiessa alunecă din şa şi se propti cu spatele de peretele de lemn al unui şopron. Strângea tare la piept bocceaua cu păpuşa, ochii îi erau larg deschişi. Respira sacadat.

Faun coborî mai puţin abil de pe cal, se clătină când simţi pământul sub picioare şi se împiedică spre Tiessa.

Vocea aceea răsună din nou, de data aceasta mai aproape.

— Pe toţi dracii din iad, ce se petrece aici?

Conducătorul se îndreptă şi porni greoi, cu echipamentul zornăind, spre bărbatul cu părul lung, care apăruse în capătul unei scări de lemn. Terenul neregulat din stâncă şi iarbă din interiorul cetăţii era presărat cu scări şi trepte tăiate în piatră. Pe mai multe ridicături se iviră alţi bărbaţi, cei mai mulţi cu săbiile trase.

— Am fost atacaţi, strigă conducătorul către bărbatul cu coama sălbatică. Stăpânul cetăţii purta pantaloni de piele în negru şi brun, cizme înalte şi o tunică cu mâneci largi. Faţa îi era plină de cicatrici, la fel şi pieptul, după cum se vedea din deschizătura cămăşii.

Tiessa se lipi de Faun, care în acest moment nu ştia de ce trebuia să se teamă mai mult, de Achard von Rialt şi cetatea lui mişunând de ucigaşi, sau de cavalerii din faţa porţii.

Pe creneluri se auziră strigăte, câţiva bărbaţi trăseseră săgeţi în jos. Un strigăt, şi una din străji fu trasă în spate ca de mâna unei fantome. Când ateriză cu coloana vertebrală trosnind pe cupola de piatră, în beregată avea înfipt un cuţit de aruncat.

— Dar ei nu pot ataca în patru o *cetate!,* şopti Faun.

Tiessa nu scotea un cuvânt.

Achard von Rialt nu le dădea celor doi nicio atenţie şi discuta gesticulând cu comandantul grupului. Stăpânul cetăţii spumega de furie, pentru că oamenii lui aduseseră duşmani călări pe platou. Luptătorul care-i adusese pe Faun şi pe Tiessa îl contrazicea şi-l asigura ferm că nici el, nici ceilalţi n-aveau vreo vină şi habar n-aveau de unde veniseră dintr-o dată urmăritorii.

Achard îl lăsă acolo şi se repezi spre o scară care ducea sus, la circumvalaţie. Ajuns sus, se plantă, fără să dea atenţie la pericolul altor cuţite de aruncat sau proiectile de arbaletă, pe zid, cu mâinile înfipte în şold şi privind spre prăpastie de la înălţimea punctului său de observaţie ca un comandant de oaste care examinează situaţia.

— Unde sunteţi? răcni pe deasupra platoului şi a prăpăstiilor care-l înconjurau. Ecoul îi purta vocea de la o stâncă la alta. Unde dracu' v-aţi băgat? Nimeni nu atacă soldaţii suveranului de Rialt fără a-şi primi pedeapsa. Mă auziţi? Nimeni!

Tiessa se vârî şi mai tare în Faun. Acum şi el se simţea atât de rău, încât abia se mai ţinea pe picioare. Nimeriseră din lac în puţ. Cetatea aceasta nu era una obişnuită, era suficient să te uiţi la feţele celor din jur. Cu toate acestea, aici stăteau bine, afară îi aşteptau şoimarul şi oamenii lui.

Achard scuipă zgomotos peste creneluri în adâncuri, se mai uită încă o dată în toate direcţiile, apoi se întoarse în curte, sărind mereu câte trei trepte.

— Richard! răcni către unul din oamenii lui. Ia zece călăreţi şi găseşte-i! Pe unul îl vreau viu, pe ceilalţi poţi să-i şi jupoi, din partea mea! Dar de unul am nevoie, mă auzi? Şi trebuie să poată vorbi!

Cel căruia îi poruncise, un zdrahon blond, dădu din cap fără o vorbă şi, cu câteva mişcări din

mână, trimise pe cai zece luptători, care fuseseră aduşi în grabă. Poarta fu deschisă cât o crăpătură, atât cât trupa s-o poată porni în goană, apoi se închise din nou. Marginile ferecate se ciocniră cu un pocnet, făcând să se cutremure pământul. Până şi Faun şi Tiessa simţiră zdruncinătura în umbra şopronului de lemn.

— Veit, strigă Achard, întorcându-se spre conducătorul trupei. Câţi oameni ai pierdut?

— Trei, stăpâne. Dar…

— Nu poţi, fecior de târfa, să aduci câţiva saltimbanci din sat fără să faci o greşeală?

— Stăpâne, eu…

— Ţine-ţi gura! Cavalerul de Rialt îl opri cu un semn şi se întoarse spre turnul de reşedinţă masiv de la celălalt capăt al terenului. Roagă-te lui Dumnezeu ca Richard să-i prindă pe indivizii aceia. Oricine ar fi – nu vreau să-i am în apropierea cetăţii mele. Altminteri, tu eşti următorul care te duci după ei! Singur!

Urcă scările, fără a-i învrednici pe Faun şi Tiessa măcar cu o privire. Câteva zeci de oameni înţepeniseră în curtea cetăţii, niciunul nu cuteza să-i atragă atenţia lui Achard printr-un cuvânt sau o mişcare.

Veit, care doar cu greu putea să-şi reprime furia, privea ţintă, plin de ură, în urma stăpânului său. Strângea în pumn mânerul sabiei.

— O să-i omoare, îi şopti Tiessa lui Faun.

Acesta avu nevoie de câteva secunde până să priceapă la cine se referea ea.

— Au fost unsprezece oameni, îi răspunse în şoaptă. Şoimarul şi ceilalţi sunt patru. Trei, dacă straja de pe drum a omorât într-adevăr unul. Împotriva atâtora n-au nicio şansă.

Tiessa nu răspunse.

***

La apus, înserarea se lăsase peste vârfurile munţilor, făcându-i să pară mai prăpăstioşi şi mai primejdioşi; la răsărit, întunericul se împingea

deasupra munţilor ca un gheţar de cenuşă. Cine se afla acum afară, în întuneric, ar face mai bine să-şi caute un loc mai sigur pentru noapte, altminteri se putea pierde între crăpăturile din stâncă, turbăriile înalte şi câmpurile de pietriş perfide.

Richard şi oamenii lui încă nu se întorseseră. Achard se prefăcea că nu-şi face griji şi, în ciuda celor întâmplate, dădu semnalul de începere a festivităţii. Faun şi Tiessa petrecuseră restul zilei în bucătărie, printre slujnice şi servitori, şi aflaseră că serbarea era dată în cinstea fiului de patru ani al stăpânului cetăţii. Acum, când doamna Jorinde se alăturase cruciadei Magdalenei şi-şi lăsase fiul în grija tatălui, acesta era primul gest patern al lui Achard de a-i arăta micuţului Achim von Rialt cum ştiu să petreacă adevăraţii bărbaţi.

Ziua întreagă, deasupra focului din bucătăria cetăţii se roteau vânat şi porc. Se rostogoleau butoaie cu bere, se depozitau burdufuri cu vin. Nu erau mulţi slujbaşi între acele ziduri, dar puţinii care erau făceau totul pentru a-l mulţumi pe stăpânul lor. Pe feţele slujnicelor şi servitorilor se citea frica de stăpân şi de oamenii lui, şi cele câteva cuvinte pe care le schimbaseră cu perechea străină de saltimbanci fuseseră scurte şi intimidate.

Dar seara, când oamenii stăpânului cetăţii se îmbulziseră în sala turnului de reşedinţă, cei doi au avut de auzit destule, pentru a-şi putea face o imagine despre viaţa la Hoch Rialt. De mai multe ori în ziua aceea, Faun îşi dorise să fi fost din nou afară, în pădure, indiferent de urmăritorii lor.

În orice moment puteau fi chemaţi în sală. Se hotărâseră să aştepte afară în faţa turnului şi să tragă o gură de aer proaspăt. La banchet nu luau parte toţi luptătorii stăpânului cetăţii; pe mulţi îi postase cu făclii în mâini pe creneluri, printre ei aflându-se şi Veit. Acolo stăteau cu privirile aţintite în noapte şi aşteptau întoarcerea tovarăşilor lor. Lumina făcliilor nu ajungea până în interiorul

curţii. Inima cetăţii era învăluită într-un întuneric adânc.

Apoi a sosit momentul. Cineva i-a chemat înăuntru pe Faun şi Tiessa, şi astfel au păşit pentru prima oară în marea sală a cetăţii Hoch Rialt.

Faun arboră un zâmbet, îi făcu un semn de încurajare Tiessei şi păşi împreună cu ea în mijlocul mesei în formă de potcoavă. Înăuntru era cumplit de cald. Unii bărbaţi îşi scoseseră tunicile şi stăteau pe bănci cu trunchiurile despuiate, lucind de sudoare. Masa era bine garnisită cu platouri pline de carne şi peşte. Berea şi vinul curgeau din belşug. Orice se putea spune despre cavalerul von Rialt, dar calic nu era.

De pe pereţi priveau în jos, cu ochi orbi, cranii de animale. Din tavanul negru de bârne atârna un candelabru de fier cu o mulţime de lumânări. O picătură căzu pe obrazul lui Faun, şi când el se şterse cu mâna, observă uimit că era vorba de lumânări preţioase de ceară, şi nu de seu.

În capul mesei stătea Achard von Rialt şi nici nu băgase de seamă că cei doi artişti apăruseră. Vorbea foarte tare cu un bărbat bărbos din stânga lui. De cealaltă parte a lui, pe un scaun cocoţat stătea un băieţel – fiul lui, Achim. În spatele lui, la perete stătea o femeie cu o mină nefericită şi încerca să dea cât mai puţină atenţie forfotei dezmăţate. Era, probabil, doica micuţului.

Băiatul avea un păr fin, blond deschis, moştenit, cu siguranţă, de la mama lui, Jorinde, căci coama lui Achard era de culoare închisă şi stufoasă şi semăna cu blănile de lup, care împodobeau pereţii sălii sale. Micuţul se lupta cu ambele mâini cu o bucată mult prea mare de carne, care îi fusese pusă într-un vas de lemn.

Faun se înclină, deşi Achard abia observă, şi începu să cânte din flaut. Aproape nimeni nu-l asculta, toţi vorbeau deodată. Abia când Tiessa îşi învinse amorţeala şi începu să danseze, primele discuţii amuţiră. Curând, abia dacă mai vorbea

vreunul, şi până şi Achard von Rialt se întoarse spre perechea de artişti. Îşi apucă urciorul şi începu să bată cu el ritmic în masă. Şi alţii făcură la fel, şi în curând zeci de urcioare băteau în masă un ritm năpraznic. Faun se chinuia să facă faţă cu flautul lui, dar un timp căzu şi el pradă fascinaţiei ce se degaja din melodia lui şi din tropăitul marţial al urcioarelor. Tiessa dansa cu o însufleţire tot mai mare, ca şi când ar fi uitat lumea din jur, privirile pofticioase ale bărbaţilor, pericolul pe care-l stârnea puţin cam neatent cu fiecare unduire a trupului ei zvelt ca o nuieluşă, cu fiecare zâmbet timid. Faun transpira de căldură, dar şi pentru că era tot mai îngrijorat, şi-şi dădea toată silinţa să nu-şi dezlipească privirile de pe bărbaţii de la masă. De îndată ce lucrurile ar fi luat o întorsătură dubioasă, trebuia s-o scoată afară pe Tiessa. Chiar dacă, pe moment, nu-i venea nicio idee cum avea s-o scoată la capăt. Tiessa dansa peste pauza de tras sufletul între două melodii, găsea fără greutate tactul cântecului următor şi se rotea exuberantă de-a lungul părţii interioare a mesei. Toate privirile o urmăreau, deşi mai era câte unul care ar fi preferat o fată cu forme mai vârtoase.

În cele din urmă, Faun nici nu mai ştia câte cântece cântase şi vedea pe Tiessa că şi ea era aproape de epuizare. Paşii ei erau mai nesiguri, o dată se bălăbăni pe marginea mesei şi doar poticnindu-se putu scăpa de mâinile unui bărbat. Amândoi erau stropiţi cu ceara care picura pe ei din candelabru, dar nici Tiessa, nici Faun nu-i simţiseră atingerea fierbinte. Fuseseră prea adânciţi în muzică şi dans, şi acum era greu să revină în realitatea încărcată de funingine a sălii cavalerului.

Faun cântă ultimul ton al unei melodii, îşi luă de la gură flautul şi se înclină. Simţi că ameţeşte aplecându-se, dar şi mai mult îndreptându-se din nou. Apucă în grabă mâna Tiessei. Ea se înclină lângă el. Bocănitul urcioarelor pe masă deveni mai

rapid şi atinsese un apogeu zgomotos, când toate loviturile se transformară într-un haos monstru.

Micuţul de lângă stăpânul cetăţii îşi astupase urechile şi începuse să plângă. Doica lui se grăbi spre el, dar Achard o împinse râzând înapoi şi se ridică de la locul lui. Ridică mâna şi ceru linişte. Băiatul se opri din plâns, poate pentru că se temea că tatăl lui se pregătea să-l lovească.

— Bine cântat, le strigă Achard celor doi. Iar dansul a fost de-a dreptul extraordinar! Cred că a fost o idee excelentă să vă aducem în cetate. Pentru el nu mai conta că trei din oamenii lui îşi dăduseră viaţa şi că de atunci, alţi unsprezece dispăruseră. Ceilalţi nu păreau să dorească să-şi amintească chiar în acel moment.

— Te-aş chema lângă mine, frumoasă copilă, îi spuse Tiessei. Dar iubita mea soţie tocmai şi-a închinat credinţa şi viaţa luptei pentru Locurile Sfinte. Aş fi cu siguranţă un soţ rău, dacă aş oferi imediat locul ei unei fete frumoase şi nevinovate ca tine.

Izbucniră hohote de râs şi aclamaţii necuviincioase, iar Tiessa nu arăta palidă ca moartea numai pentru că faţa i se îmbujorase dansând. Faun se apropie pe neobservate mai mult de ea.

— După vechiul obicei, vă voi răsplăti mărinimos pentru serviciile voastre, continuă Achard, după ce mai domolise cu un gest larma. Cu aceste cuvinte, îşi scoase tunica de piele căptuşită cu blană şi le-o aruncă. Faun sări şi o prinse. Într-adevăr, se obişnuia ca saltimbancilor şi muzicanţilor să li se ofere ca răsplată piese de îmbrăcăminte ale nobililor

— Şi, de aceea, nu rareori se întâmpla ca artiştii ambulanţi să fie înveliţi în stofe scumpe, drept care nu mai primeau pomeni, pentru că nimeni nu voia să creadă că ei depindeau cu totul de ceea ce primeau.

Tunica de piele a cavalerului von Rialt era asudată şi mirosea puternic a bere stătută, dar era, fără îndoială, o piesă scumpă. În alte împrejurări, Faun ar fi încercat s-o vândă în ziua următoare şi să obţină un preţ bun pe ea. Dar în acest loc groaznic bănuia că tunica nici nu putea fi primită.

Temerile sale se adeveriră, când pe faţa lui Achard apăru un rânjet viclean.

— Arată-ţi recunoştinţa purtând-o pentru mine, ceru el şi nu-l privea pe Faun, ci spre Tiessa. Dă jos zdrenţele astea, şi pune-ţi noile veşminte.

Tiessa era împietrită.

Ciocănitul urcioarelor începu din nou, de data aceasta într-un ritm mai lent, ca o pândă. Nu vorbea nimeni, doar prin unele colţuri se mai auzea câte un râs.

Faun continua să ţină în mâini tunica.

— Ei? strigă Achard. Dă-i femeii tale noua ei cămaşă! Vreau s-o poarte. Chiar acum!

Doica făcu din nou un pas înainte, pentru a-i acoperi cu mâna ochii micuţului, dacă Tiessa s-ar fi dezgolit.

— Dă-o încoace, murmură Tiessa. Faun o privea îngrozit. Trebuie să mi-o dai, îi ceru ea.

Faun întinse şovăind braţul. Când ea îi luă tunica, mâna lui o atinse pe a ei. Dacă mai era nevoie de o ultimă dovadă că simţea pentru ea mai mult decât recunoscuse până atunci, atunci a fost acest sentiment ciudat, înfricoşător, măreţ care l-a fulgerat când mâinile lor s-au atins. Zeci de perechi de ochi injectaţi îi ţintuiau cu privirile, şi în spatele multora se aprindeau cele mai josnice dorinţe; dar, pentru câteva clipe, Faun şi Tiessa păreau a fi doar ei doi. Ea îşi lăsă puţin mai mult decât era nevoie degetele între tunică şi cămaşa lui, apoi trase spre ea piesa aceea de îmbrăcăminte, în timp ce Faun încă o mai privea buimac, ea cântări tunica în ambele mâini.

— Vă datorez recunoştinţă, domnule cavaler, spuse tare. Vocea ei limpede cu greu acoperea

ciocănitul urcioarelor. Generozitatea Voastră va fi mult lăudată, şi soţul meu şi cu mine ne bucurăm că drumurile ne-au purtat în casa Voastră.

Urcioarele bocăniră din nou, de data aceasta în ritmul bătăilor de inimă năvalnice ale lui Faun.

Tiessa strânse între picioare tunica, apoi începu să-şi desfacă şireturile propriei cămăşi. Era pătată şi acoperită de murdărie. În timpul călătoriei prin munţi îi făcuse bune servicii, dar acum nu mai era, într-adevăr, decât o zdreanţă.

Faun trase adânc aer în piept. Era dezgustător să fie silit să privească cu ochii larg deschişi, la fel ca toţi ceilalţi, ca şi când el ar fi fost una din aceste creaturi decăzute. Dar, în acelaşi timp, simţea în el o fascinaţie, pentru care se ruşina, o curiozitate şi, Doamne, cea mai condamnabilă *dorinţă* de a o vedea goală. Fusese lângă ea în fiecare zi, în fiecare seară, când se aşezaseră unul lângă altul sub cerul nopţii şi în odăile hanurilor, dar niciodată ea nu i se arătase aşa ca acum, când îşi lepădase tunica murdară şi rămăsese o clipă cu bustul gol, cu pielea ei luminoasă, transpirată şi cu sânii roz.

„Tiessa, se gândi Faun, asta ne va aduce moartea. Dacă n-a făcut-o dansul tău, asta de aici o va face”!

Încetă s-o mai privească şi-i observă pe bărbaţii din jurul ei. Acum multe urcioare stăteau neclintite pe masă. Aerul părea să trosnească de tulburare. Faun vru să se arunce în faţa ei, s-o protejeze de aceste priviri respingătoare. Dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, cazanul în clocot s-ar fi revărsat. Se părea că ei nu aşteptau decât să se petreacă ceva neprevăzut, ceva ce putea să servească drept temei pentru a sări peste masă şi a se arunca asupra tinerei saltimbance.

„Potoleşte-te! încerca el să-şi bage în cap. Nu scoate o vorbă! Nu face nimic”!

Niciodată în viaţă nu-i fusese ceva atât de greu ca acum. În timp ce-şi plimba privirile de la un chip la altul, observă un bătrân, pe care nu-l mai

remarcase până atunci. Stătea sprijinit la unul din capetele în formă de potcoavă ale mesei. În vreme ce toţi ceilalţi se holbau, el îşi umplea liniştit o nouă cupă cu vin şi bea. Îl privea pe Faun peste buza cupei. O clipă, privirile li se încrucişară. Bătrânul purta haine largi, în mai multe straturi, de un maroniu deschis şi închis, care, chiar şi stând jos, îi ajungeau până la picioare. Barba subţire flutura la fiecare mişcare, atât de uşoare şi rare erau firele de păr. Cu nasul lui era ceva; partea stângă părea groasă, ca deformată de un abces sau o excrescenţă. Tiessa îşi trase pe ea tunica şi, când goliciunea ei dispăru sub pielea aspră, printre rânduri se auzi un uşor „oh” şi „ah”. Lui Faun nu-i ardea să răsufle uşurat. Bărbaţii aceştia adulmecaseră prada, iar el se întreba cum ar putea să-i împiedice să nu pornească la vânătoare mai târziu, noaptea.

— Fiţi oaspeţii noştri astăzi, spuse Achard şi se prăvăli pe scaunul său ca un tron. Lângă el, băieţelul privea buimăcit şi nesfârşit de trist. Puteţi dormi în grajduri, acolo este cald şi sunteţi la adăpost. La auzul ultimului său cuvânt, câţiva bărbaţi începură să râdă încet, dar dintr-o dată Achard se plecă în faţă şi izbi atât de tare cu pumnul în masă, încât castronul micuţului zăngăni şi-n ochii lui apărură lacrimi. Această onorabilă pereche de artişti se află sub protecţia mea personală! tună stăpânul cetăţii către cei din jur, apoi îi porunci unei slugi: Du-i pe cei doi în sălaşul lor!

Dar încă înainte ca slujbaşul să se poată pune în mişcare, se ridică moşneagul.

— Lasă-mă pe mine să-i duc! Aici este prea cald şi prea mult zgomot pentru un om bătrân. Sunt bucuros să ies la aer.

Cu un semn indiferent, Achard îşi dădu încuviinţarea. Sluga se întoarse înapoi în culoarul spre bucătărie.

Faun o privi îngrijorat pe Tiessa. Aceasta tremura, dar se străduia ca nimeni să nu observe. La masă se reluară discuţiile, se turna bere, se aduceau bucate noi.

Elegeabal, tălmăcitorul de vise, îi conduse pe cei doi afară.

Cuibul de balauri

— Te recunosc după ochi, tinere, spuse bătrânul, după ce se prezentă lui Faun şi Tiessei. Amândoi îşi duceau acum în spinare boccelele. Ai ochii *ei.* Aceeaşi privire.

Erau învăluiţi în aerul răcoros al nopţii, atunci când au pornit toţi trei să coboare de la portalul turnului de reşedinţă din curtea cetăţii. Cuvintele bătrânului aproape că-i tăiaseră respiraţia lui Faun.

— De cine vorbeşti? întrebă.

— De cine? De Magdalena! Elegeabal chicoti. Ce sunteţi voi doi? Fraţi? Da, aş spune că aşa e.

Faun parcă prinsese rădăcini.

— Ai întâlnit-o?

— Asta vreau să spun.

Înghiţi nodul din gât şi, o clipă, îi fu şi mai greu să respire.

— Ce e cu ea? E sănătoasă? O ameninţă ceva? Este rănită sau a fost…

Elegeabal îl opri cu un semn din cap.

— Mi s-a părut că este sănătoasă tun. Şi destul de responsabilă, aş spune eu. Cu siguranţă nu e o victimă.

— Şi-a spus numele? Numele ei adevărat?

Bătrânul deveni grav.

— Pot să văd foarte bine legătura dintre voi doi, tinere. Pentru asta nu e nevoie de nume. Tu şi fata asta aveţi acelaşi sânge.

Faun şi Tiessa schimbară între ei o privire îngrijorată. Dacă Achard ar fi ştiut acest lucru, cu siguranţă i-ar fi chestionat. Probabil că exista un temei pentru care Elegeabal îşi păstrase până acum pentru sine cunoştinţele.

— Nu te teme, spuse bătrânul. Eu nu pot să afirm că în această cetate există cineva în care aş putea avea încredere. Dar dintre toţi ticăloşii de aici, eu sunt cu siguranţă… cel mai bătrân şi cel mai înţelept. Clipi spre Tiessa, şi Faun observă pentru prima oară că unul din ochii lui era imobil

şi orb. Tălmăcitorul de vise se sprijini în băţul său noduros şi porni mai departe şchiopătând. Haideţi!

Tiessa arătă spre poartă.

— Grajdurile sunt în direcţia aceea.

— Ştiu, ripostă bătrânul şi o luă în cealaltă direcţie. Acum nu vă mai agitaţi atâta şi luaţi-o după mine.

— Ce vrei de la noi? întrebă Faun.

— Să-mi dezvăluiţi tot ce ştiţi despre Magdalena – şi, în schimb, eu vă voi explica nişte lucruri care să vă ajute să supravieţuiţi pe Via Mala. Căci voi pe acolo vreţi să treceţi, nu? în spatele celorlalţi. Fratele îşi urmează sora. Nu-i aşa?

Nu aşteptă răspuns, ci merse, pur şi simplu, mai departe.

Faun îi făcu un semn din cap Tiessei, deşi nu era câtuşi de puţin convins că face ce trebuie. Şovăind, se alăturară ciudatului bătrân. Drumul prin curtea denivelată şi stâncoasă era un permanent suiş şi coborâş. Urcară şi coborâră mai multe trepte cioplite în piatră, dădură ocol mai multor case din lemn, jgheaburi pentru adăpatul cailor şi coteţe şi, în cele din urmă, ajunseră la o clădire masivă din piatră, al cărei perete din spate se mărginea cu zidul estic. Pe circumvalaţie, deasupra acoperişului, patrulau străji cu făclii; flăcările tremurau scuturate de asprele vânturi de la munte, cărora li se împotriveau sfârâind cu furie.

Unul dintre oamenii de acolo sus era Veit. Faun era mulţumit că luptătorul privea în afară spre munţi şi nu-i vedea. Cu siguranţă îi învinuia pe ei pentru moartea oamenilor lui şi pentru faptul că trebuia să nu-şi părăsească postul pe crenelurile din bătaia vântului, în vreme ce camarazii lui petreceau în sala cavalerului. A-i trece acum prin faţă putea să se sfârşească prost. Îl urmară grăbiţi pe bătrân la umbra zidurilor.

Înăuntru era întuneric până la o lampă cu ulei care plutea în mijlocul unui jgheab cu apă.

— Nu-mi place întunericul, spuse Elegeabal. De aceea, întotdeauna când plec, las o lumină să ardă. Am auzit destule în întuneric, jos în prăpastie. Prea multe zgomote şi glasuri, şi strigăte bizare.

— Strigăte? murmură Tiessa.

Tălmăcitorul de vise chicoti.

— Pot să vă ajut să treceţi teferi pe acolo.

Faun îl privi furios.

— Atunci de ce încerci să ne sperii?

Elegeabal tresări.

— Pentru că este bine ca acolo jos să-ţi fie frică, tinere! Frica o să-ţi salveze viaţa. Ţie şi soaţei tale! Apoi adăugă ceva mai blând: Sunteţi într-adevăr căsătoriţi?

— Asta nu e treaba ta.

— Nu, răspunse Elegeabal dând din umeri. Nu e. Dar gândiţi-vă că păcatul atrage alt păcat. Acolo jos chiar ceva mai mult decât în altă parte. Chicoti din nou şi Faun hotărî să nu mai bage în seamă observaţiile prevestitoare de catastrofe ale bătrânului. Îşi dorea ca şi Tiessa să poată face acelaşi lucru, dar, de când intraseră în clădire, era tot mai palidă. Ceea ce oricum nu trebuia să aibă neapărat de-a face cu cuvintele tălmăcitorului de vise, recunoscu Faun. Dinăuntru, casa părea mai mare decât din afară. Se putea ca înainte să fi fost un încăpător grajd sau şopron, dar astăzi nu-i servea decât bătrânului în îndeletnicirile lui stranii. Pe lângă doi pereţi se întindea un banc de lucru, mai adânc decât o masă obişnuită şi plin de aparaturi ciudate din metal şi lut. În cazul unora dintre construcţiile sferice părea să fie vorba de modele astronomice, gratii rotunjite, care se îmbucau după tainice legităţi. Existau şi discuri în care erau vârâte sfere mobile, precum şi mecanisme absolut indescriptibile din aramă, plumb sau chiar din piatră. Peste tot se îngrămădeau munţi de suluri scrise şi codice legate, pergamente desfăcute, fâşii de stofă pe care

erau cusute litere şi piei tăbăcite, pe care erau pictaţi aştri şi scheme astronomice.

Dar toate acestea nu erau nimic pe lângă construcţia uriaşă care domina cea mai mare parte a sumbrei săli: un schelet – sau părţi din el– mai mare decât un atelaj cu cai. Stătea drept pe mai multe picioare, al căror număr rămânea, la prima vedere, o enigmă. La ele se holba un craniu masiv, triunghiular, cu orbite goale şi lipsit de ceafă. Abia când privi mai atent, Faun observă că toate aceste piese erau prinse de bârnele tavanului cu fire şi lanţuri şi legate între ele cu sfori. Nimeni n-ar fi luat acest lucru monstruos drept ceva viu; îi lipseau prea multe părţi, chiar dacă Elegeabal încercase să le completeze cu înlocuitori grosolani din lemn şi lut. Dar numai gândul că o creatură de asemenea mărime ar fi putut vieţui vreodată pe pământ îl încremeni pe Faun.

— Ce este asta? întrebă cu o voce răguşită.

— Un balaur. Elegeabal o spuse cu o asemenea detaşare, de parcă ar fi vorbit de scheletul unei vaci. Un *pui* de balaur. Vocea îi suna aproape dispreţuitor.

Mâna Tiessei o căută pe cea a lui Faun şi o strânse. Stăteau amândoi acolo, încă aproape de uşa pe care Elegeabal o închisese acum în spatele lor, şi nu îndrăzneau să se apropie de monstrul mort.

— Nu muşcă, spuse tălmăcitorul de vise. Probabil nici n-a muşcat vreodată. În orice caz, nimic vânat de el însuşi. Era prea mic pentru aşa ceva când a murit.

— Prea mic? îi scăpă lui Faun mirarea.

Elegeabal râse.

— Ar trebui să vedeţi oasele tatălui lui. *Asta* este un balaur, vă spun eu! El era adevăratul stăpân al acestor munţi. Este jos, în râpă, într-o grotă. Stânca s-a închis în jurul lui ca o mlaştină, când a fost înghiţit. Am scos la iveală câţiva colţi, dar asta e destul, pentru a bănui cât era de gigantic. Îşi

aruncă resemnat braţele în sus. Sunt prea bătrân pentru aşa ceva. Dacă l-aş fi găsit acum treizeci sau patruzeci de ani… Dar aşa, trebuie să mă mulţumesc cu atât.

Faun strânse buzele nesigur, dacă să dea crezare bătrânului sau mai bine să-l considere nebun. În schimb, Tiessa era hotărâtă. Îndoielile ei se transformaseră într-o fascinaţie morbidă.

— Poate fi atins?

— Aşa cum am spus, chicoti Elegeabal. Nu muşcă.

Apropiindu-se de gigant, Tiessa îl trase pe Faun după ea şi apoi întinse mâna stângă spre pometii colţuroşi ai craniului de şopârlă.

— Parcă n-ar fi oase. Mai degrabă…

— Piatră, confirmă Elegeabal. Timpul a prefăcut membrele în piatră. Asta nu este o dovadă a forţei acestor fiinţe? Noi, oamenii, ne prefacem în praf. Dar aceştia… ei devin una cu munţii şi supravieţuiesc milenii!

De aproape, capul era atât de gigantic, încât Faun îşi mută privirea de-a lungul lui, pentru a putea cuprinde fiecare detaliu. De la bolţile semirotunde unde se aflaseră odinioară dinţii, până la muchia spartă a cefei sfărâmate, capul balaurului măsura mai bine de patru coţi – cam cât trei cranii de cal. În raport cu acesta, orbitele erau minuscule, doar ceva mai mari decât cele ale omului. Îşi imagina nişte mici deschizături, galbene ca pucioasa şi viclene, din care picura argint topit.

Tiessa lăsă mâna lui Faun.

— Arată ca şi când craniul i-ar fi fost lovit, constată ea. Cine altcineva, dacă nu oamenii?!… Se întrerupse văzând că tălmăcitorul de vise zâmbea.

— Cu asta ajungem la miezul dificultăţilor voastre. Merse spre unul din bancurile de lucru şi deschise o casetă mică. Scoase repede ceva din ea şi – o cuprinse în pumn, în timp ce se întorcea din

nou spre ei. Nu de balaur trebuie să vă temeţi, căci a murit de mult. Dar la rădăcinile muntelui mai există o altă forţă. Câteodată se mişcă, şi atunci din vârfuri se prăbuşesc lavine, care îngroapă sub ele sate şi fortificaţii întregi. Eu cred că ele au omorât balaurul mare şi puiul lui. Această creatură a dormit multă vreme… dar acum s-a trezit iarăşi. Pentru a o smulge din somn, a fost nevoie de o forţă care nu este omenească.

Faun o privi dintr-o parte pe Tiessa.

— Palavre, îngână cu dispreţ.

Elegeabal continuă netulburat:

— O forţă care a venit de curând prin această râpă. O forţă care-şi are sălaşul în inima sau mintea sau chiar în sufletul unei fete anume.

Faun deschise gura.

— Saga? Se opri brusc, suflând zgomotos.

— Am promis să vă previn, şi asta e ce fac eu acum, spuse impasibil Elegeabal. Fie că crezi sau nu, saltimbancule… ei bine, aşa cum ai spus mai înainte: *Asta* nu e treaba mea. Prezenţa surorii tale a trezit ceva la viaţă. Nu poţi să ai un talent ca al ei fără să plăteşti pentru asta. Nu ştiu, *ce* este. Dar nu este ceva natural. Şi nu este nici bun, asta e sigur de tot.

— Saga nu e rea. Uneori, poate…

Elegeabal îl întrerupse cu un hohot de râs ca un croncănit.

— Nu e rea? Ea duce toate aceste fete drept la pierzanie! Indiferent din ce motiv, dar o face.

— Cu siguranţă este silită s-o facă! ripostă furios Faun. Niciodată n-ar fi făcut de bunăvoie aşa ceva!

Tiessa atinse braţul lui Faun. Privirea ei mută părea să-l implore să nu spună ceva greşit: „Fă-i jocul, dacă asta îl face pe el fericit. Orice e bine– dacă astfel el ne trece în siguranţă prin Via Mala”.

— În prăpastie pământul se cutremură, spuse Elegeabal. Tot muntele tremură, şi, probabil, şi alţii de primprejur. Acum câteva zile, o ceată

întreagă de bărbaţi nu s-a mai întors din Via Mala. Cel care doarme sub munte s-a trezit. Se mişcă şi zguduie stânca. Nu degeaba are acest nume Via Mala. Romanii bănuiau ce se ascunde acolo jos – în grota balaurului au şi ridicat un sanctuar pentru zeul lor Mithra, ca să-i protejeze.

Tiessa se dădu un pas înapoi, lovindu-se cu umărul de un os. Imediat, tot scheletul atârnat se clătină şi tremură.

Elegeabal deschise mâna. Din ea apăru o bentiţă de piele, de care era prins un pandantiv din metal strălucind mat. În lumina slabă părea să fie aramă.

— Acesta de aici o să vă protejeze.

— O amuletă? şopti Tiessa.

Faun o cercetă sceptic. Doar n-o să se lase impresionată de un astfel de hocus-pocus?

— Aceasta trebuie să ne protejeze acolo, jos? Faun încercă să nu-l respingă prea dur. În realitate însă, credea că Elegeabal se demascase cu acest obiect metalic ca şarlatan şi vraci.

Elegeabal legăna între degete pandantivul.

— Puteţi să-l luaţi. Credeţi-mă, îmi veţi fi recunoscători pentru el. Dar numai dacă mai înainte îmi vei povesti despre sora ta.

Faun tăcea. Tiessa îi atinse din nou mâna.

— Nu-i poate face niciun rău, nu? îi şopti.

— Doar nu crezi o vorbă din toate astea?

Ea ridică din umeri şi-i ocoli privirea.

Faun îşi luă inima-n dinţi.

— Eu îţi povestesc despre Saga, iar tu ne dai amuleta?

— Da, spuse Elegeabal.

— Dar astfel nu înseamnă că suntem şi pe Via Mala. Trebuie să ieşim cumva din cetatea aceasta.

— Voi avea grijă şi de asta.

Faun îl cerceta suspicios pe bătrân şi căuta nişte semne de viclenie. Dar, oricât de puţin îi plăcea Elegeabal, era greu să vezi în el altceva în afară de un bătrân sfârşit. Iar el *putea* să-i ajute.

Faun făcu câţiva paşi înapoi de lângă schelet şi se sprijini de bancul de lucru. Privirea îi căzu pe o reptilă disecată, ale cărei fâşii de piele îndoite erau prinse cu ace de o bucată de scoarţă de copac. Clătină din cap cu oroare, se îndreptă spre Elegeabal şi, şovăind, îşi începu povestirea. De ziua în care Saga i-a spus prima dată de spiritul minciunii. De reprezentaţiile pe la târguri şi prin curţi. De toţi oamenii pe care-i expunea batjocurii şi ironiei, îndrugându-le verzi şi uscate. Tălmăcitorul de vise asculta cu atenţie şi se juca gânditor cu amuleta între degete, în vreme ce Tiessa arunca priviri încordate de la el înapoi la Faun.

— Aşa, aşa, mormăi Elegeabal, după ce Faun ajunsese la începutul căutării Sagăi, după care încheiase povestirea. Tiessa se desprinse din locul ei şi-i întinse rugător tălmăcitorului mâna. El zâmbi şi-i puse pe degetele desfăcute discul de aramă, de mărimea unei monezi, prins de bentiţa de piele. Tiessa îl contemplă cu atenţie. Faun nu se arăta prea interesat, pentru a se mişca din loc şi a privi şi el obiectul. Elegeabal trase adânc aer în piept, ca şi când ar fi trebuit ca mai întâi să prelucreze cele auzite. Totul este cât se poate de neobişnuit, spuse. Şi revelator. Se poate ca, în realitate, sora ta să nu facă această călătorie din motive în care crede. Poate că nu ştiu nici cei care au silit-o să meargă cu ei. Dar destinul ştie. Dumnezeu ştie.

Faun se săturase. Pierzându-şi răbdarea, se desprinse de lângă bancul de lucru.

— Acum, arată-ne drumul! Trebuie să plecăm. Astrologul ridică o sprânceană.

— Vreţi să treceţi noaptea prin Via Mala? Pentru Dumnezeu, băiete, n-ai auzit ce v-am spus?

— Am făcut o înţelegere.

Elegeabal ridică o mână, apărându-se.

— Desigur. Şi o respect. Cu toate acestea, ar trebui să rămâneţi cel puţin până în zori…

— Linişte! Tiessa lăsă în jos mâna cu amuleta. Ce a fost asta?

Faun se sperie.

— Ce?

— Pe acoperiş. Zgomotul. Îşi trase peste cap bentiţa de piele şi ascunse pandantivul sub tunica lui Achard. În acelaşi timp, făcu o mişcare şi se strecură fără zgomot spre intrarea şopronului.

— Să fugim de aici! Din trei salturi, Faun fu lângă ea şi o trase înapoi.

— Era ceva acolo sus, şopti Tiessa.

— Veniţi încoace! Elegeabal le făcu semn spre o perdea de sub bancul de lucru. Ascundeţi-vă acolo! Repede!

— Doar să văd un pic! Tiessa vru să se îndepărteze de Faun şi să fugă spre uşă, dar el fu din nou mai rapid decât ea.

— Nu! îi strigă hotărât. Vino, el are dreptate. Apoi o trase, pur şi simplu, după el, îi mai aruncă tălmăcitorului de vise o ultimă privire şi se strecură, ghemuindu-se împreună cu Tiessa, sub banc. Elegeabal duse degetul la buze, făcu un semn scurt şi trase perdeaua. Aerul stătut din jurul lor îi învălui ca o mantie întunecată. La lumina puţină care cădea printre găuri, Faun putu desluşi profilul Tiessei, dar nu şi ochii. Îl obseda privirea îngrozită pe care o văzuse în fugă doar cu puţin înainte. Mâna pe care i-o ţinea în mâna sa era rece ca gheaţa.

— Ei sunt, îi şopti ea la ureche.

— Şoimarul şi oamenii lui?

— Linişte, şopti înfundat Elegeabal de dincolo de perdea, apoi paşii lui se îndepărtară. Imediat uşa şopronului se deschise. Un vânt rece izbi perdeaua şi o lipi de feţele lor.

Zborul șoimului

Mult timp, prea mult timp, nimic nu se mişcă.

— Unde s-o fi dus? întrebă Faun cu voce înăbuşită, când nu mai putu suporta tăcerea.

În ascunzătoarea strâmtă, Tiessa îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Trebuie să ştiu ce se petrece afară.

— Poate că e doar o ceartă între străji.

— Şi atunci unde a rămas bătrânul?

La această întrebare *existau* răspunsuri, explicaţii simple, dar neliniştea din măruntaiele sale îi spunea că teama Tiessei era îndreptăţită. Cu buzele strânse, trăgea cu urechea la sunetele din sală.

Tiessa dădu puţin la o parte perdeaua. Faun îşi suci gâtul pentru a putea vedea şi el ceva, dar poziţia lui nu-l avantaja.

— Ei?

— Nimeni. Uşa e deschisă.

În timp ce Faun îi povestea de Saga şi de spiritul minciunii, Elegeabal aprinsese şi alte lămpi cu ulei, dar strălucirea lor nu era suficientă pentru a lumina tot spaţiul. În semiîntunericul sălii putea sta la pândă oricine, după ce uşa rămăsese deschisă minute în şir.

— Eu ies, spuse Tiessa.

— Nu!

— Poţi fi sigur că n-o să rămân aici şi să-i aştept să mă găsească.

El o apucă şi mai tare de mână. Dintr-o dată nu mai era atât de greu să recunoască cât de mult se temea pentru ea.

— Chiar dacă ar fi şoimarul şi oamenii lui – împotriva lor este toată garnizoana cetăţii!

— Cu atât mai bine.

— E o nebunie.

— Poţi să rămâi aici. Tiessa îşi retrase degetele. Tiessa… Nu vreau să ieşi. Vreau… Şovăi. Nu vreau să te pierd.

Tiessa îl privi în ochi şi el încercă să-i citească în ochi. În ei era ceva mai mult decât frică? Poate, nehotărâre? El încercă din nou s-o ia de mână, dar ea şi-o retrase repede, se întoarse şi se furişă afară, înainte ca el s-o poată opri.

Grija pentru ea îi sfredelea inima. „Ce face cu mine?” tresări Faun. Dar răspunsul îl ştia de mult.

Se furişă afară blestemând. Nici picior de om. Nici tălmăcitorul de vise nu se vedea.

Afară, in faţa uşii, se mişca ceva. O pală de vânt împingea înăuntru o bucată de material. Faun o ridică. Era un petic de piele cu marginile însângerate. Îngreţoşat, o aruncă jos.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse Tiessa. În cetate stăm ca într-o cursă.

— Dar ei nu sunt decât patru. Poate chiar doar trei. Şi câţi bărbaţi erau în sală? Cincizeci? Şaizeci?

— În sală, spuse ea apăsat.

— Exact.

— Şi pe creneluri mai erau…

Ea scutură capul şi Faun amuţi. Tiessa se aplecă mai mult în faţă, şi în momentul acela Faun avu impresia că ea încerca în mod conştient să mărească distanţa dintre ei. Apropierea ei i se părea şi lui mult mai năucitoare decât înainte, când se ghemuiseră strâns unul în altul.

— Eu îi ştiu pe oamenii aceştia, spuse Tiessa. Ştiu că sunt extraordinar de bine instruiţi. Şi au un motiv serios să facă tot ce le stă în putinţă.

El o privea, aşteptând noi explicaţii.

— Vor pierde tot, dacă nu mă aduc înapoi, spuse pripit. Onoarea, titlul, poate chiar viaţa.

Faun se gândi la păpuşa din bocceluţa ei, la documentul cu nume şi peceţi. Şi, totuşi, oamenii aceştia o voiau şi pe ea, nu numai înscrisul. *Cine* era ea? *Ce* era ea?

— Acum vino, îi spuse, se mai opri o dată în cadrul uşii şi se strecură afară. El o urmă fără tragere de inimă – şi aproape se izbi de ea, când

aceasta se împiedică de ceva la numai câţiva paşi de uşa şopronului. Un trup.

— El e? Tălmăcitorul de vise?

Tiessa nu trebui să răspundă, căci acum văzu el însuşi cine zăcea acolo. Veit, bărbatul care-i adusese la cetate. Tunica îi fusese sfâşiată în spate cu câteva lovituri de cuţit. Peticul era de la el. La fel şi sângele. Aici era mai mult sânge. Pentru mai multă siguranţă, ucigaşul lui îi spintecase carotida.

Faun privi înapoi, pe deasupra acoperişului, până la circumvalaţie. De acolo se prăbuşise Veit, alunecase pe pantă şi căzuse aici.

Pe creneluri nu se mai vedea nimeni. Nicio strajă. Dar în câteva locuri făcliile erau pe jos şi luminau nişte forme nemişcate.

Faun o trase pe Tiessa la peretele şopronului.

— Ai dreptate. Trebuie să plecăm de aici. Dar nu înainte de a ne gândi, cel puţin un minut, *cum.*

Ea se uită spre poartă. În întuneric, un canat al porţii părea deschis. Poate era doar umbra. Sau poate nu.

— Au omorât oamenii pe care Achard îi trimisese după ei încoace, şopti Tiessa. Şi acum sunt aici. Cel puţin doi din ei. Sau toţi.

Faun tot nu izbutea să-şi imagineze cum putuseră ei, în trei sau patru, să facă faţă unei cete de unsprezece luptători încercaţi. Dar cadavrul lui Veit îi spunea altceva, la fel ca grămada de oameni fără viaţă de pe circumvalaţie.

— Ia gândeşte-te, şopti Tiessa, mai mult pentru sine, decât în direcţia lui. Care va fi următoarea mişcare?

— Să ne caute pe noi?

Ea clătină capul.

— Să asigure cetatea. Privea spre conturul negru al turnului de reşedinţă, în cealaltă parte a curţii. Până la ei ajungeau voci deformate, silabe ininteligibile sfârtecate de vânturile de munte.

— Înseamnă că drumul spre poartă este liber, spuse Faun.

— Poate că da.

— Încercăm?

Buza de jos îi tremura, dar Tiessa făcu un semn de încuviinţare. Mai respirară o dată adânc, după care se puseră în mişcare, fugiră aplecaţi de-a lungul peretelui din faţă al şopronului, apoi după colţ, într-o umbră şi mai adâncă, şi la urmă pe lângă zidul cetăţii, spre poarta principală.

— Stai, spuse Faun după ce făcuseră deja jumătate din drum. Ce e cu caii?

— E prea mult până la grajduri.

— Dar afară vom fi fericiţi să avem animalele cu noi. Pe jos nu ajungem prea departe, dacă suntem urmăriţi.

Dinspre turn se auzi un ţipăt. Faun crezu întâi că mai fusese omorât un om, dar apoi descoperi siluetele care năvăliră dinspre ziduri. În mijlocul lor stătea Achard, nemişcat ca o statuie, în timp ce mulţimea de luptători din jurul lui se împărţi şi se răspândi în toate direcţiile.

— Asta e intenţia, şopti Tiessa.

— Intenţia?

— Cavalerii l-au atras afară pe Achard şi pe ceilalţi. Face parte din planul lor.

— Ce fel de plan mai e şi ăsta? Să se lase omorâţi cât mai repede?

Ea fugea mai departe, dar acum din nou spre poartă. — Faun! îi strigă peste umăr. Grăbeşte-te!

— Avem nevoie de cai.

— Asta e o nebunie.

Dar el şi ieşise din întunericul zidului şi fugea aplecat spre poarta grajdului. — Aşteaptă afară! Mă descurc singur. Nu se mai uită în jur, pentru că spera nebuneşte că ea va rămâne unde era. Dar apoi o auzi lângă el, mai agilă şi mai iute decât el şi cu o faţă împietrită, care-l avertiza să nu se pună pe ceartă tocmai acum.

În grajduri, caii nechezau şi se agitau, dar nimeni nu-i opri pe cei doi.

Faun înţelese cauza, când piciorul i se prinse în ceva. Înăbuşindu-şi un ţipăt, căzu peste cadavrul unui grăjdar. Peste tot era sânge.

Faun blestema şi, cuprins de panică, lovea înjur, nimeri în cineva, se împotrivea mai departe şi abia cu încetul pricepu că era Tiessa, cea care încerca cu disperare să-l ţină strâns, pentru a se linişti şi a nu mai face atâta zgomot.

— Îmi… îmi pare rău, bâigui el şi se ridică clătinându-se. Pe mâna stângă se lipiseră paie, murdărie şi sânge.

Găsiră bălanul şi iapa neagră, încălecară cu viteza vântului şi o luară spre ieşirea din grajd. Strigăte furioase umpleau curtea cetăţii. Oamenii lui Achard începuseră să răscolească toate clădirile şi să-i caute pe atacatori. Nu mai era mult, şi primii ar fi şi ajuns la grajduri.

— Dă-i drumul! strigă Tiessa şi se aruncă în şa. Faun avu nevoie de mai mult timp până să se aşeze, în sfârşit, în spinarea iepei. Ieşiră din grajd şi îndemnară animalele spre poarta cetăţii.

— Stai! strigă cineva.

Faun nu îndrăzni să se uite peste umăr. Lumina făcliilor trecea ca o fantomă pe deasupra zidurilor şi pereţilor de lemn din curtea cetăţii. Umbre zvâcneau de peste tot.

— Voi de-acolo! Staţi pe loc!

— Hei! strigă Tiessa şi-i dădu pinteni bălanului. Animalul făcu un salt înainte, dar construcţiile din interiorul curţii erau prea înghesuite pentru a putea galopa spre poartă. Nu puteau decât să spere că poarta era ceva mai mult deschisă şi că nu se înşelaseră înainte.

Se auzi un şuierat, apoi Faun fu aproape smuls de pe cal. Simţi o lovitură în umărul stâng. În prima clipă, buimăcit de durere şi şoc, crezu că în el fusese azvârlită o lance. Se aplecă în faţă, foarte aproape de gâtul calului şi izbuti cumva să mâne animalul înainte. Nu putea slăbi frâul, pentru a-şi

pipăi locul din spate, care îl durea rău, şi nici nu era sigur că acolo avea ceva înfipt în el.

— O piatră! Aplecată mult înainte, Tiessa privea îndărăt. Cineva are o praştie!

Faun crezu că lovitura îi sfărâmase omoplatul, dar apoi văzu că îşi putea mişca braţul şi durerea începea să mai cedeze. Probabil că omul voise să-l lovească în cap.

S-ar fi putut crede că *ei* omorâseră străjile? Nu, nu prea. Achard poruncise ca nimeni să nu părăsească Hoch Rialt.

Caii îi purtară spre un colţ din afara traiectoriei proiectilelor de piatră, iar acum poarta era chiar în faţa lor.

Încă treizeci de paşi pe un drum croit între stânci şi clădirile din curtea cetăţii.

Într-adevăr, unul dintre canaturile porţii era deschis. Probabil că unul din atacatori se căţărase pe zid şi-şi lăsase tovarăşii să intre.

Zăngănitul săbiilor acoperi tropotul cailor, când nu prea departe se dezlănţui o luptă. Între pâlpâitul făcliilor şi lucirea oţelului nu se putea desluşi de la prima privire cine împotriva cui lupta. O ceată întreagă de oameni fideli brigandului se adunase în jurul unui sau a doi inamici. Se auzeau ţipete. Oţelul lovea oţel. Şi mai multe strigăte.

Şi în alte locuri se lupta, departe de poartă. La poalele turnului nu mai era acum nimeni, toţi se răspândiseră prin curte şi căutau în beznă duşmanii. Faun, care nu arunca decât priviri scurte în spate, nu putu să-l descopere nicăieri pe Achard, dar nu mai avea timp să cugete dacă era spre binele sau răul lor.

Un strigăt care le acoperi pe toate celelalte răsună peste curte şi fu repetat de mai multe ori. Faun nu înţelese cuvintele. Acum era concentrat cu totul asupra porţii. Câţiva bărbaţi o luaseră pe jos într-acolo, pentru a închide canatul. Unul li se împotrivi cu sabia trasă, un altul fugea pe lângă el cu o secure. Nimeni nu părea să ştie sigur cine

împotriva cui lupta. Pe feţele bărbaţilor se citea sete de sânge, dar şi o derută furibundă. Trebuie să fi ştiut ce se întâmplase cu camarazii lor de pe creneluri, dar cu siguranţă se şi întrebau dacă, realmente, doi saltimbanci puteau fi răspunzători pentru toate acestea.

Strigătele din turn răsunară din nou, şi brusc lupta de la poalele zidului amuţi. O siluetă înarmată îl împinse furios pe un tâlhar şi rămase respirând greu în mijlocul mulţimii. Nimeni nu-l mai atacă. Luptătorii se pândeau unii pe alţii, dar, în acelaşi timp, priveau şi spre turn.

— Ce se întâmplă aici? şopti Faun.

Tiessa îşi în frână calul.

— Aşteaptă! îi strigă lui Faun.

— Ce? Privirea lui gonea de la ea la poartă. Acum, acolo rămăseseră şi bărbaţii care voiau să închidă canatul greu de lemn, care era şi acum pe jumătate deschis.

— Faun – opreşte-te! Bălanul Tiessei dansa agitat pe loc.

Umărul îi zvâcnea, îl durea capul, totul era durere, dar mai era atât de conştient ca să înţeleagă că ea vorbea serios. Îi cerea să-şi ţină calul în frâu! Şi dintr-un motiv pe care el însuşi nu-l prea înţelegea, o ascultă. Iapa se opri la două lungimi de cal de ea şi se învârti pe loc, tropăind.

Cei doi bărbaţi care tocmai voiseră s-o oprească, aruncară securea şi sabia. Erau doar la câţiva paşi de Faun şi Tiessa, dar niciunul nu se pregătea să-i atace.

În sfârşit, Faun recunoscu cine striga. Şi de ce în toată curtea cetăţii se potoliseră armele.

Sus, pe balustrada de lemn din jurul primului etaj al turnului de reşedinţă, stătea şoimarul. În mâna dreaptă ţinea sabia. În stânga – un copil.

Achim von Rialt, fiul lui Achard, nu se mişca. Şoimarul îşi petrecuse braţul în jurul băiatului şi-l ridicase fără efort, o pavăză vie în faţa pieptului său. Apăsa tăişul sabiei de gâtul băiatului.

— Nimeni nu mişcă! strigă el peste curte, atât de dur, încât tăie vâjâitul vântului de munte. Achard, ai grijă ca oamenii tăi să nu facă vreo greşeală, altminteri fiul tău va muri!

Din umbra unei clădiri, nu departe de poalele zidului, Achard păşi lent, cu mâinile goale întinse în faţă. Urcă precaut câteva trepte dăltuite în stâncă şi se opri sub balustradă.

— Ce vreţi? îi strigă bărbatului de sus, care ameninţa viaţa unicului său copil.

— Vai, nu, şopti Tiessa. Faun auzise când calul lui fugea spre calul Tiessei. O clipă, îi fu teamă ca tropotul de pe drum să nu fie pentru şoimar un motiv de a omorî băiatul. Dar omul din turn nu privea spre ei, ci îl fixa pe stăpânul cetăţii.

— Ce-i asta? îi şopti Faun Tiessei. Cred că sunt în spatele tău.

Ea dădu din cap. Chipul îi devenise osos, parcă îmbătrânise cu mulţi ani.

— Pentru asta i-au atras pe oamenii din turn. Numai pentru ca el să poată înşfăca băiatul.

Faun se uită peste umăr spre poartă. Lumina aurie a făcliilor făcea să tremure contururi pe lemn şi pe ziduri. Nu mai era mult până acolo. Puteau să ajungă acolo. Dar dacă acum ei şi-ar fi întors caii şi ar fi pornit în goană, şoimarul ar fi omorât copilul? Sfinte Dumnezeule, ce aveau cu fiul lui Achard? De ce erau reţinuţi de această ameninţare?

Şi, totuşi, nu se mişcară. Împotriva oricărei raţiuni. Poate că dacă le-ar fi rămas ceva timp de gândire… Dar aşa, amândoi nu-şi luau ochii de la copilul lipsit de apărare în braţele cavalerului, de la tăişul sabiei ţinute la gâtul lui. Faun era bucuros că distanţa era atât de mare. Dar nu era nevoie să vadă panica de pe chipul băiatului, pentru a o simţi. Fiecare om din curte putea s-o simtă. Până şi tâlharii aceia lipsiţi de orice scrupule priveau neclintit la şoimar şi la ostaticul lui.

— Ce vreţi de la mine? strigă iarăşi Achard în sus, spre balustradă. De ce năvăliţi în casa mea, îmi omorâţi oamenii şi-mi ameninţaţi copilul?

— Tu eşti un nimic, Achard von Rialt. Tu şi banda ta de tâlhari nu faceţi doi bani. Bărbatul luă sabia de la gâtul copilului şi făcu un semn pe deasupra curţii. Pe ăia doi de acolo îi vreau eu! Şi tu o să mi-i dai!

Aerul din cetate se strânse deodată în jurul lui Faun ca o piele strâmtă şi-i tăie respiraţia. Tiessa înţelesese, cu o clipă înaintea lui, cum stăteau lucrurile. De fapt, cât de bine îi ştia ea pe oamenii aceia? Ea îşi întoarse capul spre el, privirile li se încrucişară, dar el abia-şi dădea seama. În toată curtea cetăţii, pe vârfurile de stâncă şi printre colibe, luptătorii îşi întorseseră faţa spre ei. Achard n-ar mai fi trebuit să dea un ordin. Toţi ştiau ce aveau de făcut.

— Prindeţi-i! răcni stăpânul cetăţii. Aduceţi-i la mine!

Primii care reacţionară fură oamenii care le baraseră calea spre poartă. Sabia şi securea tremurau în aer. Se apropiau cu paşi mari. Unul vru să apuce frâul iepei, dar Faun îl lovi cu călcâiul în faţă şi-l azvârli înapoi.

Sus, pe balustradă, băiatul începu să plângă şi să dea din picioare.

— Nu! îi strigă Achard şoimarului. Să nu-i faci nimic!

O secundă, cavalerului îi fu greu să ţină copilul care ţipa. Îşi vârî sabia în teacă, dar băiatul lovea cu mâinile goale şi ţipă şi mai tare când se tăie la degete în lama sabiei.

Achard scoase un urlet, ca şi când lama sabiei l-ar fi rănit chiar pe el. Şoimarul înjură şi se împiedică făcând un pas înapoi, când copilul se îndreptă cu picioruşele lui mici spre parapetul de lemn.

Se dezlănţuise haosul.

Peste tot, strigăte şi tropăit de paşi. Iarăşi clinchet de metal, lupta de la celălalt capăt al curţii cetăţii continua. Faun nu mai avu timp să se uite într-acolo, căci dintr-o dată el şi Tiessa se văzură în centrul agitaţiei, în timp ce din toate părţile veneau în goană alţi bărbaţi.

Bălanul Tiessei se ridică pe picioarele din spate, când un bărbat cu secure vru să-l apuce de un picior. Luptătorul se dădu înapoi, clătinându-se. Tiessa mână calul înainte. Calul lovi doi luptători şi trecu tropăind peste un al treilea.

Faun se luă după ea. Pretutindeni luceau săbii în lumina făcliilor. Acum se arătară şi străjile de la poartă. În loc să închidă canatul porţii, ieşiseră pentru a-i prinde pe cei doi fugari, desigur în speranţa unei răsplăţi pentru cel ce i-ar fi reţinut.

— În lături! răcni Faun, nu pentru că i-ar fi păsat de tâlhari, ci pentru că era singurul lucru care-i venise în minte şi cuvintele îi răsăriseră ca de la sine pe buze.

Iapa gonea în urma bălanului Tiessei. Faun stătea în şa ca amorţit, se ţinea strâns de frâu şi vedea apropiindu-se poarta. Mai aruncă o ultimă privire cetei de luptători care năvăliseră ca un torent în urma lor, apoi din nou spre turn – şi apoi înţelese ce se petrecuse acolo.

Şoimarul îşi pierduse orice răbdare cu ostaticul lui care se zbătea. Sabia i-a scăpat din mână, când copilul l-a muşcat de antebraţ. S-a poticnit, în faţă, de parapet şi a înjurat.

Scârbit, a lăsat băiatul să cadă.

Faun n-a mai văzut cum s-a lovit copilul de stâncă. A auzit urletul lui Achard şi a privit înainte spre poartă. Deschizătura i s-a părut largă, şi mare, şi întunecată, destul de lată, pentru a trece prin ea în galop, dar descoperi o siluetă în argintiu şi negru, apărută brusc, ţintind cu arbaleta. Săgeata era îndreptată spre Tiessa. Sau poate spre calul ei.

Fata scoase un şuierat şi, în aceeaşi clipă, ceva se năpusti în jos din cerul nopţii, mătură cavalerul

cu arbaleta şi se repezi la ochii lui. Omul scoase un ţipăt, se împletici într-o parte şi lăsă liber drumul. Tâlharii fură aruncaţi în lături, trupuri se răsuciră în umbră, când cei doi armăsari trecură în goană nebună prin deschizătura porţii, afară pe platou, ieşind din lumina aurie a făcliilor în întunericul munţilor.

Tiessa privi înapoi din goana calului. Capul lui Faun se răsuci în altă direcţie. Se văzu sclipirea unui stilet, când cavalerul smulse cu stânga pasărea de pe faţa sa şi cu dreapta îi implântă arma. Tăişul pătrunse prin penaj şi oase. Şoimul scoase un ţipăt ascuţit. Aripile i se plecară moi. Cavalerul îl aruncă într-o parte şi-şi ţinea urlând mâinile pe orbitele însângerate. O clipă mai târziu, lovitura de sabie a unui tâlhar îi spintecă umărul şi pieptul.

— *Furtună!* urlă Tiessa şi era aproape să alunece din şa, dacă Faun nu şi-ar fi împins calul lângă ea, împingând-o în acelaşi moment înapoi.

Ea mai strigă încă o dată, disperată, numele şoimului, apoi plecară amândoi, îndepărtându-se de poartă şi de cadavrul cavalerului, departe de bărbaţii care năvăleau afară în număr tot mai mare, agitau săbiile şi proferau blesteme. Catapulta se învârti în cerc, şuierând deasupra capului unui luptător, dar proiectilul ratã şi dispăru în frunzişul unei coroane de copac. O bufniţă îşi luă repede zborul şi se îndepărtă fâlfâind.

Faun încerca să-şi scoată totul din minte, voia să se concentreze numai asupra drumului, asupra întunecimii prăpastiei din munte. Tiessa îl pierduse pe Furtună, Achard îşi pierduse fiul. Fără îndoială, ceilalţi cavaleri fuseseră hăcuiţi de tâlhari, dar deodată i se păru că aude strigătul şoimarului de cealaltă parte a zidurilor, atât de pătrunzător şi de ascuţit, ca şi când el însuşi ar fi fost o pasăre răpitoare, care-şi ridica pentru ultima oară glasul şi-şi croncănea furia. Apoi se stinse şi acest sunet, urmat de urletul cavalerului von Rialt, care-i

urmărea ca o fantomă de-a lungul drumului şi răsuna vibrând când se izbea de pereţii de stâncă.

Cei doi nu vorbeau, nici nu se priveau. Doar strângeau frâiele şi coborau în prăpastie, tot mai adânc în întuneric.

Din noapte se desprinse o siluetă, postată în mijlocul drumului. Iapa lui Faun era cât pe ce să-l răstoarne din goană.

— Opriţi-vă! strigă o voce cavernoasă.

— Elegeabal, şopti Tiessa. Vocea îi sună groaznic lui Faun, dar el însuşi nu reuşi să scoată nici măcar un sunet.

— Aveţi încredere! Bătrânul făcu semn spre o porţiune defrişată dintre copaci, o rană în ţesutul nopţii. Pe aici! Repede!

În beznă

Și astfel intrară pe Via Mala.

Elegeabal avea o lampă cu ulei şi îi sfătui să coboare de pe cai şi să ducă animalele de frâu. Puţin mai târziu înţeleseră şi motivul. Ramurile atârnau atât de jos, încât era cu neputinţă să treci pe sub ele călare. Chiar şi mergând pe jos erau plesniţi în faţă de crengi şi ace de molid. Caii îşi plecau şi ei capetele, pentru a evita obstacolele ascuţite.

Bătrânul îi conducea mereu mai la vale, în unghi ascuţit dinspre drumul care se înşira sus pe panta estică a prăpastiei. Cărarea folosită de ei abia dacă-şi merita acest nume, şi cu siguranţă nimeni care nu era de prin partea locului n-ar fi observat că în acest loc era ceva ca o porţiune defrişată prin desiş.

— Achard ştie de acest drum? Faun era bucuros să-şi mai facă gânduri şi despre altceva în afară de copii zdrobiţi şi şoimi morţi.

— Printre oamenii lui sunt unii care ştiu să citească urmele şi care se pricep mult mai bine ca mine la Via Mala. Elegeabal se aplecă şi-i preveni să nu se lovească de o creangă care atârna foarte jos şi pe care în întuneric aproape că nici nu puteai s-o observi. Ei cunosc fiecare piatră, fiecare pom de aici. Dar ei ştiu doar puţin despre grote, pentru că niciunul din ei nu îndrăzneşte să intre în ele, de când au văzut puiul meu de balaur. Acum cu atât mai mult, când pământul se cutremură iarăşi.

Tiessa privea înainte, fără să scoată niciun cuvânt. Faun îşi făcea griji din cauza ei, dar în clipa aceea mai important era să scape de stăpânul de la Hoch Rialt şi de oamenii lui.

— Grote? întrebă şovăitor. În plină noapte şi într-un loc ca acesta, imaginea unui întuneric şi mai adânc şi a singurătăţii era greu de suportat.

Elegeabal chicoti uşor, şi atunci Tiessa ridică brusc capul. Lacrimi de furie şi revoltă sclipeau

slab pe obrajii ei. — Băieţelul acesta a murit, îl repezi pe bătrân. Nu ştiu ce e de râs aici.

Tălmăcitorul de vise se opri şi se întoarse spre ei. Iapa nechează uşor, când Faun o opri brusc.

— Fiul lui Achard a murit? Dacă înainte Elegeabal părea neliniştit, dar nu zguduit, acum vocea lui trăda panică. Ce s-a întâmplat exact?

Faun îi povesti totul, grăbit şi şoptit. După cum a reieşit, după începerea atacului Elegeabal fugise din cetate. Chipurile, el sperase că şi cei doi vor găsi o posibilitate de a fugi. În realitate, se gândi Faun, el se pusese la adăpost în subarboretul de pe platou şi avusese norocul necesar, pentru a nu ieşi în calea bărbatului cu arbaleta. Probabil că nu fugise pe poartă, ci cunoştea un alt drum, secret care ducea din cetate afară. Când Faun îi mărturisi presupunerea lui, bătrânul dădu din cap şi le explică cum i-ar fi dus şi pe ei pe acelaşi drum afară din cetate, dacă nu le-ar fi luat-o înainte atacul prin surprindere.

— Obişnuiesc să-mi respect promisiunile, mai spuse. Deşi moartea micuţului schimbă câte ceva.

— Nu pentru noi, replică Faun.

— O, ba da, îl contrazise tălmăcitorul de vise. Ba chiar foarte sigur. Fără voi, lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe. Achard va urî cu patimă pe oricine a avut vreo legătură cu moartea lui Achim. Probabil că chiar în clipa de faţă el înarmează o ceată.

— Nu-şi va înmormânta mai întâi copilul? întrebă Faun.

Bătrânul sforăi cu dispreţ.

— Micuţul era zălogul lui Achard, care i-a asigurat puterea asupra acestei cetăţi şi a Viei Mala. Toate acestea au aparţinut odinioară strămoşilor doamnei Jorinde, soţia lui Achard. Când ea s-a împotrivit tot mai mult lui şi acţiunilor sale, el a silit-o să meargă cu cruciada asta smintită. Un drum curăţel, ca să scape de ea. Căci dacă Jorinde îşi pierde viaţa, Hoch Rialt nu revine

soţului ei, ci fiului lor – aşa sună legea. Pentru Achard soluţia era bună: Jorinde moare odată cu toate celelalte fete, dar el educă fiul în spiritul lui şi îl apără ca moştenitor al cetăţii ca pe ochii din cap. Oftă. Moartea băiatului schimbă totul. Alt copil nu mai există. Iar Jorinde a plecat. Asta înseamnă…

Înţelegând brusc totul, Faun îi tăie vorba:

— Asta înseamnă că el nu mai are niciun drept asupra Hoch Rialt şi a drumului prin Via Mala. Fără vămi şi nicio posibilitate de a jefui neguţători şi pelerini.

— Aşa e. Cele mai apropiate rude ale Jorindei, cărora Achard le stă dintotdeauna ca un ghimpe în ochi, se vor lupta pentru dreptul imperial şi, la nevoie, îl vor alunga chiar cu forţa armelor.

— El nu poate întreprinde nimic împotrivă?

— Ba da, spuse Elegeabal. Poate. Dacă Jorinde i-ar dărui un *al doilea* fiu, un alt copil, lucrurile ar arăta cu totul altfel. Dar Jorinde se află în convoiul Magdalenei, în drum spre Ţara Sfântă. Râse din nou, un hârâit lipsit de umor. În aceste minute, Achard va jeli mai puţin copilul, cât îşi va blestema propria lui greşeală. Are nevoie s-o aducă înapoi pe Jorinde, şi va încerca s-o aducă înainte ca ea să se afle la bordul unei corăbii şi să dispară pentru totdeauna.

Tiessa urmărea foarte atentă totul.

— Atunci el n-o să ne urmărească pe noi, ci pe *ea!*

Tălmăcitorul de vise clătină capul în lumina slabă a lămpii cu ulei.

— Partea proastă este doar că mergeţi pe acelaşi drum. Achard vă va sufla tot timpul în ceafă şi s-ar putea să vă ajungă. Poate chiar aici în prăpastie.

Pentru o clipă, lipsa de perspectivă a situaţiei lor îl umplu de disperare pe Faun. Acum nu numai că trebuiau să încerce să ajungă la timp pe Saga şi pe ceilalţi – dar pe urmele lor aveau să fie curând şi Achard şi banda lui de ucigaşi. Iar stăpânul de la

Hoch Rialt n-ar uita cu siguranţă cui îi datora tot ce se întâmplase.

— Tu poţi să ne ajuţi?

— Ca să ieşiţi vii din Via Mala – poate. Dar nu pun mâna-n foc. Drumul principal pe care va merge Achard este, în ciuda tuturor dificultăţilor, cea mai simplă rută. Se poate să fie şi sigur. Dar grotele? Nu putem decât să ne încredem în ele. Acum bătrânul nu le mai făcea impresia că se amuză, insuflându-le teamă. Probabil că tocmai realiza în ce se lansase.

— Ce trebuie să facem acum? întrebă Faun.

— Prin grotele balaurului, căutătorii de urme ai lui Achard nu ne vor urmări, în caz că sunt atât de grăbiţi, cum cred eu.

— Asta nu-mi place, observă Tiessa.

— Şi aşa e bine. Tălmăcitorul de vise zorea la vale. Poate că asta te face mai prudentă şi eşti mai atentă ca gloaba ta să nu mai sfărâme atâtea crengi ca până acum. Chiar dacă ei nu ne vor urmări în grote, cine ştie dacă nu le va veni ideea de a ne ajunge *mai înainte.*

Tiessa se uită îngrozită înapoi, dar Faun scutură capul încet.

— Lasă-l să vorbească! Dacă ei merg pe urmele noastre, ne vor găsi, indiferent dacă dau de crengi rupte sau nu.

În timp ce mergeau mai departe, ea îşi liniştea în şoaptă bălanul, şi chiar se părea că animalul se mişca acum cu o precauţie mai mare prin desiş. Lampa cu ulei a lui Elegeabal dansa în întuneric în sus şi-n jos, dar omul nu-l mai puteau vedea.

— Ar fi trebuit mai întâi să-şi îngroape băiatul, murmură Tiessa şi-şi şterse cu dosul mâinii obrajii, atât de iute şi cu atâta furie, de parcă era supărată că nu-şi poate stăpâni mai bine sentimentele. Asta ar fi trebuit să facă, într-adevăr.

Faun nu spunea nimic, privea doar înainte şi-şi iuţea paşii.

***

— Linişte!

Brusc, Elegeabal apăru iarăşi lângă ei. În jur doar întuneric, doar printre vârfurile molizilor luna ţesea o reţea de lumină cenuşie. Din ea mai nimic nu pătrundea până la pământ. Acum panta era atât de abruptă, încât ei nu mai puteau merge în linie dreaptă în jos, ci trebuiau să se mişte aproape în zigzag, aproape paralel cu albia râului. Cailor le era greu să găsească un punct sigur pe care să calce. Murmurul apei urca spre ei din fundul râpei, dar ei nu puteau vedea nimic din firavul afluent al Rinului, care în drumul său de la izvoare tăiase în stâncă din vremuri imemoriale Via Mala.

— Tropot de copite, şopti Tiessa. Sus, pe drum.

Faun strânse buzele. Aşadar, Achard şi oamenii lui o porniseră deja la drum, mult mai curând decât crezuse el că se poate. Elegeabal ridică lampa şi, la lumina ei, duse un deget la buze. Le făcu semn să-l urmeze fără un cuvânt.

În spatele lor se auziră lătrături, mult mai sus, pe povârniş.

Tiessa îl privi peste umăr pe Faun, trecând lângă calul ei. Acum el n-o mai vedea decât ca pe o siluetă în faţa luminii lămpii din fruntea micului convoi.

Susurul apei se auzea tot mai tare, dar Faun îşi dădu seama că atinseseră punctul cel mai adânc al prăpastiei abia când bălanul Tiessei pleoscăi în apă. Pietrele din apă şi grohotişul îi zgâriau copitele.

— Pe celălalt mal! strigă cu glas înăbuşit Elegeabal.

— Poate că în apă câinii ne vor pierde urma, spuse Faun.

Bătrânul scutură din cap. – Nu şi câinii blindaţi ai lui Achard.

— Ce sunt câinii blindaţi? întrebă Tiessa.

— Pun rămăşag că tu nu îi vezi cu propriii tăi ochi.

Hămăitul atinsese un nou punct culminant – sunt cel puţin trei, dacă nu chiar mai mulţi, se gândi Faun înfiorându-se, când încetă pe neaşteptate.

— Mai repede, şuieră tălmăcitorul de vise şi o luă grăbit înainte prin apă. Torentul îi prinsese tivul veşmintelor, dar el îşi ţinu, clătinându-se, echilibrul şi, sprijinit în toiag, se lupta cu apa. In cealaltă mână ţinea ridicată lampa cu ulei, care se tot legăna. Râul le ajungea aproape până la şolduri. Tiessei – chiar până la burtă.

Faun se uită împrejur, dar din cauza întunericului de pe mal nu putea desluşi nimic. Panta şi stâncile de deasupra erau o masă neagră compactă, fără contur.

— Nu mai latră. Poate că s-au îndepărtat.

— Nu, spuse gâfâind Elegeabal. Câinii blindaţi amuţesc când au luat urma. Se furişează spre pradă.

Unul dintre cai necheză strident, adulmecând ceva ce îl speria.

— Sunt foarte aproape, strigă tălmăcitorul de vise. Acum nici nu se mai străduia să-şi înăbuşe glasul.

Dintre ei, Tiessei îi era cel mai greu să se lupte cu torentul. Deşi aici albia râului era destul de lată şi mai lua mult din forţa apei care ţâşnea din munţi, ea era mereu în pericol de a fi răsturnată. Până la urmă, urcă în şa, lăsându-se purtată de bălanul ei. Calul îşi croia drum prin apă.

„Câinii nu pot veni după noi, îşi zicea Faun. I-ar târî apa”.

Dar Elegeabal tot înainta zorit şi nu se uita după ei, de parcă însuşi diavolul îi sufla în ceafă. Se auzi un urlet scurt, apoi iarăşi linişte. Lui Faun i se păru că aude voci de bărbaţi dinspre mal, dar când privi înapoi, nu văzu decât întunericul. Poate că se înşelase. Apa trebuie să fi acoperit orice sunet.

Ajunseră pe cealaltă parte şi începură să se târască în sus, pe o pantă cu grohotiş abruptă. Din

cauza încălţărilor lor ude erau mereu în pericol să alunece pe şist, şi chiar şi caii mergeau cu greu. Pe partea aceasta, malul era luminat de o lună palidă, care privea cenuşie peste vârfurile de la răsărit. Sus de tot, pe peretele înclinat, erau nişte molizi întunecaţi, între ei ieşinduri crăpate se plecau mult deasupra hăului. O clipă, lui Faun i se păru că se cutremură pământul, dar puse totul pe seama epuizării lui şi pe lupta pentru păstrarea echilibrului.

Tiessa coborî din şa. Părul ei blond se lipise de spate ca un evantai din şuviţe ude.

— Mai departe, haideţi! ceru Elegeabal. Vin!

Tiessa şi Faun priviră înapoi peste apa, care, după câţiva paşi, se contopea cu întunecimea malului opus. Acolo încă nu se vedea nimic. Nicio haită de câini.

Tălmăcitorul de vise urca printre molizi pe o pantă scurtă.

— Sunt în urma noastră. Grăbiţi-vă!

Brusc, era indiferent dacă îşi puteau vedea urmăritorii sau nu. Panica din glasul bătrânului îi mâna înainte. Faun se înecă cu propria răsuflare, se împiedică, se luptă mai departe.

Dincolo de molizi, totul se cufundase din nou în umbră. Nu puteau decât să-şi închipuie peretele de stâncă abrupt, care se înălţa în faţa lor. Bizarele ieşinduri de stâncă, sus de tot, se împingeau în aşa fel deasupra râpei, încât, pentru un moment, lui Faun i se păru că se şi aflau în grotele de care le vorbise Elegeabal.

Dinspre malul râului pătrundeau până acolo, sus, pleoscăituri şi lipăit, care se deosebeau de susurul egal al apei. Elegeabal avea dreptate. De acolo se apropia ceva.

Tălmăcitorul îi duse în grabă de-a lungul poalei peretelui de stâncă şi ocoli un masiv bloc eratic. Deodată, lumina lămpii lui cu ulei căzu pe o deschizătură în stâncă. Marginile ei străluceau mat

în lumina flăcării, un cadru roşu-gălbui şi colţuros în jurul siluetei lui Elegeabal.

— Aici e! oftă adânc bătrânul. Atenţie! Solul e înclinat.

Îl urmară prin intrarea în grotă, şi chiar trecând pragul acestei împărăţii subterane, Faun simţea că ceva se apropie de ei din spate. Poticnindu-se, cu buzele strânse, îl urmară pe Elegeabal în inima muntelui. Faun uitase de mult de amuleta pe care le-o dăduse Elegeabal, dar Tiessa o scoase acum de sub tunica de piele şi o strângea în pumn. Deodată se auzi un scheunat, urmat de un răpăit de pietre. În acelaşi moment – sau poate cu o miime de secundă *mai înainte?* –, pământul se cutremură din nou. Iar de data aceasta, Faun era absolut sigur că zguduitura nu era doar o închipuire a lui.

Caii înţepeniră de groază şi de uluire.

— Nu vă opriţi! strigă agitat Elegeabal.

— Muntele se prăbuşeşte! i-o întoarse Tiessa.

Bătrânul nu mai răspunse. Lumina lămpii lui cu ulei se plimba de-a lungul pereţilor unui tunel întortocheat, doar ceva mai lat ca o circumvalaţie.

Faun avea senzaţia că inspiră praf, dar era prea întuneric pentru a putea spune cu siguranţă dacă din tavan se cernea, într-adevăr, pământ sau piatră.

— Vino, îi şopti Tiessei. El are dreptate. Afară *sunt* câini!

Traseră şi smuciră caii pentru a-i face să pătrundă mai adânc în grotă. Câinii erau, probabil, ţinuţi în lesă, altminteri de mult i-ar fi ajuns. Aşa însă îşi târau stăpânii după ei, dar terenul fiind atât de dificil, aceştia nu înaintau mult mai repede decât cei trei fugari.

După douăzeci sau treizeci de paşi, tunelul înclinat se lărgea, formând un fel de bulă în rocă, aproape o grotă rotundă, dinaintea căreia trona un bloc de piatră înalt până la piept. Nu era mult mai lat decât un trunchi de pom solid, doi oameni l-ar fi putut cuprinde fără greutate. Colţurile i se rotunjiseră, fuseseră şlefuite de-a lungul anilor,

părţi întregi din el se sfărâmaseră. Capătul de sus consta dintr-o adâncitură, o tavă de jăratic stinsă de multă vreme. Cu toată panica, Faun simţi aura vrăjită a acestei grote. În pereţii ei erau basoreliefuri, unele distruse, altele uluitor de bine conservate. Cel mai bine păstrat era un taur cu picioarele din faţă frânte; un bărbat era aplecat asupra lui şi avea pumnalul îndreptat spre gâtul lui.

— Amuleta, şopti Tiessa şi strânse şi mai mult în pumn pandantivul. Un taur la fel ca acesta.

— Un templu roman al lui Mithra. Vocea lui Elegeabal trăda nerăbdare. Făcu semn spre o deschizătură în spatele unui altar de foc, pe care, la prima vedere, Faun o luă drept un loc întunecat din rocă. Pe lângă el.

Acum, de la celălalt capăt al tunelului se auzeau voci, distorsionate de ecoul straniu, care întărea fiecare sunet aici, jos. Râcâituri şi foşnete şi, ce era şi mai rău, o respiraţie sacadată, lacomă.

Cei trei înaintară în grabă şi mai mult în munte, prin crăpătură. Spre mirarea lui Faun, caii îi urmau fără nicio împotrivire, desigur pentru că şi ei adulmecaseră haita de câini.

Tiessa era chiar în spatele lui Elegeabal.

— Ce sunt câinii blindaţi? întrebă ea în şoaptă.

— Câini lup uriaşi, pe care Achard îi dresează ca pe puii de lup şi pe urmă îi lasă luni de zile liberi să bântuie prin Via Mala. Nimeni nu ştie exact ce se întâmplă cu ei acolo. Dar puţinii care mai târziu se lasă prinşi din nou sunt schimbaţi. Par şi mai masivi decât înainte şi mai musculoşi. Dinţii lor sunt mai lungi şi ochii parcă sunt morţi. Iar blana lor are o crustă care seamănă cu cheratina. Apa n-o poate dizolva şi e nevoie de o sabie ascuţită pentru a pătrunde prin ea.

— Şi ce se întâmplă cu cei care nu sunt prinşi? întrebă Faun, încercând să-şi abată atenţia de la înfiorătorul respirat şuierat.

— Unii dispar, pur şi simplu. Unii îşi pierd minţile şi se strecoară prin găuri şi crăpături ca să

moară acolo. Unii sunt chiar omorâţi când se întâlnesc cu luptătorii lui Achard. Dar nu rareori se întâmplă invers. Unii bântuie liberi ani de zile prin prăpastie, chiar dacă nimeni nu i-a văzut. Se prea poate ca nu *toţi* călătorii pierduţi fără urmă în munţi să-şi datoreze soarta lui Achard.

— Poate că se rătăcesc în grote, spuse Faun şi imediat îşi dori să nu fi spus aceste cuvinte.

Mişcările Tiessei erau din ce în ce mai ţepene. El însuşi simţea o ameţeală paralizantă. Lampa cu ulei smulgea întunericului doar o mică bucată de sol. Ce era mai departe rămânea nesigur. Grota era mult prea vastă. În afară de spaţiul de la intrare, lumina nu ajungea până la pereţi.

— Putem baricada crăpătura? Faun privi în jur, căutând deschizătura prin care intraseră în grotă.

Elegeabal ridică lanterna deasupra capului.

— Aici nu e nimic care să-i oprească. Dar câinii ar fi fost de mult aici, dacă cei care-i ţin în lesă i-ar fi lăsat liberi. Probabil că hăitaşii stau chiar la intrarea în grotă şi se ceartă cu căutătorii de urme. Dacă avem noroc, asta o să mai dureze. În cazul în care el ar fi vrut să-i liniştească astfel, şi-a dat prea puţin osteneală: din intonaţia lui răzbătea o frică de moarte abia stăpânită.

— De ce s-ar certa? întrebă Tiessa.

— Niciun îngrijitor de câini nu-şi vede cu plăcere animalul dispărând pe veci în aceste grote. Nici măcar câinii blindaţi. Iar hăitaşii sunt oameni ciudaţi. Padocurile câinilor sunt jos în râpă, acolo unde o cărare secretă duce de la platou în jos, în Via Mala. Achard nu vrea să-i aibă sus, în cetate, iar ceilalţi bărbaţi îi mulţumesc pentru asta.

Dar hăitaşii îşi iubesc animalele într-un fel propriu, dement, şi cei mai mulţi dintre ei locuiesc cu ei în colibe jos, în râpă. Se poate ca locul acesta să nu schimbe numai animalele, ci şi oamenii, care trăiesc zi de zi între pereţii de stâncă.

— Atunci îmi place şi mai mult aici, jos, mormăi Faun.

Elegeabal clătină din cap.

— Eu însumi am fost atât de des aici – şi mintea mi-a rămas aceeaşi.

Faun şi Tiessa schimbară între ei o privire.

În spatele lor, dincolo de templul păgân părăsit se auzi un urlet.

— Se pare că s-au hotărât, spuse Faun.

Ochii Tiessei se măriră. Cât ai respira de două, trei ori, toţi trei erau atenţi la orice zgomot din depărtare. Fâsâitul, zgâriatul şi respiratul iute şi sacadat se auzeau tot mai tare, deformate de multe ori şi aruncate înapoi de roca umedă.

— Da, îngână Elegeabal. Vin!

Se puseră repede în mişcare. Solul era oarecum plat şi tentaţia de a urca pe cai – ademenitoare. Dar apoi, dintr-odată, în faţa lor se căscă o groapă, care nu se formase în mod natural, ci fusese ciocănită grosolan în stâncă.

— Ce e asta? spuse Faun cu răsuflarea tăiată.

— Şantierul meu arheologic, replică Elegeabal. Lumina lămpii cu ulei scoase la iveală o margine cioplită grosolan, dar nu ajungea destul de departe, pentru a putea fi văzut şi solul grotei. Nici partea opusă nu putea fi uşor desluşită, era doar o licărire foarte slabă, bănuiala unei roci masive. Aici am scos din rocă oasele pietrificate ale puiului de balaur… Haide mai departe, spre stânga!

Mergeau grăbiţi de-a lungul marginii şi se aşteptau să fie atacaţi din întuneric în orice clipă. Câinii blindaţi nu lătrau, dar respiraţia lor pripită se auzea clar şi părea să vină din toate părţile. Cu toate acestea, Faun presupunea că ei încă n-ajunseseră la marea grotă, ci mai degrabă cercetau templul din peşteră. Nu mai era mult până să se arate prin crăpătură.

— Acum, la dreapta! comandă Elegeabal.

Faun crezuse că aici era capătul cavernei, dar aceasta era o concluzie falsă. În schimb, în acest loc o punte de lemn ducea peste groapă, de fapt, doar două scânduri, legate provizoriu între ele cu

câteva bucăţi de funie. Nu existau nici bare de balustradă şi nici capetele nu erau ancorate în piatră.

— Cum o să trecem caii dincolo? întrebă Tiessa.

Tălmăcitorul de vise ridică din umeri, iar lumina era şi ea când sus, când jos.

— Daţi-vă osteneală!

Asta şi făcură. Tiessa fu prima care îl urmă pe Elegeabal, mergând cu spatele, ca să-i poată vorbi calului. Acesta o urmă, într-adevăr, pe punte după ce tropăi şi sforăi de câteva ori. Puţin mai târziu, cei doi erau pe partea cealaltă.

Acum era rândul lui Faun. Nu prea avea experienţă cu caii şi începuse să se împace cu ideea de a trebui să lase acolo animalul. Dar chiar când smucea frâul, pentru a conduce iapa îndărătnică pe puntea de scânduri, Tiessa se întoarse, îi luă din mână frâul şi făcu pentru a doua oară aceeaşi minune. Câteva secunde mai târziu, calul se linişti şi o urmă peste groapă. Faun aşteptă nervos, până ce perechea ajunse dincolo, înainte s-o pornească şi el pe scândurile care se clătinau şi scârţâiau.

Tocmai făcuse vreo doi paşi, când din spate se auzi un mârâit şi un pufăit înfiorător. Nu mai avu timp să se întoarcă, pentru că în aceeaşi clipă ceva făcu un salt lung, lovindu-l între omoplaţi, îl împinse înainte şi apoi în jos, în groapă. În cădere corpul îi fu zgâriat de gheare, îl învălui o răsuflare puturoasă, colţii se înfipseră, apoi băiatul şi câinele căzură împreună pe solul stâncos şi crăpat, surprinşi în egală măsură de prăvălirea abruptă.

Undeva deasupra, Tiessa şi Elegeabal strigau în acelaşi timp, caii nechezau şi tropăiau pe loc. Faun se rostogoli într-o parte. Elegeabal îl strigă pe nume, se aplecă în faţă şi, cu braţul întins, clătină lampa deasupra marginii, pentru ca lumina să cadă până pe fundul gropii stâncoase. Aceasta nu era prea adâncă, avea, poate, o lungime de un om şi

jumătate, dar era destul pentru ca Faun să nu poată ieşi de acolo de jos.

Dar unde era câinele blindat?

În panică, Faun se târâse înapoi, spre perete. Solul era neregulat şi brăzdat de urmele ascuţite ale săpăturilor. Tiessa îl striga pe nume, în timp ce ceilalţi câini îşi arătau colţii, patrulând pe marginea stâncii şi neîndrăznind să calce pe scândurile care se clătinau. Văzuseră cum dispăruse în abis tovarăşul lor de haită şi mintea lor era destul de vicleană, pentru a nu mai risca în acelaşi fel. Totodată, nu mai era decât o chestiune de timp, înainte de a-şi da seama că puteau ocoli groapa, dacă o luau destul de mult la dreapta sau la stânga.

Privirile lui Faun alunecau înjur. Tremurând, se împingea cu spatele pe perete în sus. Bocceaua îl împiedica, ameninţa să se roadă, frecându-se. Era nesigur pe picioare. Inima îi bătea atât de repede, încât îl durea pieptul şi, căzând, îşi făcuse mai multe răni.

În faţa lui se târa câinele blindat prăbuşit, pândind din umbra scării de lemn, un colos negru, al cărui corp apărea în lumina slabă a lămpii. Blana lui era încleiată cu ceva care semăna cu coaja de copac. Suprafaţa era crăpată în multe locuri; mustea acolo unde animalul se scărpinase sau muşcase, pe jumătate înnebunit de mâncărime. Ochii înlăcrimaţi luceau într-un alb cadaveric, iar colţii scrâşneau ca nişte oase goale, atunci când maxilarele se frecau unul de altul într-un rânjet.

Faun trase pumnalul. Arma îi părea ridicolă în comparaţie cu forţa ucigătoare a bestiei negre. Câinele se târa spre el, cu burta aproape lipită de sol şi spinarea încovoiată, gata de atac. Suflarea lui se întreţesea cu mârâitul şi rânjetul animalelor de sus, de pe marginea stâncii.

Prin aer zbură o piatră care lovi capul câinelui din groapă. Colosul ridică capul şi se repezi cu colţii în gol. Căzătura îl buimăcise şi trăgea după

el unul din picioarele din spate. Tiessa mai luă o piatră şi ţinti între omoplaţi. Acolo ricoşă de pe crustă şi alunecă zornăind.

— Mai multe pietre! îi strigă Tiessa lui Elegeabal. Bătrânul puse lampa pe marginea gropii şi dispăru în întuneric. Acum lumina şi umbrele alternau, în jurul lui Faun întunericul era tot mai adânc. Câinele era din nou doar un contur uriaş, duhnind şi pufnind. Acum, îşi îndreptase iarăși atenţia asupra omului prins împreună cu el aici, jos.

Faun nu scotea un sunet. Sprijinit cu spatele de peretele cioplit grosolan, ţinea pumnalul fără a îndrăzni să se mişte, pentru a nu asmuţi şi mai tare animalul.

— Atenţie! strigă sus tălmăcitorul de vise, şi imediat după aceea două alte pietre zburară în groapă. Una din ele, mare cât pumnul unui bărbat, lovi câinele în ochi. Cealaltă îl lovi în bot. O clipă, bestia îl abandonă pe Faun, sări clătinându-se spre peretele de stâncă şi încercând zadarnic să-i înhaţe pe Tiessa şi Elegeabal. Timp de câteva secunde, rămase în picioare, cu labele din faţă sprijinite pe perete, apoi piciorul din spate rănit se îndoi. Un lătrat furibund şi chelălăieli îi ieşeau din gâtlej.

Faun se aruncă în faţă. Înfipse pumnalul cât putea de tare în flancul blindat. Tăişul ricoşă, zgârie suprafaţa şi pătrunse printr-una din rănile deschise, pe care animalul şi le făcuse singur, în nebunia lui. Fălcile puternice clănţăniră aproape de faţa lui Faun, câinele se prăbuşi într-o parte, se rostogoli o dată şi încercă să se pună din nou pe picioare. Pumnalul era înfipt între coaste. La fiecare mişcare, ochii albi ardeau şi trasau circuite luminoase prin întuneric. O clipă, Faun simţi o milă cumplită. Achard făcuse din câine ceea ce era, câinele n-avea nicio vină. Apoi trebui să se pună şi el în siguranţă şi făcu, împleticindu-se, un salt. Câinele începu să urle. Încercă să ajungă cu botul la obiectul care-l înţepa, se roti în cerc, nebun de

durere, şi se prăbuşi din nou. De data aceasta rămase, zvâcnind, pe o parte, cu limba atârnându-i din botul căscat, răsuflarea pripită se stinse.

Faun făcu încet un pas spre animal.

— Ce faci acolo? răcni de sus Elegeabal, şi imediat, de pe cealaltă parte, câinii răspunseră cu un lătrat. La o parte!

Dar Faun nu-l asculta. Se lăsă în genunchi, lângă trupul fără viaţă. Ca în transă, întinse mâna şi o trecu pe deasupra flancului câinelui. Coşul pieptului nu se mai mişca. Faun ar fi vrut să urle, nu de frică pentru viaţa sa ori pentru că îi părea rău de toate. Câinii îi fuseseră întotdeauna dragi, iar acum îl ura pe Achard pentru ceea ce le făcuse acestor animale.

— Faun!

Privi în sus, spre Tiessa, printr-un văl de lacrimi. Ea tocmai trăgea de scânduri, pentru a face să se prăbuşească scara pe partea câinilor. Elegeabal se aplecase s-o ajute.

— Bagă de seamă! strigă ea, când capătul scării de scânduri alunecă şi se rupse, căzând în spatele lui Faun. Dar sus, rămăsese prins în dreptul Tiessei şi forma un fel de pantă. Urcă!

Acum mârâitul şi lătratul câinilor era asurzitor. Faun trebui să-şi limpezească într-un fel mintea, să se silească să-şi facă o idee clară. Dar în loc de aceasta, rămăsese îngenuncheat lângă animalul mort şi simţea în mod ciudat că pluteşte, undeva între tristeţe şi şoc.

— Faun! strigă din nou Tiessa cu o voce furioasă. O să găsească drumul încoace. Trebuie să plecăm!

Faun se ridică, şovăi, se aplecă din nou şi trase pumnalul din leşul câinelui. Şterse sângele şi vârî arma la loc. Apoi se căţără în patru labe pe scândurile înclinate.

Făcuse jumătate de drum, când în spatele lui doi câini şi-au pierdut răbdarea şi au sărit în groapă, scheunând furioşi. Tiessa scoase un strigăt.

Elegeabal răcni ceva ce Faun nu înţelese. Mârâituri şi zgârieturi se auzeau tot mai aproape.

Tiessa îl prinse de braţ şi-l trase în sus, pe ultima bucată a pantei. Faun căzu pe o parte şi o trase şi pe ea, în vreme ce Elegeabal apucase cu amândouă mâinile capătul scării şi o trăgea peste margine, tocmai la timp, înainte ca animalele s-o poată lua pe acelaşi drum. Scândurile căzură cu un trosnet pe fundul gropii. Lătratul furibund al câinilor atinse un nou punct culminant, se aruncau ca turbaţi pe peretele stâncos. Dar groapa era prea adâncă, câinii nu reuşeau să iasă din ea. Beţi de sânge, alergau înainte şi înapoi, săreau întruna în sus pe stâncă sau îşi adulmecau semenul mort.

Caii dansau pe loc, agitaţi, iar Faun abia acum înţelese cât de puţin mai lipsise până să străbată drumul. Lătratul câinilor îi speriase groaznic, putuseră să perceapă furia aţâţată a acestor creaturi.

Câteva clipe mai târziu, cei trei erau din nou la drum, urmau lumina lămpii lui Elegeabal şi încercau să ignore cutremurele care se repetau tot mai des.

— O să fim îngropaţi, aici jos, şopti Faun.

— Nu, dacă am ajunge la timp la o ieşire, îl contrazise tălmăcitorul de vise.

— Mai ştii una?

— Desigur.

— Cât de departe este de aici?

Pământul se cutremură, şi unul dintre cai se ridică speriat pe picioarele dinapoi. Tiessa avu norocul să scape de copitele din faţă, care se agitau. Dar imediat după aceea Tiessa avu din nou calul sub control, îl liniştea şoptindu-i în ureche şi îi mângâia pata albă de pe frunte.

— Mai e o bucată, răspunse vag tălmăcitorul de vise, iar felul în care spusese „o bucată” nu lăsa nicio îndoială că mai aveau în faţă un marş lung.

Lătratul câinilor prinşi îi urma, răsunând prin puţuri şi largi spaţii stâncoase.

— Trebuie să trecem prin sala balaurului mare, spuse Elegeabal, când tocmai urcau o rampă. Copitele cailor zgâriau scoarţa solului şi ameninţau să alunece la vale.

Acum mergeau mai tăcuţi. Uneori mai izbucnea lătratul câinilor, ceea ce putea să însemne fie că animalele rămăseseră într-adevăr prinse înăuntrul gropii, fie că luaseră din nou urma victimelor lor. Cel puţin caii păreau să nu-i simtă, ceea ce le dădea o speranţă.

Aici, jos, aerul era rece şi mirosea a piatră udă. Muntele se cutremură iarăşi, şi de data aceasta au fost atât de violent zguduiţi, încât Elegeabal alunecă şi căzu, scoţând un ţipăt. Tiessa sări şi prinse lampa, înainte ca ea să se stingă sau să se poată sparge. Bălanul protestă cu un sforăit, când stăpâna lui îi dădu drumul, dar în rest rămase liniştit. Fata îl ajută pe bătrân să se ridice şi-i întinse băţul.

— Mulţumesc, murmură acesta şi apucă din nou lampa. Nu mai e mult.

Puţin mai târziu, treceau printr-o deschizătură, aproape ca o poartă, care ducea afară, într-o galerie naturală. De cealaltă parte a marginii stâncii, era o prăpastie neagră. Lumina lămpii păli tulbure în neant.

— Ce-i aici? şopti Faun.

În interiorul stâncii se auzeau bubuituri şi scârţâitori, ca şi când nişte uriaşi ar fi mărşăluit pe deasupra vârfurilor.

— Aceasta, spuse solemn tălmăcitorul de vise, este sala marelui balaur. De aici nu mai e mult… nu *foarte* mult, adăugă.

Tiessa se apropie prudentă de prăpastie, cu dreapta se ţinea strâns de frâul calului şi privea în jos.

— Cât e de adâncă?

— Destul de adâncă pentru a-ţi rupe gâtul, spuse supărat Elegeabal. Vino de-acolo!

Muntele se mai scutură o dată şi acum aruncă în jos spre ei pietricele minuscule ca grindina.

— Repede! comandă bătrânul, şi amândoi îl urmară fără niciun cuvânt de împotrivire.

Elegeabal îi conduse spre stânga. Galeria, de fapt doar un platou neregulat mergând de-a lungul peretelui stâncii, măsura în locul cel mai lat patru sau cinci paşi. Apoi se îngusta atât de mult, încât Faun şi Tiessa erau îngrijoraţi din cauza cailor. Animalele trebuie să fi simţit cât de mare era pericolul, căci alergau neobişnuit de disciplinate în urma celor doi. Niciunul nu s-a temut sau nu s-a împotrivit să meargă mai departe.

În lumina lămpii, se conturau acum mereu nori de praf, care se scuturau de sus, coloane mişcătoare în întuneric, însoţiţi de răpăieli, care răsunau aproape ca o răsuflare. Faun trimise în beznă o rugăciune scurtă, pentru a alunga un cutremur mai puternic. Mai ales în locurile înguste ale galeriei de stâncă nu exista niciun punct de sprijin, niciun un spaţiu liber între ei şi adâncurile nesigure.

— De fapt, sala este un fel de puţ, mai larg decât curtea cetăţii de la Hoch Rialt, explica Elegeabal, dar vorbea atât de încet, încât Faun trebuia să se străduiască pentru a-l înţelege. Balaurul zace jos, pe fundul sălii. Cât de înalt este tavanul nu ştie nimeni. Atât de departe nu ajunge nicio lumină de făclie.

Pereţii sfârşeau într-o rotunjime naturală. Puţin mai târziu, galeria se lărgea, devenind o mică platformă. Probabil că Elegeabal fusese ajutat de oamenii lui Achard când ridicase aici o construcţie ameţitoare din bârne şi funii, care fusese lăsată în jos cu un coş de transport. Împletitura în formă de cupă era pe jumătate atât de mare ca o barcă cu rame şi, în cel mai bun caz, oferea locuri pentru doi oameni.

Cu toate artezienele de praf şi piatră sfărâmată, Faun simţea dorinţa absurdă de a arunca o privire

asupra fundului grotei. Puiul de balaur din atelierul tălmăcitorului de vise fusese gigantic şi îi era greu să-şi imagineze osemintele unei creaturi care era incomparabil mai mare.

Galeria continua de cealaltă parte a platformei. Faun şi Tiessa voiau să ajungă cât mai repede mai departe. Dar bătrânul se opri la scripete şi iscodi adâncurile. În vocea lui se simţea regretul.

— Dacă, într-adevăr, aici se prăbuşeşte totul, el va fi îngropat acolo, jos.

— Dacă, într-adevăr, aici se prăbuşeşte totul, noi suntem morţi, observă Faun.

— Fugiţi mai departe! Elegeabal nu se mişca din loc. Încă cincizeci de paşi, apoi veţi da de un perete de stâncă cu o crăpătură. Vă va scoate afară. Trebuie să-l urmaţi.

Faun şi Tiessa schimbară între ei o privire.

— Dar vii şi tu, spuse Tiessa.

Tălmăcitorul de vise le ţinu lampa în faţă.

— Ţineţi-o. Eu rămân.

Faun tresări.

— Ţi-ai pierdut minţile?

O bucată de piatră mare cât un cap se făcu fărâme pe drum, lângă ei, la nicio lungime de om. Caii se speriară. Câteva clipe, fură cu toţii învăluiţi în praf. Din adânc răsună zgomotul altor lovituri. Ceva se spărgea. Brusc, de jos urcă o duhoare. Pucioasă – şi încă altceva. O dulceaţă grea, ameţitoare.

Elegeabal tuşi.

— Muntele va sparge balaurul în bucăţi. Rămân cu el.

— Nu, spuse categoric Tiessa. N-o să faci aşa ceva! Nu te lăsăm aici!

Faun ştia că, la o adică, nu aveau de ales. Dar mai ales nu rămânea timp de discuţii. Îl apucă de braţ pe Elegeabal şi-l trase după el. Tiessa îi luă bătrânului lampa şi porni înainte.

— Daţi-mi drumul! spuse Elegeabal. Eu ştiu exact ce fac.

— Desigur. Faun îl trase, pur şi simplu, pe tălmăcitorul de vise după sine, ceea ce se dovedi a fi şi mai greu când galeria se îngustă din nou.

Elegeabal protesta, caii dansau în loc speriaţi, iar Faun se străduia din răsputeri să nu se prăbuşească peste margine, împreună cu iapa lui şi bătrânul. Duhoarea le tăia respiraţia şi le înceţoşa minţile. Răcneau cu toţii în acelaşi timp, când o nouă bubuitură scutură muntele.

Întrecea cu mult zdruncinăturile de până atunci. Pretutindeni înjur, bucăţi de stâncă se prăvăleau în hău. Una atinse marginea galeriei şi făcu o crestătură adâncă în ea, destul de mare pentru a înghiţi un adult. Sub picioarele lor, pământul se cabră. Zguduiturile goneau ca undele pe sub ei şi ameninţau să-i arunce în abis. Caii, speriaţi, nechezau. Iapa lui Faun smucea de frâu şi făcu un salt înainte, care era aproape să-l strivească, prins între cai. Fu nevoit să-i dea drumul lui Elegeabal, în timp ce se lupta să-şi menţină echilibrul şi să nu piardă controlul asupra calului. Praful îi intra în plămâni, nu mai avea aer, se aruncă orbeşte spre stânga, spre perete, sperând să găsească ceva de care să se prindă. Tiessa îl striga, poate încă un geamăt de durere, şi apoi Elegeabal dispăru brusc, iar lângă ei se căscă o deschizătură în perete.

— Pe aici, de-a lungul! răcni Tiessa în zgomotul grohotişului ce se rostogolea. Imediat dispăru şi ea în spatele unui nor. O cascadă de moloz se revărsă între ei şi aproape ar fi astupat gaura din stâncă. Se auzea tuşea Tiessei, apoi Faun putu s-o şi vadă.

— Elegeabal! strigă el în urma lui, dar bătrânul nu răspunse.

Tiessa scoase un ţipăt ascuţit, apoi alte pietre huruiră pe lângă ei.

Lampa cu ulei îi fu smulsă din mână, şi dispăru în hău. Încremenit, Faun privea în urma ei, dar aburii îi încleiaseră tare simţirile, ba chiar şi panica. Se apropie ameţit de margine şi încercă să desluşească ceva acolo, jos. Lumina se tot

prăbuşea, se izbi căzând şi explodă într-o eflorescenţă de foc, atunci când uleiul aprins fu stropit în toate direcţiile. Timp de două, trei secunde, el descoperi forme bizare care se ridicau din solul stâncos, arcade masive, înalte cât o casă, contorsionate ca rămăşiţele unei păduri incendiate şi ceva, ce puteau fi trunchiuri de copaci, sau oase *mari* ca trunchiurile.

Apoi praful şi alte sfărâmături de rocă stinseră focul şi, de la o clipă la alta, întunericul fu total.

— Faun! vocea Tiessei se frânse, amestecându-se cu tropot de copite şi sforăituri isterice. Aici o ia în sus. Ne duc caii.

Iapa abia mai putea fi domolită şi se avântă singură spre crăpătura din stâncă. Faun se lăsă tras de ea, ţinând frâul, dar se mai uită încă o dată peste umăr.

— Elegeabal! răcni. Mai întâi nu veni niciun răspuns, dar apoi se auzi un îndepărtat „Fugiţi!”. Vocea bătrânului fu din nou acoperită de pietre căzute şi de o bubuitură adâncă în inima stâncii. „Grăbiţi-vă!”.

În spatele lui Faun se rostogoli o lavină de moloz şi-i tăie vorbele tălmăcitorului de vise. Faun nu putea să spună dacă pietrele îl loviseră sau greşiseră ţinta. Disperat, se lăsă tras de frâu în crăpătura stâncii, se lovi la umăr, se zgârie de piatra ascuţită şi făcu tot ce-i sta în putinţă, pentru a nu nimeri sub copita iepei. Tiessa şi bălanul ei trebuie să fi fost undeva, înaintea lui, nu prea departe, căci el auzi un uruit şi, din când în când, chiar pe Tiessa, care urla spre el ceva pe deasupra bubuiturilor muntelui, ceva ce el nu putu să înţeleagă.

Se poticnea orbeşte prin întuneric, pe lângă calul său. De câteva ori se lovi la braţ şi la umăr, atunci când crăpătura din stâncă se mai îngusta, dar, ca printr-o minune, nu se răni. Zguduiturile şi rumorile din adâncurile muntelui încetaseră, dar aici, în acest tunel strâmt, care acum ducea în sus,

devenind tot mai abrupt, nu prea mai cădea nimic în afară de praf. Doar duhoarea îi urmărea, căutând împreună cu ei o cale spre afară. S-ar fi putut sufoca dacă n-ajungeau la timp la aer curat.

Tiessa îl strigă. Vocea i se frânse.

Faun miji ochii privind în faţă, mai întâi nu văzu absolut nimic, apoi o părere de mişcări. Conturul calului ei. La urmă, ceva ce putea fi Tiessa. Şi în spate de tot – o fâşie lăptoasă de lumină!

Caii se mişcau şi mai repede, iar Faun se străduia din greu să ţină pasul. Tuşind şi sufocându-se, urcară poticnindu-se peste o haldă de grohotiş şi, într-un nor de praf şi miros de pucioasă, părăsiră muntele. O crăpătură, înfricoşător de îngustă şi din apropiere aproape invizibilă, îi scuipă afară, în lumina unor zori cenuşii.

Faun abia avu timp să-şi tragă puţin sufletul, când un bubuit şi duduit infernal îi îngrozi din nou. La numai câţiva paşi în stânga lor, se petrecu o uriaşă alunecare de teren. O trecătoare stâncoasă se prăbuşi în abis şi smulse cu ea în hău trei molizi înalţi cât un turn. Faun şi Tiessa aveau impresia că vârful însuşi se prăvălise peste munte. Peste ei se revărsă o ploaie de nisip şi pietriş.

Dar lavina de pământ nu-i atinse, se lovi zgomotos de peretele de stâncă şi se prăbuşi mai la vale, în îngusta albie a râului. Aici apa ţâşnea mult mai repede decât la intrarea în prăpastie. Acoperită de o spumă albă, clocotea printre pereţii de ardezie. Nici măcar alunecarea de pământ nu putea s-o oprească.

Faun izbuti abia acum să se uite înjur. Era ameţit de-a binelea de ceea ce urca din adâncuri ca nişte nori, din crăpătură năvăleau întruna aburi otrăviţi şi ascundeau peisajul colţos într-un văl gălbui. Tiessa tremura şi se străduia vizibil să-şi menţină echilibrul.

Trebuia să fi ajuns aproape de capătul Viei Mala şi se găseau nu departe de un drum care ducea de-a

lungul peretelui de vest al prăpastiei spre sud, la vreo zece lungimi de om deasupra râului. Chiar în faţa lor, un pod suspendat ducea peste prăpastie; era o încropeală şubredă din funii şi lemn.

Cărarea – şi acum Faun nu mai avea nicio îndoială că era vorba de drumul principal prin Via Mala ducea spre o curbură ascuţită peste pod, spre cealaltă parte a prăpastiei, şi acolo trecea pe lângă pantă spre nord, înapoi la Hoch Rialt. Acesta trebuie să fi fost drumul pe care ar fi venit ei, dacă Elegeabal nu i-ar fi dus prin grote. Pe de altă parte, aceasta însemna că Achard şi luptătorii lui trebuiau să folosească această rută. Fără îndoială, ei trebuie să fi trecut de mult pe aici şi deja se apropiau de trecătoarea care ducea mai departe, în sud, spre cealaltă parte a muntelui.

Trecerea de pe o parte a cheilor pe cealaltă se săvârşea cu greu, printr-un perete de stâncă alunecos, care făcea cu neputinţă ca cei veniţi dinspre nord să-şi continue drumul pe lângă peretele estic. Faun era mulţumit că el şi Tiessa se găseau deja pe partea de vest şi nu erau nevoiţi să treacă peste podul care părea să fie străvechi şi inspira orice altceva în afară de încredere.

Poate că trecuseră deja de ce era mai rău. În faţa lor era ieşirea din Via Mala, în spate – trecătoarea, dincolo de care era Italia. Şi pe-acolo, undeva, erau Saga şi convoiul fetelor.

Vedea în gând chipul lui Elegeabal, aşa cum rămăsese în urmă şi se scufundase în umbra muntelui. Oare bătrânul mai era în viaţă? Nu puteau decât să spere că reuşise să scape.

— El ştia ce face. Tiessa îşi puse mâna peste mâna lui. Părea să bănuiască ce-i trecea lui prin minte. Aşa a vrut el.

O zguduitură violentă anunţă o nouă lavină de pietre.

— Hai, vino! strigă Faun, urcă în şa gemând de durere şi, cu coada ochiului, văzu că Tiessa rămăsese pe loc. Nemişcată, privea peste prăpastie

spre partea estică, de-a lungul drumului, până la un zid format din molizi, care înghiţea cărarea spre Hoch Rialt.

— Ce e? întrebă răguşit şi cu ochii lăcrimând.

Tiessa îşi desprinse cu greu privirile de la ceva ce el nu putea să vadă. Lui i se părea că dincolo totul se desfăşura absolut paşnic, în orice caz mult mai calm decât pe partea lor, unde pocnetul pietrelor era tot mai puternic, iar intervalele dintre alunecările de teren tot mai scurte.

— Tiessa! Ce e?

— Tu n-auzi nimic?

Faun ascultă, dar nu auzi nimic în afară de tunetul rocii, care putea în orice clipă să îngroape drumul, ca şi pe ei înşişi.

— Glasuri! spuse Tiessa. Şi gălăgie!

Faun scutură energic din cap.

— Am stat prea mult aici, jos. Iar lungimea prăpastiei este de numai câteva mile. Achard şi oamenii lui trebuie să fie de multă vreme pe drumul spre trecătoare.

Tiessa nu răspunse nimic şi-şi aţinti din nou privirea spre partea estică.

— Poate.

— Vino, nu mai avem…

— Parcă se aud nişte târnăcoape. Şi ciocane. Deodată, auzi şi el: strigăte clare, stridente, care se împotriveau bubuitului muntelui şi deveneau tot mai clare.

— Urcă! şuieră el. Plecăm!

De data aceasta, ea îl ascultă. Dar odată urcată în şa, nu porni şi se mai uită înapoi spre nord-est. Aburii se evaporaseră, dar Faun le mai simţea efectul în oase. Se întreba dacă nu cumva Tiessa vedea lucruri care nu existau deloc.

— Au fost opriţi! spuse ea.

Faun încercă să-şi şteargă vălul din faţa ochilor, numai pentru a constata că urzeala nu putea fi apucată cu mâinile.

— Cărarea a fost blocată! Dintr-o dată, vocea Tiessei se frânse. Trebuie mai întâi să-şi elibereze calea!

Faun vru iarăşi s-o contrazică, dar apoi îşi mână în silă iapa nervoasă lângă bălanul Tiessei, privind prin lumina crepusculară şi prin aburii groşi spre dumbrava de molizi.

— Cuminte! îi şopti el calului. Stai liniştit!

Dintr-acolo se auzeau glasuri. Strigăte grosolane, furibunde. Comenzi dure. Înjurături răsunătoare, deformate. Şi, într-adevăr: ciocăniturişi lovituri violente, întrerupte mereu de zgomote atunci când o bucată de rocă era rostogolită la vale pe pantă.

— Podul! spuse agitat Faun. Poate ne rămâne destul timp…

Alunecă iute din şa, scoase pumnalul şi porni în goană spre capătul podului. Funiile care îl ţineau şi care serviseră drept bară erau groase ca antebraţul lui.

— N-o scoţi la capăt cu un cuţit, spuse Tiessa.

Faun fixă tăişul, pe care mai rămăseseră lipite resturi din sângele câinelui şi începu să-l utilizeze ca pe un ferăstrău.

Tiessa ezită puţin, apoi fugi lângă el şi se puse pe treabă cu pumnalul ei la cea de a doua funie.

— Cât ar mai putea fi ţinuţi în loc?

— Dacă nu mai există altă trecătoare? Faun ridică din umeri, în timp ce tăia tot mai îndârjit odgonul de cânepă. Destul de mult, pentru ca noi să putem dispărea.

— Câteva ceasuri? Sau zile?

Faun doar clătină capul şi continuă să taie. La început, i se păruse că nu prea avea şanse de succes, dar apoi observă că lama pumnalului pătrunsese în firele cenuşii cam de o lăţime de deget.

Puteau să reuşească.

Nu mult mai târziu, Tiessa ridică ochii.

— Faun! Acolo!

În ultimele minute, din desişul de molizi răsunase un bubuit asurzitor. Bucăţi de stâncă se rostogoleau printre trunchiurile copacilor şi cădeau cu zgomot în apă. Una din ele dezrădăcinase un copac, care acum era înfipt cu capul în jos în albia râului, cu rădăcinile proptite înclinat pe stâncă. Torentul îl tot trăgea, dar nu reuşea să-l apuce.

Pe drumul printre pomi şi celălalt capăt al podului, apărură mai mulţi oameni. O bandă de figuri întunecate, de-abia vizibile în amurg. Din spatele molizilor se revărsau acum tot mai mulţi. Unii îşi duceau caii de frâu.

— Sunt acolo! spuse Tiessa şi cuţitul îi căzu din mână. Trebuie să plecăm!

Faun clătină energic din cap şi începu să taie şi mai repede.

— Nu… ne oprim! articulă cu greu. Abia îşi mai simţea braţul drept, şi răsuflarea îi ardea gâtul. Dar n-ar fi abandonat acum. Încă nu ne-au văzut.

— Dar pot în orice clipă să ne vadă. Cu toate acestea, Tiessa apucă iar pumnalul. Înainta mai greu ca Faun, care deja terminase pe jumătate treaba. Pe crestătura aspră din funie se lipise sânge, şi el constată, ciudat de indiferent, că era propriul său sânge. Îşi zgâriase perniţa de la degetul mare în timp ce tăia funia.

— Trebuie să terminăm cel puţin cele două funii de sus, spuse cu greu. Celelalte două de jos nu prea pot ţine singure podul. Nu era nici pe jumătate convins de ce spunea, aşa cum se prefăcea, dar spera ca oamenii lui Achard să nu se încumete s-o pornească pe un pod suspendat, care mai atârna doar de jumătate din suporţi lui. În afară de aceasta, podul s-ar fi clătinat teribil de îndată ce un om sau un cal ar fi păşit pe el.

Încercă să ignore bărbaţii din peretele estic şi se concentră cu totul asupra funiei. Dar Tiessa privea tot timpul într-acolo.

— Cred că… începu ea. Da, acum ne-au văzut!

— Dă-i drumul! Era tonul cu care tatăl lui le vorbea copiilor săi, şi lui Faun i se păru oribil să audă aceleaşi sunete din propria lui gură. Dar nu trebuiau să abandoneze!

Răsunară strigăte, bărbaţii urcară pe cai. Între locul de adunare de la marginea crângului de molizi şi capătul podului erau vreo 100 de paşi. N-ar fi avut nevoie de prea mult timp ca să se apropie.

Lama lui Faun trecu prin funie. Ultimele fire se destrămară. O miime de secundă podul basculă spre dreapta.

Faun o împinse pe Tiessa la o parte.

— Dă-i drumul mai departe, acolo, jos. Poate că se rupe.

Tiessa trecu de partea cealaltă şi îngenunche. Începu să lucreze hectic la una din cele două funii de jos, în vreme ce Faun îşi înfigea pumnalul tot mai adânc în crestătura pe care o făcuse Tiessa până atunci.

Strigătele deveniră mai puternice. Ameninţări turbate care se pierdeau în zgomotul apei repezi şi în pârâiturile altor alunecări de teren. Bălanul şi iapa tropăiau speriaţi de moarte, şi n-ar mai fi durat mult până ce s-o ia din loc fără călăreţi.

— Reuşim! articulă Faun, sfâşiind cu o zdravănă tăietură de fierăstrău cea de a doua funie. Podul începu să se balanseze şi să se clatine.

— Au arbaletieri! spuse cu greu Tiessa, când lângă ea, la nicio lungime de om, căzu un proiectil.

— Pe cai! strigă Faun.

Tiessa urcă în şaua bălanului. Văzu cu emoţie că Faun se ghemuise acum acolo unde tocmai îngenunchease ea. Dacă ar reuşi, cea de a treia funie…

Un nou proiectil lovi chiar în faţa lui lemnul pasajului de sus.

— Faun! Vino odată!

— Imediat! dar continua să taie.

Acum, la celălalt capăt al podului se adunaseră vreo zece bărbaţi. Ezitau să-şi mâne caii pe construcţia în balans.

Achard încă nu se arătase printre ei; cu siguranţă i-ar fi trimis cu forţa pe pod.

Cel de al treilea proiectil sfârâi pe lângă capul lui Faun. Cu un strigăt furios, el despică în două ultimul rest de funie. Firele se împrăştiară. Se auzi un scrâşnet îngrozitor, apoi o singură funie de jos mai rămase întinsă peste prăpastie, iar trunchiurile pasajului de deasupra pendulau vertical în jos. Pe partea cealaltă mai mulţi bărbaţi vociferau, unul chiar îşi trase înapoi armăsarul, înainte ca acesta să-l poată arunca în râpă.

Achard von Rialt sosi în galop întins din crângul de molizi, înjurând şi cu părul fluturând.

Faun n-aşteptă până ce cavalerul brigand ajunse la oamenii săi. Puterile începură să-l părăsească atât de abrupt, încât se temea că nici nu se va mai putea ţine în şa. Bocceaua din spinare i se părea dintr-o dată atât de grea, de parcă era gata să-l tragă înapoi. În cele din urmă, se ridică în spinarea calului, apoi porniră în goană, prin nori de praf şi răpăit de pietricele, de-a lungul drumului, spre sud, către trecătoare.

Îl auziră în urma lor pe Achard urlând, dar nici vorbele lui, nici proiectilele arbaletierilor lui nu mai putură să-i ajungă după prima cotitură. Faun se prăbuşi în şa, aplecat în faţă, în urechi cu duduitul balaurului – sau cu crăpatul muntelui? —, se prinse orbeşte şi lăsă în seama calului, să urmeze bălanul Tiessei în zorii alburii.

Nemuritorii

Pipăind după pumnalul ruginit, Maria îşi dădu scama că dispăruse. Speriată, privi gâtul armăsarului de luptă, apoi spre Bethanian, care descălecase pentru a deschide o îngrăditură de lemn; ciobanii o construiseră peste drum, pentru ca vitele să nu greşească drumul de pe proprietatea stăpânului lor pe cea a vecinului. Pentru moment, uriaşul cu echipamentul negru nu putea să vadă ce făcea Maria sus, în şa.

Încordată, împinse mâna şi mai adânc în bocceaua ei. De când ascunsese acolo pumnalul, o chinuia mereu nesiguranţa dacă Bethanianul descoperise arma sau nu. Desigur, în fiecare seară, armăsarului de luptă i se scotea şaua, desagii şi armele erau date jos. Dar Maria îndesase pumnalul atât de adânc într-o desagă, încât arma putea să sară-n ochi doar dacă se golea tot conţinutul. Văzuse că Bethanianul purta zi de zi aceeaşi îmbrăcăminte, drept care se îndoia că el arunca o privire în legătura cu stofe, care, din motive doar de el ştiute, era atârnată de şaua lui.

Îşi afundă şi mai mult mâna, plecându-se mult în faţă în şa.

Stinghiile scârţâiră când se frecară de o piatră de pe jos. Bethanianul le ridică, pentru a ocoli obstacolul.

Degetele Mariei atinseră ceva. Dur. Rotund. Mânerul pumnalului. Aşadar, arma mai era acolo.

Tocmai la timp, înainte ca Bethanianul să se întoarcă, ea îşi scoase din nou braţul din desagă şi se îndreptă în şa. Cu viteza gândului, îşi compuse privirea aceea goală, cu care îl gratifica întotdeauna, când el privea în direcţia ei. De parcă ar fi vrut să vadă prin el. În ultimul timp, exersase mult în sensul acesta.

Bethanianul se urcă în şa în spatele ei. Pielea scârţâi, armăsarul de luptă necheza uşor. Se puse în mişcare şi galopă pe lângă îngrăditură.

Maria se aştepta ca el să o lase deschisă – omorâse oameni, ce mai însemnau pentru el vitele câtorva ciobani? Dar colosul negru opri calul, se lăsă în jos alunecând, închise îngrăditura din spatele lui şi înnodă cu grijă frânghia care o ţinea închisă.

Uneori, el era ciudat. Maria ar fi putut jura că făcuse acest lucru numai pentru ea. Închisese îngrăditura, pentru că ea vedea ce se întâmplă. Ca şi când el ar fi vrut – oricât de bizar ar fi putut părea acest lucru – să nu-i dea niciun exemplu rău.

Nu scoase o vorbă când se urcă din nou lângă ea şi mână calul într-un galop mai rapid.

De o parte şi de alta, se desfăşura un ţinut sărăcăcios, de coline şi stânci albe. În dreapta, acesta devenea tot mai plat şi când, în această după-amiază, soarele ajunse în punctul său cel mai înalt, Mariei i se păru că vede la orizont o sclipire argintie. Se întindea, pe mai multe mile, o linie scânteietoare, luminoasă.

— Marea, spuse Bethanianul rupând tăcerea. Trecuseră mai multe ore de când lăsaseră în urmă îngrăditura.

— Ce este asta? întrebă Maria.

El înclină puţin capul, fără s-o privească peste umăr.

— Apă. Foarte multă.

— Mai multă decât în mlaştini?

— Destulă apă pentru de o mie de ori o mie de mlaştini.

Ea scoase un sunet dispreţuitor.

— Mă păcăleşti.

— De ce aş face-o?

„De ce mi-ai omorât familia?”. Dar asta nu întrebă.

— Pe mare circulă bărci. Dintr-un motiv oarecare, se părea că lui i se făcuse poftă de vorbă. Ştii ce sunt bărcile, nu?

— Nu sunt proastă.

El sforăi uşor, şi abia după câteva secunde ea înţelese că acesta era râsul lui. Bethanianul încă nu râsese niciodată.

— Nu bărci din acelea ca de pe râurile din mlaştinile tale. Destul de mari pentru ca pe ele să încapă câteva sute de oameni.

— Câteva sute! Ai fost vreodată pe vreuna din ele?

— Bine-nţeles.

— Unde te-a dus?

— Într-un oraş numai foc şi sânge. Într-un imperiu pe moarte, plin de minciuni şi de sfinţi falşi.

— De ce ar fi vrut cineva să ajungă acolo?

Iarăşi râsul acela uşor, abia mai mult ca sunetul ascuţit al răsuflării.

— Adevărat. De ce? Nu ştiu să răspund la întrebarea ta.

Mai merseră tăcuţi o bucată de drum, dar cuvintele Bethanianului nu-i dădeau pace Mariei.

— Ce oraş a fost acela?

El şovăi puţin.

— Constantinopol. Înainte fusese cel mai frumos oraş din lume.

— Şi de ce a ars?

— Pentru că noi l-am incendiat. Foarte firesc.

— De ce incendiezi ceva ce ţi se pare frumos?

— Cineva mi-a poruncit să fac acest lucru. Şi eu m-am supus.

— De ce tu…

El îi tăie vorba.

— Aur.

Cuvântul părea să arate că el nu mai dorea alte întrebări. Maria nu mai văzuse în viaţa ei o piesă de aur, dar ştia foarte bine că, pentru unii oameni, însemna mult. Cu el puteai cumpăra lucruri, vite şi alimente, şi medicamente, dacă erai bolnav. Tatăl şi mama ei ar fi fost bucuroşi să aibă aur, dar nici nu fuseseră nefericiţi pentru că nu avuseseră. Maria îşi înghiţi lacrimile.

— Acum mergem undeva pentru că vrei să primeşti aur?

Bethanianul ridică braţul drept şi arătă în faţă. Ţinutul devenise mai plat, colinele se topeau ca un aluat subţiat cu apă.

— Poţi să vezi ceva, acolo în faţă, foarte departe?

Maria miji ochii, privind în direcţia în care arătase degetul lui înmănuşat. Chiar la capătul câmpului, ceva părea să acopere strălucirea argintie a fâşiei de apă, dar ea nu putea să-şi dea seama ce era. Apoi, deodată, înţelese.

— Intrăm într-un *oraş*? Astea sunt case, nu?

— Da. Este Veneţia.

N-auzise niciodată de ea. În mlaştini, rar vorbea cineva de oraşe, afară de unii pelerini, care-şi băteau joc de sărăcia locuitorilor din mlaştini, declarând că se bucurau grozav la gândul de a ajunge în următorul oraş şi a dormi într-un culcuş fără purici.

— Şi ce vrei să faci acolo? întrebă ea.

— Trebuie să fac ceea ce trebuie să fac.

— Să omori oameni.

El nu răspunse.

— Eu cred că tu nici nu poţi să faci altceva, spuse ea.

Maria simţi cum, o clipă, el se cabră în şa. Ori de câte ori se întâmpla acest lucru, inima ei începea să gonească, ca şi cum ar fi vrut s-o prevină să nu-l stârnească.

Bethanianul dădu din cap.

— Este ceea ce ştiu cel mai bine să fac.

Table of Contents

Prolog în flăcări
Cartea întâi
- Spiritul minciunii
- Noaptea cea lungă
- Plecarea
- Palatul papal
- Cea mai bună armă
- Mortul viu
- Planul Violantei
- Execuția lui Faun
- Soldatul și fata
- Bethanianul
- Îndoiala
- Chemarea Magdalenei
- Stăpânul minciunii

Cartea a doua
- Urmăritorii
- Dansul Tiessei
- Prima victimă
- Povestea mercenarului
- Cetatea Hoch Rialt
- Prăpastia
- Maria și devoratorul de inimi
- Femeile de ceață
- Cetatea de stâncă
- Cuibul de balauri
- Zborul șoimului
- În beznă
- Nemuritorii

Table of Contents

Prolog în flăcări 3
Cartea întâi 12
- Spiritul minciunii 13
- Noaptea cea lungă 34
- Plecarea 49
- Palatul papal 63
- Cea mai bună armă 69
- Mortul viu 90
- Planul Violantei 96
- Execuția lui Faun 106
- Soldatul și fata 125
- Bethanianul 145
- Îndoiala 156
- Chemarea Magdalenei 167
- Stăpânul minciunii 177

Cartea a doua 189
- Urmăritorii 190
- Dansul Tiessei 201
- Prima victimă 226
- Povestea mercenarului 238
- Cetatea Hoch Rialt 246
- Prăpastia 266
- Maria și devoratorul de inimi 276
- Femeile de ceață 285
- Cetatea de stâncă 299
- Cuibul de balauri 315
- Zborul șoimului 324
- În beznă 336
- Nemuritorii 364